

תהפוש כפי לזים לזהירי בזהיר הרקיע

לימוד זוהר היומי
ספר הזוהר המחולק ל-354 ימות השנה

❖ זוהר היומי לחודש סיון ❖

שבט תשס"ט - עידה"ק בית שמש טובב"א

הוצאת:

"חברה מזכ"י הרבנים העולמי"

מפעל עולמי להצלת הדת

מיסודו של הגה"צ רבי שלום יהודה גראס
ב"ק מרן אדמו"ר מהאלמין שליט"א

**CHEVREH MAZAKEI HARABIM HOILUMI
MIFAL OILUMI L'HATZULAS HADAS**

Under The Supervision Of Rabbi Sholom Yehuda Gross
The Head Of The Rabbinical Court Of Holmin

מצווה גדולה לזכות את הרבים

ולפרסם את כל ספרי הזוהר היומי

בבתי כנסיות – בבתי מדרשות – בשמחות – לכל החברים וידידים
ולכל אחד ואחד מישראל – לקרב הגאולה שלימה בב"א

וכל המזוכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים

* * *

לקבלת הספרים בחינם:

להתקשר להרב אברהם ווייס

בבית המדרש "עטרת ישעיה" האלמין

רחוב נחל לכיש 24/8 - רמת בית שמש ארץ ישראל

Cong. Of Holmin, Nachal Lachish 24/8
Ramat Beth Shemesh 99093, Israel
011-972-548-436-784

מכון 'זוהר הקדוש השנתי' - ללימוד כל ספר 'זוהר הקדוש' במעגל השנה - שעל ידי 'מפעל עולמי ללימוד ספר הזוהר הקדוש' מטרת המפעל: כמו שכתוב בזה"ק (רע"מ ח"ג קכד 6): ובגין דעתידין ישראל למטעם מאילנא דחיי דאיהו האי ספר הזוהר יפקון ביה מן כ"י ל"א תשכ"ח מפי' זרע"ו גלותא ברחמי ויתקיים בהון ה' בדד ינחנו ואין עמו אל נכר. ע"ד ו'קדוש מ'ן ש"מ"א ו'חיה

בונה עולמות

לימוד זוהר בניסא בעלמא בונה עולמות, וכל שכן אם יזכה ללימוד ולהבין פירוש מאמר אחד, יעשה בו תיקון למעלה בשעה אחת, מה שלא יעשה בלימוד הפשט שנה תמימה כו'. (נסא מלך לחיקו"ו, תיקון מג אות ט)

לימוד הזוהר
שעה אחת יותר מלימוד פשט בשנה תמימה

לימודו כל השנה אינו כלום אם אינו מעטרו ביום אחד בלימוד הקבלה, כי שקול הוא כנגד כולם. (שם)

בן עולם הבא

אם קובע עת לה' שעה אחד בכל לילה, אז מובטח לו שהוא בן עולם הבא מבני היכלא דמלכא ויהיה מרואי פני המלך היושבים ראשונה במלכותא דרקיעא. (שם)

מרום על כל לימוד

לימוד ספר הזוהר מרום על כל לימוד, בשגם לא ידע מאי קאמר, ואף שימעה בקריאתו. והוא תיקון גדול לנשמה. (מורה באצבע להחיד"א זע"א, אות מד)

מביא השק לכל מיני לימודים

על ידי לימוד הזוהר נעשה חשק לכל מיני לימודים של התורה הקדושה. (שיחות הר"ן אות קח)

אשרי הזוכה

אשרי הזוכה להיות עמלו בתורה, הן בנגלה, הן בנסתר בספר זוהר הקדוש והתיקונים, וכדאי הוא רשב"י התנא האלקי זיע"א לפסוד את כל העולם כולו מן הדין ולקרב את גואולה. (נאום יצחק ירוחם בהגאון החסיד מוה"ר משה יהושע לייב זצ"ל דיסקין)

עזרי מעם ה' עתה שמים וארץ

לחם שבין לעם זההיר בזהר הרקיע

ספר הזוהר

השלם והמנוקד

על תמושת המשי תורה

מהתנא האלקי רבן שמעון בר יוחאי זיע"א

על ידי באי בשערי זוהר הקדוש לבגם ולטיל בפדרם זוהר, ותקנים מה שאמר אליהו לבר יוחאי בספר הזוהר: "ותגליא לתתאי בסוף יומיא, ובגניניה וקראתם דרור בארץ לכל ישביה וגו', ושבתם איש אל אחותו" וגו'.

ספר הזוהר הקדוש הזה סדר מחדש ומחלק לקטעים. כדי ללמד את הזוהר מדי יום ביומו. וכל שנה ושנה ישלים את כל ספר הזוהר הקדוש.

כל נפש מישראל למגדול ועד קטן מחיב ללמוד ספר הזוהר דבר יום ביומו. ולסיים את כל ספר הזוהר הקדוש בכל שנה ושנה. חק ולא יעבר. לתקון הגאולה האמתית. ובשעה אחת יזכה להיות בן עולם הבא. (ת"ד רבני ירושלים תרפ"א - כסא מלך)

כל הזכויות של הזוהר הקדוש המנוקד השלם, שמורות להמחבר התנא האלקי רבן שמעון בר יוחאי זיע"א, ומצוה גדולה לכל אחד מישראל להדפיסו ולהפיצו בהגם ולחלקם לכל אחד ואחד מישראל לזכות את הרבים, ועל ידי זה יזכה להיות "בן עולם הבא", ולהיות במחיצת הרשב"י זיע"א. וכל המזכה את הרבים אין קץ לשכרו, וזוכה לבגים צדיקים, ואין חטא בא על ידו.

נא לפרסם בבתי פנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות, ולכל התברים וידידים, לזכות את הרבים להיות "בן עולם הבא" על ידי לימוד "הזוהר הקדוש" בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

דרך הבעש"ט האמיתי

הבנל עם טוב זיע"א צוה לאנשי, שקודם כל תפילה [שחרית, מנחה, וערבית], ילמדו מאמר זוהר ותיקונים. (ליקוטי תורה משערוביל, הדרכה ו')

מציל ממיפה

לימוד הזוהר הקדוש מציל את האדם ומשפחתו ממיפה ושעוררות. (אמרי פנחס שער ו אות עג)

מבטל כל מיני פורעניות

כבר ידוע לכבודם מעלת לימוד הזוהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פורעניות וגזרות קשות ורעות ומותאם וחרבא וביה מעלמא. (רבני ירושלים תרפ"א)

מה שגורמים אלו שלא רוצים לעסוק בחכמת הקבלה

קול אומר קדא, "מה אקרא כל הבשר חציר", הכל הם כבהמות שאוכלות חציר. "וכל חסדו כציון השדה", כל חסד שעושים לעצמם עושים. ואפילו כל אלו שעוסקים בתורה, כל חסד שעושים לעצמם עושים.

באותו זמן ויזכור כי בשר המה רוח הולך ולא ישוב לעולם, זה הוא רוח המשיח.

אוי להם מי שגורמים שילך לו מן העולם ולא ישוב לעולם, שאלו הם שעושים את התורה יבשה, ולא רוצים לעסוק בחכמת הקבלה, שגורמים שמסתלקת נביעת החכמה שהיא י' ממנה, ונשארת ב' ביעשה.

אוי להם שגורמים עניות וחרב וביה והר ואלו בעולם.

זהו הרוח שמסתלק, הוא רוח המשיח, כמו שנאמר. והוא רוח הקודש. והוא רוח חכמה ובינה רוח עצה וגבורה רוח דעת ויראת ה'. (תיקוני זוהר, תיקון ל')

לוי עמי שומע לוי. בדור הרע הזה שהמינות גובר. היו לומדין עם תינוק בן תשעה שנים ספר הזוהר ותיקונים להגות בה. והיה יראת חטאו קודמת לחכמתו. ויתקיים. (נוצר חסד מס' אבות פ"ד)

בס"ד

הוד והדר פעלם וצדקתם עומדת לעד
כדאי רבי שמעון לסמוך עליו
כל הרוצה ליטול חלק במפעל הזוהר הקדוש היומי
נא להתקשר: +972-548-436-784
או באי-מעיל: hazohar.com@gmail.com

A partner of the worldwide Zohar Hakadosh -
Is, in essence, a partner of Rabbi Shimon Bar Yochai himself. As known

לזכות לזרע של קיימא זיווג הגון ברכה והצלחה מרובה לפרנסה טובה בשפע,
לעשירות, לבריאות, לגידול צאצאים
לתורה ולחופה ולמעשים טובים.

לעילוי נשמת אבי מורי.....ב"ר.....ז"ל
יום השנהלחודששנת

לעילוי נשמת אמי מורתי.....ב"ר.....ז"ל
יום השנה.....

לעילוי נשמת זקניב"ר.....ז"ל
יום השנה.....

לעילוי נשמת זקינתיב"ר.....ז"ל
יום השנהלחודששנת

על ידי שתעזור לפרסם את ספר הזוהר בכל מדינה ומדינה ובכל עיר ועיר מקום אשר דבר המלך ודתו מגיע,
נוכה לשמחה וששון ליהודים בביאת משיח בן דוד בב"א.

והוא ימליץ טוב בעדינו אדונינו בר יוחאי

הרשות נתונה לכל מי שברצונו להדפיס קטעים מספר זה או כל הספר בכל מדינה
ומדינה כדי להרבות תורה ויראת שמים בעולם

To merit much blessing and success, finding a shidduch, abundant
parnassah, wealth, children, good health, true torah study, the raising of our
offspring to torah chupah and maasim tovim with peace of mind, and success in
settling in eretz yisrael.

הספר נדפס לזכות הרבים ונחלק בחינם לכל דורש ומבקש

מִבְּתַח ”זֵהָר הַיּוֹמִי” לַחֹדֶשׁ סִיּוֹן

3.....	סדר הלימוד ליום א סיון [יום 237 בשנה]
10.....	סדר הלימוד ליום ב סיון [יום 238 בשנה]
17.....	סדר הלימוד ליום ג סיון [יום 239 בשנה]
24.....	סדר הלימוד ליום ד סיון [יום 240 בשנה]
30.....	סדר הלימוד ליום ה סיון [יום 241 בשנה]
37.....	סדר הלימוד ליום ו סיון [יום 242 בשנה]
44.....	סדר הלימוד ליום ז סיון [יום 243 בשנה]
51.....	סדר הלימוד ליום ח סיון [יום 244 בשנה]
58.....	סדר הלימוד ליום ט סיון [יום 245 בשנה]
64.....	סדר הלימוד ליום י סיון [יום 246 בשנה]
71.....	סדר הלימוד ליום יא סיון [יום 247 בשנה]
78.....	סדר הלימוד ליום יב סיון [יום 248 בשנה]
84.....	סדר הלימוד ליום יג סיון [יום 249 בשנה]
93.....	סדר הלימוד ליום יד סיון [יום 250 בשנה]
101.....	סדר הלימוד ליום טו סיון [יום 251 בשנה]

107.....	סדר הלימוד ליום טז סיון [יום 252 בשנה]
113.....	סדר הלימוד ליום יז סיון [יום 253 בשנה]
120.....	סדר הלימוד ליום יח סיון [יום 254 בשנה]
127.....	סדר הלימוד ליום יט סיון [יום 255 בשנה]
134.....	סדר הלימוד ליום כ סיון [יום 256 בשנה]
142.....	סדר הלימוד ליום כא סיון [יום 257 בשנה]
150.....	סדר הלימוד ליום כב סיון [יום 258 בשנה]
157.....	סדר הלימוד ליום כג סיון [יום 259 בשנה]
163.....	סדר הלימוד ליום כד סיון [יום 260 בשנה]
170.....	סדר הלימוד ליום כה סיון [יום 261 בשנה]
179.....	סדר הלימוד ליום כו סיון [יום 262 בשנה]
187.....	סדר הלימוד ליום כז סיון [יום 263 בשנה]
194.....	סדר הלימוד ליום כח סיון [יום 264 בשנה]
200.....	סדר הלימוד ליום כט סיון [יום 265 בשנה]
207.....	סדר הלימוד ליום ל סיון [יום 266 בשנה]

תפילה קודם לימוד הזהר

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מזה אנו, מזה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על פן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכונן לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למועדנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל בחינותינו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים ומירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותבונה:

סדר הלימוד ליום א סיון [יום 237 בשנה]

תאנא אמר רבי יוסי, בהאי יומא דכפורי, אתתקן למקרי פרשתא דא, לכפרא לישראל בגלותא, בגין דא, סדרא דיומא דא, הכא אתסדר, ובגין דמיתתהון דבני אהרן, מכפרא על ישראל.

דף נ"ח ע"א

מכאן אוליפנא, כל ההוא בר נש דיסורי דמאריה אתיין עליה, כפרה דחובוי אינון. וכל מאן דמצטער על יסוריהון דצדיקיא, מעבירין חובייה דלהון מעלמא. ועל דא ביומא דא, קורין, אחרי מות שני בני אהרן, דישמעון עמא, ויצטערון על אבודהון דצדיקיא, ויתכפר להון חובייהו. וכל דמצטער על אבודהון דצדיקיא, או אחית דמעין עלייהו, קודשא בריך הוא מכריז עליה ואומר, (ישעיה ו) וסר עונך וחטאתך תכופר. ולא עוד, אלא דלא ימותון בנוי ביומי. ועליה פתיב, (ישעיה ג) יראה זרע יאריך ימים וגו'. (ויקרא טז) ויאמר יי אל משה דבר אל אהרן אחיך ואל יבא בכל עת אל הקדש וגו' רבי שמעון פתח ואמר, (קהלת א) כל הנחלים הולכים אל הים והים איננו מלא וגו'. אמר רבי שמעון, תוהנא על בני

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש סיון]

עֲלֵמָא, דְּהָא לִית לְהוּ עֵינִין לְמַחֲזוּ, וְלִבָּא לְאַשְׁגַּחָא, וְלֹא יַדְעִין, וְלֹא שׁוּיִין לְבִיּוּהוּ לְאַסְתַּפְּלָא בְּרַעוּתָא דְּמֵאֲרִיָּהוּן, הִיךְ נִימִין, וְלֹא מִתְעָרִי מִשְׁנַתִּיָּהוּ, עַד לֹא יִיְתִי תְּהוּא יוֹמָא דְּחִפִּי עָלֵיָּהוּ חֲשׂוּכָא וְקַבְלָא, וְיִתְבַּע תְּהוּא (דָּף ג' ע"א) מֵאֲרִיָּה דְּפִקְדוּנָא, חוֹשְׁבָנָא מִנִּיָּהוּ.

וְכַרְוָא כָּל יוֹמָא קֵאֲרִי עָלֵיָּהוּ, וְנִשְׁמַתְהוּן, אֲסַהֲיַדַת בְּהוּן בְּכָל יוֹמָא וְלִילָא, אֲוִרִיָּתָא רֵאמַת קָלִין לְכָל עֵבֶר, מְכַרְזַת וְאוֹמְרַת, (מְשַׁלִּי א) עַד מְתִי פְתָאִים תְּאָהֲבוּ פְתִי (מְשַׁלִּי ט) מִי פְתִי יְסוּר הִנֵּה חֲסַר לֵב אֲמַרְהָ לּוֹ. לְכוּ לְחַמוּ בְּלַחְמֵי וְשִׁתּוּ בִּינִין מְסַכְתִּי. וְלִית מֵאן דִּירְפִין אֲוִדְנִיָּה, וְלִית מֵאן דִּיתְעַר לְבִיָּה.

תָּא חֲזִי, זְמִינִין דְּרִי בְּתַרְאֵי דִּיִּתּוּן, דִּיתְנַשִּׁי אֲוִרִיָּתָא מִבִּינֵיָּהוּ, וְחִפִּיָּי לִבָּא יְתַכְנַשׁוּן לְאַתְרֵיָּהוּ, (ס"א לַאֲתַרָא קְדִישָׁא) וְלֹא יִשְׁתַּבַּח מֵאן דְּסָגִיר וּפְתַת. וּוִי לְהֵהוּא דְּרָא. וּמִכְּפֹאן וְלַהֲלָאָה, לֹא יְהָא דְּרָא כְּדָרָא דָּא, עַד דְּרָא דִּיִּתִי מְלַכָּא מְשִׁיחָא, וּמִנְדַּעָא יְתַעַר בְּעֲלֵמָא, דְּכְתִיב, (יִרְמִיָּה לֹא) כִּי כָּלֵם יַדְעוּ אוֹתִי לְמִקְטַנָּם וְעַד גְּדוֹלָם.

תָּא חֲזִי, כְּתִיב, (בְּרַאשִׁית ב) וְנִהַר יוֹצֵא מֵעֵדֶן. וְתַנִּינָן, מַה שְּׁמִיָּה דְּהֵהוּא נְהַר. אֲוִקִימְנָא יוֹבֵל שְׁמִיָּה, דְּכְתִיב, (יִרְמִיָּה יז) וְעַל יוֹבֵל יִשְׁלַח שְׂרָשָׁיו. וּבִסְפָרָא דְּרַב הַמְנוּנָא סָבָא, חֲיִים שְׁמִיָּה, דְּמִתְמַן נְפִקִין חֲיִים לְעֲלֵמָא, וְאִינוּן אֲקֵרוּן חֲיֵי מְלַכָּא. וְהָא אֲוִקִימְנָא, הֵהוּא אֵילָנָא רַבָּא וְתַקִּיפָא, דְּמִזוּן לְכָלָא בֵּיָּה. אֲקֵרִי עֵץ חֲיִים. אֵילָנָא דְּנִטַע שְׂרָשׁוּי בְּאִינוּן חֲיִים, וְכָלָא הוּא שְׁפִיר.

וְתַאנָּא, הֵהוּא נְהַר אֲפִיק נְחָלִין עֲמִיקִין, בְּמִשַׁח רַבּוּת, לְאַשְׁקָאָה גְּנַתָּא, וְלָרוּוָּאָה אֵילָנִין וְנִטִּיעִין, דְּכְתִיב (תְּהִלִּים קד) יִשְׁבְּעוּ עֵצִי יְיָ אֲרֻזֵי לְבָנוֹן אֲשֶׁר נָטַע, וְאִינוּן נְחָלִין, נְגִדִין וְאַתְמַשְׁכֵּן וּמִתְכַנְּשִׁין בְּתַרִּין קִימִין (ג"א סַמְכִין) וְאִינוּן בְּרִיָּתִי (תְּרִי) קָרִינָן לְהוּ, (מְלַכִּים א ז) כִּיִּין וּבוֹעֵז, וְשְׁפִיר. וּמִתְמַן נְפִקִין כָּל אִינוּן נְחָלִין, וְשְׂרִיָּין לֹון בְּחַד דְּרָגָא דְּאֲקֵרִי צְדִיק, דְּכְתִיב, (מְשַׁלִּי י) וְצְדִיק יְסוּד עוֹלָם. וְכָלְהוּ אֲזִלִין וּמִתְכַנְּשִׁין לְהֵהוּא אֲתַר דְּאֲקֵרִי יָם, וְהוּא יָמָא דְּחַכְמַתָּא, הִדָּא הוּא דְּכְתִיב, (קְהֵלֶת א) כָּל הַנְּחָלִים הוֹלְכִים אֶל הַיָּם וְגו'.

וְאִי תִימָא, דְּהָא מְטוּ לְאַתְרָא דָּא, וּפְסָקִין, וְלֹא תִיבִין, לְבַתַּר כְּתִיב, אֵל מְקוּם שְׁהַנְּחָלִים הוֹלְכִים שָׁם הֵם שָׁבִים לְלַכְתָּ, בְּגִין דְּהֵהוּא נְהַרָא לֹא פְסִיק לְעֲלָמִין. הֵם שָׁבִים, לְאֵן אֲתַר שָׁבִים, לְאִינוּן תַּרִּין קִימִין, נִצַּח וְהוּד. לְלַכְתָּ, בְּהֵאֵי צְדִיק, לְאַשְׁכְּחָא בְּרַכָּאן וְחִידוּ. וְהֵינּוּ רֹזָא דְּתַנִּינָן, (תְּהִלִּים קד) לְוִיתָן זֶה יִצְרַת לְשַׁחַק בּוֹ, דָּא צְדִיק.

כָּלֵם אֲלִיךָ יִשְׁבְּרוּן לְתַת אַכְלָם בְּעַתּוֹ. מֵאן עַתּוֹ. דָּא (עַתּוֹ דְּצְדִיק) מְטְרוּנִיתָא, דְּאֲקֵרִי עַתּוֹ דְּצְדִיק, וּבְגִין כֶּךָ כְּלָהוּ מִחְכָּאן לְהֵאֵי עַתּוֹ, כְּלָהוּ דְּאַתְזוּנָן לְתַתָּא,

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש סיון]

מֵאַתֵּר דָּא אַתְּזֵנּוּ, וְרוּז דָּא אוֹקִימָנָא, (תהלים קמה) עֵינֵי כָל אֱלִיָּה יִשְׁבְּרוּ וְגו'. כְּמָה דְאוֹקִימָנָא.

תָּא חֲזִי, בְּשַׁעְתָּא דְהָאֵי כָל, מִבְּסָם לְעֵתוֹ, וּמִתְחַבְּרָא עֲמִיה, כְּלָהוּ עֲלָמִין בְּחִידוֹ, כְּלָהוּ עֲלָמִין בְּבִרְכָאן, כְּדִין שְׁלָמָא אֲשַׁתְּכַח בְּעֲלָאֵי וְתַתְּאֵי. וְכֵד גְּרַמִּין חֲיִיבֵי עֲלָמָא, דְתַמְן לָא אֲשַׁתְּכַחוּ בְּרַכָּאן דְאֵינּוּן נַחֲלֵי, וְיִנְקָא, הָאֵי עֵת, מִסְטָרָא אַחְרָא, כְּדִין דִּינִין מִתְעַרְיִן בְּעֲלָמָא, וְשְׁלָמָא לָא אֲשַׁתְּכַח. וְכֵד בְּעָאן בְּנֵי עֲלָמָא לְאַתְּבְּרָכָא, לָא יִכְלִין אֱלָא עַל יְדָא דְכַהֲנָא, בְּגִין דִּיתְעַר כְּתָרָא דִילֵיה, וְיִתְבְּרַךְ מִטְרוּבֵיתָא, וְיִשְׁתְּכַחוּ בְּרַכָּאן בְּכָלְהוּ עֲלָמִין.

תָּאנָא, בַּהֲהִיא שַׁעְתָּא, בְּעָא מִשָּׁה קָמֵי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, מְלָה דָּא, אָמַר לֵיה, אֵי בְנֵי עֲלָמָא יְתוּבוּן קַמְךָ, עַל יְדֵי דְמָאן מִתְבְּרַכָּאן. אָמַר לֵיה קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְלֵי אֵת אוֹמֵר, דְבַר אֵל אַהֲרֹן אַחִיךָ, דְהָא בִידֵיה מְסִירָאן בְּרַכָּאן לְעֵילָא וְתַתְּא.

דף נ"ח ע"ב

וַיֹּאמֶר יי' אֵל מִשָּׁה דְבַר אֵל אַהֲרֹן אַחִיךָ וְאֵל יִבָּא בְּכָל עֵת אֵל הַקֹּדֶשׁ וְגו'. אָמַר רַבִּי אַבָּא, זְמַנִּין אֵית קָמֵי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, לְאַשְׁתְּכַחָא רַעוּוֹן, וְלֹאֲשַׁתְּכַחָא בְּרַכָּאן, וְלִמְתַּבַּע בְּעוֹתֵי, וְזְמַנִּין, דְרַעוּוֹן לָא אֲשַׁתְּכַחוּ, וּבְרַכָּאן לָא מְזַדְמַנּוּ, וְדִינִין קִשְׁיִין מִתְעַרְיִן בְּעֲלָמָא. וְזְמַנִּין דְדִינָא תְלִי. תָּא חֲזִי, זְמַנִּין אֵית בְּשַׁתָּא, דְרַעוּוֹא אֲשַׁתְּכַח. וְזְמַנִּין אֵית בְּשַׁתָּא, דְדִינָא אֲשַׁתְּכַח וְתַלְיָא. זְמַנִּין אֵית בִּירְחֵי, דְרַעוּוֹא (דף נ"ח ע"ב) אֲשַׁתְּכַח בְּהוּ. וְזְמַנִּין אֵית בִּירְחֵי, דְדִינִין אֲשַׁתְּכַחוּ, וְתַלְיִין עַל כָּלָא.

זְמַנִּין אֵית בְּשַׁבּוּעֵי, דְרַעוּוֹן מִשְׁתַּכְּחֵן, וְזְמַנִּין אֵית בְּשַׁבּוּעֵי, דְדִינִין מִשְׁתַּכְּחֵן בְּעֲלָמָא. וְזְמַנִּין אֵית בְּיוֹמֵי, דְרַעוּוֹא אֲשַׁתְּכַח בְּעֲלָמָא וְעֲלָמָא אַתְּבְּסָמָא. וְזְמַנִּין אֵית בְּיוֹמֵי דְדִינִין תַּלְיִין וּמִשְׁתַּכְּחֵן, וְאִפִּילוּ בְּשַׁעְתֵּי. וְעַל דָּא כְּתִיב, (קהלת ג) וְעַת לְכָל חַפְץ וְגו'. וְכְתִיב, (תהלים ט) וְאֲנִי תַפְלִיתִי לָךְ וְגו'. וְכְתִיב, (ישעיה נה) דְרָשׁוּ יי' בְּהַמְצָאוֹ. וְכְתִיב, (תהלים י) לָמָּה יי' תַעֲמוּד בְּרַחוּק תַעֲלִים לְעֵתוֹת בְּצָרָה. וְכְתִיב, (ירמיה לא) מְרַחוּק יי' נִרְאָה לִי. וְזְמַנִּין דְאִיהוּ קָרוּב, דְכְתִיב, (תהלים קמה) קָרוּב יי' לְכָל קוֹרְאֵיו. בְּגִין כֵּן, וְאֵל יִבָּא בְּכָל עֵת אֵל הַקֹּדֶשׁ וְגו'.

רַבִּי שְׁמַעוֹן אָמַר, הָא אוֹקִימָנָא. מְלָה בְּעֵתוֹ, וְהִכֵּי הוּא וְדָאֵי, וְהִכָּא אֲתָא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְאַזְהָרָא לְאַהֲרֹן, דְלָא יִטְעֵי בַּהֲהוּא חוּבָא, דְטָעוּ בְּנוֹי, דְהָא הָאֵי עֵת יִדְעָא, בְּגִין כֵּן לָא יִטְעֵי לְחַפְרָא עֵת אַחְרָא, לְגַבֵּי מְלָכָא. הָדָא הוּא דְכְתִיב, וְאֵל יִבָּא בְּכָל עֵת אֵל הַקֹּדֶשׁ. כְּלוּמַר, אִף עַל גַּב דִּיחְמֵי עֵידוֹן, דְאֲתַמְסֵר בִּידָא אַחְרָא, לְאַתְנַהֲגָא עֲלָמָא, וְיִתְמַסֵּר בִּידוּי לִיחַד בֵּיה לְקַרְבָּא לֵיה לְקוּדְשָׁא,

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש סיון]

דְּהָא אָנָּא וּשְׁמֵי חַד הוּא. וּבְגִינֵי כְּךָ, (ס"א לקרבא ליה לקודשא בריך הוא דהא האי עת ידיע, בגין כך) וְאֵל יָבֵא בְּכָל עֵת אֶל הַקֹּדֶשׁ. וְאֵי בְּעֵי לְמַנְדַּע בְּמָה יִיעוּל. בְּזֹאת. בְּזֹאת יָבֵא אַהֲרֹן אֶל הַקֹּדֶשׁ. דְּהָאֵי זֹאת, הִיא עֵת דְּאַחֲדַת בְּשָׁמֵי, בְּהָאֵי י', דְּרִשְׁמָא בְּשָׁמֵי, יִיעוּל אֶל הַקֹּדֶשׁ. (אבל) וְאֵל יָבֵא בְּכָל עֵת.

תָּאנָּא אָמַר רַבִּי יוֹסִי כְּתִיב (קהלת ג) אֶת הַכֹּל עָשָׂה יְפֶה בְּעֵתוֹ הָאֵי מְלָה אוֹקְמָה בּוֹצִינָא (ס"א בשמא) קְדִישָׁא וְהִכִּי הוּא דְתַנִּינָא אֶת הַכֹּל עָשָׂה יְפֶה בְּעֵתוֹ וְהִכִּי הוּא וּדְאֵי. אֶת הַכֹּל וּדְאֵי. עָשָׂה יְפֶה בְּעֵתוֹ, דָּא בְּדָא, וְלֹא יִתְעַרְבוּן אַחֲרֵינִין בִּינֵינֵיהוּ. בְּעֵתוֹ מִמֶּשׁ, וְלֹא בְּאַחֲרָא. בְּגִינֵי כְּךָ, אֲזַהְרִיתָא לְאַהֲרֹן, וְאֵל יָבֵא בְּכָל עֵת אֶל הַקֹּדֶשׁ. אָבֵל בְּמָה יִיעוּל. בְּזֹאת, כְּמָה דְאוֹקִימָנָא, דְכְּתִיב בְּזֹאת יָבֵא אַהֲרֹן אֶל הַקֹּדֶשׁ.

רַבִּי אֶלְעָזָר הוּוֹה יְתִיב קָמֵי אַבוּהָ, אָמַר לִיה, כְּתִיב בְּכַנְיִשְׁתָּא דְקַרְחָ, (במדבר טז) וַיֹּאבְדוּ מִתּוֹךְ הַקְּהֵל, מֵאֵי וַיֹּאבְדוּ. אֶלָּא כְּמָה דְכְּתִיב, (ויקרא כג) וְהִאֲבֹדְתִי אֶת הַנֶּפֶשׁ הַהִיא מִקֶּרֶב עַמּוֹת. (ס"א כתיב בבני אהרן (ויקרא י) ותצא אש מלפני יי' ותאכל אותם וימותו. וכתיב בכנישתא דקרח ואש יצאה מאת יי' ותאכל את החמשים ומאתים איש ס"ד דשקילין דא כדא) אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, שְׂאֵנִי אֵינּוֹן בְּנֵי אַהֲרֹן, דְלֹא כְּתִיב בְּהוּ אֲבֹדְתָּ, כְּאֵינּוֹן דְכַנְיִשְׁתָּא דְקַרְחָ, דְכְּתִיב בְּהוּ, וַיֹּאבְדוּ מִתּוֹךְ הַקְּהֵל. וְכְּתִיב, (במדבר יז) הֵן גִּזְעֵנוּ אֲבֹדְנוּ פְלָנוּ אֲבֹדְנוּ. לְאַכְלֵלָא אֵינּוֹן דְאַקְרִיבוּ קְטֹרֶת בּוֹסְמִין, מֵאַתָּן וְחַמְשִׁין, דְאַתְּאֲבִידוּ וּדְאֵי, וְאַלִּין לָא אַתְּאֲבִידוּ.

אָמַר לִיה כְּתִיב, וְאֵל יָבֵא בְּכָל עֵת אֶל הַקֹּדֶשׁ. וְכְּתִיב, בְּזֹאת יָבֵא אַהֲרֹן אֶל הַקֹּדֶשׁ. פִּיּוֹן דְאָמַר, וְאֵל יָבֵא בְּכָל עֵת, אָמַאי לָא כְּתִיב, בְּמָה זִמְנָא יִיעוּל. אָמַר לִיה אֶלְעָזָר, הָא אַתְּמַר, וּמְלָה חַד הוּא, וּזְמַנָּא חַד הוּא הוּוֹ יְדַעֵי כְּהֵנִי. אָבֵל עַל מָה דְחָאבוּ בְּנוֹי, בְּעָא לְאַזְהָרָא הַכָּא, וְהָא אַתְּמַר. אָמַר לִיה, וְאַנָּא הִכִּי סְבִירָנָא, וּבְגִין לְאַתֵּי שְׁבָא מְלָה בְּעֵינָא.

אָמַר לִיה, אֶלְעָזָר בְּרִי תָא חֲזִי, כָּל קְרַבְנִין וְכָל עַלְוֹן, נִיחָא הוּא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, אָבֵל לָא הוּוֹה נִיחָא, כְּמָה דְהָאֵי קְטֹרֶת, דְקְטֹרֶת מְעַלְיָא מְכַלָּא. וּבְגִין כְּךָ, הוּוֹ מְעַלִּין לִיה לְגוֹ בְּגוֹ, בְּלַחֲשׁוֹ. וְהָא אַתְּמַר. וּבְגִין כְּךָ, לָא אַתְּעַנְשׁוּ כָּל בְּנֵי נֶשֶׁא בְּשָׂאָר קְרַבְנִין וְעַלְוֹן כְּמוֹ בְּקְטֹרֶת, דְכָּל פּוֹלְחָנָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, הַכָּא אַתְּקַטֵּר וְאַתְקַשֵּׁר יְתִיר מְכַלָּא. וְעַל דָּא אַקְרִי קְטֹרֶת. וְהָא אַתְּמַר, (משלי כז) שְׁמֹן וְקְטֹרֶת יִשְׁמַח לֵב.

פְּתַח רַבִּי שְׁמַעוֹן וּדְרִשׁ, (שיר השירים א) לְרִיחַ שְׁמֵנֶיךָ טוֹבִים וְגו'. הָאֵי קָרָא אֲסַתְפְּלָנָא בֵּיה, וְהִכִּי הוּא. לְרִיחַ, מֵאֵי רִיחַ. רִיחַ דְקְטֹרֶת דְאִיהוּ דְקִיקָא וּמְעַלְיָא

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש סיון]

וּפְנִימָאָה מִכְּלָא, וְכַד סָלִיק הֵהוּא רִיחַ לְאַתְקִשְׂרָא, בְּהוּא מְשַׁח רְבוּת דְּנַחְלֵי מְבוּעָא, אֲתַעְרוּ דָּא בְּדָא וְאַתְקִטְרוּ כַּחְדָּא. וְכַדִּין אֵינּוּן מְשַׁחן טְבָאן לְאַנְהָרָא. כְּמָה דָּאֵת אָמַר, לְרִיחַ שְׁמַנְיָךְ טוֹבִים.

וְכַדִּין אֲתַרְק מְשַׁחא מְדַרְגָּא לְדַרְגָּא, בְּאֵינּוּן דְּרַגִּין דְּאֶקְרוּן שְׁמָא קַדִּישָׁא, הֵדָּא הוּא דְכְּתִיב, שְׁמֵן תּוֹרֵק שְׁמֵךְ עַל פְּנֵי עֲלָמוֹת אֶהְבוּךָ. מְאִי עֲלָמוֹת. כְּמָה דְּאֹקִימָנָא עֲלָמוֹת, עֲלָמוֹת מִמֶּשׁ, דְּבַר אַחַר עַל פְּנֵי עֲלָמוֹת אֶהְבוּךָ. כְּמָה דָּאֵת אָמַר, (תהלים מו) עַל עֲלָמוֹת שִׁיר. וְכֹלָא חַד.

וּבְסִפְרָא דְרַב הַמְנוּנָא סְבָא כְּתִיב, מְאִי עֲלָמוֹת. כְּמָה דָּאֵת אָמַר, (משלי לא) וְתַתֵּן טָרֵף לְבֵיתָהּ וְחֶק (דף נ"ט ע"א) לְנַעֲרוֹתֶיהָ. נַעֲרוֹתֶיהָ הֵנִי עֲלָמוֹת, אֶהְבוּךָ, לְבָרְכָא שְׁמֵךְ, וְלִזְמָרָא קַמֶּךָ, וּמִתְמַן אֲשַׁתְּכַחן בְּרַכָּאן בְּכֹלְהוּ תַתְּאִי, וּמִתְבָּרְכִין עַלְאִין וְתַתְּאִין.

דְּבַר אַחַר עַל פְּנֵי עֲלָמוֹת אֶהְבוּךָ. שְׁפִיר הוּא מֵאן דָּאֵמַר. עַל מוֹת אֶהְבוּךָ, דְּהָא בְּמִלָּה דָּא מְאִרְיָהוּן דְּדִינִין אֲתַבְּסָמֵן, וּבְגִין דְּהָא קִטְרַת, אֲתַקְטַר בְּמְשַׁחא דְלַעֲיִלָּא יְתִיר, אֲתַחֲשַׁב קַמִּיהָ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, מִכָּל קַרְבָּנִין וְעֵלוּן. אֲמַרְהָ כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל, אֲנָא כְּקִטְרַת, וְאַנְתְּ כְּמְשַׁחא, מְשַׁכְנֵי אַחֲרֵיךָ גְרוּצָה וְגו'. גְרוּצָה: כְּמָה דָּאֵת אָמַר, עַל פְּנֵי עֲלָמוֹת אֶהְבוּךָ. אֲנָא וְכֹל אוֹכְלוֹסִין, דְּהָא כְּלָהוּ בִּי אַחֲדוּן, וְעַל דָּא מְשַׁכְנֵי, דְּהָא בִּי תִלְיִין.

הֵבִיאֵנִי הַמֶּלֶךְ חֲדָרְיוֹ. אִם יִיעוֹל לִי מִלְכָּא בְּאֲדָרוּי, נְגִילָה וְנִשְׁמַחָה בְּךָ, אֲנָא וְכֹלְהוּ אוֹכְלוֹסִין. תְּאֲנָא. כְּלָהוּ אוֹכְלוֹסִין, בְּשַׁעֲתָא דְכְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל חֲדָתָא וּמִתְבָּרְכָא, כְּלָהוּ חֲדָאן, וְדִינָא לָא שְׂרִיא כְּדִין בְּעֵלְמָא. וְעַל דָּא כְּתִיב, (תהלים צו) שְׁמַחוּ הַשָּׁמַיִם וְתִגַּל הָאָרֶץ.

כִּי בְּעֵנָן אֲרָאָה עַל הַכְּפָרֶת. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, זָפִאִין אֵינּוּן צְדִיקֵיָא, דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּעֵי בִיקְרִיָהוּן. וְתַנְיָנָא, מֶלֶךְ בְּשֵׁר וְדָם, אִי בַר נֶשׁ רְכִיב עַל סוּסֵיָא דִּילִיָּהּ, בַּר קִטְלָא הוּא, קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲרַפִּיב אֲלִיָּהוּ עַל דִּילִיָּהּ, דְכְּתִיב, (מלכים ב ג) וַיַּעַל אֲלֵיהֶם בַּסַּעֲרָה הַשָּׁמַיִם וְגו'. הֵכָּא מְאִי כְּתִיב, וְלֹא יָמוּת כִּי בְּעֵנָן אֲרָאָה עַל הַכְּפָרֶת. וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא עֵיילִיהָ לְמִשְׁחָה בֵּיהּ, הֵדָּא הוּא דְכְּתִיב, (שמות כד) וַיָּבֵא מֹשֶׁה בְּתוֹךְ הָעֲנָן, בְּתוֹךְ הָעֲנָן מִמֶּשׁ, כִּי בְּעֵנָן אֲרָאָה עַל הַכְּפָרֶת. הֵדָּא הוּא דְכְּתִיב, (ישעיה ד) וּבָרָא יי' עַל כָּל מְכוּן הַר צִיּוֹן וְעַל מְקַרְאֵיהָ עֲנָן יוֹמָם וְעֶשֶׂן. וְכְּתִיב, (שמות מ) כִּי עָנָן יי' עַל הַמִּשְׁכָּן יוֹמָם.

וְתַאנָּא, הָאִי דְכְּתִיב, (שמות לד) וַיֵּרֶד יי' בְּעֵנָן. בְּעֵנָן אֲרָאָה עַל הַכְּפָרֶת. תְּאֲנָא, אֲתַר דְּהוּוּ שְׂרָאן אֵינּוּן כְּרוּבִי, כְּמָה דְּאֹקִימָנָא, כְּרוּבִים עַל אֵת הוּוּ יְתִבִּין.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש סיון]

ותאנא, ג' זמנין ביומא אתרחיש ניסא, בגדפייהו. בשעתא דאתגלי עלייהו קדושה דמלכא, אינון מגרמייהו סלקין גדפייהו, ופרסין לון, וחפיין על כפורתא. לבתר קמיטין גדפייהו, ונאחזין בגדפייהו (ס"א ונאחזין בגופייהו) כמה דאת אמר (שמות כה) והיו הפרובים פורשי כנפים למעלה, פורשי ולא פרושי. סוככים ולא סוככים. דא באת (ס"א בזאת) הו קיימי וחדאן בשכינתא.

אמר רבי אבא, מה בעא הכא, כי בענן אראה על הכפרת. וכתוב בזאת יבא אהרן, והא כהנא לא חמי לשכינתא בשעתא כד הוה עאל. אלא עננא הוה נחית, וכד הוה נחית מטא על האי כפרת, ומתערין גדפייהו דכרובין, ואקשי להו ואמרי שירתא.

ומה שירתא אמרי (תהלים צו) כי גדול יי' ומהלל מאד נורא הוא על כל אלהים. האי כד סלקי גדפייהו. בשעתא דפרסין להו אמרי, (תהלים צו) כי כל אלהי העמים אלילים ויי' שמים עשה. כד חפיין על כפורתא, אמרי, (תהלים צח) לפני יי' כי בא לשפוט את הארץ ישפוט תבל בצדק ועמים במישרים.

וקלהון הוה שמע כהנא במקדשא, כדין שוי קטרת באתריה, ואתכוון במה דאתכוון, בגין דיתברך כלא (וקלהון). וגדפי פרוביאי, סלקין ונחתין, וזמרי שירתא, מחפיין לכפורתא וסלקי להו. הדא הוא דכתיב סוככים. סוככים דייקא ומנא לן דקלהון אשתמע, כמה דאת אמר (יחזקאל א) ואשמע את קול וגו'.

דף נ"ט ע"ב

אמר רבי יוסי, ועמים במישרים. מהו במישרים. כמה דאת אמר, מישרים אהבוה, לאכללא תרין פרובין, דכר ונוקבא, מישרים ודאי. ועל דא, ועמים במישרים. וכתוב, (במדבר ז) וישמע את הקול מדבר אליו מבין שני הפרובים וידבר אליו. רבי יצחק אמר, מכאן אוליפנא דבכל אתר דלא אשתכח דכר ונוקבא, לאו כדאי למחמי אפי שכינתא. הדא הוא דכתיב, (תהלים קמ) ישובו ישרים את פניך, ותנינן, כתיב, (דברים לב) צדיק וישר הוא, דכר ונוקבא, אוף הכא פרובים דכר ונוקבא. ועלייהו כתיב, (תהלים צט) אתה כוננת מישרים. ועמים במישרים. ובגיני כן, (שמות כה) ופניהם איש אל אחיו, והא אוקימנא. (דף נ"ט ע"ב)

תניא אמר רבי יוסי, זמנא חדא, הוה צריכא עלמא למטרא, אתו לקמיה (ס"א אזלו לגביה) דרבי שמעון, רבי ייסא ורבי חזקיה ושאר חברייהו. אשכחוהו דהוה אזיל למחמי, לרבי פנחס בן יאיר, הוא ורבי אלעזר בריה. כיון דחמא לון, פתח ואמר, (תהלים קלג) שיר המעלות הנה מה טוב ומה נעים שבת אחים גם יחד. מאי שבת אחים גם יחד.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש סיון]

כמה דאת אמר, ופניהם איש אל אחיו, בשעתא דהוו חד בחד משגיחין אנפין באנפין, כתיב, מה טוב ומה נעים. וכד מהדר דכורא אנפוי מן נוקבא, ווי לעלמא. כדין כתיב, (משלי יג) ויש נספה בלא משפט. בלא משפט ודאי, וכתיב, (תהלים פט) צדק ומשפט מכון כסאך, דלא אזיל דא בלא דא, וכד משפט, מתרחק מצדק, ווי לעלמא. (כדין כתיב, (משלי יג) ויש נספה בלא משפט).

והשתא חמינא, דאתון אתיתון, על דדכורא לא שריא בנוקבא, אמר, אי לדא אתיתון גבאי תיבו. דהאי יומא אסתפלנא, דיתהדר פלא למשרי אנפין באנפין. ואי לאורייתא אתיתון, שרו גבאי. אמרו ליה, לכלא, קא אתינא לגבי דמר, ישתמיט חד מינן, לבשרא לאחנא, שאר חברייא, ואנן נתיב לקמיה דמר.

עד דהוו אזלי, פתח ואמר, (שיר השירים א) שחורה אני ונאווה בנות ירושלים וגו'. אמרה כנסת ישראל קמי קודשא בריך הוא, שחורה אני בגלותא, ונאווה אני בפקודי אורייתא, דאף על גב דישאל בגלותא לא שבקי לון. פאהלי קדר, דאינון בני קטורה (ס"א טורי), דאתקדרו אנפיהו תדירא, ועם כל דא פיריעות שלמה, כההוא חיזו שמיא למדכי, דכתיב, (תהלים קד) נוטה שמים פיריעה.

סדר הלימוד ליום ב סיון [יום 238 בשנה]

אל תראוני שאני שחרחורת. מאי טעמא (ס"א אני שחרחורת בגין שזופתני) אל תראוני, בגין שאני שחרחורת. שזופתני השמש, דלא אסתכל בי שמשא, לאנהרא לי כדקא יאות. ישראל מה אינון אמרין. בני אמי נחרו בי. מאן אינון בני אמי, אלין רברבין ממנן תריסין על שאר עמין.

דבר אחר, בני אמי ממש. כמה דאת אמר, (איכה ב) השליך משמים ארץ וגו'. וכד השליך משמים ארץ, שמוני נוטרה את הכרמים. מאי טעמא. דכרמי שלי לא נטרתי. ותנינן, בני אמי ודאי אסתכמו עלי, כלומר, כד אתעדי ארץ, משמים, כמה דאוקימנא, דכתיב, (שמות ב) ותתצב אחותו מרחוק.

והכא אתמר ודאי, הנה מה טוב ומה נעים שבת אחים גם יחד. ובהו אוקימנא (נ"א והכא אוקימנא), גם יחד. כמה דאת אמר (ויקרא כו) ואף גם זאת בהיותם, שבת אחים בכלל, פיון דכתיב, גם, לאכללא כל אינון דלעילא, דכל שולטנותא בהווא אתר אשתכת.

דבר אחר. הנה מה טוב ומה נעים וגו'. אלין אינון חברייא, בשעתא דאינון יתבין כחדא, ולא מתפרשן דא מן דא. בקדמיתא אתחזון גוברי מגיחי קרבא, דבעו לקטלא דא לדא. לבתר, אתהדרו ברחימותא דאחיה. קודשא בריך הוא מהו אומר, הנה מה טוב ומה נעים שבת אחים גם יחד. גם, לאכללא עמהון שכנינתא. ולא עוד, אלא קודשא בריך הוא אצית למלולייהו, וניחא ליה וחדי בהו. הדא הוא דכתיב, (מלאכי ג) אז נדברו יראי יי' איש אל רעהו ויקשב יי' וישמע ויכתב ספר זכרון לפניו וגו'.

ואתון חברייא דהכא, כמה דהויתון בחביבותא ברחימותא, מקדמת דנא, הכי נמי, מכאן ולהלאה לא תתפרשון דא מן דא, עד דקודשא בריך הוא יחדי עמכון, ויקרי עלייכו שלם. וישתפח בגיניכון שלמא בעלמא. הדא הוא דכתיב, (תהלים קכב) למען אחי ורעי אדברה נא שלום בך.

דף ס' ע"א

אזלו. עד דהוו אזלי, מטו לבי רבי פנחס בן יאיר. נפק רבי פנחס, ונשקיה. אמר, זכינא לנשקא שכנינתא. זכאה חילקי אתקין להו טיקלי דערסי, קפטורי דקילטא. אמר רבי שמעון, אורייתא לא בעי הכי, אעבר להון, ותיבו. אמר רבי פנחס, עד לא ניכול, נשמע ממאריה דאורייתא מלה. דהא רבי שמעון כל מלוי

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש סיון]

באתגלייא אינון, איהו גברא דלא דחיל מעילא ומתתא, למימר לון, לא דחיל מעילא, דהא קודשא בריך הוא אסתפס (דף ס' ע"א) ביה, לא דחיל מתתא, כאריה דלא דחיל מבני ענא. אמר רבי שמעון לרבי אלעזר בריה, אלעזר קום בקיימך, ואימא מלה חדתא, לגבי דרבי פנחס ושאר חברייה.

קם רבי אלעזר פתח ואמר, וינדבר יי' אל משה אחרי מות שני בני אהרן וגו'. האי קרא אית לאסתפל לא ביה, דאתחזי דיתירא איהו. דהא פתיב בתריה, ויאמר יי' אל משה דבר אל אהרן אחיך. מפאן שירותא דפרשתא, האי קרא דלעילא, מאי הוא, דכתיב, וינדבר יי' אל משה. מאי הוא דאמר ליה, ולבתר ויאמר יי' אל משה.

אלא בשעתא דקודשא בריך הוא יחב קטרת בוסמין לאהרן, בעא, דלא ישתמש ביה בחייוי בר נש אחרא. מאי טעמא. בגין דאהרן אסגי שלמא בעלמא. אמר ליה קודשא בריך הוא, את בעי לאסגאה שלמא בעלמא, על ידך יסגי שלמא לעילא, הא קטרת בוסמין, יהא מסור בידך מפאן ולהלאה, ובחייך לא ישתמש ביה בר נש אחרא. נדב ואביהוא אקדימו בחיי דאבוהון, לאקרבא מה דלא אתמסר להו. ומלה דא, גרים להון דטעו ביה.

ותאנא, משה הוה מהרהר, מאן גרם לון טעותא דא, והוה עציב. מה פתיב, וינדבר יי' אל משה אחרי מות שני בני אהרן. ומה אמר ליה, בקרבתם לפני יי' וימותו. בהקריבם לא פתיב, אלא בקרבתם. אמר ליה קודשא בריך הוא למשה, דא גרמא להו, דדחקו שעתא בחיי אבוהון, וטעו בה, והיינו דכתיב, (ויקרא י') אשר לא צוה אותם, אותם לא צוה, אבל לאהרן צוה. ומה תרין בני אהרן, על דדחיקו שעתא בחיי אבוהון גרמו לגרמייהו כל כף, אנה לגבי אבא ורבי פנחס ושאר חברייה, על אחת כמה וכמה. אתא רבי פנחס נשקיה וברכיה.

רבי שמעון פתח ואמר, (שיר השירים ג) הנה מטתו של שלמה ששים גבורים סביב לה וגו'. הנה מטתו של שלמה, מאי מטתו. דא פורסי (נ"א ערסא) קרא דמלפא, דכתיב ביה, (משלי לא) בטח בה לב בעלה. של שלמה, מלפא די שלמא פלא דיליה הוא. ששים גבורים סביב לה, דאתאחדן בסטרהא מדינא קשיא, ואקרין, שתין פולסי דנורא, (ס"א שתין מזיני זיוני קשיין) דההוא נער, אתלבש בהו.

מימיניה, שננא דחרבא תקיפא, משמאליה גומרי דנורא תקיפא, דמתאחדא בגליפוי (ס"א בקליפוי), בשבעין אלף להטי נורא דאכלא, ואינון שתין מזיני זיוני קשיין, מאינון גבורן תקיפן, דהתיא גבורה עלאה דקודשא בריך הוא. הדא הוא דכתיב מגבורי ישראל.

וְתֵאֵנָה, בְּהַאי עֲרֵסָא, מַה פְּתִיב בְּה, וְתִקֵּם בְּעוֹד לַיְלָה, כַּד יִנְקֵא מִסְטְרָא דִּימִינָא (ס”א מסטרא דדינא). וְתִתֵּן טַרְף לְבֵיתָהּ. מֵאֵי טַרְף, כַּמָּה דַּאת אָמַר (מיכה ה) וְטַרְף וְאִין מְצִיל. הֵדֵא הוּא דְכְּתִיב כְּלָם אַחוּזֵי חֲרִב מְלוּמְדֵי מְלַחְמָה, זְמִינִין בְּכָל אַתֵּר לְמַעְבַּד דִּינָא, וְאַקְרוּן מְאֵרֵי דִּיבְבָא וַיִּלְלָהּ.

אִישׁ חֲרִבּוֹ עַל יָרְכוּ. כַּמָּה דַּאת אָמַר, (תהלים מה) חֲגוּר חֲרִבֵּךְ עַל יָרֵךְ גְּבוּר. מִפְּחַד בְּלִילוֹת. הָא אֹיְקְמוּהָ, מִפְּחַדָּה דִּגִּיהָנָם וְכוּ' אֲבָל מִפְּחַד בְּלִילוֹת, כְּלוּמַר, כָּל דַּא מָאן אַתֵּר נְטֻלִין, מִפְּחַד, מִתְּהוּא אַתֵּר דְּאַקְרֵי פְּחַד, כַּמָּה דַּאת אָמַר (בראשית לא) וּפְחַד יִצְחָק הָיָה לִי. וַיִּשְׁבַּע יַעֲקֹב בְּפָחַד אֲבִיו יִצְחָק. בְּלִילוֹת, בְּזִמְנִין דְּאִינוּן מִתְּפַקְדִין לְמַעְבַּד דִּינָא.

וְתֵאֵנָה, כְּתִיב (משלי לא) זְמָמָה שָׂדֶה וְתִקְחָהּ. הֵדֵא הוּא דְכְּתִיב, (איוב מ) וְכָל חֵית הַשָּׂדֶה יִשְׁחָקוּ שָׁם. וְעַל דַּא כְּתִיב, (תהלים קד) זֶה הַיָּם גָּדוֹל וְרַחֵב יָדָיִם וְגו' שָׁם אֲנִיּוֹת יִהְלְכוּן וְגו' כַּמָּה דַּאת אָמַר. (משלי לא) הֵיטָה כַּאֲנִיּוֹת סוּחַר מִמְּרַחֵק תְּבִיא לַחֲמָה. מִמְּרַחֵק וְדֵאֵי. מְרִישָׁא דְמוּחָא, וּמְעִילָא דְרִישָׁא, תְּבִיא לַחֲמָה. עַל יְדֵא דְצַדִּיק, כַּד מְזַדְּוֹגֵן פְּחַד, כַּדִּין חִידוֹ בְּכֻלָּא. הֵדֵא הוּא דְכְּתִיב, לוֹיְתָן זֶה יִצְרֵת לְשַׁחֵק בּוֹ.

דף ס' ע"ב

תֵּאֵנָה, אֶלְף וַחֲמֵשׁ מְאָה, מְאֵרֵי תְרִיסִין, מְאֵרֵי דְשׁוֹלְטְנוּתָא, אַתְאַחַדֵּן מִהַאי סְטְרָא, דְּאִינוּן גִּיבְרִין. בִּידוּי דִּתְהוּא דְאַקְרֵי נַעַר, אַרְבַּע מִפְּתַחֲנִין רַבְרָבִין. תְּנִינְיָא אֲזֻלִין תַּחוּת סְפִינָה, דִּתְהַאי (דף ס' ע"ב) יִמָּא רַבָּא, לְאַרְבַּע זְוִינִין. דַּא אֲזִיל לְסְטְרָא דַּא, וְדַא אֲזִיל לְסְטְרָא דַּא. וְכֵן כְּלָהּ. אַרְבַּע חִיזוּ דְאַנְפִין אַתְחַזְוִין בְּהוּ, וְכַד אַתְכְּלִילִין בְּחַד, כְּתִיב, (יחזקאל א) וַדְמוֹת פְּנֵיהֶם פְּנֵי אָדָם, פְּנֵיהֶם דְכֻלָּא.

אֶפִי רַבְרָבִי, וְאַפִי זוּטְרֵי, כְּלִילִין כְּחַד לְעִילָא, תְּרֵי סְלָקִין וְשֵׁאטִין, וְתֵרִין מְגֵרוּפִין בִּידֵיהוּ. אֶלְף טוּרִין סְלָקִין וְעֵאלִין (ס”א אלִין טְמִירִין עֵאלִין וְסֵלָקִין) בְּכָל יוֹמָא, מְשָׁקִיו דִּתְהוּא יִמָּא, לְבַתֵּר, אַתְעַקְרוּ מִנְה, וְסֵלָקִין לְיִמָּא אַחֲרָא.

לֵית חוּשְׁבָנָא לְאִינוּן דַּאתְאַחַדֵּן בְּשַׁעֲרָהּ, תְּרִין בְּנִין יִנְקִין כָּל יוֹמָא, דְאַקְרוּן מְאַלְלֵי אַרְעָא. וְדַא הוּא רְזָא דְסְפָרָא דְצְנִיעוּתָא, דְכְּתִיב, (יהושע ב) וַיִּשְׁלַח יְהוֹשֻׁעַ בֶּן נוּן מִן הַשְּׂטִיִּים שְׁנַיִם אַנְשִׁים מְרַגְלִים חֲרַשׁ לְאֹמֶר. וְאַלִין, יִנְקִין מִתַּחוּת סְטְרֵי אַבְרָהָא, תְּרִין בְּנוֹת בְּתַחוּת רַגְלָהּ, (ס”א וְאַלִין יִנְקוּן מִסְטְרָא דַּאבְרָהָא, תְּרִין בְּנֵי בְתַחוּתָהּ) וְעַל דַּא כְּתִיב, (בראשית ו) וַיִּרְאוּ בְנֵי הָאֱלֹהִים אֵת בְּנוֹת הָאָדָם. וְאַלִין מִתְאַחַדֵּן בְּטְרַפֵי (ס”א בְּטוּפְרֵי) דִּתְהֵיא עֲרֵסָא, וְדַא הוּא דְתַנְיָנִין, דְכְּתִיב, (מלכים א ג) אִז תְּבַאנָה שְׂתֵימִים נְשִׁים זֹנוֹת אֶל הַמֶּלֶךְ. אִז תְּבַאנָה, וְלֹא מִקְדַּמַת דְנָא, וּבְזִמְנָא דִּישְׂרָאֵל לְתַתָּא,

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש סיון]

אֶהְדְּרוֹן קָדֵל מִבֶּתֶר קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא, מֵאֵי כְּתִיב, (ישעיה ג) עָמִי נוֹגְשׁוּ מְעוֹלָל וְנָשִׁים מְשֻׁלוּ בּוֹ. וְדֹאֵי.

בִּידָא שְׁמַאלָא, שְׁבַעֵין עֲנַפִּין, דְּמַגְדְּלִין בֵּין נוּגֵי יַמָּא, כְּלִהוּ סוּמְקֵי פְּוֹרְדָא. וְעֵילָא מְנַהוֹן, עֲנַפָּא חַד סוּמְקָא יְתִיר, דָּא סְלִיק וְנַחֲתִית. וְכִלְהוּ אֶתְחַפֵּיין בְּשַׁעְרָהָא.

מֵאֲרֵי דְלִישְׁנָא בִישָׂא. כַּד נַחֲתִית חוּיָא. אֶתְעַבֵּיד מְקַפֵּץ עַל טוּרִין, מְדַלְגָא עַל טַנְרֵי. עַד דִּישְׁכַּח טַרְפָּא, דְּאֶחִיד בְּטוּפְרֵי וַיִּכּוֹל. כַּדִּין שְׁכִיךְ, וְאֶתְחַזֵּר לִישְׁנֵיהָ לְטַב. וְכַאֲיֵן אֵינּוֹן יִשְׂרָאֵל, דְּמִזְמַנִּין לִיהָ טַרְפֵיהָ. אֶהְדֵּר לְאַתְרֵיהָ (ס"א לבתריה), עֵייל בְּנוֹקְבָא דְתַהוּמָא רַבָּא.

כַּד (ס"א סליק סלקין) סְלִקִין מֵאֲרֵי דְרוּמְחִין וְסִיפִין, דְלִית לֹון חוּשְׁבָנָא, סוּחְרֵינֵיהוּ דְאֵינּוֹן שְׁתִּין עֲלֵאִין, דְסוּחְרֵינֵיהָ דְהֵאֵי עֲרָסָא, אֶלְפָּא אֶלְפִין, וְרַבּוּא רַבּוּון, קְיִימִין בְּכָל סְטְרָא דְהֵאֵי עֲרָסָא לְעֵילָא. וּמְנִיָּה אֶתְזַנּוֹן, כְּלִהוּ מְקַמֵּיהָ (ס"א ומניה אתזנו, ליה פלחין כולהו קמיה) יְקוּמוּן.

מִתְחַזֵּת כְּלִהוּ, נְפַקִין כְּמָה אֶלְפָּא וְרַבּוּן, דְלִית לֹון חוּשְׁבָנָא, וְנַחֲתִין וְשִׂאטִין בְּעֵלְמָא, עַד דְתַקְעֵי מֵאֲרֵי שׁוּפְרָא, וּמְתַכְנָשִׁי. וְהֵנִי בְּזוּהָמָא דְטוּפְרֵי אֶחִידֵן.

דָּא עֲרָסָא כְּלִיל לֹון, דָּא עֲרָסָא, רַגְלוּהֵי אֶחִידֵן בְּאַרְבַּע סְטְרֵי עֲלְמָא, כְּלֵא עֲאֲלִין בְּכָלְלָא, דְאֶשְׁתַּכַּח לְעֵילָא, וְאֶשְׁתַּכַּח לְתַתָּא, בְּשָׁמַיִם מִמְעַל, וְעַל הָאָרֶץ מִתַּחַת, וְעַל דָּא כְּתִיב הִנֵּה. מֵאֵי הִנֵּה. בְּגִין דְזַמִּינָא לְכָלְלָא לְעֵילָא וְתַתָּא. וְרַשׁוּמָא הֵאֵי עֲרָסָא מְכֻלָּא, אֶדְנִי אֶתְקַרֵי, רַבּוּנָא דְכָלְלָא, רְשִׁימָא בֵּין חֵיילָהָא.

בְּגִין כַּד, כְּהֵנָּא בְּעֵי לְכוּנָא מְלִי דְלְעֵילָא, לְיַחְדָּא שְׁמָא קְדִישָׁא מֵאַתֵּר דְבַעָא לְיַחְדָּא, וְעַל דָּא תְנִינָן, כְּתִיב, בְּזֹאת יָבֵא אַהֲרֹן אֶל הַקֹּדֶשׁ, בְּהֵאֵי בְּעֵי לְקַרְבָּא קְדוּשָׁה לְאַתְרֵיהָ, מֵהֵאֵי אַתֵּר, בְּעֵי בַר נֶשׁ לְדַחְלָא מְקַמֵי קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא. וְעַל דָּא כְּתִיב, (דברים לב) לוֹ חֲכָמוֹ יִשְׁכִּילוּ זֹאת מִיַּד יְבִינוּ לְאַחֲרֵיתָם. כְּלוּמַר, אֵי יִסְתַּפְּלוּן בְּנֵי נֶשׂא בְּעוֹנָשָׁא, הֵיךְ אֶחִידֵת זֹאת בֵּין חֵיילָהָא, וְהֵיךְ אֶתְמַנּוּ קָמָה כָּל אֵינּוֹן בְּנֵי חֵיילִין, וְאֶחִידֵן בְּפוּלְחָנָא לְאַתְפְּרָעָא מִן חֵיִיבָא, מִיַּד יְבִינוּ לְאַחֲרֵיתָם, וְיִסְתַּמְרוּן עוֹבְדֵיהוֹן, וְלֹא יַחֲבוּן קַמֵי מְלַכָּא קְדִישָׁא.

תו אָמַר רַבֵי שְׁמַעוֹן, כָּל בַּר נֶשׁ דְּזָכִי לְמִילָה אֹרִייתָא, וְנָטִיר לָהּ לְהֵאֵי זֹאת. הֵאֵי זֹאת נְטִירַת לִיהָ, וְגַזַּר עֲמִיָּה קְיִימָא עַל קְיִימָא דִּילֵיהָ, דְלֹא יִתְעַדֵי מְנִיָּה, וּמִן בְּנוּהֵי וּמִן בְּנֵי בְנוּהֵי לְעֵלְמִין. הָדָא הוּא דְכְּתִיב, (ישעיה נט) וְאֲנִי זֹאת בְּרִיתִי אִוְתָם וְגו'. יִתְבוּ לְמִיכָל. עַד דְאֶכְלוּ, אָמַר רַבֵי שְׁמַעוֹן לְחַבְרֵיָא, כָּל חַד וְחַד לִימָא מְלָה חֲדָתָא דְאֹרִייתָא. עַל פְּתוּרָא, לְקַמֵּיהָ דְרַבֵי פְּנַחֵס.

דף ס"א ע"א

פִּתַח רַבִּי חֲזַקְיָה וְאָמַר, (ישעיה ג) יי' אֱלֹהִים נָתַן לִי לְשׁוֹן לְמוֹדִים לְדַעַת לְעוֹת אֶת יַעֲקֹב דְּבַר וְגו'. וְכַאֲשֶׁר אֵינּוֹן יִשְׂרָאֵל, דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲתַרְעֵי בְּהוּ מִכָּל שְׂאָר עַמִּין, וְיִקְרְאוּן, קִדְשֵׁי דְכְּתִיב, (ירמיה ב) קִדְשׁ יִשְׂרָאֵל לִי. וְיִהְיֶה (דף ס"א ע"א) לְהוּ חוֹלְקֵי, לְאַתְאַחַדָּא בְּשִׁמְא קְדִישָׁא. וּבְמַה אֲחִידוּ יִשְׂרָאֵל בְּשִׁמְא קְדִישָׁא. בְּגִין דְּזָכוּ בְּאוֹרֵייתָא, דְּכָל מָאן דְּזָכִי בְּאוֹרֵייתָא זָכִי בֵּיהּ בְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (נ"א בקדש) (רצ"ז ע"א) וְתַנְיֵנָן קַמְיָה דְּמַר, מְאִי קִדְשֵׁי. שְׁלִימוּתָא דְּכָלָא דְּאֶקְרִי חֲכָמָה עֲלָאָה, וּמִהָאִי אֲתַר (נגיד משח רבות קדישא בשבילין ידיען, לאתר דאקרי בינה עלאה), וּמִתְמָן נִפְקִין מְבוּעֵין וּנְחָלִין לְכָל עֵבֶר, עַד דְּמִטּוּ לְהָאִי זֹאת. (ומהאי אתר אתער רוחא קדישא) וְהָאִי זֹאת כַּד מִתְבְּרַכָּא, אֶקְרִי קִדְשֵׁי, וְאֶקְרִי חֲכָמָה, וְיִקְרְאוּן לֵיהּ (נ"א והאי זאת כד אתברכא מאתר עלאה דא דאקרי קדש ואקרי חכמה קראן ליה) רוּחַ הַקֹּדֶשׁ. כְּלוּמַר, רוּחַ, מִהֵוּא קִדְשֵׁי דְלַעֲיָלָא. וְכַד נִפְקִין וּמִתְעַרְיָן מִנָּה רוּי אֹרֵייתָא, כְּדִין אֲתַקְרִי לְשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ.

וּבְשִׁעְתָּא דְּנָגִיד הֵוּא רְבוּת קְדִישָׁא, לְאֵינּוֹן תְּרֵי קְיִימִין, דְּאֶקְרוּן לְמוֹדֵי ה', וְאֶקְרוּן צְבָאוֹת, אֲתַכְנֹשׁ תְּמָן, וְכַד נִפְקִין מִתְמָן, בְּהֵוּא דְּרָגָא דְּאֶקְרִי יְסוּד, לְתַהוּא חֲכָמָה זַעֲרָא, כְּדִין אֲתַקְרִי לְשׁוֹן לְמוֹדִים. וְנִפְקִין לְאַתְעָרָא לְאֵינּוֹן קְדִישֵׁי עֲלִיּוֹנִים. כְּדִין כְּתִיב, יי' אֱלֹהִים נָתַן לִי לְשׁוֹן לְמוֹדִים. וְלָמָּה. לְדַעַת לְעוֹת אֶת יַעֲקֹב דְּבַר. וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא יְהִיב הָאִי לְבוּצִינָא קְדִישָׁא, רַבִּי שְׁמַעוֹן. וְעוֹד דְּסָלִיק לֵיהּ לְעֵילָא לְעֵילָא, בְּגִין כַּד כָּל מְלוּי בְּאַתְגְּלִיָּא אֲתַמְרוּ, וְלֹא אֲתַכְפְּסִין. עֲלֵיהּ כְּתִיב, (במדבר יב) פֶּה אֶל פֶּה אֲדַבֵּר בּוֹ וּמְרָאָה וְלֹא בְּחִידוֹת.

פִּתַח רַבִּי יִיסָא וְאָמַר, (מלכים א ה) וַיִּי' נָתַן חֲכָמָה לְשִׁלְמָה כַּאֲשֶׁר דְּבַר לוֹ וַיְהִי שְׁלוֹם בֵּין חִירָם וּבֵין שְׁלֹמֹה וְגו'. וַיִּי' נָתַן חֲכָמָה לְשִׁלְמָה, דָּא הוּא דְּתַנְיֵנָן, בְּיוֹמֵי דְשִׁלְמָה מְלָכָא, קְיִימָא סִיְהָרָא בְּאַשְׁלֻמוּתָא, כַּאֲשֶׁר דְּבַר לוֹ, כְּמָה דְּאַתְמַר לֵיהּ, (דברי הימים ב א) הַחֲכָמָה וְהַמְדַע נָתַן לָהּ.

וַיְהִי שְׁלוֹם בֵּין חִירָם וּבֵין שְׁלֹמֹה. וְכִי מַה בֵּין הָאִי לְהָאִי. אֶלָּא הֵכִי תַנְיֵנָן, וַיִּי' נָתַן חֲכָמָה לְשִׁלְמָה. וְהָאִי חֲכָמָה בְּמֵאִי אֹקִים לָהּ. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, אֹקִים לָהּ בְּהָאִי, בְּקַדְמִיתָא, דְשִׁלְמָה עֶבֶד דְנַחֲתִית לְחִירָם מִתְהוּא דְרָגָא, דְהוּא אָמַר, (יחזקאל כח) מוֹשֵׁב אֱלֹהִים יִשְׁבְּתִי וְגו', דְתַנְיָא, חִירָם מְלָךְ צוּר עֶבֶד גְּרַמְיָה אֱלוֹהִי. בְּתַר דְשִׁלְמָה אֲתָא, עֶבֶד לֵיהּ בְּחֲכָמְתִּיהּ, דְנַחֲתִית מִתְהוּא עֵיטָא, וְאוּדֵי לֵיהּ לְשִׁלְמָה. וּבְגִין כַּד, (מלכים א ה) וַיְהִי שְׁלוֹם בֵּין חִירָם וּבֵין שְׁלֹמֹה.

וְתַנְיֵנָן, אָמַר רַבִּי יִצְחָק אָמַר רַבִּי יְהוֹדָה, דְשִׁדְר לֵיהּ, חַד שִׁידָא, וְנַחֲתִית לְיָד שְׁבַעָה מְדוּרִין דְגִיְהָנָם וְסִלְקִיהּ, וְשִׁדְר לֵיהּ פְּתַקִּין בְּכָל יוֹמָא וְיוֹמָא בִּידֵיהּ, עַד

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש סיון]

דַּאֲהֶדֶר, וְאוֹדֵי לִיה לְשִׁלְמוֹת. וְתַנְיָנָן. (ויחי רכ"ג, רכ"ה) שְׁלֵמָה יִרִית לָהּ לְסִיְהָרָא, בְּכָל סְטְרוֹי. בְּגִין כֶּךָ, בְּכֹלֵא שְׁלִיט בְּחֻמְתִּיהָ. וְרַבֵּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי, שְׁלִיט בְּחֻמְתִּיהָ עַל כָּל בְּנֵי עֲלָמָא, כָּל אֵינּוֹן דְּסִלְקִין בְּדַרְגוּי, לֹא סִלְקִין אֱלָא לְאֲשִׁלְמָא עִמֶיהָ.

(ס"א אי לא שלמין עמיה)

פְּתַח רַבֵּי יוֹסִי וְאָמַר, (שיר השירים ב) יוֹנְתִי בְּחֻגֵי הַסְּלַע בְּסִתְרַי הַמְּדַרְגָּה וְגו'. יוֹנְתִי, דָּא כְּנֻסְתָּ יִשְׂרָאֵל, מַה יוֹנָה לֹא שְׁבַקְתָּ בֶּן זוּגָה לְעֲלָמִין, כֶּךָ כְּנֻסְתָּ יִשְׂרָאֵל לֹא שְׁבַקְתָּ לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְעֲלָמִין. בְּחֻגֵי הַסְּלַע, אֲלִין תְּלַמִּידֵי חֻכְמִים, דְּלֹא מִשְׁתַּכְּחֵי בְּנֵיחָא בְּעֲלָמָא דִּין. בְּסִתְרַי הַמְּדַרְגָּה, אֲלִין תְּלַמִּידֵי חֻכְמִים, הַצְּנוּעִין, דְּבַהוֹן חֲסִידֵין דְּחֵלִי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, דְּשְׁכִינְתָּא לֹא אַעֲדֵי מִנֵּיהוּ לְעֲלָמִין. כְּדִין, קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא מִתְּבַע בְּגִינֵיהוּ לְכְּנֻסְתָּ יִשְׂרָאֵל, וְאָמַר, הֲרֵאִינִי אֶת מְרֵאִיךְ הַשְּׁמִיעֵנִי אֶת קוֹלְךָ כִּי קוֹלְךָ עָרַב, דְּלִית קָלָא מִשְׁתַּמַּע לְעֵילָא, אֱלָא קָלָא דְּאֵינּוֹן דְּמִתְעַסְקֵי בְּאוֹרֵייתָא.

וְתַאנָּא, כָּל אֵינּוֹן דְּמִתְעַסְקֵי בְּאוֹרֵייתָא, בְּלִילֵיא, דִּיּוֹקְנֵיהוֹן אֶתְחַקֵּק לְעֵילָא קָמִי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא מִשְׁתַּעֲשַׁע בְּהוּ כּוּלֵיהָ יוֹמָא, וּמְסַתְּפֵל בְּהוּ. וְהָהוּא קָלָא, (דהכא) סְלִיק וּבִקַּע כָּל אֵינּוֹן רְקִיעִין, עַד דְּסִלְיק קָמִי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. כְּדִין כְּתִיב, כִּי קוֹלְךָ עָרַב וּמְרֵאִיךְ נָאוּה. וְהַשְׁתָּא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא חֻקֵּי דִּיּוֹקְנָא דְּרַבֵּי שְׁמַעוֹן לְעֵילָא וְקָלִיהָ לְעֵילָא סִלְקָא, וּמִתְעַטְרָא בְּכִתְרָא קוּדְשָׁא, עַד דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא מִתְעַטְרָא בֵּיהּ בְּכִלְהוּ עֲלָמִין. וּמִשְׁתַּבַּח בֵּיתָא. עֲלֵיהָ כְּתִיב, (ישעיה מט) וַיֹּאמֶר לִי עַבְדֵי אֶתְהָא יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר בְּךָ אֶתְפָּאֵר.

דף ס"א ע"ב

פְּתַח רַבֵּי חֲזִיָּא וְאָמַר, (קהלת ג) מַה שְׁהִיָּה כְּבֹר הוּא (בקרוא שמו ל"ג) וְאֲשֶׁר לְהִיּוֹת וְגו'. מַה שְׁהִיָּה כְּבֹר, הֵיִינוּ דְּתַנְיָנָן, עַד לֹא בְּרָא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא הָאֵי עֲלָמָא, הָוּה בְּאֵרֵי עֲלָמִין וְחָרִיב לֹוֹן, עַד (דף ס"א ע"ב) דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא סִלְיק בְּרַעוּתֵיהָ, לְמַבְרֵי הָאֵי עֲלָמָא, וְאֲמַלִּיךְ בְּאוֹרֵייתָא. כְּדִין אֶתְתַּקֵּן הוּא בְּתַקּוּנֵי, וְאֶתְעַטְרָא בְּעַטְרוֹי, וּבְרָא הָאֵי עֲלָמָא. וְכָל מַאי דְּאֶשְׁתַּכַּח בְּהָאֵי עֲלָמָא, הָא הָוּה קָמִיָּה, (והא סליק מקמיה) וְאֶתְתַּקֵּן קָמִיָּה.

וְתַאנָּא, כָּל אֵינּוֹן דְּבְרֵי עֲלָמָא, דְּאֶשְׁתַּכַּחוּ בְּכָל דְּרָא וְדָרָא, עַד לֹא יִיתוּן לְעֲלָמָא, הָא הוּוּ קָמִיָּי קָמִיָּה בְּדִיּוֹקְנֵיהוֹן. (והכי תאנא) אֲפִילוּ כָּל אֵינּוֹן נִשְׁמַתִּין דְּבְנֵי נִשְׂאָ, עַד לֹא יַחְתּוּן לְעֲלָמָא, כְּלָהוּ גְלִיפִין קָמִיָּה בְּרַקִּיעָא, בְּהָהוּא דִּיּוֹקְנָא מִמֶּשׁ, דְּאֵינּוֹן בְּהָאֵי עֲלָמָא. וְכָל מַה דְּאוּלְפִין בְּהָאֵי עֲלָמָא, כְּלָא יִדְעוּ עַד לֹא יִיתוּן לְעֲלָמָא. וְתַנְיָנָא, הָאֵי בְּאֵינּוֹן זְכָאֵי קְשׁוּטֵי.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש סיון]

וְכֹל אֵינּוֹן דְּלֹא מִשְׁתַּכְּחִין זָכַרְיָן בְּהַאי עֲלָמָא, אֲפִילוּ תַמְּוֹן, מִתְרַחֲקִין מִקַּמֵּי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְעֹאֲלִין בְּנוֹקְבָא דְתַהוּמָא רַבָּא, וְדַחֲקִין שַׁעְתָּא, וְנַחְתִּין לְעֲלָמָא. וְהֵיא נְשֻׁמְתָא דְלַהוּן, הָא אוֹלִיפְנָא, כְּמָה דְאֵינּוֹן קָשִׁי קַדְל בְּהַאי עֲלָמָא, כִּךְ הוּוּ עַד לָא יֵיתוֹן לְעֲלָמָא.

וְהֵוּא חוּלְקָא קַדִּישָׁא דִּיהֵב לֹוֹן רַמָּאן לֵיה, וְאֲזִלִּין וְשֹׁאטִין וְאַסְתָּאבוֹן, בְּתַהוּא נּוֹקְבָא דְתַהוּמָא רַבָּא, וְנִטְלִי חוּלְקִיהוֹן מִתַּמְּוֹן, וְדַחֲקִין שַׁעְתָּא וְנַחְתִּי לְעֲלָמָא. אִי זָכִי לְבַתֵּר, וְתַב בְּתִיבְתָא קַמֵּי מְאָרִיָּה, הוּא נִטְלִי תַהוּא חוּלְקָא דִּילֵיה מִמֶּש, הֵדָא הוּא דְכַתִּיב, מֵה שְׁהִיָּה כְּבֵר (נְקֵרָא שְׁמו) הוּא וְאֲשֶׁר לְהִיֹּת וְגו' כְּבֵר הִיָּה.

סדר הלימוד ליום ג סיון [יום 239 בשנה]

תא חזי בני אהרן לא אשתכחו בישראל פוותייהו, בר משה ואהרן, ואינן אקרון (שמות כד) אצילי בני ישראל. ועל דטעו קמי מלכא קדישא, מיתו. וכי קודשא בריך הוא בעא לאובדא לון, והא תנינן ברזא דמתניתין, דקודשא בריך הוא עבד חסד בכלא, ואפילו ברשיעי עלמא לא בעי לאובדא לון. והני זכאי קשוט סלקא דעתך דאינן אתאבידו מעלמא, זכותא דלהון אן הוא. זכותא דאבוהון אן הוא. זכותא דמשה הכי נמי. ואינן היך אתאבידו.

אלא הכי אוליפנא מבוצינא קדישא, דקודשא בריך הוא חס על יקרא דלהון, ואתוקד גרמיהון לגו, ונשמתהון לא אתאבידו, והא אוקימנא. ותא חזי עד לא מיתו בני אהרן פתיב, (שמות ו) ואלעזר בן אהרן לקח לו וגו', אקרי שמייה פנחס, דהוה זמין לאתתקנא עקימא, הדא הוא דכתיב ואשר להיות כפר היה.

ותאנא, פלהו זכאי קשוט, עד לא ייתון לעלמא, פלהו אתתקנו לעילא, ואקרון בשמהו. ורבי שמעון בן יוחאי, מן יומא דברא קודשא בריך הוא עלמא, הוה אזדמן קמי קודשא בריך הוא, ואשתכח עמיה. וקודשא בריך הוא קרי ליה בשמיה, זכאה חולקיה לעילא ותתא, עליה פתיב (משלי כג) ישמח אביך ואמך, אביך: דא קודשא בריך הוא. ואמך: דא כנסת ישראל.

פתח רבי אבא ואמר (שיר השירים א) עד שהמלך במסבו גרדי נתן ריחו. האי קרא אוקמוהו חבריאי, בשעתא דקודשא בריך הוא אשתכח וזמין בטורא דסיני, למיהב אורייתא לישראל, גרדי נתן ריחו, ישראל יהבו וסליקו ריחא טב, דקאים ואגין עלייהו לדרי דרין. ואמרו, (שמות כד) כל אשר דבר יי' נעשה ונשמע. דבר אחר עד שהמלך במסבו, בעוד דסליק משה לקבלא אורייתא מקודשא בריך הוא, ואתחקק בתרי לוחי אבנין, ישראל שבקו ההוא ריחא טבא דהוה מתעטר עלייהו, ואמרו לעגל, אלה אלהיך ישראל.

השתא האי קרא ברזא דחכמתא הוא, תא חזי, פתיב (בראשית ב) ונהר יוצא מעדן להשקות את הגן, האי נהרא אתפשט בסטרוי, בשעתא דמודווג עמיה בזווגא שלים, פדי האי עדן (זווגא) בההוא נתיב, דלא אתיידע לעילא ותתא, כמה דאת אמר (איוב כח) נתיב לא ידעו עיט. ואשתכחו ברעותא (שמות ע"ג, נ"ה, ס"ד ע"ב) דלא מתפרשן תדירא חד מחד. פדין נפקין מבוועין ונחלין, ומעטרין לבן קדישא, בכל אינן פתרין, פדין (שמות כ"ד ע"א) פתיב (שיר השירים ג) בעטרה שעטרה לו אמו.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש סיון]

ובהיא שעתא ירית ההוא בן אחסנתא דאבוי ואמיה, כדין הוא אשתעשע, בההוא ענוגא ותפנוקא.

דף ס"ב ע"א

ותאנא, בשעתא דמלכא עלאה בתפנוקי מלכין, יתיב בעטרוי, כדין כתיב עד שתמלך במסבו נרדי נתן ריחו. דא יסוד דאפיק ברכאן לאודווגא מלכא קדישא (דף ס"ב ע"א) במטרוניתא. (בהא דרגא) וכדין אתייהבון ברכאן בכלהו עלמין, (ונפקין) ומתברכן עלאין ותתאין. והשתא הא בוצינא קדישא מתעטר בעטרוי דהאי דרגא, והוא וחברייא סליקו תושבחן מתתא לעילא, והיא מתעטרא באינן תושבחן. השתא אית לאפקא ברכאן לכלהו חברייא מעילא לתתא, בהאי דרגא קדישא, ורבי אלעזר (ס"א דרבי אלעזר) בריה לימא מאינן מלין מעליין דאוליף מאבוי.

פתח רבי אלעזר ואמר, (בראשית כט) וירא והנה באר בשדה וגו'. ונאספו שמה כל העדרים וגו'. הני קראי אית לאסתכלא בהו, וברזא דחכמתא אינן, דאוליפנא מאבא, והכי אוליפנא, וירא והנה באר בשדה, מאן באר. דא הוא דכתיב, (במדבר כא) באר חפרוה שרים פרוה נדיבי העם. והנה שם שלשה עדרי צאן רובצים עליה, אלין אינן נצח הוד יסוד, דאלין אינן רביעין עליה, וקיימין עליה, ומאלין אתמליא ברכאן ההיא באר.

פי מן הבאר ההיא ישקו העדרים, דהא מן האי באר אתנונו עלאין ותתאין (נ"א עלמין תתאין), ומתברכאן כלהו כחדא. והאבן גדולה על פי הבאר, דא הוא דינא קשיא, דקיימא עליה מסטרא אחרא לינקה לה (נ"א מינה). ונאספו שמה כל העדרים, אלין אינן שית כתרי מלכא, דמתפנשי כלהו, ונגדי ברכאן מרישא דמלכא, ומריקן בה. וכד אתחבראן כלהו כחדא לארקא בה, כתיב וגללו את האבן מעל פי הבאר, מנדיין (ס"א מגנדיין) לההוא דינא קשיא, ומעברן ליה מינה.

והשקו את הצאן, מריקין ברכאן מההיא באר, לעלאין ותתאין לבתר והשיבו את האבן על פי הבאר למקומה. תב ההוא דינא לאתריה, בגין דאצטריף ליה לבשמא עלמא, ולתקנא עלמא. והשתא הא קודשא בריך הוא אריק עליכו ברכאן, ממבויעא דנחלא, ומנייכו כל בני דרא מתברכין. זכאה חולקיכון בעלמא דין, ובעלמא דאתי עליכו כתיב, (ישעיה נד) וכל בניך למודי יי' ורב שלום בניך.

פתח רבי שמעון ואמר, (תהלים קמט) עלזו חסידים בכבוד ירננו על משכבותם וגו', תאנא בי"ג מכילן, אתקשר קשרא דמהימנותא, לאשתכחא ברכאן לכלא. וכל מהימנותא דקודשא בריך הוא בתלתא אסתימו. ועל האי, בי"ג מכילן,

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש סיון]

אורייתא מתעטרא, כמה דאוקימנא מקל וחומר ומגזרה שוה וכו', וכמה זמנין אוקימנא האי. ושמא קדישא בהאי מתעטרא.

תא חזי, בההיא שעתא דבעא יעקב, דיתברכון בנוי בשמא (ס"א בקשרא) דמהימנותא. מה פתיב, (בראשית מט) כל אלה שבטי ישראל שנים עשר וזאת, הא תליסר, דאשתתף עמהון שכנתא, ואתקיימו ברכאן. והיינו דכתיב, איש אשר כברכתו ברך אותם. מאי כברכתו. בההוא דוגמא דלעילא, כברכתו דכל מכילא ומכילא.

ותאנא, כל אינון מכילין סלקין, ומתעטרין ונניחין ברישא חדא, ותמן מתעטרא רישא דמלכא, ההוא דאקרי בדרגא עלאה דחסידות. וחסידים, ירתין כל תהוא כבוד דלעילא, דכתיב יעלוזו חסידים בכבוד, בהאי עלמא. ירננו על משפכותם בעלמא דאתי. רוממות אל בגרונם, דידיעין לקשרא קשרא דמהימנותא פדקא יאות, וכדין חרב פיפיות בידם. מאן חרב פיפיות. דא הוא חרב לה, חרבא דקודשא בריה הוא. פיפיות: להיטא בתרין דינין. ולמה. לעשות נקמה בגוים וגו'.

והא רבי פנחס בן יאיר, פתרא דחסד, רישא עלאה. בגין כך כבוד דלעילא ירית, והוא קשיר קשרא עלאה, קשרא קדישא, קשרא דמהימנותא. זכאה חולקיה בעלמא דין ובעלמא דאתי. על האי פתורא אתמר, (יחזקאל מא) זה השלחן אשר לפניי. קם רבי פנחס, ונשיק ליה, ובריה ליה, ונשיק לרבי אלעזר, ולכלהו חברייה, ובריה לון, נטל פסא ובריה.

דף ס"ב ע"ב

פתח ואמר, (תהלים כג) תערוף לפני שלחן נגד צוררי וגו', יתבו (ס"א חדו) תמן, כל ההוא יומא, והווי חבריא כלהו חדן (דף ס"ב ע"ב) במלי דאורייתא, וחדוותא דרבי שמעון הוה סגי. נטל רבי פנחס לרבי אלעזר, ולא שבקיה כל ההוא יומא וכל ילליא, והוה חדי עמיה, קרא עליה, (ישעיה נח) אז תתענג על יי, כל חדוותא וענוגא יתירא דא דחולקי הוא, (על דא דעמי הוא על דא כתיב (תהלים קמ"ד) אשרי העם שככה לו וגו') זמינן בההוא עלמא לאכרוא עלי, זכאה חולקיה רבי פנחס, דאנת זכית לכל האי, (דברי הימים א יב) שלום לה ושלום לעוזר פי עזרה אלהיה. אשכימו למיזל, קם רבי פנחס ואחיד ביה ברבי אלעזר, ולא שבקיה למיהך. אוזיה רבי פנחס לרבי שמעון וברכיה, ולכלהו חברייה. עד דהו אזלי אמר להו רבי שמעון לחבריה, (תהלים קיט) עת לעשות ליי.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש סיון]

אתא רבי אבא ושאל, פתיב ונתן אהרן על שני השעירים גורלות וגו'. הני עדבין למה. ואהרן למה ליה למיהב עדבין. ופרשתא דא למה. והא אוליפנא קמי דמר סדרא דיומא, והאי בעינא למנדע.

פתח רבי שמעון ואמר, (בראשית מב) ויקח מאתם את שמעון ויאסור אותו לעיניהם. וכי מה חמא יוסף למיסב לשמעון עמיה יתיר מאחיה. אלא, אמר יוסף, בכל אתר שמעון (ולוי) פתיחותא דדינא איהו (אינון), ויהיא שעתא דאזילנא מאבא לגבייהו דאחי, שמעון פתח בקדמיתא בדינא, הדא הוא דכתיב, (בראשית לו) ויאמרו איש אל אחיו הנה בעל החלומות הלזה בא ועתה לכו וגו'. לבתר בשכם, (בראשית לד) ויקחו שני בני יעקב שמעון ולוי, פלהו בדינא הוו. טב למיסב דא, ולא יתער קטנותא בכלהו שבטין.

ותנינן, מאי קא חמא שמעון לאזדווגא בלוי יתיר מפלא. והא ראובן הוה אחיה וסמיה ליה, אלא שמעון חמא וידע דלוי מסטרא דדינא קא אתי, ושמעון מסטרא דדינא קשיא יתיר אתאחד. אמר נתערב חד בחד ואנן נחריב עלמא. מה עבד קודשא בריך הוא, נטל ליה לחולקיה ללוי, אמר מכאן ולהלאה שמעון ליתיב בקופטרא בהדיה בלחודוי.

תאנא בסטרא דאימא, תרין גרדיני טהירין (ס"א תריסין) אתאחדן בינא שמאלא, והא אוקימנא דאינון מאללי ארעא בכל יומא ויומא, והיינו רזא דכתיב, (יהושע ב) שנים אנשים מרגלים.

ותאנא, זכאה חולקיהון דישראל יתיר מפל עמין עובדי עבודה זרה דקודשא בריך הוא בעי לדכאה להו, ולרחמא עליהו, דאינון חולקיה ועדביה, הדא הוא דכתיב (דברים לב) כי חלק יי' עמו וגו', וכתיב (דברים לב) ירפיבהו על במתי ארץ. על במתי ארץ דייקא. דהא אינון אתאחדן לעילא לעילא. ועל דא קודשא בריך הוא רחימותא דיליה אתדבק בהו, הדא הוא דכתיב, (מלאכי א) אהבתי אתכם אמר יי', וכתיב (דברים ז) כי מאהבת יי' אתכם וגו', ומגו רחימותא יתירא דרחים להו, יהב לון יומא חד בשתא לדכאה להו, ולזכאה להו מפל חוביהון, דכתיב, (ויקרא טז) כי ביום הזה וגו'. בגין דיהון זכאין בעלמא דין, ובעלמא דאתי, ולא ישתכח בהו חובא. ועל דא ביומא דא, מתעטרין ישראל, ושלטין על פלהו גרדינין, ועל פלהו טהירין.

תאנא (ויקרא טז) ונתן אהרן על שני השעירים גורלות. ונתן אהרן, בגין דאתי מסטרא דחסד. על שני השעירים, על דייקא, בגין דתתבסם מטרוניתא. גורל אחד ליי' וגורל אחד לעזאזל והא תרין שעירין אינון, אמאי חד ליי'. אלא אמר

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש סיון]

קודשא בריך הוא, יתיב האי גבאי, וחד יזיל וישוט בעלמא, דאלמלי תרוייהו מזדווגו, לא יכיל עלמא למסבל.

נפק האי, אזיל ושאט בעלמא, ואשכח להו לישראל, בכמה פולחנין, בכמה דרגין, בכמה גמוסין טבין, לא יכיל להו, כלהו שלמא בינייהו, לא יכיל למיעל בהו בדלטורא. (אזל ושאט בעלמא, ואשכח לישראל כהאי גוונא) (נ"א ישראל לתתא אוף הכי כהאי גוונא) האי שעירא שלחין ליה במטולא דכל חובייהו דישראל.

דף ס"ג ע"א

תאנא, כמה חבילי טריקין מזדווגו (נ"א מזדמנו), דאינון תחות ידיה, וממנון לאללא ארעא, על כל אינון (דף ס"ג ע"א) דעברין על פתגמי אורייתא. וההוא יומא, לא שכיח דלטורא (ס"א פטרא) למללא בהו בישראל. כד מטא האי שעירא לגבי טורא, כמה חידו על חידו מתבסמין כלהו ביה. וההוא גרדינא דנפיק, אהדר ואמר תושבחתא דישראל, קטיגורא אתעביד סניגורא.

ותא חזי, לאו דא בלחודוי הוא, אלא בכל אתר דבעיין ישראל לאתדכאה מחובייהו, קודשא בריך הוא יתיב לון עיטא לקשורא מארי דדינא, ולבסמא להו באינון קרבנין ועלוון, דקרבין קמי קודשא בריך הוא, וכדין לא יכלין לאבאשא. וההוא יומא יתיר על כלא, כמה דמבסמין ישראל לתתא לכלא, הכי מבסמין לכל אינון דאית להו דלטורא (ס"א פטרא) וכלא קרבנא הוא ופולחנא דקודשא בריך הוא.

תאנא, בההיא שעתא דכתיב, ולקח אהרן את שני השעירים וגו', מתערין אינון בההוא יומא לעילא, ובעיין לשלטאה (נ"א לשטאה) ולמיפק בעלמא. כיון דכהנא מקרב אלין לתתא, מתקרבין אינון לעילא. כדין עדבין סלקין בכל סטרין, כהנא יתיב עדבין לתתא, כהנא יתיב עדבין לעילא. כמה דחד אשתאר ביה בקודשא בריך הוא לתתא. וחד אפקין ליה לההוא מדברא, הכי נמי לעילא, חד אשתאר ביה בקודשא בריך הוא, וחד נפיק ושט בעלמא, לההוא מדברא עלאה, וחד בחד מתקשר.

כתיב (ויקרא טז) וסמך אהרן את שתי ידיו על ראש השעיר החי והתודה עליו וגו'. בגין כך וסמך אהרן את שתי ידיו, דקודשא בריך הוא יסתכם על ידיו. על ראש השעיר החי, החי דייקא, לאכללא ההוא דלעילא. (ויקרא טז) והתודה עליו את כל עונות, כמה דכתיב (ויקרא טז) והתודה אשר חטא עליה. ואוקימנא עליה, דאתדפי בר נש ואשתאר עליה כל ההוא חובא. אוף הכי והתודה עליו, בתר דאודי כהנא בגינייהו דישראל, עליו: כלומר, ישתארוון כלהו עליו.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש סיון]

רעיא מהימנא פקודא (מ"ד) דא, למפלח רבא פהנא פולחנא דההוא יומא כמה דאצטריך, ולמשלח שעיר לעזאזל. רזא דא כמה דאת אמר, בגין לאתפרשא מעמא קדישא, ולא יתבע חוביהון קמי מלכא. ולא יקטרג עליהו, דהא לית ליה תקיפו ושולטנו, (בה) בר פד אתקף רוגזא מלעיילא, ובההוא דורונא אתהפך לבתר אפוטרופוסא עליהו, ועל דא אתדחיא מקמי מלכא. והא אוקימנא, בגין דאיהו קץ כל בשר.

ועמא קדישא יהבין ליה כמה דאצטריך ליה שעיר, ורזא דא (בראשית כו) הן עשו אחי איש שעיר. כמה דאיהו בסטר דקדושה דכר ונוקבא, אוף הכי בסטר מסאבו דכר ונוקבא. מתלא אמרי, לכלבא ארמי ליה גרמא, ילחך עפרא דרגלך.

שאלו לבן זומא, מהו לסרוסי פלכא. אמר להם, (ויקרא כב) ובארצכם לא תעשו, כל שבארצכם לא תעשו. כמה דאצטריך עלמא להאי, הכי אצטריך עלמא להאי. ועל דא אתמר, (בראשית א) והנה טוב מאד דא מלאך המות. לית לבטלא ליה מן עלמא, עלמא אצטריך ליה, אף על גב דכתוב ביה, (ישעיה נו) והפלבים עזי נפש לא ידעו שבעה וגו', לא יתבטלון מן עלמא. פלא אצטריך טוב ורע.

ובגניי כף אית לן ביומא דא למרמי ליה גרמא לכלבא, עד דאיהו גריר, ייעול מאן דייעול לגבי היכלא דמלכא, ולית מאן דימחי בידוי. לבתר יכשפש ליה בזנביה.

מה פתיב והתודה עליו את כל עונות בני ישראל, וכתוב ונשא השעיר עליו את כל עונותם. פיון דאיהו חמי האי שעיר. תיאובתיה לגביה, ולאשתכללא בהדיה, ולא ידע מאינן חובין דקא נטיל שעיר. תב לגבייהו דישראל, חמי לון בלא חובין, בלא פשעין, דהא פלהו שראן ברישא דשעיר, סליק לעילא, ושבח לון קמי קודשא בריך הוא. וקודשא בריך הוא חמי סתדותא דההוא מקטרגא, והואיל ותיאובתיה לרחמא על עמיה, אף על גב דאיהו ידע כל עובדא, חס עלייהון דישראל.

וכלא שריא בדא, בגין דלא יתער רזא דדינא מלעיילא, ויתקף האי וישתצון בני עלמא, דהא דא מסטרא דדינא קשיא קא אתי. ואי יתער האי, בחובי בני אינשא אתער. דהא לית ליה אתערן לסלקא לעילא לאתערא דינא קשיא בר בדיל חובי בני נשא. דהא בשעתא דבר נש עביד חובא, אתכנש האי, וכמה אלף סיען דיליה, ומתכנפי תמן, ונטלי ליה, וסלקי לעילא רחמנא לישובן. ועל פלא יתב קודשא בריך הוא עיטא לישראל לאשתזבא מכל סטרין. ועל דא פתיב, (תהלים קמד) אשרי העם שככה לו אשרי העם שיי' אלהיו. (ע"כ רעיא מהימנא)

אמר ליה רבי אבא, אי הכי והא פתיב ולא יזבחו עוד את זבחייהם לשעירים, אמר ליה שאני הכא, דהתם לשעירים הוו קרבין קרבנא, ובגין כף לא פתיב ולא יזבחו עוד את זבחייהם לשעירים, אלא לשעירים, דהתם לשעירים הוו עבדי פולחנא, ושולטנותא. והכא ונשא השעיר עליו את כל עונותם, וקרנא לא

אתעביד אלא לקודשא בריך הוא. תא חזי, דבגיני קרבנא מתבסמן עלאין ותתאין, ודינא לא שריא ושלטא עליהו דישראל.

דף ס"ג ע"ב

תאנא, ושלח ביד איש עתי המדברה. מהו איש עתי. אלא רוא דמלה הכי הוא (דף ס"ג ע"ב) בכל מה דאתעביד, בעי בר נש זמין להחיא מלה. אית בר נש דברכתא אתקיים על ידיה יתיר מאחרא. תא חזי, מה פתיב ביה בכהנא, (משלי כב) טוב עין הוא יבורך, אל תקרי יבורך, אלא יברך, בגין דהוא זמין דיתקיים ברכתא על ידיה בהאי. (ס"א ושאר ברכתא באשגחותא דליה).

ואית בר נש דהוא זמין לאתקיימא לוטין על ידיה, ובכל מה דישגח ליתי לוטייא ומארה ובעיתא כגון בלעם, דאקרי רע עין, דהוה זמין בכל ביש, ולא הוה זמין לטב. ואף על גב דברך, ברכתיה לא ברכתא, ולא אתקיים. וכד הוה לייט, כל מאן דלייט אתקיים, ואפילו ברגעא חדא, ועל דא פתיב, (במדבר כד) שתם העין. בכל אתר דעיניה שלטא אתלטייא.

תא חזי מה פתיב. (במדבר כד) וישת אל המדבר פניו, בגין דיתער משהוא סטרא ההוא דשלטא תמן, וייתי בדלטוריא עליהו דישראל. מה פתיב בהו בכהני, (משלי כב) טוב עין הוא יבורך, דהוא הוה זמין בהאי, ושאר ברכתא באשגחותא דיליה. ועל דא תנינן, יסטי בר נש אפילו ממאה ארחין, ולא יארע בבר נש דאית ליה עינא בישא.

אוף הכא ושלח ביד איש עתי, דהוא זמין להאי. ורשים להאי, וכהנא הוה אשתמודע ביה, חד עינא יתיר מאחרא פורתא. סורטא דעל עינא אתחפיא בשערין סגיאין. מכחלא עינא, ולא מסתכל במישר. האי הוא בר נש זמין להאי, וכדקא חזי ליה. ועל דא פתיב ביד איש עתי.

סדר הלימוד ליום ד סיון [יום 240 בשנה]

בגוש חלבא הוה בר נש, דבכל אתר דמחי בידוי, הוה מית, ולא הוו בני נשא מקרבין בהדיה. בסוריא הוה בר נש, דבכל אתר דאסתכל אפילו לטב, כלא אתהפך לביש. יומא חד הוה חד בר נש אזיל בשוקא, והוו אנפוי נהירין. אתא ההוא בר נש ואסתכל ביה, ואתבקע עיניה. בגין כך, בכלא הוה בר נש זמין, להאי ולהאי. ועל דא פתיב טוב עין הוא יבורך, אל תקרי יבורך אלא יברך.

ותאנא, האי בר נש דהוה אזיל למדברא, כד מטא ביה בההוא שעירא הוה סליק לטורא, ודחי ליה בתרין ידוי. ולא הוה נחית לפלגות טורא, עד דאתעביד שייפין שייפין. וההוא בר נש הוה אמר, כך ימחו עונות עמך וגו'. ובגין דסליק ההוא קטיגוריא ואתעביד סניגוריא דישראל, כדן קודשא בריך הוא, כל חובייהו דישראל, וכל מה דכתיב באינון פתקין דלעילא, לאדכרא חובייהו דבני נשא, נטיל לון ורמי לון פהאי גוונא, לאתר דאתקרי מצולות ים. הדא הוא דכתיב, (מיכה ז) ותשליך במצולות ים כל חטאתם.

דף ס"ד ע"א

תאנא, (ויקרא טז) ומאת עדת בני ישראל יקח שני שעירי עזים לחטאת, ומאת עדת, בגין דיהא מכלהו, ויתכפר לכלהו. דהא כל חובייהו דבני ישראל הכא תליין, וכלהו מתכפרי בדא. (דף ס"ד ע"א) ולא סגי מבר נש חד. ומאן אתר אתנסיבו מאינון קופין דבעזרה נטלין אגרא, ואייתי להו מאינון דמי דהוו מכלהו.

וההוא שעירא אחרא, דהוה אשתאר לקודשא בריך הוא, עבדין ליה חטאת בקדמיתא. והא אוקימנא באן אתר הוה מתקשרא. ולבתר דא מתקרבין הני, ומתפסמין כלא, ואשתארו ישראל זכאין קמי קודשא בריך הוא, מכל חובין דעבדו וחבו קמיה. הדא הוא דכתיב פי ביום הזה יכפר עליכם וגו'.

תו אמר רבי שמעון, (בראשית כז) ויאמר יעקב אל רבקה אמו הן עשו אחי איש שעיר ואנכי איש חלק. מאי קא רמינא, אלא ודאי עשו איש שעיר, הוא מההוא דאקרי שעיר, דהא מההוא סטרא אתי. ואנכי איש חלק: גבר מההוא דפליג לכל שאר עמין רברבין ממנו. דכתיב, (דברים ד) אשר חלק יי' אלהיך אותם, וכתיב (דברים לב) פי חלק יי' עמו וגו'. תו איש חלק, מתרי שעירים ואשתאר חדא. דכהנא פליג לה, חד לחולקיה, וחד לקודשא בריך הוא. אמאי. בגין דיטעין על כתפוי כל חובי דיעקב, דכתיב ונשא השעיר עליו את כל עונותם, עונות תם.

דף ס"ד ע"א

תאנא, בההוא יומא כמה פתחין פתיחן לקבליהון דישראל לקבלא צלותיהון. זכאה חולקיהון דישראל, דהא קודשא בריך הוא בעא לזכאה לון, ולדכאה לון, הדא הוא דכתיב כי ביום הנה יכפר וגו'. בהאי יומא אתעטר כהנא בכמה עטרין. בהאי יומא פולחנא דכהנא יקרא ורב מכל פולחנין. לכלא יחב חולקא באינון קרבנין דקודשא בריך הוא. בהאי יומא אתעטר (ס"א אתער) חסד בעלמא על ידא דכהנא, מקרב קרבנין על חוביהון דעמא. על חוביה בקדמיתא, ולבתר על חוביהון דעמא. מקרב עלוון עליה ועל עמא והא אוקימנא מלי. (דף ס"ד ע"א)

עד דהו אזלי, יתבו בחד חקל, וצלו. נחת חד עננא דאשא, ואסחר לון. אמר רבי שמעון, הא חמינא דקודשא בריך הוא רעותא דיליה הכא. ניתיב. יתבו והו אמרי מלי דאורייתא. פתח ואמר, (משלי כה) מים קרים על נפש עיפה ושמועה טובה מארץ מרחק, הא אסתפלנא במלוי דשלמה מלכא, וכלהו (ס"א בחכמתא) בחכמה אמרן.

תא חזי ג' ספרין דחכמתא אפיק שלמה לעלמא, וכלהו בחכמתא עלאה. שיר השירים חכמה, קהלת תבונה, ומשלי דעת. לקבל ג' אלין, עבד ג' ספרים. שיר השירים פנגד חכמה הכי הוא. קהלת לקבל תבונה, הכי הוא. משלי לקבל דעת. במאי אתחזי. אלא כל אינון קראי בתרי גווי אינון, רישא וסיפא תרי גווי אתחזי. וכד מסתבלי קראי, דא כליל בדא, ודא כליל בדא, בגין כף שקיל לקבליה דדעת.

האי קרא לאו רישיה סיפיה ולא סיפיה רישיה. וכד אסתפלנא ביה, כלא כליל חד בחד, בין מסיפיה לרישיה, בין מרישיה לסיפיה. שמועה טובה מארץ מרחק מים קרים על נפש עיפה. מים קרים על נפש עיפה ושמועה טובה מארץ מרחק, ודא ודא נייחא דרוחא, כמה דהאי נייחא דרוחא, כף האי נייחא דרוחא.

עד דהו יתבי, אתא חד בר נש, אמר, אנתו דרבי שמעון אתסיאת ממרעהא. וחברייא שמעו קלא, דקודשא בריך הוא שבק לאינון חובי דדרא. אמר רבי שמעון, הא אתקיים הכא קרא, ושמועה טובה מארץ מרחק, הכי הוא נייחא דרוחא, כמו מים קרים על נפש עיפה. אמר להו נקום ונזיל דקודשא בריך הוא ארחיש לן בנסין.

דף ס"ד ע"ב

פָּתַח וְאָמַר, מִים קָרִים עַל נֶפֶשׁ עֵיפָה, דָּא אֹרִייתָא. דְּכָל מָאן דְּזָכִי לְמַלְעֵי
בְּאֹרִייתָא, וּמְרוֹי נֶפְשָׁא מְנָה, מַה פְּתִיב וּשְׁמוּעָה טוֹבָה מֵאַרְצֵי מְרַחֵק. קוּדְשָׁא
בְּרִיךְ הוּא אֲכַרְיוּ עֲלֵיהּ כְּמַה טָבָאן לְאוּטְבָא לֵיהּ בְּעֵלְמָא דִּין וּבְעֵלְמָא דְּאִתִּי. הֲדָא
הוּא דְּכַתִּיב, וּשְׁמוּעָה טוֹבָה, מָאן אַתְר מֵאַרְצֵי מְרַחֵק, מֵאַתְר דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא
הָוָה רַחֵיק מִנֵּיהּ בְּקַדְמֵיתָא, מֵאַתְר דְּהוּוּ בַר נֶשׁ בְּדַבְּבוּ עִמֵּיהּ בְּקַדְמֵיתָא, דְּכַתִּיב,
(איוב כ) וְאַרְצֵי מִתְקוּמְמָה לֹו, מִתְהוּוּ אַתְר (דף ס"ד ע"ב) מְקַדְמִין לֵיהּ שְׁלָם, הֲדָא הוּא
דְּכַתִּיב, מֵאַרְצֵי מְרַחֵק. וְכַתִּיב (ירמיה לא) מְרַחֵק יְיָ נִרְאָה לִי וְאַהֲבַת עוֹלָם אֶהְבֵּתִיךָ
עַל פְּן מִשְׁכַּתִּיךָ חֹסֵד. (כאן חסר) (ויקרא ט"ז) וַיֵּצֵא אֶל הַמִּזְבֵּחַ אֲשֶׁר לִפְנֵי יְיָ וְכִפֵּר עָלָיו.
רַבִּי יְהוּדָה פָּתַח וְאָמַר, (תהלים ג) מִזְמוֹר לְאַסָּף אֶל אֱלֹהִים יְיָ דִּבְרַר וַיִּקְרָא אֶרְצֵי
מִמְזֻרָח שְׁמֵשׁ עַד מְבוֹאוֹ. תֵּאנָא, אֶלְפָּה וְחֲמֵשׁ מָאָה וְחֲמִשִּׁין רְבוּא מֵאַרְי שִׁירְתָּא,
מִזְמוֹרִין לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, כַּד נִהִיר יְמָמָא. וְאַלְפָּה וְחֲמֵשׁ מָאָה וְאַרְבַּעִין וְתַמְנַיָּא
בְּטִיְהֵרָא. וְאַלְפָּה וְחֲמֵשׁ מָאָה וְתִשְׁעִין אֶלְפָּה רְבוּא בְּהֵיָא שְׁעֵתָא דְּאַקְרִי בֵּין הָעֶרְבִים.
רַבִּי יוֹסִי אָמַר, כַּד נִהִיר יְמָמָא, כָּל אֵינּוֹן מֵאַרְי דִּיבְבָא, מִשְׁבַּחַן בְּמַלִּי תוֹשְׁבַחַן,
לְקַבְּלֵיהּ דְּהָאִי בְּקָר. (ס"א כד אתער, דכד) דְּכַד אַתְעַר הָאִי בְּקָר, כְּלָהּ מִתְבַּסְּמִין, וְדִינָא
אַשְׁתַּכִּיךְ, וְאַמְרִין תוֹשְׁבַחַן. הֲדָא הוּא דְּכַתִּיב, (איוב לח) בְּרִן יַחַד כִּכְבִּי בְּקָר וַיִּרְעוּ
כָּל בְּנֵי אֱלֹהִים. וְהָוּא זְמַנָּא, (הימנותא) חֲדוּתָא וּבְרַפְּאָן מִשְׁתַּכַּחֵין בְּעֵלְמָא, וְקוּדְשָׁא
בְּרִיךְ הוּא אַתְעַר לְאַבְרָהָם לְאַחֵיָא לֵיהּ, וְאַשְׁתַּעֲשַׁע בֵּיהּ, וְאַשְׁלִטֵּיהּ בְּעֵלְמָא. וּמָנָא
לֵן דְּהָאִי בְּקָר דְּאַבְרָהָם הוּא. דְּכַתִּיב (בראשית יט) וַיִּשְׁכֶם אַבְרָהָם בְּבִקְר.

בְּהָוּא זְמַנָּא דְּבֵין הָעֶרְבִים, כָּל אֵינּוֹן אֶלְפָּה וְחֲמֵשׁ מָאָה וְתִשְׁעִין אֶלְפָּה רְבוּא
מֵאַרְי דִּילְלָהּ אֶקְרוּן, וּמִזְמוֹרִין בְּהֵיָא שְׁעֵתָא, וְקַטְטוּתָא שְׂרִיָּא בְּעֵלְמָא, וְהָיָא
שְׁעֵתָא אַתְעַרוּתָא דְּאַתְעַר קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְיִצְחָק, וְקָם וְדָאִין לְחֵיבִיָּא דְּעֵבְרִין
עַל פְּתַגְמֵי אֹרִייתָא, וְשַׁבְעָה נְהִרֵי אֲשָׁא נְגִדִין וּנְפַקִין וְחֲלִין עַל רִישֵׁיהוֹן
דְּרִשְׁעֵיָּא, וְשִׁלְחוּבֵי גוֹמְרִין דְּנוֹרָא מִתְעַרִין מַעֲלִילָא לְתַתָּא, וְכַדִּין תָּב אַבְרָהָם
לְאַתְרֵיהּ. כְּמַה דָּאֵת אָמַר, (בראשית יח) וְאַבְרָהָם שָׁב לְמִקְוֹמוֹ. וַיּוֹמַר אֶתְפָּנִי, וְחֵיבֵי
גִיְהֵנָם צְוּחִין וְאַמְרִין (ירמיה ו) אוֹי לְבוֹ כִּי פָנָה הַיּוֹם כִּי יָבֹטוּ צְלָלֵי עָרְב. וְהָיָא
שְׁעֵתָא, בְּעֵי בַר נֶשׁ לְאַזְדַּהֲרָא, בְּצִלּוֹתָא דְּמִנְחָה.

בְּזְמַנָּא דְּמֵטִי לִילֵיָא אֵינּוֹן אֶלְפָּה וְה' מָאָה וְאַרְבַּעִין וְתַמְנַיָּא, אֶקְרוּן מְבְרָא
לְפְרוּכְתָא, וְאַמְרִין שִׁירְתָּא. כַּדִּין דִּינִין דְּלַתְתָּא מִתְעַרִין, וְאַזְלִין וְשִׁאטִין בְּעֵלְמָא,
וְאַזְלִין אֶמְרִין שִׁירְתָּא. עַד דִּיתְפְּלִיג לִילֵיָא מִשְׁמֵרָה וּפְלַגָּא. בְּתַר דִּיתְפְּלִיג לִילֵיָא

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש סיון]

מזדמני פלהו אחריני כחדא, ואמרי תהלות, כמה דאת אמר (ישעיה ס) ותהלות יי' יבשרו. רבי יהודה אמר כד רעוא אשתכח בצפרא, תהלות יי' מבשרין.

רבי יוסי אמר, בתר דרוחא דצפון אתער בפלגות ליליא ואזיל ליה, תהלות מבשרי, עד דייתי צפרא, ואתער האי בקר, כדין חדוותא וברפאן אשתכח בעלמא.

תאנא, אמר רבי אבא, פלהו הכי, ועילא מנהון סרכין תלתא. בההיא שעתא דאתער האי בקר, ומתערין תושבחן, כל אינון אלף וחמש מאה וחמשין רבוא, אתמנא עליהו חד ממנא, והימן שמיה לקבליה דלתתא, ותחות ידיה סרכין ממנן עליהו לאתקנא שירתא. בההיא שעתא דאתער זמנא דבין הערבים, וזמרין כל אינון אלף וחמש מאה ותשעין אלף רבוא מארי דיללה, אתמנא עליהו חד ממנא וידותון שמיה, לקבליה דלתתא, ותחות ידיה סרכין ממנן עליהו, לאתקנא ההוא זמרא, כמה דאת אמר (ישעיה כה) זמיר עריצים.

בההיא שעתא דמטי ליליא, מתערין כל אינון דמברא לפרוכתא, כדין שכיך פלא, ופטרא לא אשתכח, ודינין דלתתא מתערין, פלהו אתמנן כחדא, אלין על אלין, עד דאתפליג ליליא. בתר דאתפליג ליליא, ומתכנשי פלהו, אתמנא עליהו חד ממנא וכניש לכל משריין, כמה דאת אמר (במדבר י) מאסף לכל המחנות וגו', ואסף שמיה, לקבליה דלתתא, ותחות ידיה כל אינון סרכין ממנן, ומבשרי תהלות.

דף ס"ה ע"א

עד דאתי צפרא, כיון דאתי צפרא, קם ההוא נער, יונק משדי אמיה, לדכאה להו, ועאל לשמשא. כד אתער בקר, כדין היא שעתא דרעוא, דאשתעי מטרוניתא במלכא, ומלכא משיך מניה חד (דף ס"ה ע"א) חוטא דברכאן ופריס על מטרוניתא, ועל אינון דמזדווגי לה. מאן אינון דמזדווגי עמה. אינון דמשתדלי באורייתא בליליא, כד אתפלג.

רבי שמעון אמר, זכאה חולקיה מאן דאתי עם מטרוניתא, בשעתא דאתת לקבלא אנפי מלכא, לאשתעי ביה. ואשתכח עמה. בשעתא דאשיט מלכא ימינא, לקבלא למטרוניתא. הדא הוא דכתיב, (תהלים קלט) אשא כנפי שחר אשכנה באחרית ים. מאי אחרית ים. ההיא שעתא אחרית דההוא ים הוא. דכד אתפלג, שירותא הוה, ודינא הוה, והשתא אחרית הוא דילה, דמסתלקין דינהא. ועאלת בגדפוי דמלכא, היא וכל אינון דמזדווגין לה, הדא הוא דכתיב אשכנה באחרית ים.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש סיון]

ותאנא, כל אינון דמשתדלי באורייתא בשעתא דאתפליג ליליא. אשתתף בשכינתא. וכד אתי צפרא, ומטרוניתא אתחברת עם מלכא, הוא אשתכח עמה עם מלכא. ומלכא פריס על פלהו גדפוי, הדא הוא דכתיב, (תהלים מב) יומם יצוה יי' חסדו ובלילה שירה עמי וגו'.

תאנא, בההיא שעתא, אבהן מזדמנין במטרוניתא, וקדמין לאשתעי בהדה, ולא תחברא עמה. וקודשא בריך הוא מליל עמה בהו. והוא קארי לה לפרסא לה גדפוי, הדא הוא דכתיב, (תהלים נ) מזמור לאסף אל אלהים יי' דבר ויקרא ארץ וגו'. אל: דא נהירו דחכמתא, ואקרי חסד. אלהים: דא גבורה. ידו'ד: דא שלימו דכלא, רחמי. ועל דא, דבר ויקרא ארץ וגו'.

רבי אלעזר הוה יתיב קמיה דרבי שמעון אבוי, אמר ליה, הא תנינן אלהים בכל אתר דינא הוא. יו'ד ה"א וא' ה"א. אית אתר דאקרי אלהים, כגון (בראשית טו) אדנ"י יהו"ה. אמאי אקרי אלהים, והא אתוון רחמי אינון בכל אתר.

אמר ליה, הכי הוא כתיב בקרא, דכתיב, (דברים ד) וידעת היום והשבות אל לבבך כי יי' הוא האלהים, וכתיב (מלכים א יח) יי' הוא האלהים. אמר ליה מלה דא ידענא, דבאתר דאית דינא, אית רחמי. ולזמנא, באתר דאית רחמי, אית דינא, אמר ליה תא חזי דהכי הוא, ידו'ד בכל אתר רחמי. ובשעתא דמהפכי חייביא רחמי לדינא, כדין כתיב יהו"ה, וקרנין ליה אלהים.

אבל תא חזי רזא דמלה, ג' דרגין אינון, וכל דרגא ודרגא בלחודוי, ואף על גב דכלא חד, ומתקשרי בחד, ולא מתפרשי דא מן דא. תא חזי, פלהו נטיעון, וכל אינון בוצינין דמתלהטין פלהו נהירין ומתלהטין ומשתקנין ומתברכאן, מההוא נהרא דנגיד ונפיק, דכלא כליל ביה, (תרי נוסחי) וכללא דכלא ביה.

והאי נהרא אתקרי א"ם לגנתא, ועילא מגנתא, בגין דעדן משתתף בהדה, ולא פריש (ס"א ע"ב) מנה. ובגין כך, כל מבויעין נפקין ונגדין ואשתקנין לכל עיבר. ופתחין בה פתיחון, ועל דא רחמי מנה משתכחין, ורחמין פתיחין בה.

ובגין דקרנין לה אם, נוקבא גבורה, ודינא מנה נפיק. אקרי רחמי בלחודהא, הא מסטרהא דינין מתערין. ובגין כך כתיב ברחמי, ונקוד בדינא. אתוון ברחמי, ואתנגיד דינא מסטרהא, כגוונא דא יהו"ה, האי דרגא חד.

דרגא תניינא, מסטרא דהאי קדמאה, נפיק ואתער דרגא אחרא אקרי גבורה, והאי אקרי אלהים, באלין אתוון ממש. ושירותא (חד) מזעיר אנפין הוא, וביה אתאחיד. ובגין דאתאחיד (האי) בהאי, כתיב יי' האלהים, כי יי' הוא האלהים, באלין אתוון, והוא חד, ודא הוא דרגא תניינא.

דַּרְגָּא תְּלִיתָא, צְדָק. כְּתָרָא בְּתָרָא, הָאֵי בֵי דִינָא דְּמִלְכָּא. וְתַאנָּא אֲדִנְיָי הֲכִי כְּתִיב, וְהֲכִי אֲקָרִי, וּכְנֻסַת יִשְׂרָאֵל בְּהָאֵי שְׁמָא אֲתִקְרִי. וְהָאֵי שְׁמָא בְּאַתְרָא דָּא אֲשֶׁתַּלִּים. וְאֵלִין אֵינּוּן ג' דַּרְגִין, דְּאֲקָרוּן בְּשִׁמְהוֹן דְּדִינָא. וְכֹלָא מִתְקַשֵּׁר חַד בְּחַד בְּלֹא פְרוּדָא, כְּמָה דְּאוּקִימָנָא.

דף ס"ה ע"ב

אָמַר לֵיהּ, אֵי נִיחָא קָמִיהּ דְּאַבָּא, הָא שְׁמַעְנָא בְּהָאֵי, (ח"י ע"א) דְּכְתִיב, (שמות ג) אֲהִיה אֲשֶׁר אֲהִיה, וְלֹא קִיַּימָא בֵּיהּ. אָמַר לֵיהּ אֲלַעְזָר בְּרִי, הָא אוּקְמוּנָה חֲבַרְיָיא, וְהִשְׁתָּא בְּחַד מְלָה אֲתִקְשֵׁר כְּלָא. (דף ס"ה ע"ב).

וְרִזָּא דְּמְלָה הֲכִי הוּא. אֲהִיה, דָּא כְּלָלָא דְּכֹלָא. דְּכַד שְׁבִילִין סְתִימִין וְלֹא מִתְפָּרְשֵׁן, וְכְלִילִין בְּחַד אֲתֵר. כְּדִין אֲקָרִי אֲהִיה, כְּלָלָא כְּלָא, סְתִים וְלֹא אֲתַגְלִיָּיא.

בְּתַר דְּנִפְק מִנִּיהּ שִׁירוּתָא, וְהָהוּא נָהַר אֲתַעְבֵּר לְאַמְשַׁכָּא כְּלָא, כְּדִין אֲקָרִי אֲשֶׁר אֲהִיה. כְּלֹמֵר, עַל כֵּן אֲהִיה, אֲהִיה זְמִין לְאַמְשַׁכָּא וְלְאוּלְדָּא כְּלָא. אֲהִיה: כְּלֹמֵר, הִשְׁתָּא אָנָּא הוּא כְּלָל כְּלָא, כְּלָלָא דְּכָל פְּרָטָא. אֲשֶׁר אֲהִיה: דְּאֲתַעְבְּרַת אֵימָא, וְזְמִינַת לְאַפְקָא פְּרָטִין כְּלָהוּ, וְלְאַתְגְּלִיָּיא שְׁמָא עֲלָאָה.

לְבַתֵּר בְּעָא מִשָּׁה לְמַנְדַּע פְּרָטָא דְּמְלָה מֵאֵן הוּא, עַד דְּפָרִישׁ וְאָמַר אֲהִיה (ס"א יחזק), דָּא הוּא פְּרָטָא, וְהֲכָא לָא כְּתִיב אֲשֶׁר אֲהִיה. (ויחי קל"ח) וְאֲשַׁכְּחָנָא בְּסִפְרָא דְּשִׁלְמָה מְלְכָא, אֲשֶׁר: בְּקִיטוּרָא דְּעַדְוִנָּא קְסִטִירָא בְּחֲבָרוּתָא עֲלָאָה אֲשַׁתְּכַח. כְּמָה דְּאֲתֵר אָמַר, (בראשית ל) בְּאֲשֵׁרֵי כִי אֲשִׁרוּנֵי בְנוֹת, אֲהִיה זְמִינָא לְאוּלְדָּא.

תָּא חֲזִי הִיךְ נְחִית מְדַרְגָּא לְדַרְגָּא, לְאוּדְעָא רִזָּא דְּשְׁמָא קְדִישָׁא (לאחזאה קודשא בריך הוא) לְמִשָּׁה. בְּקַדְמִיתָא אֲהִיה, כְּלָלָא דְּכֹלָא, סְתִים דְּלֹא אֲתַגְלִיָּיא כְּלָל, כְּמָה דְּאֵמִינָא. וְסִימָן, (משלי ח) וְאֲהִיה אֲצִלוּ אֲמוֹן וְגו', וְכְתִיב (איוב כח) לֹא יִדַּע אֲנוּשׁ עֲרֻפָה וְגו'. לְבַתֵּר אֲפִיק (רזא דשירותא עילאה, ראשיתא דכלא ו) הָהוּא נְהָרָא, אֵימָא עֲלָאָה, אֲתַעְבְּרַת, וְזְמִינָא לְאוּלְדָּא. וְאָמַר אֲשֶׁר אֲהִיה, זְמִינָא לְאוּלְדָּא, וְלְתַקְנָא כְּלָא. לְבַתֵּר שְׁאֲרֵי לְאוּלְדָּא, וְלֹא כְּתִיב אֲשֶׁר, אֲלָא אֲהִיה: כְּלֹמֵר, הִשְׁתָּא יְפִיק וְיִתְתַּקֵּן כְּלָא.

בְּתַר דְּנִפְיק כְּלָא, וְאֲתַתְּקֵן כָּל חַד וְחַד בְּאַתְרֵיהּ, שְׁבַק כְּלָא, וְאָמַר יְהו"ה. דָּא פְּרָטָא, וְדָא קִיּוּמָא. וּבְהִיא שְׁעֵתָא יִדַּע מִשָּׁה, רִזָּא דְּשְׁמָא קְדִישָׁא, סְתִים וְגִלְיָא וְאֲתַדְּבַק מַה דְּלֹא אֲתַדְּבַקוּ שְׁאָר בְּנֵי עֲלָמָא, זְכָאָה חוּלְקִיהּ. אֲתָא רַבִּי אֲלַעְזָר וּנְשִׁיק יְדוּי.

סדר הלימוד ליום ה סיון [יום 241 בשנה]

אמר ליה, אלעזר ברי, מכאן ולהלאה, אזדהר דלא למכתב שמא קדישא, אלא כדקא יאות. דכל מאן דלא ידע למכתב שמא קדישא כדקא יאות, ולקשרא קשרא דמהימנותא קשרא דחד בחד, בגין ליחדא שמא קדישא. עליה כתיב, (במדבר טו) פי דבר יי בזה ואת מצותו הפר הפרת תפרת וגו'. אפילו דגרע חד דרגא, או חד קשרא, מאת חד מנייהו.

תא חזי, י בקדמיתא, כללא דכלא, סתים מכל סטרין, שבילין לא מתפתחין, כללא דדכר ונוקבא. קוצא דיו"ד דלעילא, רמיזא לאין. לבתר, י דאפיק תהוא נהרא דנגיד ונפיק מניה, ולא תעברא מניה ה', בהאי כתיב (בראשית ב) ונהר יוצא מעדן. (שמות פ"ג ע"א) יוצא ולא יצא. בגין כך לא בעיא לאתפרשא מניה. ובגין כך כתיב רעיתי.

ואי תימא נהר כתיב, משמע חד, והא הכא ג'. הכי הוא ודאי, י אפיק תלתא, ובתלתא אתכלל כלא. י אפיק לקמיה תהוא נהר, ותרין בגין דינקא להו אימא, ואתעברת מנייהו, ואפיק לון לבתר. ה': כגוונא דא ה', ואינן בגין תחות אבא ואימא.

בתר דאולידת, אפיקת בן דכר, ושוייה לקמה, ובעי למכתב ו', והאי ירית אחסנתא דאבא ואימא, וירית תרין חולקין, ומניה אתון בריתא. ועל דא, בעי למכתב לבתר, ו"ה כחדא כמה דה"א קדמאה י"ה כחדא, ולא בעי לאפרשא לון, אוף הכא ו"ה כחדא, ולא בעי לאפרשא לון. והא אוקימנא מלי. ולא תר אחרא סלקין הני מלי. זכאה חולקיהון דצדיקייא, דידעין רזין עלאין דמלכא קדישא, ויתחזון לאודאה ליה, תדא הוא דכתיב, (תהלים קמ) אך צדיקים יודו לשמך ישבו ישראלים את פניך.

תאנא אמר רבי יהודה, (תהלים ג) אל אלהים יי דבר ויקרא ארץ. שלימו דכלא, שלימו דאבהן קדישי. דבר ויקרא ארץ, לא שתכחא בכנסת ישראל בשלימו בחדוותא. ומאן אתר הוא אשתכח עמה. תדר ואמר, מציון מכלל יופי אלהים הופיע.

דף ס"ו ע"א

תאנא כד בעא קודשא בריך הוא למברי עלמא דלתתא, כלא כגוונא דלעילא עבד ליה. עבד ירושלים, אמצעיתא דכל ארעא. ואתר חד דאקרי ציון, עלה.

ומהאי אתר מתברכא. ובהאי אתר דציון שארי עלמא לאתבנאה, ומניה אתבני. הדיא הוא דכתיב, אל אלהים יי דבר ויקרא ארץ ממזרח שמש עד מבואו. ומאן אתר. מציון מכלל יופי (דף ס"ז ע"א) אלהים הופיע. כלומר, מציון דהוא שלימו דיופי דעלמא, אלהים הופיע. תא חזי, לא אתברכא ירושלם, אלא מציון. וציון מעילא, וכלא חד בחד אתקשר.

תאנא, אמר רבי יהודה, (ויקרא ט"ז) ויצא אל המזבח אשר לפני יי וכפר עליו. אל המזבח סתם. (כביכול) כמה דאתעביד לתתא, אתעביד לעילא, וכלא אתקשר חד בחד. ותאנא, כמה דבהאי יומא מכפר כהנא לתתא, הכי נמי לעילא. וכד כהנא דלתתא מסדר פולחניה, כהנא דלעילא הכי נמי, (כביכול) לא אשתכח לעילא, עד דאשתכח לתתא. ומתתא שארי לסלקא קדושה דמלכא עלאה, ומשתכחין כלהו עלמין חד קמיה דקודשא בריה הוא.

אמר רבי יהודה, אלמלא הוו ידעי ישראל אמאי קודשא בריה הוא פקיד עלייהו דישראל, לאוכחא להו יתיר מכל שאר עמין, ינדעון דהא קודשא בריה הוא שביק דידיה, ולא גבי מנהון חד ממאה. תאנא, קודשא בריה הוא כמה רתיכון, כמה חיילין אית ליה, כמה שולטנין ממנן משתכחין בפולחניה, כד זמין להו לישראל בהאי עלמא, אכתר לון בכתיבין קדישין כגוונא דלעילא, אשרי לון בארעא קדישא, בגין דישתכחו בפולחניה, קשיר לכלהו עלאי בהו בישראל.

וחדוון לא עאלין קמיה, ופולחנא לא אתעביד קמיה לעילא, עד דישראל עבדין לתתא. כל זמנא דישראל משתכחין בפולחניה דמאריהון לתתא, הכי נמי לעילא. (כביכול) בזמנא דישראל בטלי פולחנא לתתא. בטלי לעילא, ופולחנא לא אשתכח לא לעילא ולא לתתא. ועל דישראל בטלו פולחנא דקודשא בריה הוא כד שארן בארעא, הכי נמי לעילא, כל שפן לבתר.

אמר קודשא בריה הוא, ישראל אי אתון ידעין, כמה אוכלוסין, כמה חיילין, מתעכבין בגיניכו, תנדעון דלית אתון כדאי למיקם בעלמא, אפילו שעטא חדא. ועם כל דא מה כתיב, (ויקרא כו) ואף גם זאת בהיותם בארץ אויביהם לא מאסתים ולא געלתים וגו', (בגין כד) ויצא אל המזבח, אל המזבח סתם, אשר לפני יי סתם. וכפר עליו לבתר, ויצא ועשה את עולתו ואת עולת העם וגו'. וכפר עליו מאי קא מיירי. אמר רבי יוסי, לאתערא חסד בעלמא בקדמיתא.

תאנא, כתיב וכפר על הקדש מטמאות בני ישראל. מאי וכפר על הקדש. אלא אמר רבי אלעזר, הא תנינן, חייביא עבדין פגימותא לעילא, ומתערין דינין, וגרמין לאסתאבא מקדשא. וחויא תקיפא שארי לאתגלאה. וכדין דינין מתערין

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש סיון]

בְּעֶלְמָא, וּבְהַאי יוּמָא, בְּעֵי כְּהֵנָּא לְדַכְּאָה כְּלָא, וּלְאַתְעֵטְרָא (ס"א ולא תעטרא) כְּתָרָא קְדִישָׁא דִּילֵיהּ, דְּהִיא רִישָׁא דְּמַלְכָּא. בְּגִין דִּיִּיתִי מַלְכָּא לְאַשְׂרָאָה בְּמִטְרוֹנִיתָא, וְכַד רִישָׁא דְּמַלְכָּא נְטִיל, כְּלָא נְטִיל, וְיִיתִי לְאַזְדוּגָא בְּמִטְרוֹנִיתָא וּלְאַתְעֵרָא חִידוֹ וּבְרַכָּאן בְּעֶלְמָא. (ס"א בגין דייתי מלכא לאזדווגא במטרוניתא ולא תערא חדו וברכאן בעלמא, וכד רישא דמלכא נטיל כלא נטיל)

אַשְׁתַּכַּח דְּכָל שְׁלֵמָא (נ"א שלימו) דְּעֵילָא וְתַתָּא, בְּכְהֵנָּא תְּלִיָּא. דְּאִי אַתְעֵר כְּתָרָא דִּילֵיהּ, כְּלָא אַתְעֵר וְכָלָא בְּשְׁלִימוֹ אַשְׁתַּכַּח. וְעַל דָּא כְּתִיב וּכְפָר עַל הַקֹּדֶשׁ. בְּקַדְמִיתָא וּכְפָר עַל הַקֹּדֶשׁ. לְאַסְגָּאָה שְׁלֵמָא בְּעֶלְמָא, וּלְאַסְגָּאָה חִידוֹ בְּעֶלְמָא. וְכַד חִידוֹ דְּזוּוּגָא אַשְׁתַּכַּח בְּמַלְכָּא וּבְמִטְרוֹנִיתָא, כָּל שְׁמִשִּׁין, וְכָל בְּנֵי הַיְכָלָא, כְּלָהוּ אַשְׁתַּכַּחוּ בְּחִידוֹ (וכד חידו דעלמא). וְכָל חוּבִין דְּחָבוּ קָמִי מַלְכָּא, אַתְכַּפְּרוּ לְהוּ. הַדָּא הוּא דְּכְתִיב, מִכָּל חַטָּאתֵיכֶם לִפְנֵי יְיָ תִּטְהָרוּ. וּבְגִין כֶּךָ כְּתִיב וְכָל אָדָם לֹא יִהְיֶה בְּאַהֲלֵ מוֹעֵד בְּבֵאוֹ לְכַפֵּר בְּקֹדֶשׁ עַד צֵאתוֹ. בְּשַׁעֲתָא דְּעָאֵל לְזוּוּגָא לְהוּ, וּבְשַׁעֲתָא דְּמַזְדוּגִין מַלְכָּא וּמִטְרוֹנִיתָא, הֵהִיא שַׁעֲתָא וּכְפָר בְּעָדוֹ וּבְעָד בֵּיתוֹ.

דף ס"ו ע"ב

תָּאנָא, (ויקרא טז) וְכָל אָדָם לֹא יִהְיֶה בְּאַהֲלֵ מוֹעֵד, רַבִּי יִצְחָק פֶּתַח, (ויקרא כו) וּזְכַרְתִּי אֶת בְּרִיתִי יַעֲקֹב וְאֶף אֶת בְּרִיתִי יִצְחָק וְגו', וְהֵאֵי קָרָא אוֹקְמוּהָ. תָּא חוּזִי, בְּשַׁעֲתָא דִּישְׂרָאֵל בְּגִלּוּתָא, כְּבִיכּוּל קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא עֲמַהוּן בְּגִלּוּתָא, דְּהָא שְׂכִינְתָא לֹא אַתְעֵדִי מְנִייהוּ לְעֵלְמִין. תָּא חוּזִי, בְּזִמְנָא דִּישְׂרָאֵל אַשְׁתַּכַּחוּ בְּגִלּוּתָא דְּבָבֵל, שְׂכִינְתָא בִּינִייהוּ שְׂרִיא, וְתַאבַּת עֲמַהוּן מִן גִּלּוּתָא. וּבְזִכּוּת אֵינּוּן צְדִיקָאֵי (דף ס"ו ע"ב) דְּאַשְׁתָּארוּ בְּאַרְעָא, שְׂאֲרַת בְּאַרְעָא, וְלֹא אַעֲדִי מְנִייהוּ לְעֵלְמִין. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, דְּאַתְהֵדְרַת מִטְרוֹנִיתָא בְּמַלְכָּא, וְאַתְהֵדְרַת כְּלָא בְּהַלּוּלָא דְּמַלְכָּא, בְּגִין כֶּךָ אַקְרוּן אַנְשֵׁי כְּנֶסֶת הַגְּדוּלָה, כְּנֶסֶת הַגְּדוּלָה וְדָאֵי.

תָּאנָא, בְּכָל זִמְנָא דִּישְׂרָאֵל בְּגִלּוּתָא, אִי אֵינּוּן זְכַאֲיִן, קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אַקְדִּים לְרַחֲמָא עֲלֵיהוּ, וְלֹא־פָקָא לֹוּן מְגִלּוּתָא. וְאִי אֵינּוּן לֹא זְכַאֲיִן, מְעַכְבֵּי לֹוּן בְּגִלּוּתָא, עַד הֵהוּא זִמְנָא דְּאַתְגְּזֹר. וְכַד מְטָא זִמְנָא, וְאֵינּוּן לֹא אַתְחַזְזִין, קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲשַׁגַּח לִיקְרָא דְּשְׁמִיהּ, וְלֹא אַנְשֵׁי לְהוּ בְּגִלּוּתָא, הַדָּא הוּא דְּכְתִיב וּזְכַרְתִּי אֶת בְּרִיתִי יַעֲקֹב וְגו'. אֵלִין אַבְהֵן דְּכָלָא, רְזָא דְּשְׁמָא קְדִישָׁא.

רַבִּי חִיָּא אָמַר, מֵאִי טַעְמָא יַעֲקֹב קְדַמָּאָה הָכָא. אָלָא, בְּגִין דִּיעֲקֹב כְּלָלָא דְּאַבְהֵן, וְהוּא אֵילְנָא קְדִישָׁא. בְּגִין כֶּךָ, ו' דְּשְׁמָא קְדִישָׁא בֵּיהּ אַחֲדָא, וְהָכִי קְרִינָן יַעֲקֹב בּו'. רַבִּי יִצְחָק, אָמַר וְאִ"ו בְּאַתּוּי י"ג מְכִילָן, דְּיָרִית יְרוּתָא דִּי"ג מְבוּעִין דְּמְבוּעָא סְתִימָא קְדִישָׁא.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש סיון]

רבי אבא אמר, וא"ו אמאי כליל ו' א' ו'. אלא, ו' דיתבי על פורסייא, כמה דאת אמר (יחזקאל א) ועל דמות הפסא דמות כמראה אדם עליו מלמעלה. א' סתים בגייה ולא אתגלייא, ודא הוא דכתיב, (בראשית כב) בי נשבעתי (ק"ל ע"א) נאם יי', בגין כך כתיב, ולא אקרי, בתראה, כללא דקדמאה. בתראה, הא אוקימנא (נ"א בתראה כללא דו' קדמאה ו' בתראה) דא יסוד, דאיהו סיומא דגופא, וכללא דיליה. ועל דא כלילן אתוון דא בדא, וא"ו, רישא וסיומא, כמה דאוקימנא.

ותאנא, תרין אתוון אינון, פהאי גוונא וא"ו דאמינא, נו"ן אוף הכי. ואף על גב דאוקמוה מלה, נו"ן הכי מתפרשא: נ' כפופה, דא מטרוניתא. וסמיכא לה ו', דאיהו יסוד, בגין לאתברכא מניה. ו' פשוטה, אתפשטותא דתפארת. ועל דא כלילן אתוון, ומתאחדן דא בדא. ואי תימא, אמאי אהדר ו' אנפוי מנו"ן כפופה, ואהדר אנפוי לגבי ו' פשוטה. אלא בגין יקרא דמלכא, אהדר אנפוי לקבליה דמלכא.

ותאנא, מ"ם לא כליל בגייה את אחרא, (בגין) אלא מ' פתוחה, מ' סתומה. מ' פתוחה: דהוא כד דכר אתחבר עמה. מ' סתומה: יובלא. דהא סתימין ארחה ואף על גב דמתפשטין לזמנין, ואית דמתני בהאי כמה דאת אמר (שיר השירים ד) גן נעול אחותי כלה גל נעול מעין חתום.

אמר רבי יצחק, בשעתא דמלכא קדישא אדכר להו לישראל בגין שמיה, ואהדרת מטרוניתא לאתרהא, (כדון) כתיב, וכל אדם לא יהיה באהל מועד בבאו לכפר בקדש. כך כהנא, בשעתא דעאל ליחדא שמא קדישא, ולכפרא בקודשא, לזוגא למלכא במטרוניתא. כתיב וכל אדם לא יהיה באהל מועד וגו'.

תאנא, רבי יהודה אמר, כהנא אתער שלמא בעלמא, לעילא ותתא. ותניא עאל בדרגא חד, אסחי גופיה. נפיק מהאי דרגא, לדרגא אחרא אסחי גופיה. אחיד שלמא בהאי ובהאי, קדש ידוי, ומתברכאן פחדא. ובכלא בעי לאחזאה עובדא, ובעי לאחזאה לבושוי, דיתלבש כגוונא דעובדא דיתפוון, עד דיסדר כלא כמה דאצטריך, ויתברכון עלאי ותתאי.

תאנא רבי שמעון, פתח (ד') יו"ד בגלפוי, אתוון בסטרין, אתקשרן ביו"ד. יו"ד אזיל ליו"ד. (לוי') יו"ד סליק ביו"ד. יו"ד אזיל לוי"ו, מתכנשי בה'. ומכוון דעתא, אתחבר ה' בוא"ו.

ה' עלאה אחיד תרעוי (ס"א בתרעוי) בגלופי תכסיסין, אחדא בנהירו אלה וחמש מאה ושבעין אכסדרין סתימין. סליק ה', ואתעטר חמשים ומנין, לן' תרעין קיימין דקיימין, כד אתגלה בעטרוי, נהרין אנפין דמלכא, וא"ו אתפשט לע"ב גליפין.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש סיון]

מעטר ה' לו, (נ"א מתעטר ביו"ד, ה' לו) בע' אלף וה' מאה פתרון, דמתעטרין בחד פתרא, הדא הוא דכתיב, (שיר השירים ג) בעטרה, שעטרה לו אמו. ו' בתרין רישין, רישא דגולגלתא גליפא רישא, קוצא חד לעילא, וקוצא חד לתתא, וי' נחית לו, (ס"א וא"ו נחית לוא"ו) גליפא דגלופין בגוייהו, שבעין אנפין דעטרין מעילא לתתא. ביה טאסין גביעין ופרחין, דא סליק, ודא נחית מתגלפין חד בחד.

אתקשר י' בה', ה' בו', ו' בה'. (ס"א ו' בה', ה' בו', ו' בו', ו' בה') דא אחיד בדא, כמה דאת אמר, (בראשית מט) ותשב באיתן קשתו ויפוז זרועי ידיו מידי אביר יעקב. וכתיב, (במדבר כד) איתן מושבך ושים בסלע קנף. כדין אתקשר (דף ס"ז ע"א) פלא חד בחד, דא בדא, נהרין מפתחן, ונהרין אנפין פלהו, כדין פלהו נפלין על אנפיהו, ומודעזעו, ואמרי בריך שמא יקרא מלכותיה לעלם ולעלמי עלמין.

קלא מתקשר עמיה דכהנא, והוא אתיב לגבייהו. ואמר תטהרו. תטהרו לא אמרין שאר כהני ועמא, בר כהנא רבא, כד אתקשר ביה ההוא קלא.

תאנא, מפל חטאתיכם לפני יי', כיון דכתיב מפל חטאתיכם, אמאי לפני יי'. אלא אמר רבי יצחק, (שמות ק"ע ע"ב) לפני יי' ממש.

דתניא, מרישא דירחא ספרין פתיחין, ודייני דיינין. בכל יומא ויומא בתי דינין אתמסרן, לאתפתחא בדינא, עד ההוא יומא דאקרי תשעה לירחא. ביההוא יומא, סלקין דינין פלהו למארי דדינא, ומתקני פורסייא עלאה דרחמי, למלכא קדישא. ביההוא יומא בעאן ישראל לתתא, למחדי בחדוותא לקדמות מאריהון, דזמין ליומא אחרא, למיתב עלייהו בכורסייא קדישא דרחמי, בכורסייא דוותרנותא.

וכל אינון ספרין דפתחין קמיה, וכתיבין קמיה כל אינון חובין, הוא מזכי לון, ומדפי לון מפלהו, הדא הוא דכתיב מפל חטאתיכם לפני יי' תטהרו. לפני יי' ממש, אינון דאמרי קרא, עד הכא אמרין, ולא יתיר. ולית רשו לאחרא דלימא תטהרו, אלא כהנא רבא, דפלח פולחנא, וקשר שמא קדישא בפומיה, וכד הוה אתקשר ומתברך בפומיה, ההוא קלא נחית ובטש ביה, ואתנהיר מלה בפומיה דכהנא, ואומר תטהרו. פלח פולחנא, ומתברכין כל אינון עלאין דאשתארו.

ולבתר אסחי גופיה, וקדש ידוי, לאעלא בפולחנא אחרא קדישא. עד דיתכון למיעל לאתר אחרא עלאה, קדישא מפלא. ג' שורין סחרין ליה, כהני אחוי, וליואי, ומפל שאר עמא פלהו. (ברכאן קמיה) זקפין ידן עליה בצלותא וקטרא דדהבא זקפא ברגליה. נטיל ג' פסיען, וכלהו קיימין בקיומיהו, ולא נטלין בתריה (הוה אקטיר קטורת).

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש סיון]

נטיל ג' פסיען אחרון, (רשימא בלבא) אסחר לדוכתיה. נטיל ג' פסיען, אסתים עיינין, ואתקשר לעילא. עאל לאתר דעאל, שמע קול גדפי דכרוביאי מזמרין, ואקישן גדפין פרישאן לעילא. הוה אקטיר קטורת, משתככא קול גדפייהו ובלחישו אתדבקן.

אי פהנא זכי, דהא לעילא בחידו אשתכח, אוף הכא בההיא שעתא נפיק רעוא דנהורא, מתבסמא מריחין דטורי אפרסמונא דכיא דלעילא, ואזלא בכל ההוא אתר, אעיל ריחא בתרי נוקבי דחוטמיה, ואתיישבא לבא. פדין כלא הוא בלחישו, ופטרא לא אשתכח תמן. פתח פהנא פומיה בצלותא ברעותא בחדוותא, וצלי צלותיה.

בתר דסיים, זקפין פרוביאי כמלקדמין גדפייהו, ומזמרין. פדין ידע פהנא דרעותא הוה, ועידן חדוותא לכלא, ועמא ידעין דאתקבל צלותיה, כמה דכתיב, (ישעיה א) אם יהיו חטאיכם כשנים כשלג ילבינו. והוא תב לאחוריה, וצלי צלותיה. זכאה חולקיה דכהנא, דהא על ידוי חידו על חידו אשתכח ההוא יומא לעילא ותתא, על ההיא שעתא פתיב, (תהלים קמד) אשרי העם שככה לו, אשרי העם שיי' אלהיו. (ויקרא ט"ז) והיתה לכם לחקת עולם בחדש השביעי בעשור לחדש תענו את נפשותיכם וגו'. רבי חייא פתח, (ישעיה כו) נפשי אויתיך בלילה אף רוחי בקרבי אשחרך וגו'. נפשי אויתיך בלילה. נפשי בלילה מבעי ליה, מאי נפשי אויתיך. אף רוחי בקרבי אשחרך, ישחרך מבעי ליה. אלא הכי תאנא, קודשא בריך הוא רוחא ונפשא דכלא, וישראל אמרי נפשי ורוחי אנת. בגין כך אויתיך לאדבקא בך, ואשחרך לאשכחא רעותך.

דף ס"ז ע"ב

רבי יוסי אמר, בשעתא דבר נש נאים בערסיה. נפקא נפשיה, סלקא ואסהידת ביה בבר נש, על כל מה דעבד בכל יומא. גופא אמר לנפשא, נפשי אויתיך בלילה, (דף ס"ז ע"ב) אף רוחי בקרבי אשחרך.

דבר אחר נפשי אויתיך, אמרה כנסת ישראל קמי קודשא בריך הוא, נפשי אויתיך בלילה, בעוד דאנא בגלותא ביני עממיא, ומניעא נפשי מכל בישתא (נ"א ורוינא נפשי מכל פיסתא) דקוטרא בני עממיא, נפשי אויתיך, בגין לאתבא לאתרי. אף רוחי בקרבי אשחרך, כלומר, אף על גב דאינון משעבדין לבני, בכל שעבודא, רוחא קדישא לא אתעדי מנאי, בגין למשחר לך, ולמעבד פקודיך.

רבי יצחק אמר, אמרו ישראל קמי קודשא בריך הוא, בעוד דנפשי בי, אויתיך בלילה. מאי טעמא בלילה, אלא בגין דהאי נפש בהאי שעתא, אצטרך

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש סיון]

לְחַמְדָּא לָךְ. אִף רוּחֵי בְּקִרְבֵי אֲשַׁחֲרֶךָ, כִּד אֲתַעֲר בִּי רוּחָא קַדִּישָׁא, אֲשַׁחֲרֶךָ
בְּאֲתַעְרוּתָא לְמַעַבְד רְעוּתֶךָ.

כִּי כַּאֲשֶׁר מִשְׁפָּטֶיךָ לְאֶרֶץ בְּזִמְנָא דְּמִשְׁפָּט נְחִית בְּאֶרְעָא, לְבִשְׁמָא עֲלָמָא, כְּדִין
צְדָק לְמַדּוּ יוֹשְׁבֵי תִבְל. כְּלוּמַר יְכַלִּין לְמַסְבֵּל דִּינָא דְצְדָק, וְלֹא יִשְׁתַּצִּי עֲלָמָא
מִנִּיה. אִימְתִי צְדָק לְמַדּוּ יוֹשְׁבֵי תִבְל, כַּאֲשֶׁר מִשְׁפָּטֶיךָ לְאֶרֶץ. רַבִּי חֲזַקְיָה אָמַר,
נִפְשֵׁי אוּיְתִיךָ בְּלִילָהּ, דָּא כְּנִסַּת יִשְׂרָאֵל. אִף רוּחֵי בְּקִרְבֵי אֲשַׁחֲרֶךָ, דָּא קוּדְשָׁא
בְּרִיךְ הוּא.

סדר הלימוד ליום ו סיון [יום 242 בשנה]

רעיא מהימנא אמר רעיא מהימנא, בההוא זמנא, אלן מארי מתניתין מארי חכמתא עלאה, מארי קבלה, מארי רזי תורה, שעתא דחיקת לון. והאי איהו דאמר כאיל תערוג על אפיקי מים, דאינון אפיקי מים דאורייתא לגבי שכינתא. ולית תורה, אלא עמודא דאמצעיתא. דיהון אלן אפיקי מים, בצערא ביגונא בעניותא, ואלן אינון חבלים צירין דיולדה, דאיהי שכינתא, דאתמר בה, (משלי כג) ותגל יולדתך. ובאינון חבלים, תהא בצערא דלהון.

ובאינון חבלים דצוחת בהון, אתערת שבעין סנהדרין דלעילא, עד דיתער קול דילה עד יהו"ה, ומיד (תהלים כט) קול יי' יחולל אילות, דאינון מארי מתניתין, (תהלים מה) בתולות אחריה רעותיה, פלהון יהון לון חיל פילדה ממש, בדחקין, דדחיקא לון שעטא, בכמה נשיכין דיצר הרע, דחויא דנשיך לון בכמה דחקין.

בההוא זמנא אתפתחת לאולדא משיחא, בגין חבלים ודוחקים דצדיקים, ומארי מדות, ומארי רזין דאורייתא, מארי בושט וענוה, מארי יראה ואהבה, מארי חסד, אנשי חיל יראי אלהים, אנשי אמת, שונאי בצע, דדחיקא לון שעטא. והאי הוא דאוקמוה מארי מתניתין, דור שבן דוד בא, אנשי חיל יסובבו מעיר לעיר ולא יחוננו, ויראי חטא מאסו, וחכמת סופרים תסרח, ותהי האמת נעדרת, ותגפן תתן פריה, ותנין ביוקר.

ומאינון קלין דיהיבת, דאינון שבעין, לקבל שבעין תיבין דיענה יי' ביום צרה, אתפתחת רחמה, דאיהי ב', כלילא מתרין ביתין, לאולדא ב' משיחין, ואעילת רישה בין ברכהא, דאיהו רישא דילה, עמודא דאמצעיתא. תרין שוקהא, נצח והוד, תרין נביאים. מתמן אולידת תרין משיחין. בההיא זמנא ויחשוף יערות, יתעבר נחש מעלמא (ע"כ רעיא מהימנא)

רבי אבא הוה יתיב קמיה דרבי שמעון, קם רבי שמעון בפלגו ליליא, למלעי באורייתא. קמו רבי אלעזר ורבי אבא עמיה. פתח רבי שמעון ואמר, (תהלים מב) כאיל תערוג על אפיקי מים פן נפשי תערוג אליך אלהים. האי קרא אוקמוה חבריא, זכאין אינון ישראל מכל עמין, דקודשא בריך הוא ירב לון אורייתא קדישא, ואורית לון נשמתין קדישין מאתר קדישא, בגין למעבד פקודין, ולאשתעשא באורייתא, דכל מאן דאשתעשא באורייתא, לא דחיל מכלא. דכתיב, (תהלים קיט) לולי תורתך שעשועי או אבדתי בעניי.

דף ס"ח ע"א

מאן אינון שעשועי. אורייתא. דאורייתא שעשועים אקרי, דכתיב, (משלי ח) ואהיה שעשועים יום יום. ודא הוא דתנינו, קודשא בריך הוא אתי לאשתעשא

עם צדיקייא בגנתא דערן. מאי לאשתעשעא. בגין למחדי בהו. דתנינן, זכאין אינון צדיקיא, דכתיב בהו, (ישעיה נח) אז תתענג על יי, בגין לאתענגא מההוא שקיו דנחלא, כמה דאת אמר (ישעיה נח) והשביע בצחצחות נפשך. כפיכול, קודשא בריך הוא משתעשע בהו, מההוא שקיו דנחלא, דמתענגי בהו צדיקייא. ועל דא אתי לאשתעשעא עם צדיקייא. וכל מאן דאשתדל באורייתא, זכי לאשתעשעא עם (דף ס"ח ע"א) צדיקייא, מההוא שקיו דנחלא.

תאנא, כאיל תערוג על אפיקי מים, דא פנסת ישראל. כמה דאת אמר, (תהלים כב) אילותי לעזרתי חושת. תערוג על אפיקי מים, ודאי לאשתקיא משקיו דמבוועי דנחלא, על ידי דצדיק. תערוג: כמה דאת אמר, (שיר השירים ו) לערוגת הבושם, פן נפשי תערוג אליך אלהים. לאשתקייא מנך, בעלמא דין ובעלמא דאתי.

מבוועי נחלא מאן אינון. מבוועא חד לעילא, דכתיב, (בראשית ב) ונהר יוצא מעדן להשקות את הגן וגו'. ומתמן נגיד ונפיק, ומשקי גנתא, וכל אינון נחלין, נגדין ונפקין ומתפנשין בתרי מבוועין, דאקרון נצה והוד, ואלין אקרון אפיקי מים, בההוא דרגא דצדיק, דמניה נגיד ונפיק ומשתקיא גנתא. בגין כך איל וצבי כחדא משתכחי, (נ"א איל וצבי אקרון עטרת ויסוד) צדק וצדיק.

תאנא, פתיב (תהלים כט) קול יי יחולל אילות, אילות, אילת פתיב חסר, דא אילות השדה (נ"א דא אילת דשחר). (דבר אחר אילות השדה), דתניא, בפלגות ליליא, בשעתא דקודשא בריך הוא עאל לגנתא דערן לאשתעשעא עם צדיקייא, האי קול נפיק, וכאיב כל אינון אילותא דסחרני פורסייא יקירא קדישא, הדא הוא דכתיב, (שיר השירים ג) ששים גבורים סביב לה. דבר אחר יחולל אילות, כמה דאת אמר (איוב כו) חוללה ידו נחש בריח. ויחשוף יערות כמה דאת אמר. (שמואל א יב) ביערת הדבש, וכתיב (שיר השירים ה) אכלתי יערי עם דבשי, וינקא להו פאמא דינקא לבנין.

אמר ליה רבי אבא, (ישעיה כו) נפשי אויתך בלילה אף רוחי בקרבי אשחרך, נפשי בלילה מבעי ליה. אשחרך, ישחרך מבעי ליה. אמר ליה הא אוקמוה, (בראשית כ"ג) כמה דאת אמר (איוב יב) אשר בידו נפש כל חי ורוח כל בשר איש.

תא חזי נפשא ורוחא אשתמודע (ס"א אשתעי) (ס"א אשתתפי) כחדא לעלמין. תנא פולחנא שלימתא דבעי בר נש למפלח לקודשא בריך הוא, כמה דתנינן (דברים ו) ואהבת את יי אלהיך וגו'. דירחים ליה לקודשא בריך הוא רחימותא דנפש ממש, ודא הוא רחימותא שלימתא, רחימותא דנפשיה ורוחיה. כמה דאתדבקו אלין בגופא, וגופא רחים לון. (ס"א כדק) כך יתדבק בר נש לרחמא ליה לקודשא בריך

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש סיון]

הוא, רחמנותא דנפשיה ורוחיה, לאדבקא ביה. הדיא הוא דכתיב נפשי אויתיך בלילה (כלומר) נפשי ממש.

אף רוחי בקרבי אשחרך, אתדבקא בך ברחמנותא סגיא, בלילה. דבעי בר נש מרחמנותא דקודשא בריך הוא, למיקם בכל ליליא, לאשתדלא בפולחניה, עד דיתער צפרא, ויתמשך עליה חוטא דחסד. דתניא, זכאה חולקיה דההוא בר נש דרחמנותא דא רחים ליה לקודשא בריך הוא, והני זכאי קשוט דמרחמין ליה לקודשא בריך הוא הכי, עלמא מתקיימא בגיניהון, ושלטין על כל גזירין קשין דלעילא ותתא. (נ"א היא) (בגין דיתקיים עלמא בגיניהון)

תאנא, ההוא זכאה דאתדבק ברוחיה ונפשיה לעילא, במלכא קדישא, ברחמנותא כדקא יאות. שליט בארעא דלתתא, וכל מה דגזר על עלמא אתקיים. מנא לן, מאליהו. דכתיב, (מלכים א יז) חי יי אשר עמדתי לפניו אם יהיה השנים האלה טל ומטר פי אם לפי דברי.

דף ס"ח ע"ב

תא חזי, בשעתא דאתיין נשמתין קדישין מעילא לתתא, ואינן זכאי עלמא משלפי להו ממלכא ומטרוניתא, זעירין אינן, דבההוא שעתא דנחית, קיימא קמי מלכא, ורעותא דמלכא לאסתכלא בה, כמה דאוקימנא, בשעתא דנשב קודשא בריך הוא רוחא בכל חילא וחילא דשמיא, פלהו חיילין אתעבידו, וקיימי בקיומיהו, הדיא הוא דכתיב (תהלים לג) וברוח פיו כל צבאם. ומנייהו אתעכבו עד דקודשא בריך הוא (דף ס"ח ע"ב) אחית להו לתתא.

ותאנא, מימא דאתברי עלמא, קיימי קמיה דקודשא בריך הוא, ואתעכבו עד דמטא זמנא לאחתא לון בארעא, ואלין שליטו לעילא ותתא, הדיא הוא דכתיב חי יי אשר עמדתי לפניו, אשר אני עומד לא כתיב, אלא אשר עמדתי. לבתר אהדר לאתריה, וסליק לאדריה, ואינן אחרנין לא סלקין עד דימותון. בגין דלא קיימו קודם לכן פאינן אחרנין. ובגין כן אליהו אתעביד שליחא, מלאכא לעילא, ואלין דמתדבקן יתיר למלכא.

אשכחנא בספרא דאדם קדמאה דכל רוחין קדישין דלעילא, עבדין שליחותא, וכלהו אתיין מאתר חד. דנשמתהון דצדיקייא מתרי דרגין דכלילן בחד, ובגין כן סלקין יתיר, ודרגיהון יתיר, והכי הוא. וכל אינן דהוו טמירין תמן, נחתו וסליקו בחייהון, כגון חנוך דלא אשתכח ביה מיתה. והא אוקימנא מלה דא, בחנוך ואליהו.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש סיון]

וְתֵאנָא מָאָה וְעֶשְׂרִין וְחֲמִשׁ אֲלֶף דְּרָגִין (לצדיקייא) לְנִשְׁמַתְהוֹן דְּצַדִּיקַיָּא, סְלִיקוּ בְּרַעוּתָא, עַד לָא אַתְבְּרִי עֲלֵמָא, דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא מְזַמְּנָא לְהוּ בְּעֲלָמָא דִּין, בְּכָל דְּרָא וְדָרָא, וְסֻלְקִין וְטְאֲסִין עֲלֵמָא, וּמִתְקַשְׂרִי בְּצֻרָא דְחַיִּי, וְזַמִּין קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְחַדְתָּא עֲלָמָא בְּהוּ, עֲלִיָּהוּ כְּתִיב, (ישעיה 10) כִּי כֹאֲשֶׁר הַשָּׁמַיִם הַחֲדָשִׁים וְהָאָרֶץ הַחֲדָשָׁה וּגו'. (ויקרא ט"ז) תִּעֲנּוּ אֶת נַפְשׁוֹתֵיכֶם, נַפְשׁוֹתֵיכֶם קְאָמֵר, בְּגִין דִּישְׂרָאֵל מִשְׁתַּכְּחִין קָמִי מִלְכָּא קְדִישָׁא זַכָּאִין, וִיְהֵא רַעוּתָא דְלַהוֹן לְגַבֵּי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְלֹא תִדְבַקָּא בֵּיהּ, בְּגִין דִּיתְכַפֵּר לְהוּ חוּבֵיָּהוּ. וְעַל דָּא, מֵאֵן דְּאָכַל וְשָׂתִי בְּתַשְׁיַעָּא, וּמְעַנְגָּא נַפְשִׁיהּ בְּמִיכְלָא וּמִשְׁתַּיָּא, אֲשַׁתְּכַח בְּעִשְׂרָאָה עֲנוּיָא דְנַפְשָׁא בְּתַרִּין חוּלְקִין, וְאֲשַׁתְּכַח כְּאֵלוּ אֲתַעֲנִי תַשְׁיַעָּא וְעִשְׂרָאָה. אֶת נַפְשׁוֹתֵיכֶם: לְאֲכַלְלָא כְּלָא, גּוּפָא וְנַפְשָׁא, וְלֹא תִכְנַעַא בְּהַאי יוֹמָא, לְאֲתַכְפְּרָא עַל חוּבֵיָּהוּן.

תֵּאנָא כִּי בְיוֹם הַזֶּה יִכְפַּר עֲלֵיכֶם. בְּיוֹם הַזֶּה. הַיּוֹם הַזֶּה מִבְּעֵי לֵיהּ. אֲלֵא בְיוֹם הַזֶּה דִּיִּיקָא, דְּבִיָּה אֲתַגְלִי עֲתִיקָא קְדִישָׁא, לְכַפְּרָא עַל חוּבֵיָּהוּן דְּכָלָא.

דְּבַר אַחַר תִּעֲנּוּ אֶת נַפְשׁוֹתֵיכֶם. רַבִּי אַבְּא פִתַּח וְאָמַר, (קהלת ט) עִיר קְטַנָּה וְאַנְשִׁים בָּהּ מְעוֹט וּגּו', עִיר קְטַנָּה, הָא אוּקְמוּהָ. אֲבָל עִיר קְטַנָּה, כְּמָה דָּאת אָמַר, (ישעיה 60) עִיר עֲזוּ לָנוּ יִשׁוּעָה יִשִּׁית חוֹמוֹת וְחִיל וּגּו'. וְכְתִיב (חושע יא) וְלֹא אָבָא בְּעִיר. עִיר קְטַנָּה, זְעִירָא הִיא, דְּהִיא בְּתַרְאָה מְכֻלָּא, תַּתְּאָה מְכֻלָּא, שׁוּרוּי רַבְרַבִּין, תְּקִיפִין, קְדִישִׁין, עִיר הַקֹּדֶשׁ אֲקָרִי. וְאַנְשִׁים בָּהּ מְעוֹט, זְעִירִין אֵינוּן דְּזַכָּאִין לְסֻלְקָא לְגוּוּהּ, וְלִמְשָׂרֵי בָּהּ, כְּמָה דָּאת אָמַר (תהלים כד) מִי יַעֲלֶה בְּהַר יְיָ וְיָמִי יִקּוּם בְּמִקּוּם קֹדְשׁוֹ וּגּו'. וְעַל דָּא אַנְשִׁים בָּהּ מְעוֹט.

וּבֵּא אֵלֶיהָ מֶלֶךְ גְּדוֹל, דָּא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. לְאַזְדוּגָּא בָּהּ, וְלִמְשָׂרֵי בָּהּ, וְסַבֵּב אוּתָּהּ, כְּמָה דָּאת אָמַר (זכריה ב) וְאַנִּי אֶהְיֶה לָּהּ נֶאֱמַר יְיָ חוֹמַת אֵשׁ סָבִיב וּגּו'. וּבְנָה עָלֶיהָ מְצוּדִים גְּדוֹלִים, דְּבְנָה שׁוּרוּי, רַבְרַבִּין תְּקִיפִין יֵאִיאֵן וְשִׁפְרִין (ס"א מכל אבנין יקירין) קְדִישִׁין. עִיר הַקֹּדֶשׁ אֲקָרִי, וְכָל יִקְרָא דְּמִלְכָּא עֵייל בְּגוּוּהּ. וּבְגִין כֵּן, הִיא בְּלַחֲדוּדָא כְּלִילָא מְכֻלָּא עֲטָרֵי דְּמִלְכָּא, וְכָל עֲטָרֵי מִלְכָּא בָּהּ מִתְעַטְרִין. בְּגִין כֵּן, וְאַנְשִׁים בָּהּ מְעוֹט כְּתִיב.

וּמִצָּא בָּהּ אִישׁ מִסְכֵּן וְחָכֵם, הֵדָּא הוּא דְּכְתִיב, (תהלים 113) נָקִי כַפַּיִם וּבַר לִבָּב. מִסְכֵּן: כְּמָה דָּאת אָמַר (שמות א) וַיִּבֶן עָרֵי מִסְכְּנוֹת לְפָרְעָה, מִתְעַטֵּר בְּעַטְרִין תְּקִיפִין, בְּעַטְרֵי אוּרִיָּתָא, בְּעַטְרֵי פְקוּדֵי אוּרִיָּתָא דְּמִלְכָּא. וְחָכֵם, דְּזָכִי בָּהּ בְּהַאי חֲכָמָה. וְחָכֵם, דְּהוּא חָכִים יִתִּיר מְכֻלָּא לְעֵינָא בְּפּוֹלְחָנָא דְּמֵאֲרִיָּה, בְּגִין לְמִזְפֵּי בָּהּ, וְלֹא עֲלָא בָּהּ. הֵדָּא הוּא דְּכְתִיב, וּמִלֵּט הוּא אֶת הָעִיר בְּחֲכָמָתוֹ. וּמִלֵּט: כְּמוֹ (שמואל א

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש סיון]

כ) אַמְלָטָה נָא וְאַרְאֵה אֶת אַחִי, (בראשית ט) אַמְלָטָה נָא שְׁמָה. אוֹף הֶכָא וּמְלִט הוּא אֶת הָעִיר בְּחֻמְתּוֹ.

דף ס"ט ע"א

וְאָדָם לֹא זָכַר אֶת הָאִישׁ הַמְסַכֵּן הַהוּא, וְאָדָם לֹא זָכַר, לְמַעַבְד פְּקוּדֵי אוּרִייתָא, לְאַשְׁתַּדְּלָא בְּאוּרִייתָא, כְּהוּא גַבְר מְסַכְנָא דְאַתְחַבְר בְּכָלָא, (דף ס"ט ע"א) בְּגִין לְמִזְבִּי בְּהַ. (קהלת ט) וְאַמְרֵתִי אֲנִי טוֹבָה חֲכָמָה מִגְבוּרָה. דְּהָא בְּהוּא עֲלָמָא, לֹא יְהִיבִין רִשׁוֹ לְמִיעֵל, בַּר הַנִּי זָפְאִי קְשׁוּט, הַנִּי דְמִשְׁתַּדְּלִי בְּהַ בְּאוּרִייתָא יוֹמָא וְלִילִי, וּמִתְעַטְרִי בְּפְקוּדֵי אוּרִייתָא בְּהַאי עֲלָמָא, לְמִיעֵל בְּהוֹ לְעֲלָמָא דְאַתִּי.

וְחֲכָמַת הַמְסַכֵּן בְּזוּיָה וּדְבַרְיוֹ אֵינָם נִשְׁמָעִים. דְּהָא בְּנֵי נִשְׂאָ לֹא מְסַתְּפְלִין בֵּיהַ, וְלֹא בְּעָאן לְאַתְחַבְרָא בֵּיהַ, וְלֹא אֲצִית לְמַלּוּי. דְּתַנָּא, כָּל מָאן דְּאַצִּית לְמַלּוּי דְּאוּרִייתָא, זָכָאָה הוּא בְּהַאי עֲלָמָא, וְכָאֵלּוּ קַבִּיל תּוֹרָה מְסִינִי. וְאַפִּילוּ מְכַל בַּר נִשׁ נְמִי בְּעֵי לְמִשְׁמַע מַלּוּי דְּאוּרִייתָא. וּמָאן דְּאַרְכִּין אוּדְנִיָּה לְקַבְּלִיָּה, יְהִיב יִקְרָא לְמַלְכָּא קַדִּישָׁא, וְיְהִיב יִקְרָא לְאוּרִייתָא. עֲלִיָּה פְתִיב, (דברים כז) הַיּוֹם הַזֶּה נִהְיִיתָ לְעַם לַיְיָ אֱלֹהֶיךָ.

תַּאנָּא, יוֹמָא חַד הוּוּ אֲזֵלִי חֲבַרְיָא עֲמִיָּה דְרַבִּי שְׁמַעוֹן, אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, חֲמִינָא אֵלִין עֲמִין פְּלַהוּ עֲלָאִי, וְיִשְׂרָאֵל תַּתְּאִי מְכַלְהוּ, מָאִי טַעְמָא. בְּגִין דְּמַלְכָּא אֲשַׁדְר מְטְרוֹנִיתָא מִינָהּ, וְאַעִיל אֲמָהוּ בְּאַתְרָהּ (כלומר שפחה). כְּמָה דְאַתְּ אָמַר, (משלי ל) תַּחַת שְׁלֵשׁ רַגְזָה אֶרֶץ וְגו'. תַּחַת עֶבֶד כִּי יִמְלֹךְ וְגו'. וְשַׁפְחָה כִּי תִירֵשׁ גְּבִירָתָהּ. מָאן שַׁפְחָה. הִיא כְּתָרָא נּוֹכְרָאָה, דְּקַטְל קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בּוֹכְרָא דְלַהוֹן בְּמַצְרִים. דְּכְתִיב (שמות יא) עַד בְּכוֹר הַשַּׁפְחָה אֲשֶׁר אַחַר הַרְחִים. אַחַר הַרְחִים הוּוּ יִתְבָּא בְּקַדְמִיתָא, וְהַשְׁתָּא, הַאי שַׁפְחָה תִירֵשׁ גְּבִירָתָהּ.

בְּכָה רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר, מַלְכָּא בְּלָא מְטְרוֹנִיתָא, לֹא אֲקָרִי מַלְכָּא. מַלְכָּא דְאַתְדַּבֵּק בְּשַׁפְחָה בְּאַמָּהוּ דְמְטְרוֹנִיתָא, אֵן הוּא יִקְרָא דִילִיָּה. וְזַמִּינָא קָלָא לְבִשְׂרָא לְמְטְרוֹנִיתָא, וְלִימָא (זכריה ט) גִּילִי מְאֹד בֵּת צִיּוֹן הַרְיֵעִי בֵּת יְרוּשָׁלַם הִנֵּה מַלְכָּךְ יָבֵא לָךְ צְדִיק וְנוֹשֵׁעַ הוּא. כְּלוּמַר, צְדִיק הוּא נוֹשֵׁעַ, בְּגִין דְּהוּוּ רְכִיב עַד הַשְׁתָּא בְּאַתְר דְּלָאוּ דִילִיָּה, בְּאַתְר נּוֹכְרָאָה, וְיִנִּיק לִיָּה.

וְעַל דָּא פְתִיב עֲנִי וְרוֹכֵב עַל חֲמוֹר, עֲנִי (דלא) הוּוּ בְּקַדְמִיתָא, וְרוֹכֵב עַל חֲמוֹר, כְּמָה דְּאוּקִימָנָא, אֵינּוֹן כְּתָרִין תַּתְּאִין דְּעֲמִין עוֹבְדֵי עֲבוּדָה זָרָה, דְּקַטְלִיל קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בּוֹכְרָא דְלַהוֹן בְּמַצְרִים, הַדָּא הוּא דְכְתִיב, (שמות יא) וְכָל בְּכוֹר בְּהֵמָה, וְהָא אוּקִימָנָא מְלִי. כְּבִיכּוֹל צְדִיק וְנוֹשֵׁעַ הוּא, הוּא וְדָאִי יִתִיר מְכַלָּא. בְּגִין דְּעַד הַשְׁתָּא שְׂאֵרֵי צְדִיק בְּלָא צְדִיק. וְהַשְׁתָּא דִּינְדוּגוֹן כְּחָדָא, צְדִיק וְנוֹשֵׁעַ הוּא, דְּהָא

לֹא יִתִּיב בְּסִטְרָא אַחֲרָא. תְּאַנְא, (ישעיה נז) הַצְדִּיק אָבֵד וְאִין אִישׁ שָׁם עַל לֵב וְגו', הָאִי קָרָא קְשִׁיא, הַצְדִּיק אָבֵד, נֶאֱבֵד מִבְּעֵי לֵיהּ, מְהוּ אָבֵד. אֲלֵא אָבֵד מִמֶּשׁ, וּמַאי אָבֵד. אָבֵד לְמִטְרוּנִיתָא, וְאַתְדַּבֵּק בְּאַתֵּר אַחֲרָא, דְּאֶקְרִי שְׂפַחָה.

אָמַר רַבִּי יִצְחָק לְרַבִּי שְׁמַעוֹן, אִי נִיחָא קָמִי דְמֹר, הָא דְתַנְיִנּוּ, דְכַתִּיב (משלי י) וְצְדִיק יְסוּד עוֹלָם, מֵאֵן דְּאָמַר, דְּעַל שְׁבַעָה קְיִימִין קְיִימָא עֲלֵמָא. וּמֵאֵן דְּאָמַר, עַל חַד קְיִימָא עֲלֵמָא, הֵיךְ מִתְיַשְׁבֵּן מְלִי. אָמַר לֵיהּ, כִּלְא מְלָה חַד הוּא, דְּהָא ז' אֵינּוֹן וּבְהוּ אִית חַד קְיִימָא, דְּאֶקְרִי צְדִיק, וְקִימִי עֲלֵיהּ, וְעֲלֵמָא בְּהָאִי אֶתְקִימָא. וְכַד אֶתְקִימָא עֲלֵמָא עֲלֵיהּ, כְּאֵלוּ אֶתְקִימִים עַל כִּלְהוּ שְׁבַעָה. וְעַל דָּא כְּתִיב, וְצְדִיק יְסוּד עוֹלָם. וְהָא אוֹקִימָנָא מְלִי בְּכַמְהָ אֶתֶר.

וְתַאַנְא, הָאִי שְׂפַחָה זְמִינָא לְשִׁלְטָאָה בְּאַרְעָא קְדִישָׁא דְלִתְתָא, כְּמָה דְחֹת מִטְרוּנִיתָא שְׁלֵטָא בְּקַדְמִיתָא, דְכַתִּיב (ישעיה א) צְדִק יִלִּין בְּהָ, וְהִשְׁתָּא שְׂפַחָה פִּי תִירֵשׁ גְּבִירְתָהּ בְּכֻלָּא. וְזִמִּין קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, לְאַתְבָּא לְמִטְרוּנִיתָא לְאַתְרָהּ אֶתְקִימָא, וְכַדִּין מִמֵּאֵן הוּא חֲדוּתָא, הוּי אִימָא חֲדוּתָא דְמִלְכָא, וְחֲדוּתָא דְמִטְרוּנִיתָא. חֲדוּתָא דְמִלְכָא, בְּגִין דִּיתוּב לָהּ וְיִתְפָּרֵשׁ מִשְׂפַּחָה, כְּדָקָא אֲמִינָא. וְחֲדוּתָא דְמִטְרוּנִיתָא, בְּגִין דִּיתוּב לְאַזְדוּגָא בְּמִלְכָא, הֵדָא הוּא דְכַתִּיב גִּילִי מְאֹד בֵּת צִיּוֹן וְגו'.

דף ס"ט ע"ב

תָּא חֲזִי, כְּתִיב וְהִיטָה זֹאת לָכֶם לְחֻקַּת עוֹלָם. וְהִיטָה לָכֶם מִבְּעֵי לֵיהּ, מַאי זֹאת. הָא דְאָמְרוּן, לְחֻקַּת עוֹלָם. בְּכֹל אֶתֶר וְאַתֵּר חֻקַּת עוֹלָם אֶתְקִימָא, גְּזֵרָה דְמִלְכָא, דְּעִיִּיל כֹּל נְמוּסוּי בְּאַתֵּר דָּא, וְאַסְתִּים לוֹן, כְּמֵאֵן דְּסִתִּים כִּלְא, בְּאַסְקוּפָא חֲדָא. (ק"פ) חֻקַּת עוֹלָם וְדָאִי. בְּהָאִי זֹאת (דף ס"ט ע"ב) רְשִׁים וְחֻקַּת כֹּל גְּנִיזִין דִּילֵיהּ, וְכֹל טְמִירִין דִּילֵיהּ. (ויקרא ט"ז) בְּחֻדְשׁ הַשְּׁבִיעִי בְּעֶשְׂרֵי לַחֲדָשׁ. בְּעֶשְׂרֵי דִיִּיקָא, כְּמָה דְאוֹקִימָנָא. תְּעַנּוּ אֶת נַפְשׁוֹתֵיכֶם, וְדָאִי הֵכִי הוּא, וְהָא אֶתְמַר נַפְשׁוֹתֵיכֶם וְדָאִי. דְּהָא בְּנַפְשָׁא תִלְיָא מְלִתָּא, וּבְגִין כֹּה, אֲכִילָה וְשִׁתִּיה מִתְשִׁיעָא, יִתִּיר מִיּוֹמָא אַחֲרָא. וְאֵף עַל גַּב דְּהָאִי מְלָה אֶתְמַר בְּגוּוֹנָא אַחֲרָא, וְכִלְא שְׁפִיר, וְהָאִי וְהָאִי מְלָה חֲדָא, וְכֹל חַד בְּאַתְרֵיהּ, וְהֵכִי הוּא.

וְתַאַנְא, בְּהָאִי יוֹמָא, כֹּל חִידוּ, וְכֹל נְהִירוּ, וְכֹל וּתְרַנּוּתָא דְעֲלָמִין, כִּלְהוּ תִלְיִין בְּאִימָא עֲלָאָה, דְּכֹל מְבוּעִין נְגִדִין וְנַפְקִין מִנָּה. וְכַדִּין נְהִירִין כֹּל אֵינּוֹן בּוּצִינִין, וְנְהִירִין בְּנְהִירוּ בְּחֲדוּתָא, עַד דְּמִתְבַּסֵּם כִּלְא. וְכַדִּין כֹּל אֵינּוֹן דִּינִין אֶשְׁתַּכְּחוּ בְּנְהִירוּ, וְדִינָא לֹא אֶתְעַבִּיד, וְעַל דָּא תְּעַנּוּ אֶת נַפְשׁוֹתֵיכֶם.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש סיון]

אמר רבי אבא, הא אוקים לה מר, מן גופא דמתניתא, לא גלו ישראל מארצם, עד שפפרו בקודשא בריה הוא. דכתיב, (שמואל ב כ) אין לנו חלק בדוד ולא נחלה בן ישי, והא אתמר. קרא אחרינא אשכחנא בהאי, דכתיב, (מלכים א יב) ראה ביתך דוד. אמר ליה, הכי הוא ודאי, בית דוד אקרי, כמה דכתיב, (ישעיה ב) בית יעקב לכו ונלכה באור יי'. בית יעקב, כמה דאת אמר (ישעיה ס) ובית תפארתי אפאר. לכו ונלכה באור יי', דכתיב, (בראשית ב) ונהר יוצא מעדן להשקות את הגן, ונטע האי גן לאשתעשעא ביה עם צדיקיא, דביה שריין.

סדר הלימוד ליום ז סיון [יום 243 בשנה]

תאנא, כתיב אך בעשור לחדש השביעי הזה יום הכפורים הוא וגו' ועניתם את נפשותיכם. וכתיב והיתה לכם לחקת עולם בחדש השביעי וגו'. אך דכתיב, מאי קא בעי הכא. אמר ליה, למעוטא קא אתיא. דכיון דאמר ועניתם את נפשותיכם בתשעה לחדש, אמר לבתר אך בעשור. אך עשור מבעי ליה, דבעשור תליא מלתא.

אמר ליה אי הכי, (שמות יב) אך ביום הראשון תשביתו שאור מבתיכם, ותנינן אך חלק, חציו אסור באכילת חמץ, וחציו מותר. אוף הכא אך בעשור לחדש, אימא דחציו אסור במלאכה (נ"א באכילה), וחציו מותר. אמר ליה אוף הכא בועניתם את נפשותיכם תליא, דהא ענוי לא אשתכח אלא מפלגות יומא ולהלאה, ושפיר הוא אך חלק בועניתם את נפשותיכם.

אמר רבי אלעזר, כתיב, (ויקרא טז) כי ביום הזה יכפר עליכם וגו'. אכפר עליכם מבעי ליה. אלא יכפר עליכם, לאכילת יובלא, דנגיד מבעי לאשקאה בהאי יומא לכל עיבר, לארואה כלא, ולאשקאה כלא. ודא עליכם, כלומר, בגיניכון לדכאה לכוון בהאי יומא, דכתיב לפני יי' תטהרו. ולא ישלוט עלייכו דינא.

רבי יהודה, אמר זכאין אינון ישראל, דקודשא בריך הוא אתרעי בהו, ובעי לדכאה להו, דלא ישתבח בהו חובה, בגין דיהון בני היכליה, וידורון בהיכליה. ולזמנא דאתי כתיב, (יחזקאל לו) וזרקתי עליכם מים טהורים וגו'.

רבי יהודה פתח, (תהלים קל) שיר המעלות ממעמקים קראתיך יי'. תנינן, בשעתא דברא קודשא בריך הוא עלמא, בעא למברי בר נש, אמליך באורייתא, אמרה קמיה, תבעי למברי האי בר נש, זמין הוא למחטי קמך, זמין הוא לארגזא קמך. אי תעביד ליה פעובדוי, הא עלמא לא יכיל למיקם קמך, כל שפן ההוא בר נש. אמר ליה, וכי למגנא אתקרינא, (שמות לד) אל רחום וחנון ארך אפים.

ועד לא ברא קודשא בריך הוא עלמא, ברא תשובה, אמר לה לתשובה, אנא בעינא למברי בר נש בעלמא, על מנת דכד יתובון לך מחוביהון, דתהוי זמינא למשבק חוביהון, ולכפרא עליהו. ובכל שעתא ושעתא תשובה זמינא לגבי בני נשא, וכד בני נשא תייבין מחוביהו, האי תשובה תבת לגבי קודשא בריך הוא, וכפר על כלא, ודינין אתכפיין, ומתבסמן פלהו, ובר נש אתדכי מחוביה.

דף ע' ע"א

אימתי אתדכי בר נש מחוביה בשעתא דעאל בהאי תשובה פדקא חזי. רבי יצחק אמר, דתב קמי מלכא עלאה, וצלי (דף ע' ע"א) צלותא מעומקא דלבא, הדא הוא דכתיב ממעמקים קראתיה יי'.

רבי אבא אמר, ממעמקים קראתיה יי', אתר גניז הוא לעילא, והוא עמיקא (שמות ס"ג ע"ב) דבירא, ומהאי נפקין נחלין ומבויעין לכל עיבר, וההוא עמיקא דעמיקתא אקרי תשובה. ומאן דבעי לאתבא ולא תדכא מחובי, בהאי עומקא אצטרף למקרי לקודשא בריה דהוא, הדא הוא דכתיב ממעמקים קראתיה יי'.

תאנא, בשעתא דהוה בר נש חב קמי מאריה, וקריב קרבניה על מדבחא, וכהנא מכפר עליה, ובעי בעותיה עליה, מתערין רחמי, ודינין מתבסמן, ותשובה אריק ברכאן, במבויעין דנגדין ונפקין, ומתברכין כלהו בוצינין כחדא, ובר נש אתדכי מחוביה.

תא חזי, קודשא בריה דהוא, אפיק עשר פתרון, עטרין קדישין לעילא, דאתעטר בהו, ומתלבש בהו, והוא אינון, ואינון הוא, כשלהובא דאחידא בגומרא, ולית תמן פרוגא. לקביל דנא, אית עשר פתרון דלא קדישין לתתא, ואינון אחידן בזוהמא דטופרא דחד עטרא קדישא, דאקרי חכמה. ועל דא אקרון חכמות.

ותאנא, עשרה זיני חכמות אלין נחתו לעלמא. וכלהו אסתאבו (ס"א אשתאבו) במצרים, בר מחד דאתפשט בעלמא, וכלהו זיני חרשי אינון, ומנייהו ידעי מצרים חרשין, על כל בני עלמא. וכד מצראי בעאן למעבד פנופיא בחרשייהו לעובדיהון, הוו נפקי לחקלא לטורי רמאי, ודבחין דבחין, ועבדין גומין בארעא, וסחרין ההוא דמא סוחרניה דהני גומין, ושאר דמא מתכנפי בהנהו גומין, ובשרא שוין עלייהו. וקרבין קרבניהון, לאינון זינין בישין, ואינון זינין בישין מתכנשין ומתקרבין כחדא, ומתפייסין בהדייהו בההוא טורא.

ישראל דהו בשעבודיהון, הו מתקרבין להון, ואולפו מנייהו, והו טעאן בתרייהו, והיינו דכתיב פמעשה ארץ מצרים אשר ישבתם בה לא תעשו וכמעשה ארץ פנען וגו', וכתיב ולא יזבחו עוד את זבחייהם לשעירים וגו'. תאנא, בשעתא דהו מקרבין להון על גבי חקלא, והו מזומני ההוא דמא, ומקרבי קרבניהו, הו מתכנפי כל אינון זינין בישין, וחמאן להון כגוונא דשעירים, כלהו מליין שרא, ומודעי להו מה דאינון בעיין.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש סיון]

תא חזי, יצחק מה פתיב ביה, (בראשית כו) ויגש יעקב אל יצחק אביו וימשהו, אמר, דא לא אתעדי (ס"א הכא לא אתער), אלא מטלא דשמיא דנגיד על ארעא. אמר רבי יוסי, ומשמני הארץ, בכלא ברכיה. מאי טעמא. בגין דחמא ליה בשערא, אמר למעבר דא, ומשמני הארץ אצטריך, ולא זוהמא דארעא, דהאי זוהמא הוא דארעא, וכד טלא דשמיא ומגדא דארעא מתחבראן אתעבר האי זוהמא.

אמר רבי חייא, בתרייתא דאינון פתרין תתאין דלא קדישין האי הוא, הדא הוא דכתיב, (דברים יח) ודורש אל המתים, ודא הוא עשיראה דכלא. דתניא אמר רבי יצחק אמר רבי יהודה, נפשתא דרשיעייא אלין אינון מזיקין דעלמא.

אמר רבי יוסי, אי הכי טב להו לחייביא דאתעבדין מזיקין בעלמא, אן הוא עונשא דגיהנם. אן הוא בישא דזמינא להו בההוא עלמא. אמר רבי חייא, הכי תנינן, והא אוקימנא מלי, נפשתא דרשיעייא בשעתא דנפקין מעלמא, כמה גרדיני נמוסין מזדמני לקבלא להו, ולא עלאה להו לגיהנם, ועאלין להו בתלת דינין בכל יומא, בגיהנם. לבתר מזדווגי בהו, ואזלין ושאטין בעלמא, ומטען להו לרשיעייא, לאינון דקא אסתים תשובה מקמיייהו. לבתר תייבין להו לגיהנם, ואתסאבין (נ"א ואתדנון) תמן, וכך בכל יומא.

דף ע' ע"ב

לבתר דאזלין בהו, ושאטין בהו בעלמא, מהדרין לקברייהו, וחמן תולעתא דגופא מנקרי בשרא ומתאבלן עליהו, ואינון חרשין הוו אזלי לבי קברי, וחרשי בחרשייהו, ועבדין חד צלמא דבר נש, ודבחין קמיה חד צפירא. לבתר עאלין לההוא (דף ע' ע"ב) צפירא, בההוא קברא, וההוא צלמא מתברין (ס"א מדברין) ליה לארבע סטרין, ומעלין ליה לארבע זיוויין דקברא. פדין מחרשי בחרשייהו, ומתכנפי אינון כנופי, ואינון זיבין בישין, ומייתין ההיא נפשתא, ועאל בקברא ומשתעי בהדייהו.

אמר רבי יצחק, זכאין אינון צדיקייא בעלמא דין, ובעלמא דאתי, דהא פלהו קדישין. גופא דלהון קדישא. נפשא דלהון קדישא. רוחא דלהון קדישא. נשמתא דלהון קדש קדשים. תלת דרגין אינון, כגוונא דלעילא. דתניא אמר רבי יהודה, כתיב (בראשית א) תוצא הארץ נפש חיה, דא היא נשמתא (עלאה) דאדם קדמאה (עלאה). תא חזי, תלת דרגין אינון, ואתדבקו פחד, נפש, רוח, נשמה. ועלאה מנייהו, נשמה.

דאמר רבי יוסי, בכלהו בני נשא אית נפש, ואית נפש עלאה מנפש. זכה בר נש בהאי נפש, מריקין עליה עטרא חד, דאקרי רוח. הדא הוא דכתיב, (ישעיה לב) עד יערה עלינו רוח ממרום. כדין אתער בר נש באתערותא אחרא עלאה, לאסתכלא בנמוסי מלכא קדישא. זכה בר נש ביה בההוא רוחא, מעטרין ליה בכתרא קדישא עלאה, דכליל כלא, דאקרי נשמה. דאתקרי נשמת אלוה.

ותאנא ברזא דרזין, בגו רזין דספרא דשלמה מלכא. האי קרא, דכתיב, (קהלת ד) ושבח אני את המתים שכבר מתו, כיון דכתיב ושבח אני את המתים, אמאי שכבר מתו. אלא שכבר מתו בהאי עלמא, בפולחנא דמאריהון. (בראשית רכ"ד ע"ב)

ותמן כתיב, תלת מדורין עבד קודשא בריך הוא לצדיקייא, חד (ס"א דוכו אינון צדיקייא דלא אישתצאו מהאי עלמא וכד אצטריך) לנפשאן דאינון צדיקייא, דלא אסתלקו מהאי עלמא, ושכיחין בהאי עלמא. וכד אצטריך עלמא רחמין, ואינון חייין יתבין בצערא, אינון מצלו צלותא עליהו, ואזלין ומודעין מלה לאינון דמיכין דחברון, ומתערין, ועאלין לגן עדן דארעא, דתמן רוחיהון דצדיקייא, מתלבשן בעטרין דנהורא, ואתייעטו בהו, וגזרין גזרה, וקודשא בריך הוא עביד רעותא דלהון, וחס על עלמא.

ואינון נפשן דצדיקייא, משתכחין בהאי עלמא, לאגנא על חייא, והאי אקרי נפש, ודא לא אסתלקא (ס"א אשתצי) מהאי עלמא, ושכיחא בהאי עלמא, לאסתכלא ולמנדע ולאגנא על דרא. והאי הוא דאמרו חברייא, דמתי ידעי בצערא דעלמא. ועונשא דחייבין די בארעא, בהאי הוא, דכתיב ונכרתה הנפש ההיא מעמיה.

ומדורא תניינא הוא גן עדן די בארעא. ביה עבד קודשא בריך הוא מדורין עלאין יקירין, כגוונא דהאי עלמא, וכגוונא דעלמא עלאה. והיכלין בתרין גוונין, דלית להון חושבנא, ואילנין ועשבין וריחין דסלקין בכל יומא. ובהאי אתר שארי ההוא דאקרי רוח דאינון צדיקייא, ומדורא דההוא רוחא ביה שארי. וכל רוח ורוח מתלבשא בלבוש יקירא, כגוונא דהאי עלמא, וכגוונא דההוא עלמא עלאה.

מדורא תליתאה, ההוא מדורא עלאה קדישא דאיתקרי צרורא דחיי. דתמן מתעדנא ההוא דרגא עלאה קדישא, דאקרי נשמה. והאי אתדבק לאתענגא בעדוונא עלאה. עליה כתיב, (ישעיה נח) אז תתענג על יי' והרכבתך וגו'.

ותאנא, בשעתא דאצטריך עלמא רחמי, ואינון צדיקייא זכאין. ההוא נפש דאשתכחא בעלמא, לאגנא על עלמא. נפש סליק ואזיל ושאט בעלמא, ומודע

לְרוּחַ. וְרוּחַ סָלִיק וְאֶתְעָטֵר, וּמוֹדַע לְנִשְׁמָה. וְנִשְׁמָה לְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא. וּכְדִין חָס קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא עַל עֲלָמָא. כְּדִין נַחְתָּא מְעִילָא לְתַתָּא, נִשְׁמָה אוֹדַע לְרוּחַ, וְרוּחַ אוֹדַע לְנַפְשָׁא.

וּבְכָל שַׁבְּתָא וְשַׁבְּתָא, וְרִישׁ יָרְחָא, כְּלֵהוּ, מִתְחַבְּרִין וּמִתְעַטְרִין כְּחַד, עַד דְּאִזְדוּגוּ לְמִיתֵי לְסַגְדָּא לְמַלְכָּא עֲלָאָה. וּלְבַתָּר תִּיַיְבִין לְאַתְרֵיהוּ. הֵדָּא הוּא דְכְּתִיב, (ישעיה סו) וְהָיָה מִדֵּי חֹדֶשׁ בְּחֻדְשׁוֹ וּמִדֵּי שַׁבַּת בְּשַׁבְּתוֹ יָבֵא כָּל בֶּשֶׂר וְגו'.

דף ע"א ע"א

וּבְשַׁעְתָּא דְּאַצְטְרִיךְ עֲלָמָא רַחְמִי, וְחֵיִיא אֲזֵלִי וּמוֹדַעִי לְהוּ לְנַפְשֵׁיהוּ דְּצַדִּיקֵיִיא, וּבְכָאן עַל קְבָרֵיהוּ, אֵינּוֹן דְּאַתְחַזּוּ לְאוֹדַעָא לְהוּ. מֵאֵי טַעְמָא. דְּשׁוּיִין רַעוּתָא דְּלֵהוּן לְאַתְדַּבְּקָא נַפְשָׁא בְּנַפְשָׁא, (דף ע"א ע"א) כְּדִין אֶתְעַרְיִין נַפְשֵׁיהוּ דְּצַדִּיקֵיִיא, וּמִתְכַּנְפִּי וְאֲזֵלִין וְשֹׁאטִין לְדַמִּיכֵי חֲבֵרוֹן, וּמוֹדַעִי לְהוּ צַעְרָא דְּעֲלָמָא. וְכֵלְהוּ עֲאֵלִין בְּהוּא פִּתְחָא דְּגֵן עֵדֶן, וּמוֹדַעִי לְרוּחַ. וְאֵינּוֹן רוּחִין דְּמִתְעַטְרִין בְּגֵן עֵדֶן, מְלֵאכֵי עֲלָיִין אֲזֵלִי בִּינֵיהוּ. וְכֵלְהוּ מוֹדַעִין לְנִשְׁמָה. וְנִשְׁמָה אוֹדַעַת לְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא, וְכֵלְהוּ בְּעֵאן רַחְמִי עַל חַיִּין, וְחָס קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא עַל עֲלָמָא בְּגִינֵיהוֹן. וְעַל דָּא אָמַר שְׁלֵמָה, וְשַׁבַּח אֲנִי אֶת הַמַּתִּים שְׁכָבֵר מֵתוֹ וְגו'.

אָמַר רַבִּי חַיִּיא, תְּוֹהֵנָּא אֵי אֵית מָאן דִּידַע לְאוֹדַעָא לְהוּ לְמִתֵּיא, בַּר אַנָּן. אָמַר רַבִּי אַבָּא, צַעְרָא מוֹדַעָא לְהוּ. אוֹרֵייתָא מוֹדַעָא לְהוּ. דְּהָא בְּשַׁעְתָּא דְּלִית מָאן דִּידַע בְּהָא, (בראשית רכ"א ע"א) אֶפְקֵי אוֹרֵייתָא סְמוּךְ לְקַבְרֵי, וְאֵינּוֹן מִתְעַרְי, עַל אוֹרֵייתָא עַל מַה אֶתְגַּלְיָא לְהוּא אֶתֵר, כְּדִין דּוּמָה אוֹדַע לְהוּן.

אָמַר רַבִּי יוֹסִי, וְאֵינּוֹן יְדַעִי דְּהָא עֲלָמָא בְּצַעְרָא, וְחֵיִיא לָא אֶתְחַזּוּן, וְלֹא יְדַעִי לְאוֹדַעָא לְהוּ. בֵּיה שַׁעְתָּא כְּלֵהוּ צוּוחִין עַל אוֹרֵייתָא דְּאַתְקַלְנָא וְאַתְגַּלְיָא לְהוּא אֶתֵר. אֵי בְּנֵי נִשָּׂא תִיַיְבִין וּבְכָאן בְּלַבָּא שְׁלִים, וְתִיַיְבִין קָמִי קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא, כְּלֵהוּ מִתְכַּנְפִּשִׁי, וּבְעֵאן רַחְמִי, וּמוֹדַעִין לְאֵינּוֹן דְּמִיכֵי חֲבֵרוֹן, וְעֲאֵלִין וּמוֹדַעִין לְרוּחַ דְּבִגֵּן עֵדֶן, כְּמָה דְּאֶמְרוּן.

וְאֵי אֵינּוֹן לָא תִיַיְבִין בְּלַבָּא שְׁלִים לְמַבְעֵי וּלְמַבְכֵי עַל צַעְרָא דְּעֲלָמָא. וּוִי לְהוּן, דְּכֵלְהוּ מִתְכַּנְפִּי לְרִיקָא אֶמְרִי מָאן גֵּרָם לְאוֹרֵייתָא קְדִישָׁא דְּאַתְגַּלְיָא עַל יְדֵיהוּ בְּלֹא תְּשׁוּבָה. וְכֵלְהוּ אֶתְאֵן לְאַתְחַדְתָּא (ס"א לאדכרא) חוֹבֵיִיהוּ בְּגִינֵי כֶּף לָא יִהְיוּן תַּמָּן בְּלֹא תְּשׁוּבָה וּבְלֹא תַעֲנִיתָא לְמַבְעֵי בְּעוּתָא קָמִיִיהוּ. רַבִּי אַבָּא אָמַר, (ס"א כלא אתלת) בְּלֹא תִלַּת תַעֲנִיתָא. רַבִּי יוֹסִי אָמַר, אֶפְסִילוּ חַד, וּבִהוּא יוֹמָא, וּבְלִבְד דְּעֲלָמָא יְתִיב בְּצַעְרָא טַפִּי, כְּדִין כְּלֵהוּ מִזְדוּגִי לְמַבְעֵי רַחְמִין עַל עֲלָמָא.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש סיון]

תאנא, אמר רבי יהודה, יומא חד הוּוּ אזלי (קמ"ד ע"א, צ"א) רבי חזקיה ורבי ייסא באורחא, ערעו בגוש חלב, והוה חריב, יתבו סמיד לבי קברי, ורבי ייסא הוה בידיה חד חוטרא (ס"א קיטרא) דספר תורה דאקרע, עד דיתבו אתרגיש חד קברא קמייהו, וצווח ווי ווי, דהא עלמא בצערא שכית, הא אורייתא הכא דאתגלייא, או חייא אתו לחייבא עלן, ולכספא בכסופא עלן באורייתיהו. אזדעזעו רבי חזקיה ורבי ייסא.

אמר רבי חזקיה מאן את. אמר ליה מיתא אנא, והא אתערנא לגבי ספר תורה. דזמנא חדא הוה יתיב עלמא בצערא, ואתו חייא הכא, לאתערא לן בספר תורה, ואנא וחבראי אקדימנא לגבי דמיכי חברון, וכד אתחפרו בגן עדן ברוחיהון דצדיקייא, אשתכח קמייהו, דההוא ספר תורה דאייתו לקמן אינון חייא, הוה פסול ומשקר בשמא דמלכא, על דאשתכח וא"ו יתיר בההוא קרא (ויקרא יא) דושסעת שסע שתי פרסות, ואמרו דהואיל ושקרו בשמא דמלכא דלא יתובון לגביהון, ודחו לי ולחבראי בההיא שעתא מבי מתיבתא.

עד דחד סבא דהוה בינייהו, אזל ואייתי ספרא דרב המנונא סבא, וכדין אתער (קהלת רבה פסוק שלח לחמך) רבי אלעזר ברבי שמעון, דהוה קביר עמנא, ואזל ובועא בגן עדן עלייהו, ואתסי עלמא, כדין שארו לן, ומן ההוא יומא דסליקו ליה לרבי אלעזר מבי קברא דא, ואתייהיב לגבי אבוה, לית מאן דאתער למיקם קמייהו דדמיכי חברון, דמסתפינא מן ההוא יומא דדחו לי ולחברי. והשתא אתיתון לגבן, וספר תורה גביכון, אמינא דהא עלמא בצערא אשתכח. ועל דא אזדעזענא, דאמינא מאן יקדים לאודעא לאינון זפאי קשוט דמיכי חברון, אשתמיט רבי ייסא בההוא קיטרא דספר תורה. אמר רבי חזקיה, חס ושלום לית עלמא בצערא, ואנן לא אתינן להאי.

דף ע"א ע"ב

קמו רבי חזקיה ורבי ייסא ואזלו. אמרי, ודאי בשעתא דזכאין לא אשתכחו בעלמא, עלמא לא מתקיימא אלא בגיניהון דמתייא. אמר רבי ייסא, בשעתא דאצטריך עלמא למטרא, אמאי אזלינן לגביהון דמתייא, והא כתיב (דף ע"א ע"ב) (דברים יח) ודורש אל המתים ואסיר. אמר ליה עד כאן לא חמיתא גדפא דצפרא דעדן. ודורש אל המתים, אל המתים דייקא. דאינון חייבי עלמא, דאינון מעמין עובדי עבודה זרה, דאשתכחו תדיר מתים. אבל ישראל דאינון זפאי קשוט, שלמה קרא עלייהו (קהלת ד) ושבח אני את המתים שכבר מתו, בזמנא אחרא ולא השתא. שכבר מתו, והשתא אינון חייין.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש סיון]

ועוד, דשאר עמין בד אתאן למתיהון, אתיין בחרשין, לאתערא עליהו זינן
בישין. וכד ישראל אתאן למתיהון, אתיין בכמה תשובה לקמי קודשא בריה הוא.
בתבירו דלפא, בתעניתא לקבליה, וכלא בגין דנשמתינ קדישין יבעון רחמי לקמי
קודשא בריה הוא עליהו, וקודשא בריה הוא חייס על עלמא בגיניהון.
ועל דא תנינן, צדיקא אף על גב דאתפטר מהאי עלמא, לא אסתלק ולא
אתאביד מפלהו עלמין, דהא בכלהו עלמין אשתכח יתיר מחייו. דבחייו אשתכח
בהאי עלמא בלחודוי, ולבתר אשתכח בתלת עלמין, וזמין לגבייהו, דכתיב, (שיר
השירים א) עלמות אהבוך, אל תקרי עלמות, אלא עולמות. זכאה חולקיהון.

סדר הלימוד ליום ח סיון [יום 244 בשנה]

תאנא, כתיב (שמואל א כה) והיתה נפש אדוני צרורה בצרור החיים, והיתה נפש אדוני, נשמת אדוני מבעי ליה. אלא כמה דאמרן, דזכאה חולקיהון דצדיקיא דכלא אתקשר דא בדא, נפש ברוח, ורוח בנשמה, ונשמה בקודשא בריך הוא. אשתכח דנפש צרורה בצרור החיים.

אמר רבי אלעזר, האי דאמרו חבריא, גלותא דספר תורה אפילו מבי כנישתא לבי כנישתא אחרא אסיר. וכל שכן לבי רחוב, אמאי לבי רחוב. אמר רבי יהודה, כמה דאמרן, בגין דיתערון עליה ויתבעון רחמי על עלמא. אמר רבי אבא, שכינתא פד אתגלייא הכי נמי מאתר לאתר, עד דאמרה (ירמיה ט) מי יתנני במדבר מלון אורחים וגו' אוף הכא בקדמיתא מבי כנישתא לבי כנישתא, לבתר לבי רחוב, לבתר במדבר מלון אורחים. אמר רבי יהודה, בני בבל מסתפו ולא קא עברי אפילו מבי כנישתא לבי כנישתא, כל שכן האי.

תניא, אמר להו רבי שמעון לחבריא, ביומאי לא יצטרכון בני עלמא להאי. אמר ליה רבי יוסי, צדיקיא מגינין על עלמא בחייהון, ובמיתתהון יותר מחייהון. הדיא הוא דכתיב, (ישעיה לז) וגנותי על העיר הזאת להושיעה למעני ולמען דוד עבדי, ואילו בחייהו לא כתיב. אמר רבי יהודה מאי שנא הכא דכתיב למעני ולמען דוד עבדי, דשקיל האי לגבי האי. אלא, בגין דדוד זכה לאתקשרא ברתיקא קדישא דאבהתא, ובגין כך כלא חד, בריך הוא לעלם ולעלמי עלמא. (ויקרא יח) כמעשה ארץ מצרים אשר ישבתם בה לא תעשו, רבי יצחק פתח, (תהלים קב) לספר בציון שם יי' ותהלתו בירושלם. תמן תנינן, שמא קדישא סתים וגליא. ואורייתא דהיא שמא קדישא עלאה, סתים וגליא. וכל קרא דבאורייתא, וכל פרשתא דאורייתא, סתים וגליא.

דתניא אמר רבי יהודה, מחציפותא דצדקת חדא, נפקן כמה טבאן לעלמא. ומאן היא. תמר. דכתיב, (בראשית לח) ותשב בפתח עינים. אמר רבי אבא, פרשתא דא מוכח, דאורייתא סתים וגליא. והא אסתכלנא באורייתא פלא, ולא אשכחנא אתר דאקרי פתח עינים, אלא כלא סתים, ורזא דרזין הוא.

ותניא, מאי חמאת צדקת זו לעובדא דא. אלא ידעת בביתא דחמוהי ארחוי דקודשא בריך הוא, היך מדבר האי עלמא עם בני נשא. ובגין דהיא ידעת, קודשא בריך הוא אוקים מלה על ידהא. ואזלא הא כמה דתנינן, אודמנת הות

בת שבע מו' ימי בראשית למהוי אמיה דשלמא מלכא. אוף הכא אזדמנת הות תמר לדא, מיומא דאתברי עלמא.

דף ע"ב ע"א

ותשב בפתח עינים, מאן פתח עינים כמה דאת אמר, (בראשית יח) והוא יושב פתח האהל. וכתוב, (שמות יב) ופסח יי' על הפתח. וכתוב (תהלים קיח) פתחו לי שערי צדק וגו'. עינים: דכל עינין דעלמא (דף ע"ב ע"א) להאי פתחא מצפאן. אשר על דרך תמנתה, מאי תמנתה. כמה דאת אמר (במדבר יב) ותמונת יי' יביט. והכי אוקימנא, תמר אוקימת מלה לתתא, ופרחת פרחין, ואניצת ענפין ברזא דמהימנותא. (הושע יב) ויהודה עוד רד עם אל ועם קדושים נאמן. ויראה יהודה ויחשבה לזונה וגו'. כמה דאת אמר, (משלי ל) כן דרך אשה מנאפת. כי כסתה פניה, ואוקימנא כי כסתה פניה, כמה דאת אמר, אכלה ומחתה פיה, אוקימת עלמא בשלהובוי, ואמרה לא פעלתי און. מאי טעמא. בגין כי כסתה פניה, ולית מאן דינדע אורחהא, לאשתובא מנה. ויט אליה אל הדרך, אל הדרך ממש, לאתחברא חורא בסומקא. ויאמר הבה נא אבא אליך וגו', הא אוקימנא הבה בכל אתר.

כי לא ידע כי כלתו היא. כי כלתו היא דעלמא, מתרגמינן ארי שצייתא דעלמא היא. מאי טעמא לא ידע. בגין דהא מנהרן אנפחא, לקבלא מניה, ואזדמנא לאתבסמא ולרחמא עלמא (דבר אחר) כי כלתו היא, דא כלה ממש, דכתיב, (שיר השירים ד) אתי מלבנון כלה.

ותאמר מה תתן לי כי תבא אלי. השתא כלה בעיא תכשיטהא. ויאמר אנכי אשלח גדי עזים מן הצאן. למלכא דתוה ליה ברא מאמהו חדא, ואזיל בהיכלא, בעא מלכא לאתנסבא במטרוניתא עלאה, ולאעלאה בהיכליה. אמרה מאן יהיב ליה בהיכליה דמלכא (נ"א מאן יהיב ליה לדין בהיכליה דמלכא. אמר מלכא), אמר מפאן ולהלאה אשדר ואתריך לברא דאמהו מהיכלא דילי.

כך נמי הכא, אנכי אשלח גדי עזים מן הצאן. והא אוקימנא, בלא תבשל גדי. וכל אינון בסטרא דבכור בהמה קא אתו. ועל דא לא פתיב אנכי אתו, אלא אנכי אשלח, אתריך ואשדר ליה, דלא ישתכח בהיכלי.

ותאמר אם תתן ערבון עד שלחך. אלין אינון סימנין דמטרוניתא, דאתברכא מן מלכא בזווגהא. ויאמר מה הערבון אשר אתן לך, ותאמר חותמך ופתילך ומטף. אלין אינון (נ"א סטרי) קטרי עלאי, תכשיטהא דכלה אתברכא מתלתא אלין,

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש סיון]

נצח הוד יסוד, וכלא אשתכח בתלתא אלין וכלה (ס"א מנצח הוד יסוד) מהכא מתברכא. מיד ויתן לה ויבא אליה ותהר לו.

ויהי כמשלש חדשים. מאן משלש חדשים. בתר דיתלתון ירחיא, והא ג' ירחין אוקימנא. והכא כמשלש חדשים, דשאר ירחא רביעאה לאתערא דינין בעלמא בחובי בני נשא, והיא ינקא מסטרא אחרא. פדין, ויוגד ליהודה לאמר זנתה תמר פלתה, הא פלה בסטרא אחרא אשתכחת. מה פתיב, הוציא אותה. כמה דכתיב, (איכה ב) השליך משמים ארץ תפארת ישראל. ותשרף, בשלהובי טיהרא בגלותא.

מה פתיב, היא מוצאת, לאתמשכא בגלותא. והיא שלחה אל חמיה לאמר לאיש אשר אלה לו. לאיש אשר אלה ממנו לא פתיב, אלא לאיש אשר אלה לו. דיליה סימנין אלין משתכחין, אנכי הרה. מיד ויבר יהודה ויאמר צדקה ממני. צדקה ודאי, ושמא גרים. מאן גרים לה, שמא דא. הדר ואמר ממני, דכתיב, (תהלים יא) פי צדיק יי' צדקות אהב ישר יחזו פנימו. צדקה: צדק ה', דממני נטלת שמא דא. ממני ירתא. ממני אשתכחת.

אמר רבי יוסי, מאי טעמא חמיה פתיב באתר חד, יהודה באתר אחרא. אמר ליה, כלא אתקטר דא בדא. חמיה, באתר עלאה תלי.

אמר רבי אלעזר, פרשתא דא אוקימנא ברזא עלאה, בכמה גוונין. כד יסתפלון מלי, מינה ישתמע רזין דאורחוי דקודשא בריה הוא, ודינוי בכל אתר. והיא ידעת ואקדימת גרמאה למלה דא, לאשלמא אורחוי דקודשא בריה הוא, בגין דינפקו מינה מלכין שליטין, וזמינין לשלטאה על עלמא. ורות פהאי גוונא עבדת.

דף ע"ב ע"ב

אמר רבי אבא, פרשתא דא ברזא דחכמתא דאורייתא אתקשרא, וכלא סתים וגליא. ואורייתא כלא פהאי גוונא אשתכחת. ולית לה מלה באורייתא, דלא רשים בה שמא קדישא עלאה, דסתים וגליא. (דף ע"ב ע"ב) בגיני כה, סתימי דאורייתא, קדישי עליונין ירתין לה, ואתגליא בשאר בני עלמא. כגוונא דא פתיב, (תהלים קב) לספר בציון שם יי' ותהלתו בירושלם, דהא בציון במקדשא, שרי לאדכרא שמא קדישא פדקא חזי. ולבר בכינויו. ועל דא כלא סתים וגליא. תאנא, כל מאן דגרע את חד מאורייתא. או יוסיף את חד באורייתא, כמאן דמשקר בשמא קדישא עלאה דמלכא.

אמר רבי יצחק, עובדא דמצרים פלחין לשפחה, כמה דאוקימנא. עובדא דכנען, פלחין להווא דאקרי (שמות יב) שבי אשר בבית הבור. ועל דא פתיב,

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש סיון]

(בראשית ט) אָרוּר כְּנֻעַן עֶבֶד עֲבָדִים יְהִי לְאַחֵיו. בְּגִין כֹּף כָּלְהוּ מִכְּתִיבֵין (ס"א מברכין)
(ס"א מכדבין) בְּמַלְיֵן קְדִישֵׁין, וְעַבְדֵינְ עוֹבְדֵינְ (ס"א עריין) בְּכָלְא. בְּגִינֵי כֹף כְּמַעֲשֵׂה אֶרֶץ
מִצְרַיִם אֲשֶׁר יִשְׁבַתְּם בָּהּ וְגו'. רַבִּי יְהוּדָה אָמַר, דְּעַבְדֵינְ דִּינֵין (ס"א זינין) בִּישֵׁין
לְשִׁלְטָא עַל (נ"א לסאבא) אֶרְעָא, כְּמָה דְאֵת אָמַר וְלֹא תִטְמֵא אֶת אֲדַמְתְּךָ. וְכַתִּיב
וְתִטְמֵא הָאֶרֶץ. (ויקרא יח) כְּמַעֲשֵׂה אֶרֶץ מִצְרַיִם וְגו', רַבִּי חֲיִיא פָתַח, (איוב לח) לְאַחוּז
בְּכַנְפֹת הָאֶרֶץ וְגו', תַּאנָּא, זְמִין קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא לְדַכָּאָה לְאֶרְעִיהָ, מְכַל
מְסַאבּוּתָא דְעַמִּין עוֹבְדֵי עֲבוּדָה זָרָה, דְסָאִיבּוּ לָהּ. כְּהֵאֵי מֵאֵן דְאֶחִיד בְּטַלִּיתִיהָ,
וְאֲנַעַר טְנוּפָא מִנֶּיהָ. וְכֹל אֵינּוֹן דְאֶתְקַבְּרוּ בְּאֶרְעָא קְדִישָׁא, לְמַשְׁדֵי לֹון לְבַר,
וְלְדַכָּאָה אֶרְעָא קְדִישָׁא מְסַטְרָא אַחְרָא (ס"א קדישא אחרא), כְּבִיכּוּל דְהוּא מְתוּנָא
לְשָׂאָר רַבְרְבֵי עַמִּין, וְלִקְבֵלָא מְסַאבּוּתָא דְלַהוֹן, וְלְדַבְרָא לֹון. וְזְמִין לְדַכָּאָה לָהּ
וְלְאַעְבְּרָא לֹון לְבַר.

רַבִּי שְׁמַעוֹן הוּא מְדַבֵּי טוֹרֵי (ס"א שוקי) דְטַבְרַיָּא, וְכֹל דְהוּא תַמְן מִית, הוּא סְלִיק
לֵיהָ, וּמְדַבֵּי אֶרְעָא. תַּאנָּא, כְּתִיב (ירמיה ב) וְתִבְאוּ וְתִטְמְאוּ אֶת אֶרְצֵי וְגו', אָמַר רַבִּי
יְהוּדָה, זַכָּאָה חוֹלְקִיהָ מֵאֵן דְזָכִי בְחַיִּיּוֹי לְמַשְׁרֵי מְדוּרָא בְּאֶרְעָא קְדִישָׁא. דְכָל מֵאֵן
דְזָכִי לָהּ, זָכִי לְאַנְגְדָא מְטַלָּא דְשְׁמִיָּא דְלַעֲיָלָא, דְנַחֲתֵת עַל אֶרְעָא. וְכֹל מֵאֵן דְזָכִי
לְאֶתְקַשְׂרָא בְחַיִּיּוֹי בְּהֵאֵי אֶרְעָא קְדִישָׁא, זָכִי לְאֶתְקַשְׂרָא לְבַתַּר בְּאֶרְעָא קְדִישָׁא
עַלְאָה.

וְכֹל מֵאֵן דְלֹא זָכִי בְחַיִּיּוֹי, וּמֵיִיתֵין לֵיהָ לְאֶתְקַבְּרָא תַמְן, עָלִיהָ כְּתִיב, (ירמיה ב)
וּנְחַלְתִּי שְׁמַתְּם לְתוֹעֵבָה. רוּחִיהָ נִפְיֵק בְּרִשׁוּתָא נּוֹכְרָאָה אַחְרָא, וְגוֹפִיָּה אֲתִי תַחוּת
רִשׁוּתָא דְאֶרְעָא קְדִישָׁא, כְּבִיכּוּל עֶבֶד קִדְשׁ חוּל, וְחוּל קִדְשׁ. וְכֹל מֵאֵן דְזָכִי
לְמִיפֵק נְשַׁמְתִּיהָ בְּאֶרְעָא קְדִישָׁא, אֶתְכַפְּרוּ חוּבוֹי, וְזָכִי לְאֶתְקַשְׂרָא תַחוּת גְּדַפּוֹי
דְשְׁכִינְתָּא, דְכְּתִיב, (דברים לב) וְכִפַּר אֲדַמְתּוּ עִמּוֹ. וְלֹא עוֹד אֵלָא אֵי זָכִי בְחַיִּיּוֹי, זָכִי
לְאֶתְמַשְׁכָּא עָלִיהָ רוּחָא קְדִישָׁא תְדִיר, וְכֹל מֵאֵן דְיִתִּיב בְּרִשׁוּתָא אַחְרָא, אֶתְמַשְׁךְ
עָלִיהָ רוּחָא אַחְרָא נּוֹכְרָאָה.

תַּאנָּא, כִּד סְלִיק רַב הַמְנוּנָא סְבָא לְהַתָּם, הוּוּ עֲמִיָּה תְרִיסָר בְּנֵי מְתִיבְתָא
דִּילֵיהָ, אָמַר לֹון, אֵי אָנָּא אֲזִיל לְאַרְחָא דָּא, לָאו עַל דִּידִי קָא עֲבִידְנָא, אֵלָא
לְאַתְבָּא פְּקֻדוֹנָא לְמֵאֲרִיָּה. תְּנִינֵן כֹּל אֵינּוֹן דְלֹא זָכוּ לְהֵאֵי בְחַיִּיּוֹי, אֲתִיבֵין פְּקֻדוֹנָא
דְמֵאֲרִיָּהוֹן לְאַחְרָא.

אָמַר רַבִּי יִצְחָק, בְּגִינֵי כֹף, כֹּל מֵאֵן דְאֶעְבֵּר מֵאֵינּוֹן זִינֵין בִּישֵׁין, אוּ רִשׁוּתָא
אַחְרָא בְּאֶרְעָא, אֶרְעָא אֶסְתַּאבַּת, וְוִי לֵיהָ לְהֵהוּא גְּבַר, וְוִי לְנַפְשִׁיהָ, דְהָא אֶרְעָא
קְדִישָׁא לָא מְקַבְּלָא לֵיהָ לְבַתַּר. עָלִיהָ כְּתִיב, (תהלים קד) יִתְמוּ חַטָּאִים מִן הָאֶרֶץ,

בעולם הזה, ובעולם הבא, ורשעים עוד אינם, בתחיית המתים, כדין ברכי נפשי את יי' הללויה. (ויקרא יח) את משפטי תעשו ואת חקתי תשמרו ללכת בהם וגו', רבי אבא אמר, זכאה חולקא דישראל, דקודשא בריך הוא אתרעי בהו מכל עמין עובדי עבודה זרה, ובגין רחמנותא דיליה עלייהו, יהיב לון נימוסין דקשוט, נטע בהו אילנא דחיי, אשרי שכינתא ביניהו. מאי טעמא. בגין דישראל רשימין ברשימא קדישא בבשריהון. ואשתמודען דאינהו דיליה, (אשתמודען) מבני היכליה.

ובגין כה, כל אינון דלא רשימין ברשימו קדישא (דף ע"ג ע"א) בבשריהון לאו אינון דיליה, ואשתמודען דכלהו מסטרא דמסאבותא אתין, ואסיר לאתחברא בהו, ולאשתעי בהדייהו, במלוי דקודשא בריך הוא ואסיר לאודעא להו מלי דאורייתא, בגין דאורייתא פלא שמא דקודשא בריך הוא, וכל את דאורייתא, מתקשרא בשמא קדישא. וכל מאן דלא אתרשים ברשימא קדישא בבשריה, אסיר לאודעא ליה מלה דאורייתא. וכל שכן לאשתדלא (ג"א לאסתכלא) ביה.

רבי שמעון פתח, (שמות יב) זאת חקת הפסח כל בן נכר לא יאכל בו, וכתוב וכל עבד איש וגו'. וכתוב תושב ושכיר לא יאכל בו. ומה פסחא דאיהו בשרא למיכלא, על דאתרמיו במלה קדישא, אסיר לכל הני למיכל ביה, ולמיהב להו למיכל, עד דאתגזרו. אורייתא דהיא קדש קדשים (דקדישא) שמא עלאה דקודשא בריך הוא, על אחת כמה וכמה.

רבי אלעזר שאיל לרבי שמעון אבוהי, אמר ליה, הא תנינן אסור ללמד תורה לעובד פוכבים ומזלות, ושפיר אתערו חברייא דבבל, דכתיב, (תהלים קמז) לא עשה כן לכל גוי, אבל פיון דאמר מגיד דבריו ליעקב, אמאי חקיו ומשפטיו לישראל. אמר ליה, אלעזר תא חזי, זכאין אינון ישראל, דחולקא עלאה קדישא דא נטע בהו קודשא בריך הוא, דכתיב, (משלי ד) פי לקח טוב נתתי לכם, ולא לעמין עובדי עבודה זרה.

ובגין דאיהי גניזא עלאה יקירא, שמייה ממש, אורייתא פלא סתים וגליא, ברזא דשמייה. ועל דא, ישראל בתרין דרגין אינון, סתים וגליא, דתנינן תלת דרגין אינון מתקשרן דא בדא, קודשא בריך הוא, אורייתא, וישראל. וכל חד, דרגא על דרגא, סתים וגליא. קודשא בריך הוא דרגא על דרגא, סתים וגליא. אורייתא הכי נמי סתים וגליא. ישראל הכי נמי דרגא על דרגא, הדא הוא דכתיב, (תהלים קמז) מגיד דבריו ליעקב חקיו ומשפטיו לישראל. תרי דרגין אינון, יעקב וישראל, חד גליא, וחד סתים.

מאי קא מיירי. אלא כל מאן דאתגזר ואתרשים בשמא (נ"א ברשומא) קדישא, יהבין ליה באינן מלין דאתגליין באורייתא, כלומר, מודיעין ליה ברישי אתוון, ברישי פרקין, יהבין עליה חומרא דפקודי אורייתא, ולא יתיר, עד דיסתלק בדרגא אחרא, הדיא הוא דכתיב מגיד דבריו ליעקב (ליעקב שפיר). אבל חקיו ומשפטיו לישראל, דאיהו בדרגא עלאה יתיר. וכתיב (בראשית לה) לא יקרא שמך עוד יעקב וגו'. חקיו ומשפטיו לישראל, אלן רזי אורייתא ונמוסי אורייתא, וסתרי אורייתא, דלא יצטרכון לגלאה אלא למאן דאיהו בדרגא עלאה יתיר כדקא חזי.

ומה לישראל האי, לעמין עובדי עבודה זרה על אחת כמה וכמה, וכל מאן דלא אתגזר ויהבין ליה אפילו את זעירא דאורייתא, כאלו חריב עלמא, ומשקר בשמא דקודשא בריך הוא, דכלא בהאי תליא, ודא אתקשר, דכתיב, (ירמיה לג) אם לא בריתי יומם ולילה חקות שמים וארץ לא שמתי.

תא חזי, כתיב (דברים ד) וזאת התורה אשר שם משה לפני בני ישראל. לפני בני ישראל שם, אבל לשאר עמין לא שם. בגין כך דבר אל בני ישראל. (ויקרא כ) ואל בני ישראל תאמר. וכן פלהו. ינוחון אבהן דעלמא, אינן הלל ושמאי, דהכי אמרו לאונקלוס, ולא אודעו ליה מלה דאורייתא עד דאתגזר.

ותא חזי, מלה קדמאה דאורייתא, דיהבין לינוקי, אל"ף בי"ת, דא מלה דלא יכלין בני עלמא לאדבקה בסוכלתנו, ולסלקא ליה ברעותא, וכל שכן למללא בפומיהון. ואפילו מלאכי עלאי, ועלאי דעלאי, לא יכלין לאדבקה, בגין דאינן סתימין דשמא קדישא. ואלף וארבע מאה וחמש רבבן דעלמין, פלהו תליין בקוצא דאל"ף, ושבעין ותריין שמחן קדישין גליפין באתווי רשימין, דקיימו בהו עלאי ותתאי, שמיא וארעא, וכורסייא יקרא דמלכא, תליין מסטרא חדא לסטרא חדא, דפשיטותא דאלף, קיומא דעלמין פלהו, וסמכין דעלאין ותתאין ברזא דחכמתא.

ושבילין סתימין, ונהרין עמיקין, ועשר אמירו, פלהו נפקין מההוא קוצא תתאה דתחות אלף. מכאן ולהלאה שארי לאתפשטא אלף בבית. ולית חושבן לחכמתא דהכא אתגליף.

דף ע"ג ע"ב

בגיני (דף ע"ג ע"ב) כף, אורייתא קיומא דכלא, ומהימנותא דכלא, לקשרא קשרא דמהימנותא דא בדא כדקא חזי. ומאן דאתגזר, אתקשר בההוא קשרא דמהימנותא. ומאן דלא אתגזר, ולא אתקשר ביה, כתיב ביה, (ויקרא כב) וכל זר לא

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש סיון]

יאכל קדש. (שמות יב) וכל ערל לא יאכל בו. דהא אתער רוח מסאבא דמסטרין, ואתי לאתערבא בקדושה. בריך רחמנא, דפריש לישראל בנוי, רשימין ברשימא קדישא, מנייהו ומזוהמא דלהון. עלייהו פתיב, (ירמיה ב) ואנכי נטעתיד שורק פלה זרע אמת. ובגיני כך, (מיכה ז) תתן אמת ליעקב, ולא לאחרא. תורת אמת, לזרע אמת. אתא רבי אלעזר ונשקיה על ידי.

רבי חזקיה אמר, פתיב (שמואל א יב) כי לא יטוש יי את עמו בעבור שמו וגו', כי לא יטוש יי את עמו, מאי טעמא בעבור שמו הגדול. בגין דכלא אתקשר דא בדא, ובמה אתקשרו ישראל בקודשא בריך הוא. בההוא רשימא קדישא דאתרשים בבשריהון. ובגיני כך, לא יטוש יי את עמו. ולמה. בעבור שמו הגדול דאתרשים בהו.

סדר הלימוד ליום ט סיון [יום 245 בשנה]

תאנא, אורייתא אקרי ברית, וקודשא בריך הוא אקרי ברית. והאי רשימא קדישא אקרי ברית. ועל דא כלא אתקשר דא בדא, ולא אתפרש דא מן דא. אמר ליה רבי ייסא, אורייתא וישראל שפיר. אבל קודשא בריך הוא מנלן דאקרי ברית. אמר ליה דכתיב, (תהלים קו) ויזכור להם בריתו, והא אתיידע, והא אתמר. (ויקרא יח) ואת חקתי תשמרו, חקותי: אלין אינון נמוסי מלכא. משפטי: אלין אינון גזרי אורייתא, רבי יהודה אמר, כל אינון נמוסין מאתר דאקרי צדק, אקרון חקותי, ואינון גזרת מלכא. ובכל אתר דאקרי משפט אקרון דינא דמלכא, דאיהו מלכא קדישא, קודשא בריך הוא, מלכא דשלמא כלא דיליה הוא. דהוא מלכא קדישא, באתר דתרין חולקין אחידן דא בדא. ועל דא כתיב, (תהלים פט) צדק ומשפט מכון כסאך, ואינון דינא ורחמי. ובגיני כך חק ומשפט. ועל דא כתיב (תהלים קמז) חקיו ומשפטיו לישראל. לישראל ולא לשאר עמין.

בתריה מה כתיב, לא עשה כן לכל גוי. ותנינו, אף על גב דאתגזר ולא עביד פקודי אורייתא, הרי הוא כגוי בכלא, ואסיר למילף ליה פתגמי אורייתא. ועל דא תנינו (שמות כ) מזבח אבנים, דא מזבח אבנים ממש. והא קשיו דלביה באתריה קיימא, וזוהמא לא אתפסק מניה.

בגיני כך, לא סליק בידיה ההוא גזירו, ולא מהניא ליה. ועל דא כתיב, (שמות כ) פי חרבך הנפת עליה ותחללה. בגיני כך, לא עשה כן לכל גוי סתם. ומשפטים בל ידעום לעלם ולעלמי עלמין. מלה אחרא (נ"א ועירא), לא יהבינן להו, כל שפן רזי אורייתא, ונמוסין דאורייתא. וכתיב, (דברים לב) פי חלק יי' עמו יעקב חבל נחלתו, (תהלים קמד) אשרי העם שככה לו אשרי העם שיי' אלהיו.

מתניתין, בנמוסי טהירין. ארבע מפתחין שויין, לארבע סטרי עלמא. בזוייתהון אשתכחו. חד לסטר ארבע, וארבע לסטר חד. אתגלפן (ס"א אתפלגן) בחד גוונא. בההוא גוונא, תכלא, וארגוונא וצבע זהורי, וחורא, וסומקא. דא עייל בגוונא דחבריה, ודידיה ביה רשים.

ארבע רישין כחדא אסתליקו, ובחד דיוקנא מתדבקן. חד רישא אסתליק, מגו סחיו דאסתחי. תרי איילתא קציבין בשיעורא חד, סלקן מההוא סחיותא, דכתיב, (שיר השירים ד) כעדר הקצובות שעלו מן הרחצה. בשערא דלהון, חיזו דאבן טבא דארבע גוונין.

ארבע גדפין דכסיין על גופא, וידין זעירין תחות גדפייהו. וחמש בחמש גליפן.
טאסין (ס"א שאפין) לעילא לעילא מהיכלא, דשפירא בריוא ויאה למחוי.
חד עולים רביא, נפיק שזן חרבא, דמתהפכא לגוברין לנוקבין. נטלין למשיחא
דאיפה בין שמיא ובין ארעא. לזמנין נטלין (ס"א עולין) לה בכל עלמא, וכל משיחין
בה משיחין, דכתיב, (ויקרא יט) איפת צדק וגו'.

דף ע"ד ע"א

חד חיזו דבדולחא, קיימא על חרבא חד, ברישא דההוא רביא (נ"א חרבא)
מלהטא סומקא מגו בדולחא. (דף ע"ד ע"א) תרין סטרין מהאי גיסא ומהאי גיסא,
אתחוי ההוא חרבא, ברשימין עמיקין, חד גבר תקיף, עולמא דקיימא בי"ג
עלמין. חגיר ההוא חרבא, למעבד נוקמין. עמיה חגירין שתין אחרנין, פלהו
משתלחפי (נ"א מתיילפי) (ס"א משלפי) נצחין קרבא, הדא הוא דכתיב, (תהלים מה) חגור
חרבך על ירך גבור הודך והדרך. וכתיב (שיר השירים ג) כלם אחווי חרב מלומדי
מלחמה וגו'. בכמה גוונין מתהפכין אנפייהו, לית דידע לון, בר חד תולעתא
דשאט (ס"א דשארזי) בין נוני ימא, כל אבנין דאעבר עלייהו מתבקעין.

בההוא זמנא, קלא דנפיק מאינון דחגירי חרבא, מבקע תמניסר טורין רברבין,
ולית מאן דירפין אודניה. פלהו עלמא סתימין עיינין, אטימין לבא, לית מאן
דישגח דהא בניינא לסתור כד עבדין עובדן דלא מתפשרן, סאטין מארחא
דתקנא, ימינא אעדי, ושמאלא שלטא, כדין עריין אשתכחו. ווי לחייביא דגרמין
דא בעלמא, דהא לא מתברכין לעילא, עד דישתצון אינון לתתא. הדא הוא
דכתיב, (תהלים קד) ורשעים עוד אינם ברכי נפשי את יי' הללויה. (ע"ס). (ויקרא ח"י)
ערות אביך וערות אמה לא תגלה רבי חייא פתח. (שיר השירים ב) כתפוח בעצי היער
פן דודי בין הבנים וגו'. האי קרא אוקמוה חברייא, אבל כמה חביבה פנסת
ישראל קמי קודשא בריך הוא. דהיא משפחת ליה בהאי. הכא אית לאסתפלא,
אמאי משפחת ליה בתפוח, ולא במלה אחרא, או בגוונין או בריחא או בטעמא.

אבל הואיל וכתיב תפוח, בכלא היא משפחת ליה, בגוונין, בריחא, ובטעמא.
מה תפוח הוא אסוותא לכלא, אוף קודשא בריך הוא אסוותא לכלא. מה תפוח
אשתכח בגוונין, כמה דאוקימנא, אוף קודשא בריך הוא אשתכח בגוונין עלאין.
מה תפוח אית ביה רוחא דקיק מפל שאר אילני, אוף קודשא בריך הוא פתיב
ביה (הושע יד) וריח לו פלבנון. מה תפוח טעמיה מתיקא, אוף קודשא בריך הוא
פתיב ביה (שיר השירים ה) חכו ממתקים.

וקודשא בריך הוא משבח לה לפנסת ישראל בשושנה, והא אוקימנא מלי, אמאי בשושנה, והא אתמר. רבי יהודה אמר, בשעתא דאסגיאן זכאי בעלמא, כנסת ישראל סלקא ריחין טבין, ומתברכא ממלכא קדישא, ואנפאה נהירין. ובזמנא דאסגיאן חייבין בעלמא, כפיכול כנסת ישראל לא סלקא ריחין טבין, ואטעמת מסטרא אחרא מריא. כדין, כתיב (איכה ב) השליך משמים ארץ וגו', ואנפאה חשוכן.

רבי יוסי אמר, בשעתא דאסגיאן זכאין בעלמא, כתיב (שיר השירים ב) שמאלו תחת לראשי וימינו תחבקני. ובזמנא דאסגיאן חייבין בעלמא, כתיב (איכה ב) השיב אחור ימינו. רבי חזקיה אמר מהכא, (משלי טז) ונגזן מפריד אלוף, כלומר פריש מלכא מן מטרוניתא, הדא הוא דכתיב ערות אביך וערות אמך לא תגלה.

רבי אלעזר הוה יתיב קמי אבוי, אמר ליה, אי פרקליטא בעלמא במטרוניתא אשתכת, ואי קטיגוריא בעלמא, במטרוניתא אשתכת, אמאי. אמר ליה, למלכא דהוה ליה בר ממטרוניתא, כל זמנא דהוה ברא עביד רעותא דמלכא, מלכא עביד מדוריה במטרוניתא. וכל זמנא דלא הוה הוה בר עביד רעותא דמלכא, מלכא פריש מדוריה ממטרוניתא.

כך קודשא בריך הוא ופנסת ישראל, כל זמנא דישאל עבדין רעותא דקודשא בריך הוא, קודשא בריך הוא שוי מדוריה בכנסת ישראל. וכל זמנא דישאל לא עבדין רעותא דקודשא בריך הוא, קודשא בריך הוא לא שוי מדוריה בכנסת ישראל. מאי טעמא. בגין דישאל הוא ברא בוכרא דקודשא בריך הוא, דכתיב, (שמות ד) בני בכורי ישראל. אמא, דא היא כנסת ישראל דכתיב, (משלי יא) ואל תטוש תורת אמך.

דף ע"ד ע"ב

תא חזי, כל זמנא דישאל רחקין מהיכלא דמלכא, כפיכול מטרוניתא אתרחקת עמהון. מאי טעמא. בגין דמטרוניתא לא אקדימת קיסטא להאי בר, לאלקאה ליה, למיתה באורח מיישר. בגין דמלכא לא אלקי לבריה לעלמין. אלא שביק כלא בידא דמטרוניתא, לאנהגא היכלא, ולא לקאה ברה, ולדברא ליה באורח קשוט, לקבליה דמלכא. (דף ע"ד ע"ב).

ורזא דמלה דכתיב, (משלי לא) דברי למואל מלך משא אשר יסרתו אמו (אמו ודא), דא בת שבע, והא אתמר כתיב, (משלי י) משלי שלמה בן חכם ישמח אב ובן כסיל תוגת אמו. תוגת אמו ודאי. חמי מה כתיב, בן חכם ישמח אב, בעוד דהאי בר אזיל באורח מיישר, והוא חכימא, ישמח אב (כלל), דא מלכא קדישא לעילא.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש סיון]

ישמח אב סתם. אשתכח האי בר באורחא תקלא, מה כתיב וכן כסיל תוגת אמו. תוגת אמו ודאי, דא כנסת ישראל. ורזא דמלה כתיב, (ישעיה ג) ובפשעכם שלחה אמכם.

תא חזי, לא אשתכח חדוותא קמי קודשא בריך הוא, כיומא דסליק שלמה לחכמתא, ואמר שיר השירים. כדין נהירו אנפוי דמטרוניתא, ואתי מלכא למשרי מדוריה עמה. הדיא הוא דכתיב, (מלכים א ה) ותרב חכמת שלמה וגו'. מאי ותרב. דסלקא שפירו דמטרוניתא, ואתרביאת בדרגהא על כל שאר דרגין, בגין דמלכא שוי מדוריה בה. וכל כף למה. בגין דאפיקת ברא חפימא דא לעלמא. (נ"א למלכא) וכד אפיקת ליה לשלמה, לכל ישראל אפיקת, וכלהו הוו בדרגין עלאין זכאין כשלמה (ס"א בשלמא). דקודשא בריך הוא חדי בהו, ואינון ביה. וביומא דשכלל שלמה ביתא לתתא, אתקינת מטרוניתא ביתא למלכא. ושוו מדוריהון כחדא, ונהירו אנפיהא בחדוה שלימו. כדין אשתכח חדוותא לכלא, לעילא ותתא. וכל כף למה. בגין דכתיב, משא אשר יסרתו אמו, דדברת ליה לרעותא דמלכא.

וכד האי בר כמה דאמינא, (ס"א דאצטרדי) לא אתדבר לרעותיה דמלכא. כדין היא ערייתא דכלא, ערייתא דכל סטרין דהא מלכא פריש ממטרוניתא, ומטרוניתא אתרחקת מהיכליה, ובגין כף ערייתא היא דכלא. וכי לא ערייתא הוא, מלכא בלא מטרוניתא, ומטרוניתא בלא מלכא. ועל דא כתיב, ערות אביך וערות אמך לא תגלה אמך היא. אמך היא ודאי, ושריא עמך, בגיני כף לא תגלה ערותה.

רבי שמעון אקיש ידוי ובכה, ואמר ווי אי אימא וגלינא רזא, ווי אי לא אימא, דיבדון חברייא מלה. (יחזקאל יא) אהה יי' אלהים כלה אתה עושה את שארית ישראל. מאי אהה. ומאי כלה אתה עושה. אלא רזא דמלה, בזמנא דה' תתאה אתתרכת מהיכלא דמלכא, ה' אחרא עלאה בגינה מנעת ברכתא. וכדין כתיב, אהה כלה אתה עושה. בגין דכד איהי (נ"א האי ה) אתמנעת מברכאן, ה' אחרא מנעת לון מפלא. מאי טעמא. בגין דברכאן לא משתפחי, אלא באתר דשריין דכר ונוקבא.

ועל דא כתיב, (ירמיה כה) יי' ממרום ישאג וממעון קדשו יתן קולו שאג ישאג על נוהו. על נוהו ממש. דא מטרוניתא, ודא הוא ודאי. ומאי אומר. אוי שהחרבתי את ביתי וכו'. ביתי זונגא דמטרוניתא. ודא הוא ודאי, ערות אביך וערות אמך לא תגלה. דהא מפל סטרין ערייתא הוא. וכדין, (ישעיה ג) לבשו שמים

קדרות ושק הושם כסותם דהא אתר אחסנת ברכאן דמבועין דנחלין דהוו נגדין ושקין בדקא חזו, אתמנעו.

תנינן, כד אתפרש מלכא ממטרוניתא, וברכאן לא משתכחון, כדין אקרי ו"י. מאי טעמא ו"י. דתניא, רישא דיסוד י', דהא יסוד ו' ועירא הוא, וקודשא בריך הוא ו' רברבא עלאה. ועל דא פתיב ו"ו תרין ווין כחדא, ורישא דהאי יסוד י' הוא. וכד אתרחקת מטרוניתא ממלכא, וברכאן אתמנעו ממלכא, וזווגא לא אשתכח ברישא דיסוד, נטיל ו' עלאה להאי רישא דיסוד דהוא י', ונגיד ליה לגביה, כדין הוא ו"י, ו"י לכלא, לעלאין ותתאין.

ועל דא תנינן, מיזמא דאתחריב ירושלם, ברכאן לא אשתכחו בעלמא, ולית לך יום דלא אשתכח ביה לווטין, דהא ברכאן אתמנעו בכל יום. אמר ליה, או הכי, או"י או הו"י, (נ"א או הו"י) מהו.

דף ע"ה ע"א

אמר ליה, כד מלה תליא בתשובה, ולא תייבין, כדין ה' עלאה נטיל לון, ואנגיד לואו וי', לגביה, (דף ע"ה ע"א) בגין דלא תייבין, כדין אקרי הוי. הוי כד אסתלק מלכא לעילא לעילא, וצווחין בני נשא ולא אשגח בהו. וההוא עלאה אהיה טמירא, סליק לו', וי' לגביה, בגין דלא אתקביל צלותיה, כדין אקרי אוי, דהא א' סליק לגביה דו' וי'. (ס"א דהוא א' סליק גביה לה' ו' ליה) וכדין תשובה לא אשתכח. ועל דא אסתלק מאלין אתוון ה', דהא בתשובה לא תלייא.

ודאי כד אסגיא חובי עלמא טפי, ותשובה הוה תליא בקדמיתא, ולא בעו, כדין אסתלק ה', וא' סליק לו' יו"ד לגביה, ואקרי אוי. וכד חריב בי מקדשא, ותשובה אסתלקת (ולא מעליא), כדין צווחו ואמרו, (ירמיה ו) אוי לנו כי פנה היום. מאי כי פנה היום. דא הוא יומא עלאה, דאקרי תשובה, דאסתלק ואתעבר, ולא שכית. ההוא יומא דאשתמודע, לפשטא ימינא לקבלא חייבין, והא אתפניי מכלא, ולא אשתכח, ועל דא אמרו אוי, ולא הוי. כי ינטו צללי ערב, דהא אתיהיב רשו לרברבי ממנן דשאר עמין, למשלט עלייהו.

תאנא, סליק ו' לעילא לעילא, והיכלא אתוקד, ועמא אתגלי, ומטרוניתא אתתרכת, וביתא אתחרכת. לבתר כד נחית ו"ו לאתריה, אשגח בביתיה והא אתחריב, בעי למטרוניתא, והא אתרחקת ואזלת. חמא להיכליה, והא אתוקד. בעא לעמא, והא אתגלי. חמא לברכאן דנחלין עמיקין דהוו נגדין, והא אתמנעו. כדין פתיב, (ישעיה כב) ויקרא יי' אלהים צבאות ביום ההוא לבכי ולמספד ולקרחה ולחגור שק. וכדין לבשו שמים קדרות.

כְּדִין וְ ה' ה' (ס"א ו' י') אַתְּנִגִּיד חַד לְקַבִּיל חַד. וְה' עֲלָא, נְגִיד מְבוּעֵי לְסִטְרָא אַחְרָא, וּבְרַכָּאן לָא מִשְׁתַּכְּחֵן. דְּהָא דְכַר וְנוֹקְבָא לָא אֲשַׁתְּכַחוּ, וְלָא שְׂרִיין כְּחַדָּא. כְּדִין (רמיה כה) שָׂאג יִשְׂאג עַל נוֹהוּ. בְּכַה רַבִּי שְׁמַעוֹן, וּבְכַה רַבִּי אֶלְעָזָר, אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, בְּכִיָּה תְּקִיעָא בְּלַבָּאֵי מִסְטָרָא חַדָּא, וְחַדוּתָא בְּלַבָּאֵי מִסְטָרָא אַחְרָא. דְּהָא שְׁמַעְנָא מְלִין, דְּלָא שְׁמַעְנָא עַד הַשְּׁתָּא, זַכָּאָה חוּלְקִי. (ויקרא ח"י) עֲרוֹת אִשְׁת אַבִּיךָ לָא תַגְלֵה, מֵאֵן אִשְׁת אַבִּיךָ. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, הָא תַנִּינוּ, כֹּל מְלוֹי דְּאוּרִייתָא סְתִים וְגַלְיָא, כְּמָה דְשִׁמָּא קְדִישָׁא סְתִים וְגַלְיָא, אוּרִייתָא דְּהִיא שְׁמָא קְדִישָׁא, הֲכִי נְמִי סְתִים וְגַלְיָא. הֲכִא כֹּלָא בְּאַתְגַּלְיָא, יְדִיעָא סְתִים כְּמָה דְּאוּקִימְנָא.

וְהֵאֵי קָרָא הֲכִי הוּא, אִשְׁת אַבִּיךָ: תָּאנָא, כֹּל זְמַנָּא דְּמִטְרוּנִיתָא אֲשַׁתְּכַחַת בְּמַלְכָּא, וְיִנְקָא לָךְ, אַקְרִי אַמְךָ. הַשְּׁתָּא דְּאַתְגַּלְיָא עִמָּךְ וְאַתְרַחֲקַת מִן מַלְכָּא, אִשְׁת אַבִּיךָ אַתְקְרִי. אַנְתוּ הִיא דְּמַלְכָּא קְדִישָׁא לָא אַתְפַּטְרַת בְּתְרוּכִין מְנִיָּה, אַנְתְּתִיָּה הִיא וְדָאִי. כְּמָה דְכְּתִיב, (ישעיה ג) כֹּה אָמַר יי' אִי זֶה סֵפֶר כְּרִיתוֹת אַמְכֶם אֲשֶׁר שְׁלַחְתִּיָּה. אֵלָּא וְדָאִי אַנְתוּ הִיא דְּמַלְכָּא, אַף עַל גַּב דְּאַתְגַּלְיָא.

וְעַל דָּא פְּקִיד עָלָה תְּרִי זְמַנִּי, כִּד יִתְבָּא בְּמַלְכָּא בְּזוּוּגָא חַד, וְאַתְקְרִי אַמְךָ, דְכְּתִיב עֲרוֹת אַמְךָ לָא תַגְלֵה, לָא תַעֲבִיד דְּיִתְרַחֲקוֹן דָּא מִן דָּא, וְתַשְׁתַּלַּח עַל חוּבְךָ, כְּמָה דְכְּתִיב, (ישעיה ג) וּבְפִשְׁעֵכֶם שְׁלַחַה אַמְכֶם. וְחַד, כִּד הִיא בְּגִלוּתָא עִמָּךְ, וְאַתְגַּלְיָא מְחִיכְלָא דְּמַלְכָּא, וְאַתְקְרִי אַנְתוּ דְּמַלְכָּא. אַף עַל גַּב דְּאַתְרַחֲקַת מְנִיָּה לָא תַעֲבִיד בְּגִין דְּתַעֲדִי מְבִינָךְ, וְיִשְׁלִטוֹן בְּךָ שְׁנֵאָךְ, וְלָא תַסְתַּמַּר עַלְךָ בְּגִלוּתָא. הַדָּא הוּא דְכְּתִיב עֲרוֹת אִשְׁת אַבִּיךָ לָא תַגְלֵה. מֵאִי טַעְמָא. בְּגִין כִּי עֲרוֹת אַבִּיךָ הוּא. אַף עַל גַּב דְּאַתְרַחֲקַת מִן מַלְכָּא, אֲשַׁגְחוּתָא דְּמַלְכָּא בְּהַ תְּדִירָא, וּבַעֲיָא לְאַסְתַּמְרָא לְקַבְּלָה יִתִּיר, וְלָא תִיחֹב לְגַבְהָ.

סדר הלימוד ליום י סיון [יום 246 בשנה]

רבי שמעון פתח, (דברים כג) פי יי' אלהיך מתהלך בקרב מחנהך להצילך וגו'. פי יי' אלהיך: דא שכנתא, דאשתכח בהו בישראל, וכל שפן בגלותא, לאגנא עליהו תדירא מכל סטרין, ומכל שאר עמין, דלא ישיצון להו לישראל.

דף ע"ה ע"ב

דתניא, לא יכלין (דף ע"ה ע"ב) שנאיהון דישראל לאבאשא להו, עד דישראל מחלישין חילא דשכינתא מקמי רבבי ממנן דשאר עמין. פדין יכלין להון שנאיהון דישראל, ושלטין עליהו, וגזרין עליהו כמה גזירין בישין. וכד אינון תייבין לקבלה, היא מתברת חילא ותוקפא דכל אינון ממנן רברבין, ותברת חילא ותוקפא דשנאיהון דישראל, ואתפרעא להו מפלא.

ועל דא והיה מחנה קדוש, דבעי בר נש דלא יסתאב בחובי, ויעבר על פתגמי אורייתא. דאי עביד הכי, מסאבין ליה, כמה דכתיב ונטמאתם בם, בלא א'. ותאנא, מאתן ותמניא וארבעין שייפין בגופא, וכלהו אסתאבן, פד איהו אסתאב. פלומר, פד בעי לאסתאבא.

ועל דא, והיה מחנה קדוש. מאי מחנה, אלין אינון שייפי גופא. ולא יראה בך ערות דבר, מאי ערות דבר. ערייתא נוכראה להאי (ס"א דהוי) דבר רמז, כמה דאוקימנא. דאי הכי, ושב מאחריך ודאי. ועל דא ערות אשת אביך לא תגלה. מאי טעמא. בגין דכתיב ערות אביך הוא, כמה דאוקימנא.

תאנא, על ג' מלין מתעכבין ישראל בגלותא. על דעבדין קלנא בשכינתא בגלותא. ומהדרי אנפיהו מן שכנתא, ועל דמסאבי גרמיהו קמי שכנתא. וכלהו אוקימנא במתניתא דילן.

רבי אבא, הוה אזיל לקפוטקיא, והוה עמיה רבי יוסי. עד דהוה אזלי, חמו חד בר נש, דהוה אתי, ורשימא חד באנפוי. אמר רבי אבא, נסטי מהאי אורחא, דהא אנפוי דדין אסהידו עליה, דעבר בערייתא דאורייתא, בגיגי פך אתרשים באנפוי. אמר ליה רבי יוסי, אי האי רשימא הוה ליה פד הוה ינוקא, מאי ערייתא אשתכח ביה. אמר ליה, אנא חמינא באנפוי, דאסהידו בערייתא דאורייתא.

קרא ליה רבי אבא, אמר ליה אימא מלה, האי רשימא דאנפך, מה הוא. אמר לון, במטותא מנייכו, לא תענשו יתיר להווא בר נש, דהא חובי קא גרמו ליה. אמר רבי אבא מהו. אמר ליה, יומא חד הוינא אזיל בארחא אני ואחתי, שרינא

בחד אושפיזא, ורוינא חמרא, וכל ההוא ליליא אחידנא באחתי. בצפרא קמנא, ואושפיזאי קטט בחד גברא, עיילנא בינייהו, וקטרו לי דא מהאי גיסא, ודא מהאי גיסא, ורשימא דא הוה עייל לבי מוחא, ואשתובנא על ידא דחד אסייא דאית בגוון.

אמר ליה, מאן הוא אסייא. אמר ליה, רבי שמלאי הוא. אמר ליה מאי אסוותא יתב לך. אמר ליה אסוותא דנפשא. ומההוא יומא אהדרנא בתשובה. ובכל יומא חזינא אנפאי בחד חיזו, ובכינא קמי קודשא בריה הוא, דהוא רבון עלמין על ההוא חובה. ומאינון דמעין אסחינא אנפאי. אמר רבי אבא, אי לאו דאתמנע מנה תשובה, אעברנא מאנפך ההוא רשימא. אבל קרינא עליך, (ישעיה ו) וסר עונך וחטאתך תכופר. אמר ליה, ג' זמנין אימא. אמר ליה ג' זמנין, ואתעבר רשימא.

אמר רבי אבא, ודאי מארף הא בעא לאעברא מנה, דודאי בתשובה אשתכחת. אמר ליה, נדרנא מהאי יומא לאתעסקא באורייתא יממא ולייליא. אמר ליה, מה שמך. אמר ליה אלעזר. אמר ליה אל עזר, ודאי שמא גרים, דאלהך סייעך, והוה בסעך, שדריה רבי אבא וברכיה.

לזמנא אחרא, הוה רבי אבא אזיל לגבי רבי שמעון, עאל במאתיה, אשכחיה דהוה יתיב ודריש, (תהלים צב) איש בער לא ידע וכסיל לא יבין את זאת. איש בער לא ידע וגו', כמה טפשין אינון בני עלמא, דלא משגיחין ולא ידעין ולא מסתכלין למנדע אורחוי דקודשא בריה הוא, על מה קיימין בעלמא. מאן מעכב להו למנדע, טפשותא דלהון. בגין דלא משתדלי באורייתא, דאילו הוּו משתדלי באורייתא ינדעון אורחוי דקודשא בריה הוא.

דף ע"ו ע"א

וכסיל לא יבין את זאת, דלא מסתכל ולא ידע (דף ע"ו ע"א) גימוסי דזאת בעלמא. (דאף על גב) דדאין עלמא בדינוי וחמאן לדינוי דהאי זאת, דמטאן על בני נשא דאינון זכאין, ולא מטאן על רשיעיא חייבין, דעברין על פתגמי אורייתא, דכתיב, (תהלים צב) בפרוח רשעים כמו עשב וגו'. דהאי עלמא ירתין ליה בכל סטרוי, ודינין לא מטון עלוי בהאי עלמא. ואלמלא דדוד מלכא אודעיה בסופיה דקרא, לא ידעינון, דכתיב להשמדם עדי עד, לשיצאה להון מההוא עלמא, ולמהוי עפרא תחות רגליהון דצדיקייא, דכתיב, (מלאכי ג) ועסותם רשעים כי יהיו אפר תחת כפות רגליכם.

תו פתח ואמר, (איוב טז) ויקם בי כחשי בפני יענה. במאי קא מיירי. אלא, זכאה חולקיה דבר נש דאשתדל באורייתא, למנדע אורחוי דקודשא בריך הוא. דכל מאן דאשתדל באורייתא, כאלו אשתדל בשמיה ממש. מה שמיה דקודשא בריך הוא עביד נימוסין. אוף אורייתא הכי נמי. תא חזי, האי מאן דעבר על פתגמי אורייתא, אורייתא סלקא ונחתא ועבדא ביה בבר נש רשימין באנפוי, בגין דיסתכלון ביה עלאי ותתאי, וכלהו אושדן לווטין על רישיה.

ותאנא, כל אינון עיני יי, דאזלין ושאטין בעלמא למנדע אורחוי דבני נשא, פלהון זקפין עיינין, ומסתכלין באנפוי דההוא בר נש, וחמאן להו, וכלהו פתחין עליה ווי ווי. ווי ליה בהאי עלמא, ווי ליה בעלמא דאתי. אסתלקו מסותרניה דפלגיא, דהא סהדותא באנפוי, ורוחא דמסאבא שריא עלוי. וכל אינון יומין דאשתכח רשימו באנפוי לסהדותא, אי אוליד בר, אשליף ליה רוחא מסטרא דמסאבא. ואלין אינון חייבי דרא, תקיפי אנפין, דמאריהון שביק להון בהאי עלמא, לשיצאה להו בעלמא דאתי.

תנינו, האי צדיקא זכאה דאשתדל באורייתא יממא וליליא, קודשא בריך הוא משיך עליה חד חוטא דחסד, ואתרשים ליה באנפוי, ומההוא רשימא דחלי עלאי ותתאי. הכי נמי מאן דעבר על פתגמי אורייתא, משכאן עליה רוחא דמסאבא, ואתרשים ליה באנפוי, ומניה ערקין עלאי ותתאי. וכלא מכרוזי עליה, אסתלקו מסותרניה דפלגיא, דעבר על פתגמי אורייתא, ועל פקודי דמאריה, ווי ליה, ווי לנפשיה. האי אשליף רוחא דמסאבא, דאשתכח עמיה, ואורית ליה לבריה, והאי הוא דקודשא בריך הוא לית ליה ביה חולקא, ושביק ליה, לשיצאה ליה לעלמא דאתי.

אמר ליה רבי אבא, שפיר קאמרת, מנא לך האי. אמר ליה הכי אוליפנא. ואוליפנא, דהאי ירותא בישא, אחסינון פלהו בנוי, אי לא יתובון, דהא לית מלה קיימא קמי תשובה. ואנא הכי אוליפנא, דאסוותא דא יתבו לי זמנא חדא, דהוינא רשים באנפאי, ויומא חד הוינא אזיל באורחא, ואערענא בחד זכאה, ועל ידוי אתעבר מנאי ההוא רשימא. אמר לי, מה שמך. אמר ליה אלעזר, וקרי עלי אלעזר אחרא. אמר ליה, בריך רחמנא, דחמינא לך, וזכינא למחמי לך בהאי. זכאה חולקך בעלמא דין ובעלמא דאתי, (אמר ליה) אנא הוא דאערענא לך.

דף ע"ו ע"ב

אשתטח קמיה, אייתיה לביתיה, אתקין קמיה קורטיסא (ס"א טרכוסא) (טרטיסאי) דנהמא, ובשרא דעגלא תליתאה. בתר דאכלו, אמר ליה תהוא גברא, רבי,

אימא לי חד מלה, חדא תורתא סומקא אית לי, אימא דעגלא דבישרא דא דאכילנא, ויומא חד עד לא אתעברת ואולידת, אזילנא בתראה למרעא למדברא, עד דדברנא לה אעבר קמאי חד גברא, אמר ליה, מה שמה דתורתא דא. אמיןא, מן יומא דאתיילידת לא קרינא לה בשמא. אמר ליה, בת שבע אם שלמה אתקרי, אי תזכה לכפרה. ואנא בעוד דאהדרנא רישאי, לא חמינא ליה, וחייכנא מההוא מלה. (דף ע"ו ע"ב)

והשתא דזכינא באורייתא, אתערנא על ההיא מלה, ומן יומא דאתפטור רבי שמלאי מהכא, לא הוה בר נש דינהיר לן באורייתא פוותיה. ואנא דחילנא למימר מלה דאורייתא דלא אוליפנא. ומלה דא דאסתפלנא דמלה דחכמתא היא, ולא ידענא. אמר ליה, ודאי מלה דחכמתא היא, ורמיזא עלאה היא לעילא ולתתא.

אבל תא חזי, בת שבע אתקרי ממש ברזא דחכמתא. בגין כך פתיב בה פלא בשבע. ו' פרות. ו' שרפות. ו' הזאות. ו' פבוסים. ו' טמאים. ו' טהורים. ו' פהנים. ומשה ואהרן בחושבנא דהא פתיב, וידבר יי אל משה ואהרן וגו'. ושפיר קאמר ההוא גברא, דאמר בת שבע, וכלא רזא דחכמתא היא.

אמר ליה, בריך רחמנא דשמענא מלה דא. בריך הוא דהא אקדים לי שלם בקדמיתא, למזכי להאי. דכתיב (ישעיה נז) שלום שלום לרחוק ולקרוב אמר יי. אנא פד הוינא רחוק, קודשא בריך הוא אקדים לי שלם למחוי קרוב. קרא עליה רבי אבא, (שמואל א כה) אתה שלום וביתך שלום וכל אשר לך שלום. (ויקרא ח"י) ערות אחות אביך לא תגלה. רבי חייא פתח, ואיש אשר יקח את אחותו בת אביו או בת אמו וראה את ערותה וגו'. תמן תנינן, מאה ותלתין שנין, אתפרש אדם מאתתיה, ולא הוה אוליד. מדקטל קין להבל, לא בעא אדם לאזדווגא באתתיה. רבי יוסי אמר, משעתא דאתגזר עליה ועל כל עלמא מיתה, אמר, אמאי אנא אוליד לבעתותא. מיד אתפרש מאתתיה.

ותרין רוחין נוקבין, הוו אתיין ואזדווגן עמיה, ואולידו. ואינן דאולידו הוו מזיקין דעלמא, ואקרין נגעי בני אדם. ואלין סאטן לבני אדם, ושריין בפתחא דביתא, ובביראי, ובבתי כסאי. ועל דא בר נש, דאשתכח בפתחא דביתיה שמא קדישא שדי בכתרין עלאין, פלהו ערקאן ואתרחקן מגיה, הדא הוא דכתיב, (תהלים צא) ונגע לא יקרב באהלך. מאי ונגע לא יקרב. אלין נגעי בני אדם.

ותאנא, בשעתא דנחת אדם בדיוקנא עלאה, בדיוקנא קדישא, וחמו ליה עלאי ותתאי, פלהו קריבו גביה, ואמלכוהו על האי עלמא. בתר דאתא חויא על

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש סיון]

חנה, ואטיל בה זוהמא, לבתר אולידת קין. (בראשית קע"ח ע"א) מתמן (ס"א נתייחסו) נתחייבו כל דרין חייבין דעלמא. ומדורא דשדין ורוחין, מתמן אשתכחו, ומסטרין. ובגיני כך כל רוחין ושדין, פלגותא אית בהו מבני נשא דלתתא, ופלגותא ממלאכי עלאי דלעילא. וכן כד אתיילידו מאדם אינון אחרנין, פלהו אשתכחו כהאי גוונא, פלגו מתתאי, ופלגו מעלאי.

בתר דאתיילידו מאדם, (ס"א אהדרו ליה קצת מאינון רוחין דנפקו מתיאובתיה בחלמא) אוליד מאינון רוחי בנתן, דדמין לשפירו דעלאי, ולשפירו דתתאי. ועל דא כתיב, (בראשית ו) ויראו בני האלהים את בנות האדם כי טובות הנה וגו', וטען פלא בתרייהו. וחד דכורא אשתכח, דאתא לעלמא מרוחיה דסטרא דקין, וקרון ליה תובל קין. וחדא נוקבא נפקת עמיה, והווי בריין וטעאן בתראה, ואתקרי נעמ"ה. מינה נפקו רוחין ושדין אחרנין. ואינון (בראשית צ"ב ע"א, י"ז ע"א, קמ"ג ע"ב, ר"ה ע"א) תליין באורא, ואודעין מלין לאינון אחרנין דשכיחין לתתא.

ודא תובל קין, אפיק זייני קטולא לעלמא. ודא נעמה אתרגישת בריגשהא, ואתדבקת בסטרהא. ועד כען היא קיימא, ומדורהא בין ריגשי ימא רבא, ונפקת וחיכת בבני נשא, ואתחממת מנייהו בחלמא, בההוא תיאובתא דבר נש, ואתדבקת ביה. תיאובתא נטלת ולא יתיר. ומההוא תיאובתא אתעברת, ואפיקת זינין אחרנין לעלמא.

דף ע"ז ע"א

ואלין בנין דאולידת מבני נשא, משתפחין לקבלי נוקבי בני נשא, ומתעברן מנייהו, ואולידן רוחין, וכלהו אזלין ללילית קדמיתא, והיא מגדלת לון. והיא נפקת לעלמא, ובעיא (דף ע"ז ע"א) רבייהא, וחמת רביי בני נשא, ואתדבקת בהו, לקטלא להו, ולאשתאבא ברוחיהו דרביי בני נשא והיא אזלת בההוא רוחא (נ"א רביא), ואודמנן תמן ג' רוחין קדישין, וטאסין קמה, ונטלין ההוא רוחא (נ"א רביא) מנה, ומניחין ליה קמי קודשא בריך הוא, ותמן מתגלפי (ס"א מתאלפי) קמיה.

בגיני כך אורייתא אזהרת להו לבני נשא, והתקדשתם והייתם קדושים ודאי. אי אשתכח בר נש קדישא, לא מסתפי מינה, דכדין זמין קודשא בריך הוא לאלין ג' מלאכין קדישין דאמרון, ונטרין ליה לתהוא רבייא, והיא לא יכלא לאבאשא ליה, הדא הוא דכתיב, (תהלים צא) לא תאונה אליך רעה ונגע לא יקרב באהלך. מאי טעמא לא תאונה אליך רעה. בגין פי מלאכיו יצוה לך, וכתיב (תהלים צ) כי בי חשק ואפלטוהו.

דאי בר נש לא אשתכח קדישא, ואשליף רוחא מסטרא דמסאבא, פדין היא אתיא וחיכת ביה בההוא רביא. ואי קטילת ליה, אשתאבת בההוא רוחא, ולא תעדי מניה לעלמין. ואי תימא אינון אחרנין, דקטילת לון, ואודמנו קמה אינון תלתא קדישין, ונטלין מנה ההוא רוחא, הא לא בסטרא דמסאבא אשתכחו, אמאי שלטא לקטלא להו. אלא, האי כד בר נש לא אתקדש, אבל לא אתכוון לאסתאבא ולא אסתאב, בגין כך יכלא לשלטה בגופא, ולא ברוחא.

וומנין אשתכח דנפקת נעמה לעלמא, לאתחמא מבני נשא, ואשתכח בר נש בקטרא (נ"א בקשויה) דתיאובתא עמה, ואתער משנתיה, ואחיד באנתתיה, ושכיב עמה, ורעותא דיליה בההוא תיאובתא דהוה ליה בחלמיה, פדין ההוא בר דאוליד, מסטרא דנעמה קא אתיא, דהא בתיאובתא דילה אשתכח האי, כד נפקא לילי'ת וחמאת ליה, ידעת מלה, והיא אתקטרת ביה, ומגדלת ליה כאינון אחרנין בנוי דנעמ'ה, ואשתכח עמיה זמנין סגיאין, ולא קטלא ליה.

האי הוא בר נש, דבכל סיהרא וסיהרא אתפגים, ולא אתיאשא מניה לעלמין, דהא בכל סיהרא וסיהרא כד אתחדשא בעלמא, לילי'ת נפקא, ופקדא על כלהו דהיא מגדלת, וחיכא בהו, וכדין ההוא בר נש פגים בההוא זמנא, זכאין אינון צדיקייא, דמתקדשי בקדושה דמלכא, עלייהו פתיב (ישעיה סו) והיה מדי חדש בחדשו ומדי שבת בשבתו וגו'.

מלין אלין גלי שלמה מלכא, בספרא דאשמדאי מלכא, ואשכחנא ביה (ע"ט ע"א) אלף וארבע מאה וחמש זיני מסאבותא, דמסתאבי בהו בני נשא. דגלי דא אשמדאי לשלמה מלכא.

ווי להו לבני נשא, דכלהו אטימין וסתימין עיינין, ולא ידעין, ולא שמעין, ולא משגיחין, היך קיימין בעלמא. והא עיטא ואסוותא קמייחו, ולא מסתפלין. דהא לא יכלין בני נשא לאשתזבא, אלא בעיטא דאורייתא. דכתיב, (דברים כג) פי יהיה בך איש אשר לא יהיה טהור מקרה לילה. אשר לא יהיה טהור דייקא, מקרה לילה דייקא, והא אוקימנא מלי, בעיטא דאורייתא קדישא. דהכי פתיב באורייתא קדישא, והתקדשתם והייתם קדושים כי אני יי' אלהיכם.

דף ע"ז ע"ב

תאנא, בתר דאסתלקו קין והבל, אתהדר אדם לאנתתיה, ואתלבש ברוחא אחרא, ואוליד לשת. מפאן אתייחסו דרי דצדיקייא בעלמא. ואסגי קודשא בריך הוא חסד בעלמא, ובכל חד אתיילידת נוקבא עמיה, לאתיישבא עלמא כגוונא דלעילא. והא אוקמוה חברייא בסתימאה דמתניתין, דכתיב, (ויקרא כ) ואיש אשר

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש סיון]

יִקַּח אֶת אָחוֹתָיו בֵּת אָבִיו אוֹ בֵּת אִמּוֹ וְגו', חֶסֶד הוּא. חֶסֶד הוּא וְדַאי, וּבִתְרֵי דְשִׁאֲרֵי חֶסֶד, גְּזַעֲיָן וְשִׁרְשֵׁינְךָ נִפְקִין מִתְּחוֹת לְעֵילָא, וְאִתְּפָרְשֵׁן עֲנַפֵּין, וְקָרִיב אִתְּרַחֵק. כְּדִין עֲנַפָּא אֲסָגִי, וְאִתִּי לְאִתְּחַבְּרָא בְּזוּוּגָא חַד בְּאֵילָנָא. הָאִי בְּקַדְמִיתָא, הָאִי בְּסַתִּימָא דְעֵלְמָא. בְּגִין דְכְּתִיב, (תהלים פט) אִמְרֵתִי עוֹלָם חֶסֶד יִבְנֶה. אֲבָל מִכָּאן וְלַהֲלָאָה בְּנֵי נְשָׂא דִישְׁתַּכְּחוּן בֵּיהּ, וְנִכְרְתוּ לְעֵינֵי בְּנֵי עַמָּם. (דף ע"ז ע"ב)

תָּאנָא עֲרוֹת אָחוֹת אָבִיךָ, כְּמָה דְאִתְּגַלְיָא בְּסַתִּימָא. כְּתִיב, (חושע יד) כִּי יִשְׂרָיִם דְרָכֵי יִי' וְצַדִּיקִים יִלְכוּ בָם וְגו', זַכָּאָה חוֹלְקִיהוֹן דְצַדִּיקֵי, דִּידְעֵי אֲרַחוּי דְקוֹדְשָׁא בְרִיךְ הוּא, וְאִזְלִין בְּהוּ, וְאִשְׁתַּמּוּדְעֵן גְּבִייהוּ. זַכָּאָה חוֹלְקִיהוֹן.

סדר הלימוד ליום יא סיון [יום 247 בשנה]

תאנא, אתעברת ה"א עלאה ברחימותא וחביבותא דלא מתפרש מנה יו"ד לעלמין. אתעברת ואפיקת וא"ו, לבתר קאים קמה, וינקא ליה. ודא (נ"א ודאין בעלמא) וא"ו כד נפקא, בת זוגו נפקא עמיה. אתיא חסד אתער גביה, ופריש לון, ונפקו גזעין מתחות לעילא, ואתפשטו ענפין, ואסגיאן, ואתעבידת ה"א תתאה. ואתרביאת בענפהא לעילא לעילא, עד דאזדווגת באילנא עלאה, ואתחברו וא"ו עם ה"א, מאן גרים לון. חסד הוא. חסד הוא ודאי. דחבר לון כחדא.

יו"ד עם ה"א עלאה. לא תליא חבורא דלהון בחסד, אלא במזלא תלייא חבורא דלהון, וחביבותא דלהון, דלא (ס"א ע"ב) מתפרשן לעלמין. יו"ד אתקשר בה"א, וה"א אתקשר בוא"ו, וא"ו אתקשר בה"א, וה"א אתקשר בכלא. וכלא חד קשורא הוא, וחד מלה. לא אתפרשו דא מן דא לעלמין. כביכול, מאן דגרים פרודא, כאלו חריב עלמא, ואקרי ערייתא דכלא.

ולזמנא דאתי, זמין קודשא בריך הוא לאתבא שכינתא לאתרהא, ולאשתכחא כלא בזווגא חד דכתוב (זכריה יד) ביום ההוא יהיה יי' אחד וגו'. ואי תימא השתא לאו הוא אחד. לא, דהא השתא חייבי עלמא גרמו, דלא אשתכח חד. דהא מטרוניתא אתרחקת מן מלכא, ולא משתכחי בזווגא. אמא עלאה אתרחקת מן מלכא ולא ינקא ליה.

בגין דמלכא בלא מטרוניתא, לא מתעטר בעטרוי עמה (ס"א דאמא), כמה בקדמיתא כד אתחבר במטרוניתא, דעטרא ליה, בכמה עטרין, בכמה זהירין בעטרוי קדישין עלאין. דכתוב, (שיר השירים ג) צאינה וראינה בנות ציון (ס"א ע"ב, שמות פ"ד ע"א) במלך שלמה וגו', דאזדווג במטרוניתא, כדן עטרא ליה אימא עלאה כדקא יאות. והשתא דלא אשתכח מלכא במטרוניתא, כדן אימא עלאה נטלת כתראה (נ"א עטראה) ומנעת מניה מבויעי דנחלין, ולא אשתכח בקשורא חד. כביכול לא אשתכח חד.

ובזמנא דתיתוב מטרוניתא לאתר היכלא, ומלכא יזדווג עמה בזווגא חד. כדן, יתחבר כלא כחדא, בלא פרודא, ועל דא כתיב, ביום ההוא יהיה יי' אחד ושמו אחד. ביום ההוא: בזמנא (קע"א) דיתוב מטרוניתא להיכלא, כדן כלא אשתכח חד בלא פרודא. וכדן (עובדיה א) ועלו מושיעים בהר ציון לשפוט וגו'.

דתניא, אמר רבי שמעון, לא תיעול מטרוניתא בחדוותא בהיכליה עד דיתדן מלכותא דעשו, ותיסב מניה נוקמין דגרמא כל האי. לבתר תזדווג במלכא, ויהא

חדו שלים, הדא הוא דכתיב, ועלו מושיעים בהר ציון לשפוט את הר עשו בקדמיתא, ולבתר והיתה ליי' המלוכה. מאן מלוכה, דא מטרוניתא. הדא הוא דכתיב, והיתה ליי' המלוכה. ולבתר דיזדווגן פחדא, מה כתיב. והיה יי' למלך על כל הארץ ביום ההוא יהיה יי' אחד ושמו אחד. (ויקרא ח"י) ערות אחי אביך לא תגלה. תאני רבי יהודה, דא ישראל לתתא. ואחות אמך: דא ירושלם דלתתא. דבחובין אלין, יגלון ישראל ביני עממיא, ויתחריב ירושלם לתתא. ועל דא תנינן, רחימותא דקודשא בריך הוא דקרא לישראל אחים, שנאמר (תהלים קכב) למען אחי ורעי אדברה נא וגו'. (ואוקימנא מילין ותמן (ס"א מילי תמן) בת בנה ובת בתה וכו' ואף על גב דאינון באתגלייא ובאתכסיא וכן בתריה. דהא עלמא איצטריך לון, ואינון ישובא דעלמא כמה דכתיב (משלי כ"ז) רעך ורע אביך) והאי רזא דמלה. דאמר רבי שמעון

דף ע"ח ע"א

אמר רבי יהודה, אי אחי למה רעי, ואי רעי למה אחי. אלא תאנא, ההוא מלה דלא אתעדי לעלמין, אקרי רע, כמה דאת אמר רעך ורע אביך אל תעזוב. והאי רזא דמלה דאמר רבי שמעון, אימא עלאה, רעיא אקרי, בגין דלא אתעדי (ס"א אחות, כמה דאוקימנא (שיר השירים ח) אחות לנו קטנה.

והיינו סתם מתניתא דילן, דכתיב הכא, ערות אחותך בת אביך או בת אמך, כיון דאמר בת אביך, מאי או בת אמך. אלא, אי מסטרא דאבא אשתכחת, חכמה אתקרי. ואי מסטרא דאימא, בינה אתקרי. ועל כל פנים בין האי ובין האי, מאימא ואבא אשתכחת. דהא יו"ד לא אתעדי מן ה' לעלמין. ודא הוא רזא דמלה, מולדת בית: מסטרא דאבא. או מולדת חוץ: מסטרא דאימא.

רבי אבא אמר, (משלי כד) בחכמה יבנה בית, מאן הוא בית דאתבני בחכמה. הוי אימא דא נהר דנפיק מעדן, בגיני כך מולדת בית. או מולדת חוץ. פד נפקת מן ו', כמה דכתיב, (בראשית ב) עצם מעצמי ובשר מבשרי. וכתיב (בראשית ב) ויקח אחת מצלעותיו, ודא הוא מולדת חוץ, מאתר דזעיר אנפין אשתכח, כמה דאתמר.

ועל דא אמר רבי יהודה, ישראל אחין אקרון לקודשא בריך הוא, דלא אעדי רחימותא דלהון לעלמין. ירושלם דלתתא אחות אמך אתקרי, כמה דכתיב, (תהלים קכב) ירושלם ה' הבנויה כעיר שחופרה לה יחדיו וגו'. מאי שחופרה לה יחדיו. בגין דאזדווג בה מלכא משית סטרין, בכל סטרי מלכא, בדרגא דצדיק, וכל כתיב מלכא כלילן ביה. והיינו שחופרה לה יחדיו.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש סיון]

רבי יצחק אומר, (תהלים קכב) ששם עלו שבטים שבטי יה. מאן שבטים. אלין תריסר תחומין, דמתפרשן מההוא אילנא רבא ותקיף, דאחסין לון מסטרא דאבא ואימא. הדיא הוא דכתיב שבטי יה, משפר סהדותא, דאסהיד ברא קדישא (רצ"ה) (נ"א דאסהיד אבא ואימא בברא קדישא) דכתיב שבטי יה עדות לישראל, ואינן נהרין עמיקין, דנגדין ואתמשכן מן יה. וכלא (ס"א וכל כך למה). להודות לשם יי'. (ס"א ובגין כך) פי שמה ישבו כסאות למשפט כסאות לבית דוד, לאחסנא מלכותא קדישא הוא ובנוי לדרי דרין, ודא היא שירתא דאמר דוד על מלכו עלאה קדישא.

רבי חזקיה אומר, כלא ברזא עלאה הוא, לאחזאה דמאן דפגים לתתא, פגים לעילא. ערות פלתך לא תגלה, דתנינן עונתן של תלמידי חכמים משבת לשבת. בגין דידעין רזא דמלה, ויכוונון לבא, וישתפח רעותהון שלים. ובגין דאולידו אקרון בגין דמלכא. ואי אלין פגימו מלה לתתא, כביכול פגמין אינן בכלה דלעילא, כדין כתיב ערות פלתך לא תגלה. דא בגין אינן דידעין אורחין דאורייתא. שאר עמא ההוא דאתגליא, פלתך ממש, ובחובא דא שכנתא אסתלקת מבינייהו.

תאנא, אתגליף שמא קדישא בסטרין ידיען, באתוון רשימין דעשרין ותרין (ס"א י' בא, א' בי, י' בב, ב' בי, י' בא, ב' בה, ו' בג, י' בה, י' בג, ה' בי, ג' בה, ה' בד' אלו השני נוסחאות מצאנו בהעתקות אשר לפנינו) י' בא, א' בי, י' בב, ב' בי, ו' בא, ה' בג, י' בד' בה"א, י' בד' בגימ"ל, ה"א ביו"ד גימ"ל בה"א, ה"א בדל"ת (י' בד, ד' בי, י' בה, י' בג, ה' בי, ג' בי, ו' בי). כלהו מתגלפי ביו"ד, יו"ד סליק לון.

ה"א פליל ביו"ד, מניה נפקת, כדין מעטרין לאבהן. אתפתחת ה"א בנחלוי, ואעטר לרישא דו, דתמן שריין אבהן.

ו' פליל שית אתוון, וכלהו פליל יו"ד. י' (יו"ד) אתגליף בגלופוי, וסליק לאתעטרא בתריסר אתוון אחרנין, מניה נפקו עשר אמירן בגלופוי, וכלהו שבילין דאורחא עלאה, (ס"א דאורחן דאורייתא) יקירא דכלא. כדין ה"א אחרא אתפלילת מן כלהו, גליפא מסטרא מתיחא (ס"א מתיחא) טמירא, לאולדא לתתא.

אתגליפו (ס"א אתפליגו) כלהו בארבעין ותרין אתוון, וכלהו פרישנא במתניתא דידן, וכלהו סלקן ברישא דמלכא.

שבע שבתין שלימין, מתפרשין בשבעין אתוון. שבעין ותרין אסתלקו, ואסתלקו באות ו' (ס"א יו"ד), רשימן בפ' ויהי בשלח פרעה בקרא ויסע ויבא ויט. כד נטלת שכנתא, וז' רשימין אתרשימו ביה, שבעה אסתלקו (דף ע"ח ע"ב) מניה,

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש סיון]

בַּאֲתוֹן רְשִׁימִין. תֵּאנָא, אִסְתְּלִקוּ אַתּוּן בְּרְשִׁימִין יְדִיעֵן, וְאַרְחִין סְתִימִין, בַּר לְזַפְּאֵי קְשׁוּט, סְמְכֵי עֲלֵמָא.

אֲמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן לְרַבִּי אֶלְעָזָר, תָּא חֲזִי, הֲנִי עֲשְׂרִין וְתַרְיַן אַתּוּן דְּגַלְפִּין בְּאוּרִייתָא, כְּלָהוּ מִתְפָּרְשֵׁן בְּהַנִּי (ב"א מאלין) עֲשֵׁר אַמִּירָן. כָּל אַמִּירָה וְאַמִּירָה מֵאֲלִין עֲשֵׁר, דְּאִינוּן כְּתָרִי מְלָכָא כְּלָהוּ גַלְפִּין בַּאֲתוּן יְדִיעֵן (ד"א אחרנין), בְּגִינֵי כִּדְ שְׁמָא קְדִישָׁא אֲתַכְפְּיָא בַּאֲתוּן אַחֲרָנִין, וְכָל אַמִּירָה, אוּזִיף לְאַמִּירָה עֲלָאָה מִנָּה אַתּוּי, בְּגִין דְּאֲתַכְפְּלִיל הָאֵי בְּהָאֵי. וְעַל דָּא שְׁמָא קְדִישָׁא, גַּלְפִּנָּא לִיהַּ בַּאֲתוּן אַחֲרָנִין, בְּגִין דְּאֲתַכְפְּיִין דָּא בְּדָא, וְדָא בְּדָא, עַד דְּמִתְקַשְׁרֵן כְּלָהוּ כְּחֵדָא.

וּמֵאֵן דְּבַעֵי לְמַנְדַּע צְרוּפֵי שְׁמֵהֶן קְדִישִׁין, לִינְדַּע אִינוּן אַתּוּן דְּרְשִׁימִין בְּכָל כְּתָרָא וְכְתָרָא, וְכַדִּין לִינְדַּע וִיתְקִיִּים בְּכָלָא. וְהָא גַּלְפִּנָּא לֹון, בְּכָל אִינוּן אַתּוּן דְּרְשִׁימִין וִידִיעֵן בְּכָל כְּתָרָא וְכְתָרָא, מִסְפָּרָא עֲלָאָה דְשְׁלֵמָה. וְהַכִּי סְלִיק בִּידוֹן, וְחַבְרִיָּא גַּלְפִּין לֹון, (ס"א ולחברייא גלינן לון) וְשְׁפִיר הוּא, דְּהָא כָּל כְּתָרָא וְכְתָרָא אוּזִיף לְחַבְרִיָּה אַתּוּי, כְּמָה דְּאוּקִימָנָא, וְלִזְמַנִּין דְּלָא אֲצַטְרִיךְ אֲלָא, בַּאֲתוּי אִינוּן דְּרְשִׁימִין בֵּיהַּ. וְכְלָהוּ יְדִיעֵן לְגַבֵּי חַבְרִיָּא וְהָא אוּקִימָנָא לֹון.

זַפְּאִין אִינוּן צְדִיקֵיָּא בְּעֲלָמָא דִּין וּבְעֲלָמָא דְּאֲתִי, דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּעֵי בִיקְרִיהוֹן, וּמַגְלִי לְהוֹן רִזִּין עֲלָאִין דְּשְׁמִיָּה קְדִישָׁא, דְּלָא גְלִי לְעֲלָאִין קְדִישִׁין, וְעַל דָּא יְכִיל מְשָׁה, לְאַתְעֵטְרָא בִּינֵי קְדִישִׁין, וְכְלָהוּ לָא יְכִילֵי לְמַקְרַב בְּהַדִּיהַּ, כְּנוּרָא יְקִידְתָּא, וְגוּמְרֵי דְּאֲשָׁא. דְּאֵי לָאוּ הָכִי, מֵאֵן הוּוּ לִיהַּ לְמְשָׁה, לְמִיָּקָם בִּינֵיהוּ. אֲלָא זַפְּאָה חוּלְקָא דְּמְשָׁה, דְּהָא כִּד שְׁאֲרֵי לְמַלְלָא עֲמִיָּה קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, בְּעָא לְמַנְדַּע שְׁמִיָּה קְדִישָׁא (ס"א שמוי קדישין), סְתִים וּגְלִיָּא, בְּכָל חַד וְחַד כְּדָקָא חֲזִי, וְכַדִּין אֲדַבֵּק וִידַע יִתִּיר מִכָּל בְּנֵי עֲלָמָא.

תָּא חֲזִי, בְּשַׁעֲתָא דְּסְלִיק מְשָׁה גּוּ עֲנָנָא יְקִירָא, עָאל בִּינֵי קְדִישִׁין. פְּגַע בֵּיהַּ חַד מְלָאכָא בְּשְׁלֵחוּבֵי נוּרָא, בְּעֵינִין מְלַהֲטֵן, וּגְדַפּוּי מוּקְדָן, בְּעָא לְשַׁאפָּא לִיהַּ בְּגוּוִיָּה. וְהָהוּא מְלָאכָא גְבַרְיָאֵל (ס"א גזריא"ל) (ס"א גזרנא"ל) (קמוא"ל) שְׁמִיָּה, כְּדִין אֲדַכְּר מְשָׁה חַד שְׁמָא קְדִישָׁא. דְּהוּוּ גְלִיף בְּתַרְיַסְר אַתּוּן, וְאִזְדַּעְזַע וְאַתְרַגַּשׁ, עַד דְּסְלִיק מְשָׁה בִּינֵיהוּ. וְכֵן לְכָל חַד וְחַד, זַפְּאָה חוּלְקִיָּה (שמות נח ע"א) וְהָא אוּקִימָנָא מְלִי.

עֲרוֹת אֲשָׁה, וּבִתָּה לָא תְּגַלֶּה. תֵּאנָא, בְּתַקּוּנֵי מְטְרוֹנִיתָא אוּקִימָנָא אֲלִין עֲרִיִין, אַף עַל גַּב דְּאִינוּן (ב"א עריין אינון) בַּאֲתַגְלִיָּא וּבְסִתִּימָא, וְתַמְן בַּת בְּנָה וּבַת בְּתָה. דְּהָא עֲלָמָא אֲצַטְרִיךְ לֹון, וְאִינוּן יְשׁוּבָא דְּעֲלָמָא, כְּמָה דְּאוּקִימָנָא. וּמֵאֵן דְּגַלִּי חַד עֲרִיָּתָא מְנִיָּיהוּ, וּוִי לִיהַּ, וּוִי לְנַפְשִׁיהַּ, דְּהָא גְלִי בְּגִין דָּא עֲרִיִין אַחֲרָנִין.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש סיון]

וּתְנִיא מְלָה בְּתֵרָאָה דְעֵשֶׁר אַמְיָרָן דְאֹרִייתָא, (שמות כ) לֹא תַחֲמוּד אֶשֶׁת רֵעֵךְ, בְּגִין דְּהָאֵי כְּלָלָא דְכֻלְּהוּ. וּמֵאֵן דְּחַמִּיד אַתְתָּא אַחְרָא, כְּאֵלּוּ אַעֲבֵר עַל אֹרִייתָא כְּלָא. בְּרַם לֹא אֵית מְלָה דְקִיִּמָּא קָמִי תְשׁוּבָה. וְכָל שְׁכָן אֵי קַבִּיל עֲוֹנֵשִׁיָּה כְּדוּד מְלָכָא. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, תְּנִינָן, כָּל מֵאֵן דְּחַב וְאַתְפָּרֵשׁ מֵהָהוּא חוּבָא, תְּשׁוּבָה קָא מְעַלְיָא לִיהַּ טְפִי. וְאֵי לָאו, לֹא סְלִיק בִּידֵיהַּ תְּשׁוּבָה, וְלֹא מְעַלְיָא לִיהַּ. אֵי הָכִי, דוּד הֵיךְ לֹא אַתְפָּרֵשׁ מִבֵּת שְׁבַע לְבַתֵּר. אָמַר לִיהַּ, בֵּת שְׁבַע דִּידֵיהַּ הוּת, וְדִידֵיהַּ נְטִיל, דְּהָא מִית בַּעֲלָהּ.

דְּתְנִיא, אֹדְמָנַת הוּת בֵּת שְׁבַע לְדוּד, מִיּוֹמָא דְאַתְבְּרִי עֲלֵמָא, וּמָה עַכְבָּא לִיהַּ. דְּנִטְל בְּרֵתִיהַּ דְשָׂאוּל מְלָכָא, וְהָהוּא יוֹמָא נְטִיל לֵה אֹרִיָּה בְּרַחֲמִי, אַף עַל גַּב דְּלֹא הוּת דִּילִיהַּ. לְבַתֵּר אַתָּא דוּד, וְנְטִיל דִּילִיהַּ, וְעַל דְּדוּד דְּחִיק שְׁעָתָא קָמִי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְקַטְלָא לְאֹרִיָּה וּלְמַעֲבַד הָכִי. אַבְאִישׁ קָמִיָּה, וְאַעֲנֵשׁ לִיהַּ לְדוּד, דְּהָא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּעָא לְאַתְבָּא לִיהַּ לְדוּד, לְקִיִּמָּא לִיהַּ מְלַכּוּתָא קוּדְשָׁא עֲלָתָהּ. וְכַד תָּאב, לְדִידֵיהַּ תָּאב.

דף ע"ט ע"א

תָּאנָא, אָמַר רַבִּי יוֹסִי, מֵאֵי דְכְּתִיב אָנִי יי'. אָנִי יי'. עֵתִיד לִיתֵן שְׁכָר טוֹב לְצַדִּיקִים לְעֵתִיד לְבָא. אָנִי יי' עֵתִיד לְהַפְרֵעַ מִן הַרְשָׁעִים לְעֵתִיד לְבָא. אֵינּוֹן דְּכְּתִיב בְּהוּ (ישעיה טו) הַפּוֹשְׁעִים בִּי. כְּתִיב אָנִי יי', וְכְּתִיב (דברים לב) אָנִי אֲמִית וְאַחֲקִיהַּ. אַף עַל פִּי (דף ע"ט ע"א) שְׁאֲנִי בְּמַדַּת הַרְחָמִים, הַרְשָׁעִים הוֹפְכִים אוֹתִי לְמַדַּת הַדִּין. דְּתְנִיא, שֵׁם מְלָא: יי' אֱלֹהִים. זְכוּ יי', וְאֵי לָאו אֱלֹהִים. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, חֵיבִין עַבְדֵי פְּגִימוּתָא לְעִילָא. מֵאֵי פְּגִימוּתָא. כְּמָה דְאֹקִימָנָא פְּגִימוּתָא מִמֶּשׁ, וְהָא אַתְמַר.

תָּאנָא כְּתִיב וְאֵל אִשָּׁה בְּנִדַת טוּמְאָתָהּ לֹא תִקְרַב לְגִלּוֹת עֲרוּתָהּ, תְּנִי רַבִּי יְהוּדָה, דְּרָא דְרַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאֵי שְׂאֲרֵי בְּגוּיָהּ, כְּלָהוּ זַכָּאִין, חֲסִידִין, כְּלָהוּ דְחָלִי חֲטָאָה נִינְהוּ. שְׂכִינְתָא שְׂרִיא בִּינֵיהוּ, מָה דְלִית כּוֹן בְּדִרִין אַחְרָנִין. בְּגִינֵי כַּף מִילִין אֵינּוֹן מִתְפָּרְשׁוֹן, וְלֹא אַתְטַמְרָן. בְּדִרִין אַחְרָנִין לָאו הָכִי, וּמְלִין דְרִזֵּי עֲלָאָה לֹא יְכַלִּין לְגַלְאָה, וְאֵינּוֹן דִּידְעֵי מְסַתְּפוּ. דְרַבִּי שְׁמַעוֹן כַּד הוּהוּ אָמַר רְזָא דְהָאֵי קָרָא, חֲבֵרִיאַ כְּלָהוּ עֵינֵיהוֹן נְבַעִין דְמַעִין, וְכְלָהוּ מִילִין דְאָמַר הוּוּ בְּעֵינֵיהוּ גְלִיין, כְּמָה דְכְּתִיב, (במדבר יב) פֶּה אֵל פֶּה אֲדַבֵּר בּוֹ וּמִרְאָה וְלֹא בַחֲדוֹת.

דִּיּוֹמָא חַד שְׂאִיל רַבִּי יִיסָא אָמַר, בִּיעָא דְקוּשְׁטָא (ס"א דְקוּסְטָא), דְנַפְקָא מְעוּפָא דְשְׂרִיא (ס"א דְשְׂרִיא) בְּנוּרָא, וְאַתְבְּקַע לְאַרְבַּע סְטְרִין. תְּרִין סְלִקִין מִנֵּיהוּ, וְחַד מֵאַיְךְ, וְחַד רַבִּיעַ בְּרַבִּיעָא (ס"א נְבִיעֵי נְבִיעָא) דִּימָא רַבָּא. אָמַר רַבִּי אַבָּא, עַבְדַּת קָמִיָּה דְרַבִּי

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש סיון]

שמעון, קדש חול, דהא כתיב פה אל פה אדבר בו. אמר ליה רבי שמעון, עד לא יתבקע ביעא, (שמות ס"א ע"ב, קע"ד ע"א) תסתלק מעלמא. וכך הוה באדרא דרבי שמעון.

תאנא, ביומי דרבי שמעון הוה אמר בר נש לחבריה, פתח פיך ויאירו דברייך. בתר דשכיב רבי שמעון, הוה אמרי (קהלת ה) אל תתן את פיך לחטיא את בשרך.

תניא אמר רבי שמעון, אי בני עלמא מסתפלן במה דכתיב באורייתא, לא ייתון לארגזא קמי מאריהון. תאנא, כד מתערין דינין קשיין לאחתא בעלמא, ואל אשה בנדת טומאתה וגו', הכא כתיב (תהלים כה) סוד יי' ליראי, (ר"צ ע"ב ובאדרא ס"א ובהאי דרא) ובאדרא קדישא אתמר, הכא אצטריכנא לגלאת, דהא לאתר דא אסתלק.

דתנינן, בשעתא דחויא תקיפא דלעילא אתער, בגין חובי עלמא, שארי ואתחבר עם נוקבא, ואטיל בה זוהמא, אתפרש דכורא מינה, בגין דהא אסתאבת, ואתקריאת מסאבא, ולא אתחזי לדכורא למקרב בהדה, דווי אי אסתאב הוא בהדה, בזמנא דאיהי אסתאבת.

ותאנא, (תשא קצ"ב) מאה ועשרין וחמש זיני מסאבותא נחתו לעלמא, דמתאחדן מסטרא דחויא תקיפא, ושבעה ועשרין רברבין מנייהו, מתאחדן בנוקבי, ואתדבקן בהו. ווי למאן דיקרב בהדה בההוא זמנא, דמאן דיקרב בהדה, אחזי פגימותא לעילא, דהא בחובא דא, אתער חויא תקיפא לעילא, ואשדי זוהמא באתר דלא אצטריך, ואתחבר בנוקבא, ואתרבי שיעריה לדכורא, בנוקבא אסתאבת, ושערהא רבא, וטופרהא סגיא, וכדין דינין שריין לאתערא בעלמא, ויסתאבון כלא. הדיא הוא דכתיב, (במדבר יט) כי את מקדש יי' טמא, מקדש יי' אסתאב, בחובייהו דבני נשא.

תאנא, מאי דכתיב, (בראשית ג) ואיבה אשית בינך ובין האשה, ארבעה ועשרים זיני מסאבותא אטיל חויא בנוקבא, כד אתחבר עמה, כחושבן ואיבה, ועשרין וד' זינין (ס"א דינין) מתערין לעילא, ועשרין וארבע לתתא. ושערא רבא, וטופרין סגיא, וכדין דינין מתערין בכלא. ותאנא כד בעת אתתא לאתדכאה, בעיא לספרא ההוא שערא דרבי ביומא דאיהי מסאבא, ולספרא טופרהא, וכל ההוא זוהמא די בהון.

דתאנא ברזי דמסאבותא, זוהמא דטופרין, יתער זוהמא אחרא, ובגניי כף, בעיין גניזא, ומאן דאעבר לון לגמרי, פאלו אתער חסד בעלמא. דתניא לא לבעי ליה לאיניש למיהב דוכרנא לזינין בישין. דתנינן (ע"ז ע"א) אלף וארבע מאה

וה' זיגין בישינ, מתאחדן בהווא זוהמא, דאטיל חוּיא תקיפא, וכלהו מתערין בהווא זוהמא דטופרין.

דף ע"ט ע"ב

ואפילו מאן דבעי, יעביד בהו חרשין לבני נשא, משום אינון דתליין בהו, ומאן דאעבר (דף ע"ט ע"ב) לון, כאלו אסגי חסד בעלמא, ודיגין בישינ לא משתכחין. ויעבר הווא זוהמא וטופרהא דרשים ביה. דתניא, מאן דדריך ברגליה, או במסאניה עליהו, יכיל לאתזקא. ומה בהאי שיורי דשיורי דזוהמא דלעילא כד, אתתא דמקבלא ואתחברת בחוּיא, ואטיל בה זוהמא, על אחת כמה וכמה. ווי לעלמא דמקבלא מינה מהווא זוהמא, בגיני כד ואל אשה בנדת טומאתה לא תקרב.

אמר רבי שמעון, אמר קודשא בריך הוא, הביאו עלי כפרה בראש חדש. עלי ודאי, בגין דיתעבר הווא חוּיא, ויתבסם מאן דבעיא. עלי: כמה דכתיב, (ישעיה ו) שרפים עומדים ממעל לו. ועל דא כתיב בקרח, (במדבר טו) הנועדים על יי, דבגיניהון אתער מאן דאתער דאתי מסטרייהו. אוף הכא הביאו עלי כפרה, עלי ממש. בגין דיתבסם ויתעבר ולא אשתכח חוּיא באתר דשאר. וכל כד למה. על שמעטתי את הירח, ושלטא בה מאן דלא אצטריך. ובגין כד כתיב ואל אשה בנדת טומאתה לא תקרב.

זכאה דרא, דרבי שמעון בן יוחאי שארי בגויה. זכאה עדביה בין עלאין ותתאין. עליה כתיב, (קהלת י) אשריך ארץ שמלכך בן חורין. מהו בן חורין. דזקיף רישא לגלאה, ולפרשא מלין ולא דחיל. כהאי דאיהו בן חורין, ויימא מאי דבעיא ולא דחיל. מהו מלכך. דא הוא רבי שמעון בן יוחאי, מאריה דאורייתא, מאריה דחכמתא. דכד הוה רבי אבא וחברייה חמאן לרבי שמעון, הוה רהטי אבתריה, ואמרי, (הושע י) אחרי יי ילכו כאריה ישאג.

סדר הלימוד ליום יב סיון [יום 248 בשנה]

אמר רבי שמעון, כתיב (ישעיה סו) והיה מדי חדש בחדשו ומדי שבת בשבתו, אמאי שקיל דא בדא. אלא כלא בחד דרגא סליקו, דא אנדווג בדא. וחדוותא דדא בדא לא אשתכח, אלא כד אתגלי עתיקא קדישא, וכדין חדוותא דכלא. ותנינן, כתיב (תהלים צב) מזמור שיר ליום השבת, ליום השבת ממש. שבחא דקא משבח קודשא בריך הוא. כדין חדוותא אשתכח, ונשמתא אתוספת. דהא עתיקא אתגלי וזווגא יודמן.

אוף הכי בחדותי סיתרא, דהא נהיר לה שמשא בחדוותא דנהירו דעתיקא לעילא. בגיני כף האי קרבנא הוא לעילא, בגין דיתבסם כלא, וישתפח חדוותא בעלמא, ועל דא הביאו עלי כפרה, דייקא מלה.

תאנא, כתיב (במדבר כח) עולת שבת בשבתו על עולת התמיד, דבעי לכוונא לבא לעילא לעילא, יתיר משאר יומין. ועל דא על עולת התמיד דייקא. תניא, כתיב בחנה (שמואל א א) ותתפלל על יי, על דייקא, בגין דבנין במזלא קדישא תליין, כמה דאוקימנא ולית לך מלה באורייתא, או את זעירא באורייתא. דלא רמיזא בחכמתא עלאה, ותליין מניה תלי תלין רזין דחכמתא עלאה, הדא הוא דכתיב, (שיר השירים ה) קווצותיו תלתלים, והא אתמר.

רבי יוסי אשכחיה לרבי אבא, דהוה יתיב וקארי, האי קרא דכתיב, (תהלים נה) השלף על יי יהבך, על דייקא, דהא מזוני במזלא תליין. רבי יהודה הוה קארי, (תהלים לב) על זאת יתפלל כל חסיד אליך לעת מצא. על זאת ודאי. לעת מצא, הא אוקימנא. אבל לעת מצא, כמה דכתיב, (ישעיה נה) דרשו יי בהמצאו קראוהו בהיותו קרוב. דבר אחר לעת מצא, בשעתא דנהרין נגדין ואתמשכאן, ומסתפקי אבהן, ומתברכאן כלא. רק לשטף מים רבים, מאן שטף מים רבים, דא עמיקא דמבויעין ונהרין, דמאן יזכה ליה, ומאן יזכה לקרבא ולסלקא תמן. הדא הוא דכתיב ביה, (תהלים לב) רק לשטף מים רבים אליו לא יגיעו דהא לא זכאן, ולא יכלין.

רבי יצחק אמר, כתיב (תהלים כז) אחת שאלתי מאת יי אותה אבקש וגו'. זכאין אינון צדיקיא, דכמה גניזין עלאין טמירין להו בההוא עלמא, דקודשא בריך הוא משתעשע בהו באינון עלמין, כמה דאוקימנא בנעם יי, והא אתמר. רבי חזקיה אמר מהכא, (ישעיה סד) עין לא ראתה אלהים זולתך יעשה למחכה לו.

יַעֲשֶׂה, תַעֲשֶׂה מִבְּעֵי לֵיהּ. אֵלָא יַעֲשֶׂה וְדַאי, הֵינְנוּ (ישעיה לח) יוֹסִיף עַל יְמֵיךָ חֲמִשׁ עֶשְׂרֵה שָׁנָה. וְהֵינְנוּ הַשְּׁלֵף עַל ה' יְהִבֵּךְ. וְכַתִּיב וְתַתְּפִלֵּל עַל יִי. וְכֹלָא חַד.

דף פ' ע"א

זִכָּאָה חוֹלְקֵיהוֹן דְּצַדִּיקַיָּא, בְּעֵלְמָא דִּין וּבְעֵלְמָא (דף פ' ע"א) דְּאֵתִי, עֲלֵייהוּ כְּתִיב (תהלים ה) וַיִּשְׁמְחוּ כָּל חוֹסֵי בְּךָ לְעוֹלָם יִרְנְנוּ וְתַסֵּךְ עֲלֵימוּ וַיַּעֲלֶצּוּ בְּךָ אוֹהֲבֵי שְׁמֵךְ. וְכַתִּיב (תהלים קמ) אַךְ צַדִּיקִים יוֹדוּ לְשִׁמְךָ יִשְׁבוּ יִשְׂרָיִם אֶת פִּנְיֶךָ. וְכַתִּיב (תהלים ט) וַיִּבְטְחוּ בְּךָ יוֹדְעֵי שְׁמֵךְ כִּי לֹא עֲזַבְתָּ דוֹרְשֶׁךָ יִי.

בְּרוּךְ יִי לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן. יִמְלוֹךְ יִי לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן.

פרשת קדושים

(ויקרא יט) וַיְדַבֵּר יִי אֶל מֹשֶׁה לֵאמֹר. דַּבֵּר אֶל כָּל עַדַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵיהֶם קְדוֹשִׁים תִּהְיוּ כִּי קְדוֹשׁ אֲנִי יִי אֱלֹהֵיכֶם. רַבִּי אֶלְעָזָר פְּתַח, (תהלים לב) אֵל תִּהְיוּ פְּסוּס כְּפֶרֶד אֵין הַבִּין וְגו'. בְּכִמָּה זִמְנִין אוֹרֵייתָא אֶסְהִידַת בְּהוּ בְּבִנֵי נְשָׂא, כִּמָּה זִמְנִין אַרְיַמַת קָלִין, לְכָל סִטְרִין לְאַתְעָרָא לְהוּ, וְכִלְהוּ דְּמִיכִין בְּשִׁינְתָא בְּחוֹבֵיהוֹן (ס"א בחוריהון), לָא מִסְתַּכְּלִין, וְלֹא מִשְׁגִּיחִין, בְּהִיךְ אַנְפִּין יְקוּמוּן לְיוֹמָא דְּדִינָא עֲלָאָה, כַּד יִתְבַּע לֹון מְלַכָּא עֲלָאָה עֲלִבּוּנָא דְּאוֹרֵייתָא, דְּצוּוּחַת לְקַבְּלֵיהוֹן, וְלֹא אַהֲדָרוּ אַנְפִּין לְקַבְּלָהּ, דְּכִלְהוּ פְּגִימִין בְּכֹלָא, דְּלֹא יִדְעוּ מְהֵימְנוּתָא דְּמְלַכָּא עֲלָאָה, וְוִי לֹון, וְוִי לְנַפְשֵׁהוֹן.

דְּהָא אוֹרֵייתָא בֵּיהּ אֶסְהִידַת, וְאָמַרְתָּ (משלי ט) מִי פְתִי יִסוּר הַנָּה חֶסֶר לֵב (ס"א ואמרה) אָמְרָה לוּ. מְהוּ חֶסֶר לֵב. דְּלִית לֵיהּ מְהֵימְנוּתָא, דְּמֵאן דְּלֹא אֶשְׁתַּדֵּל בְּאוֹרֵייתָא, לָאוּ בֵּיהּ מְהֵימְנוּתָא, וּפְגִימִים הוּא מְכֹלָא (ס"א ואמרה) אָמְרָה לוּ, אוֹמְרָה לוּ מִבְּעֵי לֵיהּ, כִּמָּה דָּאֵת אָמַר (תהלים מב) אוֹמְרָה לֵאל סְלַעִי, מְהוּ אָמְרָה. אֵלָא לְאַכְלָלָא וְלֹאֲתוּסְפָא אוֹרֵייתָא דְּלַעֲיָלָא, דְּהֵיא קַרְיָיָה לֵיהּ חֶסֶר לֵב, פְּגִימִים מְהֵימְנוּתָא.

דְּהִכִּי תַגִּינֵן, כָּל מֵאן דְּלֹא אֶשְׁתַּדֵּל בְּאוֹרֵייתָא, אָסִיר לְמַקְרַב לְגַבִּיהּ, לְאַשְׁתַּתְּפָא בְּהַדִּיהּ, וְלִמְעַבַּד בֵּיהּ סְחוּרְתָא, וְכָל שְׁכָן לְמַתְךָ עֲמִיהּ בְּאוֹרְחָא. דְּהָא לִית בֵּיהּ מְהֵימְנוּתָא. (ועל דא) תַגִּינֵן כָּל בַּר נֶשׁ דְּאֶזִּיל בְּאוֹרְחָא, וְלִית עֲמִיהּ מְלִי דְּאוֹרֵייתָא, אֲתַחֲיִיב בְּנַפְשֵׁיהּ. כָּל שְׁכָן מֵאן דְּאֶזְדַּוּג בְּאוֹרְחָא, עִם מֵאן דְּלִית בֵּיהּ מְהֵימְנוּתָא, דְּלֹא חָשִׁיב לִיקְרָא דְּמֵאֲרִיָּה וְדִידֵיהּ דְּלֹא חָס עַל נַפְשֵׁיהּ.

רַבִּי יְהוּדָה אוֹמַר, מֵאן דְּלֹא חָס עַל נַפְשֵׁיהּ, הֵיךְ יִשְׁלוּף נַפְשָׁא דְּכִשְׂרָא לְבָרִיָּה. אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, תּוּוּהֲנָא עַל דְּרָא, וְהָא אֲתַמַּר מְלָה וְכו'. וְעַל דָּא כְּתִיב אֵל תִּהְיוּ

כסוס כפרד אין הבין. זכאין אינון צדיקייא, דמשתדלי באורייתא, וידעין אורחוי דקודשא בריך הוא, ומקדשי גרמייהו בקדושא דמלכא, ואשתכחו קדישין בכלא, ובגין כך משלפי רוחא דקודשא מלעילא, ובנייהו פלהו זכאי קשוט, ואקרון בני מלכא בגין קדישין. (זכאין אינון אברים וכו' עד למהוי בנדתה, מהרעיא מהימנא נדפס בפרשת פנחס מאמר מתחיל אלא פגיעה רכ"ה ע"ב).

ווי להון לרשיעייא, דכלהו חציפין, ועובדייהו חציפין. בגיני כך ירתין בנייהו נפשא חציפא, מסטרא דמסאבא. כמה דכתיב ונטמתם במ, אתא לאסתאבא, מסאבין ליה. אל תהיו כסוס כפרד, דאינון מארי זנותא (ס"א דמסאבותא) על כלא. אין הבין, דלא ישתדלון בני נשא בארחא דא, דאי הכי, פתיב הכא אין הבין, וכתיב התם (ישעיה נז) והכלבים עזי נפש לא ידעו שבעה והמה רועים לא ידעו הבין. כלומר יהון מזדמנין אינון דאקרון עזי נפש. מאי טעמא. משום דלא ידעו הבין.

דף פ' ע"ב

והמה רועים, מאי (דף פ' ע"ב) רועים, אלן אינון מדברי ומנהגי לבר נש בגיהנם. לא ידעו שבעה, כמה דאת אמר (משלי ל) לעלוקה שתי בנות הב, בגין כך דאינון הב, לא ידעו שבעה. כלם לדרכם פנו איש לבצעו מקצהו. דהא תיירי דגיהנם אינון. וכל דא מאן גרים להו. בגין דלא אתקדשו בההוא זוגא כמה דאצטריך. ועל דא כתיב, קדושים תהיו פי קדוש אני יי'. אמר קודשא בריך הוא, מפל שאר עמין לא רעיתי לאדבקא בי, אלא ישראל, דכתיב, (דברים ד) ואתם הדבקים בי, אתון, ולא שאר עמין. (ועל דא כתיב הכא קדוש) בגין כך, (קדושים תהיו דייקא). (ויקרא יט) קדושים תהיו פי קדוש אני יי'. רבי יצחק פתח, (ישעיה יח) הוי ארץ צלצל כנפים וגו'. וכי בגין דהיא ארץ צלצל כנפים, קנטורא ביה אשתכח, דכתיב הוי ארץ. אלא אמר רבי יצחק, בשעתא דקודשא בריך הוא ברא עלמא, ובשא לגלאה עמיקתא מגו מסתרתא, ונהורא מגו חשוכא, הוו פלילן דא בדא, ובגין כך, מגו חשוכא נפק נהורא, ומגו מסתרתא, נפק ואתגלייא עמיקא, ודא נפקא מן דא. דמגו טב, נפיק ביש. ומגו רחמי, נפיק דינא. וכלא אתפליל דא בדא. יצר טוב ויצר רע, ימינא ושמאלא, ישראל ושאר עמין, חוור ואוכם, וכלא חד בחד תליא.

תאנא אמר רבי יצחק אמר רבי יהודה, כל עלמא פלהו לא אתחזי, אלא בחד עטירא דקוטפא (ס"א דקיוטופא) בקיטרוי כד אתדן עלמא בדינא פליל ברחמי אתדן.

ואי לאו, לא יכיל עלמא לקיימא, אפילו רגעא חדא, והא אוקימנא מלי, כמה דכתיב, (ישעיה כו) כי כאשר משפטיך לארץ צדק למדו יושבי תבל.

ותאנא בההוא זמנא דדינא תליא בעלמא, וצדק אתעטרא בדינוי, כמה מארי דגדפין מתערי, לקבלי מארי דדינא קשיא, לשלטה בעלמא. פרסין גדפין מהאי סטרא, ומהאי סטרא, לאשתתחא (ס"א לאשגחא) בעלמא. כדין מתערין גדפין למפרס לון, ולאשתאבא (נ"א ולאשתתפא) בדינא קשיא, ושאטין בעלמא לאבאשא. כדין כתיב, הוי ארץ צלצל כנפים.

אמר רבי יהודה, חמינא בני עלמא בחציפותא, בר אינון זכאי קשוט. ובגין כך, כפיכול, כלא הכי אשתכח, אתא לאתדפאה, מסייעין ליה. אתא לאסתאבא, כמה דאוקימנא, ונטמתם במ.

רבי יוסי הוה אזיל באורחא, פגע ביה רבי חייא, אמר ליה האי דאוקמוה חברייא, דכתיב בעלי, (שמואל א ג) ולכן נשבעתי לבית עלי אם יתכפר עון בית עלי בזבח ומנחה עד עולם. בזבח ומנחה אינו מתכפר, אבל מתכפר הוא בדברי תורה. אמאי. בגין דדברי תורה, סלקין על כל קרבנין דעלמא. כמה דאוקמוה דכתיב, (ויקרא ז) זאת התורה לעולה למנחה ולחטאת ולאשם ולמלואים, שקיל אורייתא לקביל כל קרבנין דעלמא. אמר ליה, הכי הוא ודאי, דכל מאן דאשתדל באורייתא, אף על גב דאתגזר עליה עונשא מלעילא, ניקח ליה מפל קרבנין ועלוון, וההוא עונשא אתקרע. (ובגין דלעי בה לשמה, קודשא בריך הוא אתפייס בהדיח)

ותא חזי, לא אתדכי בר נש לעלמין, אלא במלין דאורייתא. בגיני כך מלין דאורייתא לא מקבלין טומאה, בגין דאידי (משלי ג) קיימא לדפאה לאלין מסאבי, ואסוותא באורייתא אשתכח. דכתיב, רפאות תהי לשרך ושקוי לעצמותיך. ודכיותא אשתכח באורייתא, דכתיב, (תהלים יט) יראת יי' טהורה עומדת לעד. מאי עומדת לעד. דקיימא תדירא בההוא דכיותא, ולא אתעדי מניה לעלמין.

אמר ליה יראת יי' כתיב, ולא תורה. אמר ליה, הכי הוא ודאי, דהא אורייתא מסטרא דגבורה קא אתייה. אמר ליה, ומהתם נפקא, מהכא נפקא, דכתיב, (תהלים קיא) ראשית חכמה יראת יי', וכתיב יראת יי' טהורה.

דף פ"א ע"א

ואורייתא קדושה אתקרי, דכתיב פי קדוש אני יי', ודא אורייתא, דהיא שמה קדישא עלאה. ועל דא, (דף פ"א ע"א) מאן דאשתדל בה אתדכי, ולבתר אתקדש, דכתיב קדושים תהיו, קדושים היו לא כתיב, אלא תהיו. תהיו ודאי. אמר ליה

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש סיון]

הכי הוא, ומקרא פתיב, (שמות יט) ואתם תהיו לי ממלכת כהנים וגוי קדוש, וכתוב אלה הדברים וגו'.

תאנא, קדושה דאורייתא, קדושה דסליקת על כל קדושין. וקדושה דחכמתא עלאה סתימא, סלקא על כלא. אמר ליה לאו אורייתא בלא חכמתא, ולא חכמתא בלא אורייתא, וכלא בחד דרגא הוא, וכלא חד, אלא אורייתא בחכמה עלאה אשתכחת, ובה קיימא, ובה אתנטעו שרשהא מכל סטרין.

עד דהו אולי, אשכחו חד בר נש, בלקינטא דקוסטא, (ס"א בלקינטא דקיסחא) רכיב על סוסיא, אשמיט ידוי לחד ענפא דאילנא. אמר רבי יוסי, האי הוא דכתיב והתקדשתם והייתם קדושים. אדם מקדש עצמו מלמטה, מקדשין אותו מלמעלה. הדא הוא דכתיב, קדושים תהיו פי קדוש אני יי'.

תאני רבי אבא, פרשתא דא כללא דאורייתא היא, וחזתמא דקושטא דגושפנקא היא. בפרשתא דא אתחדשו רזין עלאין דאורייתא, בעשר אמירן, וגזרין ועונשין, ופקודין עלאין, דכד מטאן חברייא לפרשתא דא, הו חדאן.

אמר רבי אבא, מאי טעמא פרשתא דעריות, ופרשתא דקדושים תהיו, סמוכין דא לדא. אלא הכי תאנא, כל מאן דאסתמר מאלין עריין, בקדושה אתעביד ודאי. וכל שכן אי אתקדש בקדושה דמאריה. והא אתערו חברייא.

אימתי עונתן דכלא, לאתקדש בר נש. תא חזי, מאן דבעי לאתקדשא ברעותא דמאריה, לא לישמש אלא מפלגות ליליא ואילך, או בפלגות ליליא. דהא בההיא שעתא, קודשא בריך הוא אשתכח בגנתא דעדן, וקדושה עלאה אתער, וכדין שעתא היא לאתקדשא. האי לשאר בני נשא, תלמידי חכמים דידיעין אורחוי דאורייתא, בפלגות ליליא שעתא דלהון למיקם למלעי באורייתא, לאזדווגא בכנסת ישראל, לשבחא לשמא קדישא, למלכא קדישא.

בליליא דשבתא, דרעותא דכלא אשתכח, זווגא דלהון בההיא שעתא. לאפקא רעותא דקודשא בריך הוא וכנסת ישראל, כמה דאתמר דכתיב, (דברים יד) בנים אתם ליי' אלהיכם. ואלין אקרון קדישין, דכתיב קדושים תהיו פי קדוש אני יי'. וכתוב (תהלים א) והיה כעץ שתול על פלגי מים אשר פריו יתן בעתו וגו'.

קדושים תהיו, רבי אבא פתח, (שמואל ב ז) ומי כעמך כישראל גוי אחד בארץ, תא חזי, בכל עמין דעלמא, לא אתרעי בהו קודשא בריך הוא, בר בישראל בלחודדיהו, ועביד לון עמא יחידאה בעלמא, וקרא לון גוי אחד כשמיה. ואעטר לון בכמה עטרין, וכמה פקודין, לאתעטרא בהו. ועל דא תפילין דרישא ותפילין דדרועא, לאתעטרא בהו בר נש כגוונא דלעילא. ולאשתכחא חד שלים בכלא.

ובהיא שעתא דאתעטר בהו בר נש, ואתקדש בהו, אתעביד שלים, ואקרי אחד, דאחד לא אקרי אלא כד איהו שלים. ומאן דפגים, לא אקרי אחד. ועל דא קודשא בריך הוא אקרי אחד, בשלימו דכלא, בשלימו דאבהו, בשלימו דכנסת ישראל. בגין כך ישראל לתתא אקרון אחד. דכד בר נש אנח תפילין, ואתחפי בכסוייא דמצוה, כדין אתעטר בעטרין קדישין כגוונא דלעילא, ואקרי אחד.

ובגיני כך, לייתי אחד, וישתדל באחד. קודשא בריך הוא דאיהו אחד, ישתדל באחד. דהא לית מלכא משתדל, אלא במאי דאתחזי ליה. ובגין כך כתיב, (איוב כג) והוא באחד ומי ישיבנו, לא שארי קודשא בריך הוא ולא אשתכח אלא באחד. באחד, אחד מבעי ליה אלא במאן דאתתקן בקדושא עלאה למחוי חד. כדין הוא שריא באחד, ולא באתר אחרא.

דף פ"א ע"ב

ואימתי אקרי בר נש אחד. בשעתא דאשתכח דכר ונוקבא, ואתקדש בקדושה (ס"א בעטרין) עלאה, ואתכוון לאתקדשא. ותא חזי, בזמנא (דף פ"א ע"ב) דאשתכח בר נש בזווגא חד דכר ונוקבא, ואתכוון לאתקדשא כדקא יאות. כדין הוא שלים, ואקרי אחד בלא פגימו.

בגיני כך, בעי בר נש למחדי לאתתיה בההיא שעתא, לזמנא לה ברעותא חדא עמיה. ויתכוונן תרווייהו כחד לההיא מלה. וכד משתפחי תרווייהו כחד, כדין כלא חד בנפשא ובגופא. בנפשא: לאדבקה דא בדא ברעותא חדא. ובגופא: כמה דאוליפנא דבר נש דלא נסיב, הוא כמאן דאתפליג, וכד מתחברן דכר ונוקבא, כדין אתעבידו חד גופא. אשתכח דאינהו חד נפשא, וחד גופא, ואקרי בר נש אחד. כדין קודשא בריך הוא שארי באחד, ואפקיד רוחא דקדושה בההוא אחד.

ואלין אקרון בנין דקודשא בריך הוא, כמה דאתמר. ובגיני כך קדושים תהיו פי קדוש אני יי. זכאין אינון ישראל דלא אוקים מלה דא באתר אחרא, אלא ביה ממש, דכתיב פי קדוש אני יי. בגין לאתדבקה ביה, ולא באחרא. ועל דא קדושים תהיו פי קדוש אני יי אלהיכם. (ויקרא יט) איש אמו ואביו תיראו וגו'. הא תנינן, דפרשתא דא כללא דאורייתא. מקיש דחילו דאבא ואימא לשבתותי. אלא אמר רבי יוסי, כלא חד, מאן דדחיל מהאי, נטיר להאי.

איש אמו, אקדים אמו לאביו בדחילו מאי טעמא. כמה דאוקמוה. אבל אימא דלית רשו בידהא כל כך כאביו (ס"א אבל תא חזי אמו דא כנסת ישראל ובגין דבה שריא יראה ואייה יראת ה' אתקרי) אקדים דחילו דילה.

סדר הלימוד ליום יג סיון [יום 249 בשנה]

רעיא מהימנא איש אמו ואביו תיראו ואת שבתותי תשמורו. פקודא דא, שקיל דא לדא. שקיל יקרא דאב ואם, ליקרא דשבת. לאבא אקדים כבוד, והאי איהו דאמר קרא, (מלאכי א) ואם אב אני איה כבודי ואם אדונים אני איה מוראי. כבודי סליק בחושבן עשר אמרו, ול”ב אלהים דעובדא דבראשית.

ובכל אתר (משלי ג) כבוד חכמים ינחלו, ואוקמוה רבנן, אין כבוד אלא תורה. בגין דאינון ל”ב אלהים דתורה, יקרא דיליה. ואלין (אינון) חכמים דאורייתא, חכמים בחכמה, ירתין האי כבוד ולא טפשי, דעליהו אתמר, (משלי ג) וכסילים מרים קלון. ומנלן דמאן דלא ידע באורייתא אקרי כסיל, דכתיב, (תהלים צב) וכסיל לא יבין את זאת. ואין זאת, אלא תורה, דכתיב, (דברים ד) וזאת התורה אשר שם משה.

רעיא מהימנא. בגין דחלישתא, פתחנא לפרשתא באלין פקודין, למהוי מעט עור לך. אתתקף בך, דהא משריין דמתיבתאן אתאן לגבך, בפקודא בטר דא, דאיהו פקודא להעמיד עליך מלך לעילא. וקודשא בריך הוא יוקים לך מלך בעלאין ותתאין בדיוקניה. בגין דרבנן דמתיבתא, עליהו שכינתא עלאה ותתאה. וקודשא בריך הוא מלך באמצעיתא, אחד בעלאין ותתאין הכי אנת תהא בדיוקניה, ברא דיליה, קום ביקרא דמלכא.

קם רעיא מהימנא, וסליק ידוי לעילא, ואמר, יהא רעוא דילך עלת העלות, דאנת מתעלה מעלוי לעלוי, עד דלית עלוי. אלא דאנת לעילא מכל עלוי. למיהב לי חילא, למעבד רעותך בדרגין דילך, דאינון אבא ואימא, ואנא ברא דלהון. ובחודך תרווייהו אחד. ואנת שקלת דחילו דאבא ואימא, לדחילו דילך, בטר דאנת באמצעיתא חד, ולא תרין, בלא שותפו, אף על גב דאינון חד בשותפו דילך, אבל אנת חד בלא שותפו דתניינא. ובגין דא אתמר בך, (דברים לב) ואין אלהים עמדי.

הב לי חילא, לאתערא ביקרך בקדמיתא. ולבטר ביקרא דאבי ואמי דבשמאי, דאוקמוה עליהו, (משלי כח) גודל אביו ואמו ואומר אין פשע חבר הוא לאיש משחית. ואוקמוה מארי מתניתין, אין אביו, אלא קודשא בריך הוא. ואין אמו, אלא כנסת ישראל. ויקרא דילך אבא חכמה, דכליל עשר ספירות מתתא דיליה לעילא, ותרווייהו אינון כורסייא ספסל תחותך ליקרך.

והכי תקינן, למהוי קטן לגדול מכבד דלעילא מניה. אבא, איהו חכמה, הלא אב אחד לכלנן, למהוי משמש תחותך, ואנת פתר עלין על רישיה. ולית פתר עלך, ולית אלהא אחרא. ואימא, לשמשא לאבא. דאיהו תחותיה למהוי פסא תחותיה.

ויאמר איהו, בכל מאמר, עד תלתין ותריין, יהי כן, ויהי כן. ואיהי, עבידת מאמריה מיד. ובגין דעבידת מאמריה וצוניה בלא עפובא כלל, בל”ב שבילין דבהון אתברי כל דבראשית, עובדא

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש סיון]

אתקראת כבוד, (תהלים כט) ובהיכלו פלו אומר כבוד. (יחזקאל ג) ברוך כבוד יי ממקומו. איה מקום כבודו להעריצו.

ותרגום כבוד אביו, יקרא דאבוהי. ודא (תהלים יט) תורת יי תמימה, עלה אתמר (משלי ג) יקרה היא וישראל מפנינים. דאתקראו בנים, בכלל בן ובת, מסטרא דתפארת ומלכות. דאינון בן ובת, יקרא דאביו ואמו, למעבד צווייה, וצווי דיליה, אינון פקודין דעשה. והא אוקמוה מארי מתניתין, יש מצווה ועושה. ובגין כך איהו נעשה ונשמע. והאי איהו כבוד דאבא ואימא, דיצוה לבריה דייעבד הכי ואיהו עביד מיד, בלא עכובא כלל.

ועלת על כלא, אנא בעי לאשתדלא ביקרך, לתקן מדות דאבא ואימא, ליקרך. תהא בעזרי לסדרא כלא כדקא יאות. ואנת תסדר לי, ולכל מארי מתיבתאן עילא ותתא, ומשריין דמלאכין עלאין ותתאין, למהוי מתקנין ומסדרין ליקרא דילך, וליקרא דאבא ואימא, למהוי ספסל תחות רגלוי. ולמעבד צווייה בכל פקודין דיליה. ולמדחל מניה בכל פקודין דלא תעשה.

והאי איהו איש אמו ואביו תיראו, וסמיך ליה ואת שבתותי תשמורו. ובקרא אחרנא ואת מצותי תעשו. מסטרא דפקודין דעשה דאינון כבוד, אקדים אבא לאימא, ודא י"ה. מסטרא דלא תעשה, אקדים אימא לאבא, ודא ה"י. והיינו כבוד אלהים הסתר דבר. לאלין דלא משתדלי בהאי כבוד, הסתר דבר מנייהו.

ועלייהו אתמר, (משלי ג) וכסילים מרים קלון. אלין אינון עמי הארץ, בתר דלא משתדלין בהאי כבוד דאורייתא, ואיך אמרין אבינו שבשמים שמע קולנו חוס ורחם עלינו וקבל תפלתנו. הא איהו לימא לון, ואם אב אני איה כבודי, איה אשתדלותא דלכון באורייתא, ובפקודין דילי, למעבד צוויי, דמאן דלא ידע בצווייה דמאריה, איך יעביד ליה.

בר ממאן דשמע מחכמים ועביד, והאי איהו דקביל נעשה ונשמע. ועם כל דא, מאן דלא קביל ממאריה, אלא משלוחיה, איכא אפרשותא. ומאי אפרשותא אית בין דא לדא. דהא כתיב, משה קבל תורה מסיני, ולבתר ומסרה ליהושע. אנא קבילנא, ולבתר מוסרנא לכלהו. והכי מאן דמקבל מאחרא, כקבלת סיהרא וככבייא משמשא, ובהאי קבול אתמלי. ומאן דמקבל יכיל לאסתלקא מניה נביעו, כמה דחזינא בשמשא וסיהרא, דאסתלקת נהורא דלהון, בליליא, דלא נהיר שמשא, אלא ביממא. וסיהרא בליליא.

ואי תימא דההוא נהורא דסיהרא משמשא איהו, דאף על גב דאתכניש, נהיר בסיהרא וככבייא, הא חזינן מסטרא אחרא בלקותא דסיהרא ושמשא דאסתלק נהורייהו, ואשתארו כגופא בלא נשמתא, דאית אדון עליהם מחשיך מאורייהם. אבל עקרא דנהורא, ההוא אתר דנביע דלית פסק לנהורא דיליה, ולא אית עליה אלהא אחרא למפסק מניה נהורייהו.

ועלת העלות, בתר דאנת תמון, לית פסק לנביעו דנהורא דאורייתא. יחא רעוא דילך דלא תזוז מאבא ואימא דילי, ולא מבנוי. והכי מאן דאמית גרמיה על אורייתא, דהיא יקרה, אתקיימת ביה,

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש סיון]

ולא מפסקת מניה. מה דלאו הכי, מאן דלא ישתדל בה, אלא אף על גב דעבד צווי חכמים, איהו שמש דלהון, עבד ולא בן, אבל אי איהו מהימנא, מאריה אשליט ליה בכל דיליה.

אבל מאן דלא אשתדל באורייתא, ולא משמש חכמים, למשמע מנייהו פקודין, לקיים נעשה ונשמע. אלא דסרח ועבר על לא תעשה, איהו שקיל לאומין דעלמא עובדי עבודה זרה, בנוי דסמאל ונחש, דאתמר בהו, (משלי ג) וכסילים מרים קלון, דלא בעו לקבלא אורייתא, דכל דלית ביה תורה, לית ביה כבוד, דאתמר בהם (משלי ג) כבוד חכמים ינחלו.

ועם כל דא מארי מתיבתא, לא כל כבוד שוה, דהא (מלאכי א) בן יכבד אב ועבד אדוניו. בן יכבד, על מנת דלא לקבלא אגרא, אבל מצווה הוא בכבוד אבא ואימא. ואי לא בעי למעבד צווייה, יכתש ליה אבא ואימא, עד דיעבד על פרחיה. ואי הוי ברא רברבא, בית דין כופין ליה. דאי לא בעי למעבד מה כתיב ביה, (דברים כא) בנגו זה סורר ומורה אינגו שומע בקולנו, ודנין ליה בסקילה. אבל עבד דמשמש על מנת לקבל פרס, אי לא עביד צווייה דרביה, מאריה אעבר ליה מגו ביתיה, ויטול אחרא. מה דלא הוה יכיל למעבד הכי לבריה, אלא או יעביד צווייה או יקטול ליה.

אמר ליה בוצינא קדישא, מאן גרים דלא יעביד צווייה, הואיל ובריה הוא. אמר רעיא מהימנא, ודאי תערובת דרע, ורזא דא גרם לישראל, למחטי גבי אבוהון דבשמאי. ורזא דא, (תהלים קו) ויתערבו בגוים. ודא גרם קטולא לישראל, וחריב בי מקדשא. ובגין דא, אין מקבלים גרים לימות המשיח, אלא (דברים לב) יי' בודד ינחננו ואין עמו אל נכר.

דישראל אינגון מאילנא דחיי, עבד טוב ועבד רע, מסטרטא דמטרטרוין עבד טוב, עבד נאמן לרביה. עבד רע סמאל. מאן דאיהו מאילנא דחיי, איהו בן העולם הבא, בן מסטרטא דבן י"ה, בינ"ה. וירית מלכותא דאיהי ה'. ואיך ירית לה. אי עביד צווייה דאבא ואימא, בגין דאיהו מלכותא מצות המלך, ועליה אתמר, (אסתר ג) מדוע אתה עובר את מצות המלך. איהי מצוה, וצווייה דמלכא על עשה ולא תעשה.

מצוה מדאורייתא, דאיהי תפארת. והכא לית תמן פרודא, קודשא בריך הוא אמת, תורתו תורת אמת, איהו תורתו ומצותו. כגוונא דבינה, תורתו ומצותו דחכמה. דאית תורה דבריא, וחכמה דבריא, ובינה דבריא, והכי בכל מדות. בהאי יכיל בן בהאי אורייתא, למחוי בלא מצוה, ומצוה בלא תורה בפרודא. ומחכא, (דף פ"ג ע"א) בן סורר ומורה. אבל מסטרטא דאצילות, לית אפרשותא, תמן, וכן מתמן אין חטא בא על ידו ולית בה עונש ולא שכר ולא מיתה.

ובגין דא, אורייתא דא אילנא דחיי, שכר העולם הבא, ואילנא דא, אילנא דחיי אתקרי, ואתקרי העולם הבא, ולא אתקרי ביה שכר. בגין דאיהו בן. מתמן, לא אשתדל באורייתא לקבלא אגרא, לא במעשה ולא בדיבור ולא במחשבה.

אתא בוצינא קדישא, לנשקא ליה ידיה. אמר, ודאי אנת הוא בן מתמן, בדיקנא דברא בוכרא דיליה, תפארת ברא דאבא ואימא עלאה, אצילות דיליה בלא הפסקה, לא קנמך ברא

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש סיון]

אחרא, לא במחשבה, ולא בדבור, ולא במעשה. אמר רעיא מהימנא, ואנת, וחברייא, וראשי מארי מתיבתאן, דמומנין הכא, אתי, בלא הפסקה כלל, ובלא תערוכות. נשקו פלהו דא לדא, ואשתמודעו באחווה, ובכו.

פתח רבי שמעון ואמר, עם כל דא, ברא בוכרא חייבין כל אחוי ביקריה, דהא פתיב (שמות כ) כבד את אביה, ואוקמוה רבנן, את לרבות אחיה הגדול. ואפילו מפל סטרא איהו מפרש עלך באורייתא, בשג"ם זה הבל. ולא הוה לאדם קדמאה ברא קדמאה מניה, ואוקמוה רבנן, בשגם, זה משה. דברא דמלכא בכל אתר, אנת בוכרא מסטרא דאילנא דחיי דטוב ורע, אנת הוא טוב. (בוכרא) הדא הוא דכתיב, (בראשית א) וירא אלהים את האור כי טוב, (שמות ב) ותרא אותו כי טוב הוא.

ומתמן קרא יתך קודשא בריך הוא עבד נאמן. לבתר סליקת למהוי מלכא, הדא הוא דכתיב, (דברים לג) ויהי בישורון מלך. לבתר בן בית לעילא. מלך מסטרא דמלכות דבריא. בן בית, מסטרא דבינה דבריא. פען אנת מלך, מסטרא דאילנא דמלכות דאצילות. בן בית, מסטרא דב"ן י"ה, תפארת דאצילות, זכאה חולקך. ומאן גרים לך דא, בגין דאשתדלותך בתורה ובמצוה, ליחדא קודשא בריך הוא ושכינתיה, לאעלא מלכא על אתריה, ועל משרייתיה לעילא, ועל ישראל לתתא.

ובגין כך (ס"א ובגינך) ירתין פלהו נשמתין דאצילות מניה, ואתקריאו בגין דיליה, משם ידו"ד דאצילות, דלית תמן פרוד וקצוץ. דבקדמיתא אתמר בהו בגין לקודשא בריך הוא ושכינתיה, מצד יהו"ה דבריא, דאתמר ביה בראתיו יצרתיו אף עשיתיו, וכען בגים לידו"ד דאצילות.

ובך אתקיים פקודא, דאיהי מצוה על ישראל, להעמיד עליהם מלך. הדא הוא דכתיב, (דברים יז) שום תשים עליך מלך. ואתקיים כך (דברים לג) ויהי בישורון מלך, כד בקדמיתא. וכלהו מתנהגין אבתרך, כאברין דמתנהגין פלהו בתנועה דנשמתא, דאתפשטא על כל אבר. בגין דכתר עליון אנת תהא מעוטר ביה, דביה עלת העלות איהו כתר על כלא, טמיר וגניז מלגיו מניה. ומניה אתפשט על כל ספירן, ומסדר לון למהוי דא רב, ודא זעיר, ודא בינוני, ואנהיג לון לרעותיה, ונהיר בהו, ומקשר לון, ומיחד לון.

הכי אנת תהא מנהיג לישראל, בכל מדות טבין דיליה, ותסדר כל חד כדחוי ליה, הבכור בכורתו, והזעיר כצעירתו, ובינוני כפום דרגיה. ותקשר לון קשר אחד לגבי אבוהון דבשמאי. למהוי פלהו בשפה ברורה, לברכא לקודשא בריך הוא. ולקדשיה, ולייחדיה, בדרגא דילך, במחשבה דילך, באצילות דילך, דאתקיים כך (במדבר יא) ואצלתני מן הרוח אשר עליך ושמתני עליהם. קום אתער בפקודא, להכרית זרעו של עמלק. (פרשת תצא רפ"א ע"ב שייך לנשא קמ"ה ע"א)

(ויקרא יט) איש אמו ואביו תיראו וגו' פקודא דא, לכבד אב ואם, דאצטריך בר נש למדחל מאבוי ומאמיה, ולאוקיר לון. כמה דאצטריך בר נש לאוקיר ליה לקודשא בריך הוא. מסטרא דרוחא דיהב בגויה. ולמדחל מניה. הכי אצטריך ליה לאוקיר לאבוי ולאמיה, מסטרא דגופא

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש סיון]

דיליה, ולמדחל מנהון, דהא אינון משתתפין בקודשא בריך הוא, ועבדי ליה גופא, והואיל ואינון שותפין בעובדא, ליהו שותפין בדחילו ויקרא.

כגוונא דא, ג' שותפין אשתכחו לעילא ברזא דאדם. אדם קדמאה, אף על גב דגופא דיליה הוה מעפרא, לאו מעפרא דהכא הוה אלא מעפרא דבי מקדשא דלעילא. אבא ואימא אשתכחו, ומלכא עלאה אשתתף בהדיהו, ושדר ביה רוחא דחיי, ואתברי. וכגוונא דא, אשתכח פלא עילא ותתא. ועל דא אצטריך ליה לבר נש למדחל לקודשא בריך הוא, ולמדחל לאבוי ולאמיה.

בסתרי תורה, אדם קדמאה לא הוה ליה מהאי עלמא כלום. חד צדיק עבד שמושא בנוקביה, ואתעביד מההוא שמושא גופא חדא, דנהירו דיליה יתיר מפל אינון מלאכין שליחן לעילא. וכד אתברי ההוא גופא מלכא עלאה, שדר בההוא צדיק כ"ב אתוון, ואשתתף בהדיהו, ונפק לעלמא.

פיון דנפק, חמו ליה שמשא וסיהרא, ואסתימו (דף פ"ג ע"ב) נהורייהו, דתפוחא דרגליה אחשיך נהורא דלהון. מאי טעמא. בגין דמעובדא דשמשא וסיהרא עלאה נפק. פיון דחטא, אתחשך, ואזעיר גרמיה, ואצטריך לגופא אחרא במשכא ובבשרא. דכתיב, (בראשית ג) ויעש יי' אלהים לאדם ולאשתו עור וילבישם. פההוא שמושא דעבד ההוא צדיק בנוקביה, לא אשתכח מקדמת דנא, ולבתר דנא, דהא עד לא נפק לצורף אומנא.

עד דאתא חנוך, ונטיל ליה קודשא בריך הוא מארעא, ואבריר פסולת וקסטורא מכספא, וכן בכל אינון צדיקייא די בארעא. לבתר אתתקן ההוא אתר, ואתעבידו רוחין ונשמתין בשמושייהו וגופא מתתא בארעא. ועל דא בשותפו דלעילא ותתא, בר נש אתי לעלמא, ואצטריך למדחל לאינון שותפין, ולאוקיר לון, כמה דאתמר (ע"כ רעיא מהימנא)

רבי יצחק אמר, מה פתיב לעילא, קדושים תהיו. אתי בר נש לאתקדשא באתתיה כחד. ממאן הוא שבחא יתיר בההיא קדושה. הוי אימא מנוקבא. בגין כך איש אמו ואביו תיראו.

רבי יהודה אמר, איש אמו ואביו תיראו, פהאי גוונא, (בראשית ב) ביום עשות יי' אלהים ארץ ושמים. ובאתר אחרא, אקדים שמים לארץ. אלא לאחזאה דתרווייהו כחדא אתעבידו. אוף הכא אקדים אימא לאבא, ובאתר אחרא אקדים אבא לאימא, לאחזאה דתרווייהו כחדא אשתדלו ביה.

דף פ"ב ע"א

ואת שבתותי תשמורו, שקיל דא לדא, וכלא כחדא אתקלו במתקלא חד. דכתיב, (שמות לא) ושמרתם את השבת פי קדש היא לכם, וכתיב (שמות כ) זכור את יום השבת לקדשו. אלא חד לאבא, וחד לאימא. פתיב הכא איש אמו ואביו תיראו ואת שבתותי תשמורו. וכתיב התם (ויקרא כו) את שבתותי תשמורו ומקדשי תיראו. מהו מקדשי. (דף פ"ב ע"א) כמשמעו. תו מקדשי אלין אינון דמקדשי גרמיייהו

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש סיון]

בהיא שעתא. פגוונא דא, (יחזקאל ט) וממקדשי תחלו. אל תקרי ממקדשי, אלא ממקדשי. מה להלן ממקדשי, אף פאן ממקדשי, דאינון אבא ואימא. (ויקרא יט) איש אמו ואביו תיראו. רבי שמעון אמר, פתיב (דברים ד) ואתם תדביקים ביי' וגו'. זכאין אינון ישראל, דמתדבקן ביה בקודשא בריך הוא, (אינון ולא אומין עובדי כוכבים ומזלות) ובגין דאינון מתדבקן ביה בקודשא בריך הוא, כלא אתדבקו כחדא דא בדא.

תא חזי, בשעתא דבר נש מקדש לתתא, פגון חברייא דמקדשי גרמייהו משבת לשבת, בשעתא דווגא עלאה אשתכח, דהא בהיא שעתא רעוא אשתכח, וברכתא אודמנת. פדין מתדבקן פלהו כחד, נפשא דשבת, וגופא דאודמן בשבת. ועל דא כתיב, איש אמו ואביו תיראו, דאינון וווגא חד בגופא, בהיא שעתא (לאתקדשא) דאתקדשא. ואת שבתותי תשמורו.

השלמה מההשמטות (סימן ב)

שמור את יום השבת, ההוא במדה שביעית נאמר דכתיב, את שבתותי תשמורו ומקדשי תיראו, מאי ניהו מדה שביעית הוי אומר זה מדת טובו של הקדוש ברוך הוא. ומאי טעמא אמר שבתותי ולא אמר שבת.

משל למה הדבר דומה, למלך שהיה לו אשה נאה, וכל שבוע ושבוע מזמינה יום אחד להיות עמו. והמלך יש לו בנים נאים ואוהבם, ואמר להם הואיל וכן הוא, שמחו גם אתם ביום שמחתי, כי אני בשלכם אני משתדל, וגם אתם הדרו אותי. ומאי טעמא זכור ושמור. זכור לזכר ושמור לכלה. ומאי טעמא ומקדשי תיראו, שמרו עצמכם מן התרהור, כי מקדשי קדוש הוא. למה, כי אני יי בכל צד. (עד כאן מההשמטות)

דא שבת עלאה ושבת תתאה, דאינון מזמני לנפשא בהווא גופא, מההוא וווגא עלאה. ועל דא ואת שבתותי תשמרו, תרי וכלא אתדבק דא בדא, זכאה חולקיהון דישראל.

דבר אחר ואת שבתותי תשמורו, לאזהרה לאינון דמחפן לזווגייהו משבת לשבת, והא אוקימנא, כמה דכתיב, (ישעיה נז) לסריסים אשר ישמרו את שבתותי. מאן סריסים. אלין אינון חברייא דמסרסן גרמייהו כל שאר יומין, בגין למלעי באורייתא. ואינון מחפאן משבת לשבת. הדיא הוא דכתיב אשר ישמרו את שבתותי, כמה דאת אמר (בראשית לו) ואביו שמר את הדבר. ובגין כך ואת שבתותי תשמורו. איש אמו ואביו תיראו, דא גופא. ואת שבתותי תשמרו, דא נפשא. וכלא אתדבק דא בדא. זכאה חולקיהון דישראל.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש סיון]

(ויקרא ט) אל תפנו אל האלילים ואלהי מסכה לא תעשו לכם. רבי חייא פתח, (דברים ט) אל תפן אל קשי העם הזה וגו'. אל תפן. וכי מאן הוא דיימא למלכא, אל תפן. והא פתיב (איוב לד) פי עיניו על דרכי איש. וכתיב (ירמיה כג) אם יסתר איש במסתרים ואני לא אראנו נאם יי', והא בכלא אשגח קודשא בריך הוא וכל עובדין מסתפל, ועייל בדינא על פלהו, אם טב ואם ביש, כמה דאת אמר, (קהלת יב) האלהים יביא במשפט על כל נעלם אם טוב ואם רע. ומשה אמר אל תפן.

אלא, כמה בעי בר נש לאסתמרא מחובוי, בגין דלא יחטי קמי מלכא קדישא. תא חזי, בר נש דעביד מצוה, ההיא מצוה סלקא, וקיימא קמי קודשא בריך הוא, ואמרה אנא מפלגנייא דעבד לי. וקודשא בריך הוא מני לה קמיה, לאשגחא בה כל יומא לאוטבא ליה בגינה. עבר על פתגמי אורייתא, ההיא עבירה סלקא קמיה, ואמרה אנא מפלגנייא דעבד לי, וקודשא בריך הוא מני לה, וקיימא תמן לאשגחא בה, לשיצאה ליה. הדא הוא דכתיב, (דברים לב) וירא יי' וינאץ מפעם בניו ובנותיו. מהו וירא. ההוא דקיימא קמיה.

תב בתשובה, מה פתיב. (שמואל ב יב) גם יי' העביר חטאתך לא תמות. דאעבר ההוא חובא מקמיה, בגין דלא יסתפל ביה. לאוטבא ליה. ועל דא אל תפן אל קשי העם הזה ואל רשעו ואל חטאתו. אמר רבי יוסי, וכן מהכא משמע, דכתיב, (ירמיה ב) נכתם עונך לפני.

רבי יוסי זעירא, עאל קמיה דרבי שמעון יומא חד, אשכחיה דהוה יתיב וקארי, פתיב, (בראשית ג) ויאמר האדם האשה אשר נתת עמדי היא נתנה לי מן העץ ואוכל. משמע דאדם וחוה פחדא אתבריאו, ובגופא חדא. דכתיב אשר נתת עמדי, ולא פתיב אשר נתת לי, אמר ליה, אי הכי, והפתיב (שמואל א א) אני האשה הנצבת עמכה בזה. ולא פתיב הנצבת לפניך. אמר ליה, אי פתיב הנתנת עמך, הוה אמינא הכי, פדכתיב אשר נתת עמדי, אבל הנצבת פתיב.

אמר ליה, והא פתיב (בראשית ב) ויאמר יי' אלהים לא טוב היות האדם לבדו אעשה לו עזר כנגדו. אעשה לו השתא. אמר ליה הכי הוא ודאי, דאדם לבדו הוה, דלא הוה ליה סמך מנוקביה, בגין דהות בסטרוי כמה דאוקימנא. ומה דאמר אעשה לו עזר, הכי הוא, דלא פתיב אברא לו עזר, בגין דכתיב, (בראשית ה) זכר ונקבה בראם. אבל אעשה פתיב. ומהו אעשה. אתקן. משמע דקודשא בריך הוא בטיל לה מסטרוי, ותקין לה בתקונא, ואייתי לה קמיה. וכדין אשתמש אדם באנתתיה, והוה ליה סמך.

ותנינו, שפירו דאדם קדתיא דקיטרא עלאה, מזיהרא דנהרא. שפירו דחיה, דלא הוה יכלין כל בריין לאסתכלא בה. ואפילו אדם לא הוה אסתכל בה, עד ההוא זמנא דחאבו, ואעדיאת (ס"א ואזעירת) שפירו דלהון. כדין אסתכל בה אדם, ואשתמודע בה לשמשא בה. הדא הוא דכתיב, (בראשית ד) וידע אדם עוד את אשתו. וידע: בכלא. וידע: בתשמיש. וידע: דאשתמודע בה ואסתכל בה.

דף פ"ד ע"א

ותנינו, אסיר ליה לבר נש לאסתכלא בשפירו דאנתתא, בגין דלא ייתי בהרהורא בישא, ויתעקר (דף פ"ד ע"א) למלה אחרא. וכך הוה רבי שמעון עבדי, כד הוה אזיל במתא, והוה חברייה אזלין אבתריה, וחמא לאינתו שפיראן, מאיך עיניה, והוה אמר לחברייה אל תפנו.

וכל מאן דיסתכל בשפירו דאנתתא ביממא, אתי להרהורי בליליא. ואי סליק ההוא הרהורא בישא עלויה, אעבר משום ואלהי מסכה לא תעשו לכם. תו, אי שמש באנתתיה בזמנא דסליק ביה ההוא הרהורא בישא, אינון בנין דאולידו אלהי מסכה אקרונ. ועל דא כתיב, (ויקרא יט) אל תפנו אל האלילים ואלהי מסכה לא תעשו לכם. רבי אבא אמר, אסיר ליה לבר נש לאסתכלא באילי עבודה זרה, ובנשי דעמין, ולא לאתהנייא מנייהו, ולא לאתרפאה בהו, דאסיר ליה לבר נש לאסתכלא באתר דלא אצטריך.

רבי אבא פתח, (תהלים פו) פנה אלי וחנני תנה ענך לעבדך, פנה אלי וחנני, וכי לא הוה ליה לקודשא בריך הוא בעלמא שפירא כדוד, דאיהו אמר פנה אלי וחנני. אלא הכי תנינו, דוד אחרא אית ליה לקודשא בריך הוא, והוא ממנא על כמה אוכלוסין עלאין ומשריין. וכד בעי קודשא בריך הוא לרחמא על עלמא, אסתכל בהאי דוד, ונהיר ליה אנפין, והוא נהיר לעלמין, וחיים עלמא.

ושפירו דהאי דוד, נהיר לעלמין כלהו, רישיה גולגלתא דדהבא, אתרקימת בשבעה תכשיטי זינין דדהבא. והא (תיקון קכ"ב, יתרו ע"ג) אוקמוה. וחביבותא דקודשא בריך הוא לקבליה, ומסגיאות רחימותא דיליה גביה, אמר ליה לקודשא בריך הוא, דיהדר עינוי לקבליה, ויסתכל ביה. בגין דאינון שפירן בכלא, כמה דאת אמר, (שיר השירים ו) הסבי עיניך מנגדי וגו'. הסבי עיניך מנגדי דבשעתא דאלין עיינין מסתכלין ביה בקודשא בריך הוא, כדין מתערין בלביה קסטין דבלסטראי, ברחימותא עלאה, ובסגיאות שלהוביתא דרחימו עלאה לגביה, אמר הסבי עיניך מנגדי, אסחר עיניך לסטר אחרא מני, דאינון מוקדין לי בשלהובי רחימותא. ועל דא כתיב ביה כדוד, (שמואל א טו) והוא אדמוני עם יפה עינים וטוב ראי. ובגין

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש סיון]

ההוא דוד עלאה שפירא, רחמינא ותיאונבתא דקודשא בריה הוא לאדבקה ביה. אמר דוד פנה אלי וחנני.

כגוונא דא, (בראשית כז) ויאמר ראה ריח בני פריח שדה אשר ברכו יי'. משמע דעאל עמיה עם יעקב גנתא דעדן, דאיהו שדה דתפוחין קדישין. וכי היך יכיל גנתא דעדן לאעלא עמיה, דהא גנתא דעדן כמה רב הוא בפותיא ובארפא. כמה זינין דבייתין עלאין קדישין, דרגין על דרגין, מדורין על מדורין אית תמן.

אלא (שמות ר"י ע"ב) גנתא אחרא עלאה קדישא אית ליה לקודשא בריה הוא, וזהו גנתא רחמוותא דיליה, ואתדבק ביה, ולא אתנטיר אלא לקודשא בריה הוא בלחודוי, דהוא עייל ביה. ודא אחסין קודשא בריה הוא לאשתכחא תדיר עמהון דצדיקייא. וכל שכן לאשתכחא ביה בייעקב, ודא זמין ליה קודשא בריה הוא לאעלאה עמיה לסייעא ליה.

כגוונא דא, (בראשית כח) אני יי' אלהי אברהם אביך ואלהי יצחק הארץ וגו'. תנו, מלמד שנתקפלה לו ארץ ישראל. וכי ארץ ישראל, דאיהי ד' מאות פרסה על ד' מאות פרסה, היך אתעקרת מאתרה, ויתבא תחותוי. אלא ארץ אחרא עלאה קדישא אית לקודשא בריה הוא, וארץ ישראל אקרי. והיא תחות דרגא דיעקב דקאים עליה. ואחסין לה קודשא בריה הוא לישראל בגין רחמוותא דלהון, לדירא עמהון, ולדברא להון, ולאגנא להון מפלא, ואקרי ארץ חיים.

סדר הלימוד ליום יד סיון [יום 250 בשנה]

דף פ"ד ע"ב

תא חזי, אסיר ליה לבר נש, לאסתכלא באתר דקודשא בריך הוא מאיס ביה, ורחיקא ביה נפשיה. ומה במה דרחים קודשא בריך הוא, אסיר לאסתכלא ביה, במה דרחיק על אחת כמה וכמה. דתא חזי, אסיר ליה לבר נש לאסתכלא בקשת, בגין דאיהו חיזו דדיקנא עלאה. אסיר ליה לבר נש לאסתכלא באת קיימא דיליה, בגין דהוא רמזו לצדיקא דעלמא. אסיר ליה לבר נש לאסתכלא, באצבען דכהני, בשעתא דפרסי ידיהו, בגין דתמן שריא יקרא דמלכא עלאה. ומה באתר קדישא עלאה אסיר (דף פ"ד ע"ב) לאסתכלא, באתר מסאבא רחיקא לא כל שפן. ובגין כן, אל תפנו אל האלילים. רבי יצחק אמר, ומה לאסתכלא בהו אסיר, למפלח להו, או למעבד להו, על אחת כמה וכמה.

ובגין כן, אל תפנו אל האלילים. הכא אתא לאזהרא להו לישראל פקדמיתא. לקביל (שמות כ) לא יהיה לך אלהים אחרים על פני. ואלהי מסכה לא תעשו לכם, לקביל לא תעשה לך פסל אני יי' אלהיכם. לקביל אנכי יי' אלהיך, איש אמו ואביו תיראו. לקבל כבוד את אביו ואת אמו. ואת שבתותי תשמורו, זכור את יום השבת לקדשו. לא תשבעו בשמי לשקר. לא תשא את שם יי' אלהיך לשוא. לא תגנובו, לא תגנובו. ולא תכחשו, ולא תשקרו איש בעמיתו. לא תענה ברעך עד שקר. מות יומת הנואף והנואפת, לא תנאף. לא תעמוד על דם רעה, לא תרצח. והא אוקמוה, ועל דא כללא דאורייתא, בפרשתא דא.

אמר רבי חייא, בקדמיתא, אנכי יי' אלהיך. זכור את יום השבת. לא תשא. לא תרצח. לא תנאף. לא תגנובו. בלישנא יחידאי. והכא, אני יי' אלהיכם. איש אמו ואביו תיראו, ואת שבתותי תשמורו. אל תפנו אל האלילים. בלישנא דסגיאין. אלא תא חזי, מיומא דהו ישראל שכיחין בעלמא, לא אשתכחו קמי קודשא בריך הוא, בלבא חד, וברעותא חדא, כמה בההוא יומא דקיימו בטורא דסיני. ועל דא כלא אתמר בלשון יחידאי. לבתר בלישנא דסגיאין, דהא לא אשתכחו כל כן בההוא רעותא.

רבי אלעזר הוה אזיל למחמי לרבי יוסי ברבי שמעון בן לקוניא חמוי, והוה עמיה רבי חייא ורבי יוסי, כד מטו חד בי חקל, יתבו תחות אילנא חדא. אמר רבי אלעזר, כל חד לימא מלה דאורייתא. פתח רבי אלעזר ואמר, (הושע יג) ואנכי יי' אלהיך מארץ מצרים ואלהים זולתי לא תדע. לא פתיב אשר הוצאתיך מארץ

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש סיון]

מצרים, אלא אנכי יי' אלהיך מארץ מצרים, וכי מארץ מצרים הוה להו מלפא, ולא מקדמת דנא, והא פתיב (בראשית לה) ויאמר יעקב אל בניו הסירו את אלהי הנכר אשר בתוכם. וכתוב (בראשית לה) ונקומה ונעלה בית אל, ואת אמרת מארץ מצרים.

אלא, מן יומא דהוה ישראל בעלמא, לא אשתמודעו יקרא דקודשא בריך הוא. בר בארעא דמצרים, דהוה בההוא פולחנא קשיא, וצווחו לקבליה, ולא אשתנו מנימוסא דלהון לעלמין. ותמן אתבחינו אבהתנא, כדהבא מגו שפכה. (ס"א כפתורא דדהבא מגו טפסא) ועוד, דהוה חמאן בכל יומא, כמה חרשין, כמה זינן בישין, לאטעאה לון לבני נשא, ולא סטו מארחא לימינא ולשמאלא. ואף על גב דלא הוה ידעי כל כך ביקרא דקודשא בריך הוא, אלא הוה אזלין בתר נימוסי אבהתהון.

ולבתר, חמו כמה נסין, וכמה גבוראן, ונטל לון קודשא בריך הוא לפולחניה. ובגין דכלהו חמו כמה נסין ואתין בעיניהון, וכל אינון אתין וגבורן. אמר ואנכי יי' אלהיך מארץ מצרים. דתמן הוה באתגלייא יקרא דיליה. ואתגלי עליהו על ימא, וחמו זיו יקרא עלאה דיליה אפין באפין. דלא תימרין אלהא אחרא הוא דמליל עמנא, אלא אנא הוא דחמיתון בארעא דמצרים, אנא הוא דקטלנא סנאיכון בארעא דמצרים. אנא הוא דעבדנא כל אינון עשר מחאן בארעא דמצרים. ובגיני כך, ואלהים זולתי לא תדע, דלא תימא דאחרא הוא, אלא אנא הוא כלא.

דף פ"ה ע"א

תו פתח, (ויקרא יט) לא תעשוק את רעך ולא תגזול לא תלין פעולת שכיר אתך עד בקר. לא תלין פעולת שכיר אמאי. אלא מקרא אחרא אשתמע, דכתיב, (דברים כד) ביומו תתן שכרו ולא תבא עליו השמש כי עני הוא ואליו הוא נושא את נפשו. לא תבא עליו השמש, אזדהר דלא תתכנש בגינוי מעלמא, עד לא ימטי זמנך לאתכנשא. כמה דאת אמר, (קהלת יב) עד אשר לא תחשך השמש וגו'. מהכא אולפינא מלה אחרא, מאן דאשלים לנפשא דמסכנא. אפילו (דף פ"ה ע"א) דמטו יומי לאסתלקא מעלמא, קודשא בריך הוא אשלים לנפשיה, ויהיב ליה חייך יתיר.

לא תלין פעולת שכיר, תא חזי, מאן דנטיל אגרא דמסכנא, כאילו נטיל נפשיה, ודאנשי ביתיה. הוא אזער נפשיהו, קודשא בריך הוא אזעיר יומי, ואזער נפשיה, מההוא עלמא. דהא כל אינון תבלים דנפקי מפומיה, כל ההוא

יומא, בלהו סלקין קמיה דקודשא בריך הוא, וקיימין קמיה, לבתר סלקא נפשיה, ונפשיהו דאנשי ביתיה, וקיימין, באינון הבלים דפומיה. וכדין, אפילו אתגזר על ההוא בר נש כמה יומין, וכמה טבאן, בלהו מתעקראן מניה, ומסתלקי מניה.

ולא עוד, אלא דנפשא דיליה לא סלקא לעילא, והיינו דאמר רבי אבא, רחמנא לשובינן מנייהו, ומעלבוננייהו. ואוקמוהו אפילו עשיר הוא, ואליו הוא נושא את נפשו דייקא, אפילו מכל בר נש נמי, וכל שכן מסכנא. והיינו דהוה רב המנונא עבדי, כד הוה ההוא אגיר מסתלק מעבידתיה, הוה יחיב ליה אגריה, ואמר ליה, טול נפשך דאפקידת בידי, טול פקדונך.

ואפילו אמר יהא בידך, דאנא (לא) בעינא לסלקא אגרי. לא הוה בעי. אמר פקדונא דגופך, לא אתחזי לאתפקדא בידי, כל שכן פקדונא דנפשא. דהא פקדונא דנפשא לא אתיהיבת, אלא לקודשא בריך הוא. דכתיב, (תהלים לא) בידך אפקיד רוחי, אמר רבי חייא, ובידא דאחרא שארי. אמר ליה, אפילו בידיה, בתר דיהיב.

כתיב לא תלין פעולת שכיר, וכתיב ולא תבא עליו השמש. אלא הא אוקמוהו, אבל תא חזי לך יומא ויומא, דלא שלטא ביה יומא עלאה אחרא. ואי איהו לא יחיב ליה נפשא דיליה בההוא יומא, כמאן דפגים לההוא יומא עלאה. ובגיני כך ביזמו תתן שכרו, ולא תבא עליו השמש. והא דאתמר לא תלין, בגין דנפשיה לא סליק, וסליק ההוא נפשא דמסכנא, ודאנשי ביתיה, כמה דאתמר.

רבי חייא פתח ואמר קרא אבתריה, (ויקרא יט) לא תקלל חרש ולפני עור וגו', האי קרא כמשמעו. אבל פרשתא דא, כלא אוליפנא מינה מלין אחרנין, וכלהו תליין דא בדא. תא חזי, מאן דלייט לחבריה, ואיהו קמיה, ואכסיף ליה, כאלו אושיד דמיה, והא אוקימנא. והאי קרא, דלאו חבריה עמיה, והוא לייט ליה, ההיא מלה סלקא.

דלית לך מלה ומלה דנפיק מפומיה, דלא אית ליה קלא, ההוא קלא סליק לעילא, וכמה קסטרין מתחברן עמיה דההוא קלא, עד דסלקא ואתער אתר דתהומא רבא, כמה דאוקמוהו וכמה מתערין עליה דההוא בר נש. ווי למאן דאפיק מלה בישא מפומיה, והא אוקמוהו.

ולפני עור לא תתן מכשול, כמשמעו. ואוקמוהו, במאן דגרים לאחרא למחטי. וכן מאן דמחי לבריה רבא. ולפני עור לא תתן וגו', במאן דלא מטא להוראה ואורי, (כמה דאת אמר) דכתיב, (משלי ז) כי רבים חללים הפילה ועצומים כל הרוגייה.

והאי אעבר, משום ולפני עור לא תתן מכשול, בגין דאכשיל ליה לחבריה לעלמא דאתי.

דתנינן מאן דאזיל באורח מישר באורייתא, ומאן דאשתדל באורייתא פדקא יאות, אית ליה חולקא טבא תדיר לעלמא דאתי. דההיא מלה דאורייתא דאפיק מפומיה, אזלא ושאטא בעלמא, וסלקא לעילא. וכמה עלאין קדישין מתחבראן בההיא מלה, וסלקא באורח מישר, ואתעטר בעטרא קדישא, ואסתחי בנהרא דעלמא דאתי, דנגיד ונפיק מעדן, ואתקבל ביה, ואשתאב בגויה, ואתענג (ס"א ואתנטע) סוחרניה דההוא נהרא, אילנא עלאה. וכדין נגיד ונפיק נהורא עלאה ואתעטר ביה בההוא בר נש כל יומא, כמה דאתמר. (יתרו נ"ז ע"א).

דף פ"ה ע"ב

ומאן דלעי (נ"א דיליף) באורייתא, ולא אשתדל בה באורח קשוט, (דף פ"ה ע"ב) ובאורח מישר. ההוא מלה סלקא, וסטי אורחין, ולית מאן דיתחבר בה, וכלא דחיין לה לבר, ואזיל ושאט בעלמא ולא ישכח אתר. מאן גרים ליה האי. ההוא דסאטי ליה מאורח מישר, הדא הוא דכתיב ולפני עור לא תתן מכשול. ובגיני כך כתיב, ויראת מאלהיך אני יי'.

ומאן דתיאובתיה למלעי באורייתא, ולא אשכח מאן דיולף ליה, והוא ברחימותא דאורייתא, לעי בה, ומגמגם בה, בגמגומא דלא ידע. כל מלה ומלה סלקא, וקודשא בריך הוא חדי בההיא מלה, וקביל לה, ונטע לה סוחרניה דההוא נחלא, ואתעבידו מאלין מלין אילנין רברבין, ואקרון ערבי נחל, הדא הוא דכתיב, (משלי ה) באהבתה תשגה תמיד.

ודוד מלכא אמר, (תהלים פו) הורני יי' דרפך אהלך באמתך. וכתיב (תהלים כז) ונחני בארץ מישור למען שוררי. זכאין אינון דידיעין אורחוי דאורייתא, ומשתדלי בה בארץ מישר, דאינון נטעין אילנין דחיין לעילא, דכלהו אסוותא. ובגין כך כתיב, (מלאכי ב) תורת אמת היתה בפיהו. וכי אית תורה דלאו איהי אמת. אין כגוונא דאמרן, דאורי מאן דלא ידע, ולא איהו קשוט וההוא דאולף מלה מיניה, אולף מלה דלאו איהו אמת. ובגיני כך כתיב, תורת אמת היתה בפיהו.

ועם כל דא, מבעי ליה לבר נש למילף מלי דאורייתא מפל בר נש, אפילו ממאן דלא ידע. בגין דעל דא יתער באורייתא, וייתי למילף ממאן דידיע, ולבתר אשתכח, דאזיל בה באורייתא בארץ קשוט. תא חזי, ישתדל בר נש בעלמא באורייתא ופקודוי, אפילו דלא עביד לשמה, דמתוך שלא לשמה בא לשמה.

רבי יוסי פתח קרא אבתריה ואמר, (ויקרא ט) לא תעשו עול במשפט וגו'. לא תעשו עול במשפט, כמשמעו. אבל הא אתמר, דפרשתא דא מלין עלאין ויקירין אית בה בפקודי אורייתא. האי קרא מסופיה קא משמע, דכתיב בצדק תשפוט עמיתך. תא חזי, תרי דרגין אינון הכא: משפט, וצדק. מה בין האי להאי. אלא חד רחמי, וחד דינא, ודא אתבסם בדא.

כד אתער צדק, דאין דינא לכלא פחדא, דלית ביה רחמי, ולאו וותרנותא. כד אתער משפט, אית ביה רחמי. יכול יהא כלא במשפט. אתא קרא ואמר, בצדק תשפוט עמיתך. מאי טעמא. בגין דצדק לאו דאין לדא ושביק לדא, אלא כלהו פחדא בשקולא חדא. כגוונא דא לא תשא פני דל ולא תהדר פני גדול, אלא כלהו בשקולא חדא, בצדק. יכול יהא כלא דינא בצדק בלחודוי. אתא קרא ואמר תשפוט, דבעי לחברא להו פחדא, דלא ישתכח דא בלא דא, והאי שלימו דדינא. וכל כף למה. בגין דקודשא בריך הוא שכיח תמן. ובגיני כף בעי לאשלמא דינא. כגוונא דאיהו עביד לתתא, כגוונא דיליה ממש עביד לעילא. ותא חזי, קודשא בריך הוא שוי כורסיא דדינא, בשעתא דדייני יתבין, הדא הוא דכתיב, (תהלים ט) כונן למשפט כסאו. ומתמן אתתקן כורסיה דקודשא בריך הוא. ומאן איהו כורסיה. אלין אינון צדק ומשפט. הדא הוא דכתיב, (תהלים פט) צדק ומשפט מכון כסאך. ומאן דדאין דינא, בעי למידן (ס"א למיתב) בכורסיה דמלכא. ואי פגים חד מנזייהו, כאלו פגים לכורסיה דמלכא. וכדין קודשא בריך הוא אסתלק מבינייהו דדייני, ולא קאים בדינייהו. ומאי אמר. (תהלים יב) עתה אקום יאמר יי' וגו'. ורוחא דקודשא אמר, (תהלים נז) רומה על השמים אלהים.

דף פ"ו ע"א

רעיא מהימנא (ויקרא ט) לא תשנא את אחיך בלבבך הוכח תוכיח את עמיתך וגו'. פקודא דא, לאוכחא לההוא דחטי, למחזי ליה רחימו סגיא, דרחים ליה, בגין דלא יתענש איהו. דהא בקודשא בריך הוא כתיב, (משלי ג) פי את אשר יאהב יי' יוכיח. וכמה דקודשא בריך הוא עביד ואוכח למאן דרחים ליה, הכי יוליף בר נש מההוא ארחא, ויוכח לחבריה. קודשא בריך הוא במאי אוכח לבר נש. אוכח ליה ברחימו בסתרא, אי יקבל ליה יאות. ואי לא, אוכח ליה בין רחימו. אי יקבל יאות. ואי לא, אוכח ליה באתגלייא לעיניהון דכלא. אי יקבל יאות. ואי לאו, שרי ליה, ולא אוכח ליה, ושביק (דף פ"ו ע"א) ליה יזיל ויעביד רעותיה.

בקדמיתא אודע ליה בסתרא, בגין לאוכחא ליה, ולא תערא ליה, דלא ינדע ביה בר נש. ודא איהו ביניה לביניה. אי מקבל יאות. ואי לאו, אודע ליה בין רחימו, בזמנא דכהנא רבא הוה בעלמא, יהיב ליה מרעין בערסיה, ואתו רחימו דקודשא בריך הוא, ואודען ליה, אי אית ביה

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש סיון]

חובא דיישוב מניה, ולעין במליה. אי מקבל יאות, ואי לא אוכח ליה באתגלייא, בממוניה, בכנוי, דכלא מלחשן עליה, וייתון לגביה. אי מקבל יאות. ואי לא שארי ליה מאריה למעבד רעותיה, ולא יתקיף ביה לעלמין. פגוונא דא אצטריף ליה לאוכחא לחבריה בקדמיתא בסתרא. לבתר בין רחימוי. לבתר באתגלייא. מפאן ולהלאה ישבוק ליה ועביד רעותיה.

ועל דא פתיב הוכח תוכיח. הוכח: בסתרא, דלא ינדע ביה בר נש. תוכיח: בין חברוי ורחימוי. את עמיתך: באתגלייא. ועל דא לא פתיב בקדמיתא תוכיח, אלא הוכח. תו הוכח, אי איהו בר נש דיכסוף, לא יימא ליה ולא יוכיח ליה אפילו בסתרא, אלא יימא קמיה, כמאן דמשתעי במלין אחרנין. ובגו אינון מלין, ידבר מאן דעבד תהוא חובא הוא כף וכף, בגין דאיהו ידע בגרמיה, וישתביק מההוא חובא. ועל דא הוכח. ואם לאו, תוכיח. ולבתר את עמיתך באתגלייא. מפאן ולהלאה ולא תשא עליו חטא.

דבר אחר ולא תשא עליו חטא, דהא פיון דבר נש אוכח לחבריה, ואודמן לאוכחא ליה באתגלייא, לא יסלק קמיה תהוא חובה דעביד, דאסיר ליה ודאי, אלא יימא סתם, ולא יסלק עלוי תהוא חובא באתגלייא, ולא ירשים עלוי חובא, דקודשא בריך הוא חס על יקרא דבר נש, אפילו בחייביא. (ע"כ רעיא מהימנא) (פקודא ח"י לברכא ליה לקודשא בריך הוא וכו' ר"ע ע"ב)

פתח ואמר, ויהי קול השופר הולך וגו'. ויהי קול השופר, הכא אתפליגו ספרי קדמאי וכו', עד דאתו רבי אבא ורבי יהודה, ואודו ליה לרבי אחא. (אמר המגיה מצאתי כתוב כאן זה המאמר ויען שכבר הודפס פרשת ויקרא דף ו' ע"ב שורה כ"ב ומסיים בדף ח' ע"א שורה כ"ז, לא רציתי להדפיסו פעם שנית)

קמו, עד דהוו אזלי, אמר רבי אלעזר לא תלך רכיל בעמך לא תשנא את אחיך לא תקום ולא תטור. הא אוקימנא לון, וכלהו אתערו עלייהו חבריאי, אבל נימא מלה בפרשתא דא, פתיב, את חקותי תשמורו בהמתך לא תרביע פלאים שדך לא תזרע פלאים ובגד פלאים שעטנז לא יעלה עליך.

פתח רבי אלעזר ואמר, (ישעיה מג) אתם עדי נאם יי' ועבדי אשר בחרתי למען תדעו ותאמינו וגו'. אתם עדי, אלין אינון ישראל. ותנינו, אלין אינון שמיא וארעא, דכתיב (דברים ל) העידותי בכם היום את השמים ואת הארץ. אבל ישראל אינון סהדין אלין על אלין, ושמיא וארעא וכלא, סהדין עלייהו. ועבדי אשר בחרתי, דא יעקב, דכתיב (ישעיה מט) ויאמר לי עבדי אתה ישראל אשר בך אתפאר, וכתוב, (ירמיה ל) ואתה אל תירא עבדי יעקב. ואית דאמרי דא דוד. ודוד עבדי אקרי, דכתיב, (ישעיה לו) למעני ולמען דוד עבדי אשר בחרתי, דא דוד עלאה.

למען תדעו ותאמינו לי ותבינו פי אני הוא. מאי פי אני הוא. דאתרעיתי בההוא דוד, ובההוא יעקב. אנא, הוא ממש. לפני לא נוצר אל, דתנינו, קרא

קודשא בריך הוא ליעקב אל, דכתיב, (בראשית לג) ויקרא לו אל אלהי ישראל. קודשא בריך הוא קרא ליעקב אל. הדיא הוא דכתיב, לפני לא נוצר אל ואחרי לא יהיה. ובגין כך, אני הוא. פלא כמה דאתמר. ואחרי לא יהיה, דהא דוד הכי אקרי, ולא אית בתריה אחרא.

דף פ"ו ע"ב

תא חזי, כד ברא קודשא בריך הוא עלמא, אתקין כל מלה ומלה, כל חד וחד בסטרוי. ומני עליהו חילין עלאין. ולית לה אפילו עשבא זעירא בארעא, דלית ליה חילא עלאה לעילא. וכל מה דעבדין בכל חד וחד, (תרי נוסחי) וכל מה דכל חד וחד עביד, פלא הוא בתקיפו דההיא חילא עלאה, דממנא עליה לעילא. וכלהו נמוסין גזירין מדינא, על דינא נטלין, ועל דינא קיימין. לית מאן דנפיק (דף פ"ו ע"ב) מן קיימיה לבר.

וכלהו ממנו, מן יומא דאתברי עלמא, מתפקדן שלטונין על כל מלה ומלה. וכלהו נטלין על נימוסא אחרא עלאה, דנטלין כל חד וחד. כמה דכתיב, (משלי לא) ותקם בעוד לילה ותתן טרף לביתה וחק לנערותיה. פיון דנטלין ההוא חק, פלהו אקרין חקות, וההוא חק דאתיהיב להו, מן שמיא קא אתי, וכדין אתקרין חקות שמים. ומנלן דמן שמים קא אתין. דכתיב (תהלים פא) כי חק לישראל הוא.

ועל דא כתיב, את חקותי תשמורו בגין דכל חד וחד ממנא על מלה ידיעא בעלמא, בההוא חק. בגין כך אסיר למחלה זינין, ולא עלא זינא בזינא אחרא. בגין דאעקר לכל חילא וחילא מאתריהו, (אכחיש פמליא של מעלה) ואכחיש פומבי דמלכא.

פלאים, מהו פלאים. כמאן דיהיב אחרא בבי מטרא, כמה דאת אמר (ירמיה לו) אל בית הפלא, בגין דלא למעבד מידי. פלאים: מניעותא, דמנע לכל אינון חילין מעבידתא דלהון. פלאים: ערבובייתא, דעביד ערבובייתא בחילא דלעילא, ואכחיש פומבי דמלכא, כמה דאתמר, (ובגין כך) ובגד פלאים שעטנז לא יעלה עליה.

תא חזי, כתיב (בראשית ב) ומעץ הדעת טוב ורע לא תאכל ממנו כי ביום אכלך ממנו מות תמות. והא אתמר, דשני פקודוי דמלכא, ואחלה עץ חיים, דביה אשתלים פלא, וביה תליא מהימנותא, ואתדבק באתר אחרא. והא תנינן, בכלא בעי בר נש לאחזאה עובדא פגוונא דלעילא, ולמעבד עובדא כמה דאצטריך. ואי אשתני במלה אחרא, הוא אנגיד עליה לשריא ביה מלה אחרא דלא אצטריך.

ותא חזי, בשעתא דבר נש אחזי עובדא לתתא בארחה מישר, כמה דאצטריך, נגיד ונפיק ושריא עלוי רוח קדישא עלאה. ובשעתא דאיהו אחזי עובדא לתתא באורחא עקימא, דלית איהו אורח מישר, כדין נגיד ונפיק ושרי עלוי רוח אחרא, דלא אצטריך, דסטי ליה לבר נש לסטר ביש. מאן משנד עליה ההוא רוחא. הוי אומר, ההוא עובדא דאחזי בסטר אחרא.

כתיב (משלי לא) דרשה צמר ופשתים. דרשה, מהו דרשה. דבעיא ודריש על צמר ופשתים, מאן דמחבר לון כחדא, ואי תימא בציצית אמאי שרי. הא אוקמוה. אבל התם הוא ההוא לבושא בתקונוי, באשלמות עובדא פדקא חזי. (נ"א ודא) תו, דרשה צמר ופשתים, למעבד נוקמא במאן דמתבר לון כחדא. אבל אימתי שריא. בשעתא דאיהו באשלמותא, דכתיב, ותעש בחפץ כפיה. וציצית, הא אוקימנא דהתם בההוא כללא דשלימותא אשתכח, ולא עביד מדי. אבל בשעתא דלא אשתכח בשלימותא, מאן דאתי לחברא לון כחדא, אתער עליה רוחא דלא אצטריך.

מלה דא מאן אוכח. קין והבל אוכחן. דדא אתי מסטרא חד, ודא אתי מסטרא אחרא. ובגין כך לא לבעי לן לחברא לון כחדא. (ס"א ל"ג מלה דא מאן אוכח. קין והבל אוכחן) וקרבנא דקין, אתרחק מקמי קרבנא דהבל.

ועל דא ובגד פלאים שעטנז לא יעלה עליה. לא יעלה עליה סתם, לא יעלה עליה רוחא אחרא לשלטאה בך. ואצטריך ליה לבר נש לאחזאה עובדא דכשרא כמה דיאות, ובההוא עובדא שריא עליה רוח קדישא, רוח עלאה, לאתקדשא ביה, אתא לאתקדשא מקדשין ליה, דכתיב והתקדשתם והייתם קדושים פי קדוש אני יי'.

סדר הלימוד ליום טו סיון [יום 251 בשנה]

דף פ"ז ע"א

כתיב ומעץ הדעת טוב ורע, ומה על דא גרים אדם מיתה בעלמא, מאן דאחזי עובדא אחרא דלא אצטריך, על אחת כמה וכמה. שור וחמור אוכחן. מסטרא דא אקרי שור, ומסטרא דא אקרי חמור, ועל דא כתיב (דברים כב) לא תחרוש בשור ובחמור יחדו. לא תעביד ערבוביא כחדא, בגין דאתער לאתחברא סטרא אחרא כחדא, לאבאשא עלמא. ומאן דפריש לון, אסגי שלמא בעלמא. אוף הכא, מאן דפריש לון בההוא גוונא כמה דאמרו, דלא אשתכח שוע (דף פ"ז ע"א) טווי ונוז כחדא, האי בר נש אסגי שלמא עליה, ועל כל עלמא.

קרבנא דקין הוה פשתים, וקרבנא דהבל הוה צמר, לאו דא כדא, ולא דא כדא. רזא דמלה, קין פלאים הוה, ערבוביא דלא אצטריך, סטרא אחרא, דלא זינא דחיה ואדם. וקרובגיה מההוא סטרא קא אתיא. הבל מזינא חדא דאדם וחיה. ובמעשה דחיה אתחברו אלין תרין סטרין. ובגין דאתחברו כחדא, לא אתיא מנייהו תועלתא לעלמא, ואתאבידו.

ועד יומא דין, סטרא דלהון קיימא. ומאן דאחזי גרמיה בעובדא דחבורא דא, אתער עליה אינון סטרין כחדא, ויכיל לאתזקא, ושארין עלוי רוחא אחרא, דלא אצטריך. וישראל בעאן לאתערא עליהו רוחא קדישא למחוי קדישין, לאשתכחא בשלמא, בעלמא דין ובעלמא דאתי.

כתיב (ויקרא ו) ולבש הכהן מדו בד ומכנסי בד יהיו על בשרו (ובאבנט בד יחגור) אמאי אקרי בד, יחידאי. בגין דלא בעי לחברא להאי פשתים באחרא, ועל דא לא כתיב מדו פשתים, אלא בד יחידאה.

וכהנא אמאי איהו בעי לאתחזאה בהאי. אלא אלין מאני בד, בעי לאתחזאה בהו על מזבח העולה, כד הוה מפני קטרא (ס"א קטמא) דדשנא דעולה, דהא עולה מסטרא דעבודה זרה והרהורא בישא קא אתיא. ובגין כך, בעי לאתחזאה בהו בלחודייהו, ולא בערבוביא כמה דאמרו, בגין דיתכפר ליה לבר נש כל אינון חובין דאתיין מההוא סטרא.

וכד עייל למקדשא, אתר דשלימו אשתכח, וכל אינון פולחני דשלימותא, אף על גב דאתחברו, לית לן בה, כמה דאמרו בציצית, בגין דתמן אשתכחו ואתחברו כל אינון זיינין דלעילא, וכל אינון מאני מקדשא, משתכחין ביה כמה

זַיִנִין מְשַׁנִּין דָּא מִן דָּא, וְכִלְהוּ אֶתְכַלִּילוּ תַּמָּן כְּגִוּוֹנָא דְלַעִילָא. וְכַאֲדִין אִינוּן יִשְׂרָאֵל, דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא יְהִיב לְהוּ אֹרִייתָא דְקִשׁוּט, אֹרִייתָא דְמַהֲמִנּוּתָא, וְרִיחָם לְהוּ מִכָּל שְׂאֵר עַמִּין עֹבְדֵי עֲבוּדָה זָרָה, דְכְּתִיב, (מלאכי א) אֶהְבַּתִּי אֶתְכֶם אָמַר יי'.

פְּתַח רַבִּי חֵיָא אֲבַתְרִיהּ וְאָמַר, כִּי תִבְאוּ אֶל הָאָרֶץ וְנִטְעַתֶּם כָּל עֵץ מֵאֲכַל וְגו'. וּבִשְׁנָה הָרְבִיעִית יִהְיֶה כָּל פְּרִיו קֹדֶשׁ הַלּוּלָיִם לַיי'. כִּי תִבְאוּ אֶל הָאָרֶץ, הָא אֹקְמוּהָ חֲבַרְיָא, אֲבַל תָּא חֲזִי, דְהָא אִילָנָא לָא עֲבִיד פִּירִין, אֱלָא בְּאַרְעָא. וְאַרְעָא אֲפִיק לְהוּן, וְאַחֲזִי הוּא אִיבָא לְעֵלְמָא. וְאַרְעָא לָא עֲבַדָּא פִּירִין אֱלָא מִגּו חִילָא אַחֲרָא דְעֵלָה. כְּמָה דְנוֹקְבָא לָא עֲבַדָּא פִּירִין, אֱלָא מִגּו חִילָא דְדְכוּרָא.

וְהוּא אִיבָא, לָא אֲשַׁתְּלִים בְּאַשְׁלֻמוּתָא, עַד תְּלַת שָׁנִין. וְחִילָא לָא אֲתַפְקֵדָא עֲלֵיהּ לְעֵילָא עַד דְּאֲשַׁתְּלִים. בְּתַר דְּאֲשַׁתְּלִים אֲתַפְקֵדָא עֲלֵיהּ חִילָא וְאַרְעָא אֲתַתְּקַנַּת בֵּיהּ. דְּהָא עַד תְּלַת שָׁנִין אַרְעָא לָא אֲתַתְּקַנַּת בֵּיהּ וְלָא (אשתכחת) אֲשַׁתְּלִימַת (ס"א אַתְבַּסְמַת) (נ"א אַסְתַּכְמַת) עֲמִיָה. בְּתַר דְּאֲשַׁתְּלִים וְאַתְתַּקְנוּ כַּחְדָּא כְּדִין הוּא שְׁלִימוּתָא.

תָּא חֲזִי, נוֹקְבָא, עַד תְּלַת זְמַנִּין דְּאַתְעַבְרָא, אִיבָא דְמַעְהָא לָא אֲשַׁתְּלִים. בְּתַר ג' עִידוּאָן, נוֹקְבָא אֲתַתְּקַנַּת בְּהוּא אִיבָא, וְאַסְתַּכְמוּ כַּחְדָּא. כְּדִין הוּא אִיבָא שְׁלִימוּ דְכָלָא, וְשְׁפִירוּ דְכָלָא. בְּתַר דְנִפְק, עַד ג' שָׁנִין לָא אִית לֵיה חִילָא לְעֵילָא, דְּהָא כְּדִין אֲשַׁתְּלִים בְּשׁוּלָא דִילֵיהּ. לִוי אֲתַרְעִי מִכָּלָא, תְּלִיתָאָה לְאַמִּיָה, דְּאַתְתַּקְנַת בֵּיהּ, וְאַסְתַּכְמַת ס"א (ואתבסמת) בְּחֵדִיָה.

דף פ"ז ע"ב

בְּתַר ג' שָׁנִין, אֲתַפְקֵדַת עֲלֵיהּ (ס"א אַתְפַּקְד עֵלָה) חִילָא עֲלָאָה לְעֵילָא. וּבִשְׁנָה הָרְבִיעִית, יִהְיֶה כָּל פְּרִיו קֹדֶשׁ הַלּוּלָיִם. מֵאִי קֹדֶשׁ הַלּוּלָיִם. תּוֹשְׁבָחָן, לְשִׁבְחָא לֵיה לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. עַד הָכָּא. מִכָּאֵן וְאִילָךְ רְזָא דְמַלְהָ, דְּבִשְׁנָה (דף פ"ז ע"ב) הָרְבִיעִית מְזַדְדוּגַת כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְהַלּוּלָא חַד אֲשַׁתְּכַח. דְכְּתִיב קֹדֶשׁ הַלּוּלָיִם, הַלּוּלָא וְחֻדוּהָ בְּזִמְנָא (ס"א בְּזוּגָא) חַדָּא.

מֵאִי שְׁנָה (הרביעית) דָּא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. וְתַנִּינָן, שְׁנָה הָרְבִיעִית, דָּא כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל דְּאִיְהִי קִיָּימָא רְבִיעָאָה לְכוּרְסִיָּא, וְכִלְאָ חַד, דְּהָא כְּדִין קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא מְזַדְדוּג בְּהַ כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל, וְכְדִין הִיא קֹדֶשׁ, וְהַלּוּלָא קֹדֶשׁ אֲשַׁתְּכַח, (וקודשא בריך הוא אנדווג בהדה) וְכְדִין חֵיילִין אֲתַמְנָן עַל עֵלְמָא, עַל כָּל מְלָה וְמְלָה כְּדָקָא חֲזִי לֵיה מִכָּאֵן וְלַהֲלָאָה מִתְּבַרְכָּאֵן כְּלָהוּ, וְשְׁאֵרֵי לְמִיכַל, דְּהָא כְּלָהוּ בְּשְׁלִימוּתָא דְכָלָא, בְּשְׁלִימוּתָא דְעֵילָא וְתַתָּא.

ועד לא אשתלים בכלא מתתא ומעילא, אסיר למיכל מניה. ומאן דאכיל מניה, כמאן דלית ליה חולקא בקודשא בריך הוא ובכנסת ישראל, דהא תהוא איבא בלא רשותא עלאה קדישא קיימא, דלא שארי עליה עד דישתלים. ובלא רשותא. תתאה, דהא לא אסתכמת (ס”א אתבסמת) חילא דארעא ביה. והוא דאכיל מניה, אחזי גרמיה דלית ליה חולקא לעילא ותתא, ואי בריך עליה, ברכה לבטלה הוא. דהא קודשא בריך הוא עד כען לא שריא עלוי, ולית ביה חולקא. רחמנא לישזבינן מאינן דלא משגיחין ליקרא דמאריהון.

זכאין אינן צדיקיא בעלמא דין, ובעלמא דאתי, עלייהו פתיב (משלי ד) וארח צדיקים פאור נוגה. בגין דבההוא זמנא, יסתלק חויא דשריא בנוקבא בקדמיתא, וייתי דכורא למשרי באתריה פד בקדמיתא, וכלא יהא שלים. תאנא בזמנא דזכאה שארי בעלמא וכו’ עד צדיק כתרמר פרת. (אמר המגיה המאמר הזה ימצאהו המעיין בפרשת ויקרא דף י”ד ע”ב שורה כ”ד ומשלים דף י”ו ע”א שורה כ”ב)

רבי יוסי פתח קרא ואמר, (ויקרא יט) לא תאכלו על הדם. הא בכמה אתר אוקמוה חבריאי, וכל הני קראי אבתריה. וכל חד וחד באתגלייא. אבל האי קרא אית לאתערא ביה, דכתיב מפני שיבה תקום וגו’. מפני שיבה, שיבה דאורייתא סתם. תקום, מכאן דבעי בר נש למיקם בקיימא (מכאן דבעי בר נש למיקם) מקמי ספר תורה, והכי רב המנונא (ס”א ייסא) סבא, פד הוה חמי ספר תורה, הוא קם מקמיה, ואמר מפני שיבה תקום. (כד הוה חמי חומש דאורייתא הוא קם מקמיה) (ס”א עביד ליה הדורא) (והוי אמר והדרת פני זקן) כגוונא דא, בעי בר נש למיקם בקיימיה לקמיה דתלמיד חכם, בגין דאיהו קאים בקיימא (נ”א בדיוקנא) קדישא עלאה. ורמוז לכהנא עלאה (ס”א והכא רמיז לעתיקא) קדישא עלאה, דכתיב והדרת פני זקן, דאיהו בעלמא. אמר רבי שמעון, מכאן רמוז לתורה שבכתב ורמוז לתורה שבעל פה.

ותו תנינן, האי קרא לדרשא הוא דאתא, מפני שיבה תקום, כמה דאתערו ביה חבריאי, מפני שיבה תקום, אזהר ליה לבר נש, עד לא יסתלק בסיבותא, דיקום בקיימא טבא בעלמא, בגין דדין הוא הדורא ליה, אבל לסוף יומוי לית שבחא ליה לבר נש כל פד, פד איהו סיב ולא יכיל למהוי ביש. אלא שבחא דיליה, פד איהו בתוקפיה, ואיהו טב. ושלמה מלכא צווח ואמר, (משלי כ) גם במעלליו יתנפר נער וגו’. כגוונא דא כתיב, (קהלת יב) וזכור את בוראך בימי בחורותיך. אמר רבי אלעזר, ודאי (הכי הוא) אורחא דא מתקנא קמן, והאי אורחא דקודשא בריך הוא.

דף פ"ח ע"א

פִּתַח וְאָמַר, (תהלים א) כִּי יוֹדַע יי' דְּרֹךְ צְדִיקִים וְדֶרֶךְ רָשָׁעִים תֵּאבֵד. מֵאִי כִּי יוֹדַע יי'. אֱלֹהִים, קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא יוֹדַע וְאֲשַׁגַּח בְּאַרְחָא דְצְדִיקֵינֵי, לְאוֹטְבָא לְהוּ, וְלֹאֲגָנָא לְהוּ, וְהוּא אֲזִיל קִמְיֵיהוּ לְנִטְרָא לְהוּ. וּבִגִּין כֶּךָ, מֵאֵן דְנִפְיֵיק לְאַרְחָא בְּעֵי דְלַהוּי הֵהִיא אַרְחָא דְקוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא, וְיִשְׁתַּתַּף לֵיהּ בְּהַדְיָהוּ. וּבִגִּין כֶּךָ כְּתִיב, כִּי יוֹדַע יי' דְּרֹךְ צְדִיקִים וְדֶרֶךְ רָשָׁעִים תֵּאבֵד. הִיא מְגַרְמָה, בְּגִין דְקוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא לֹא (דף פ"ח ע"א) אֲשַׁתְמוֹדַע לֵיהּ לְהַתּוּא אַרְחָא דְלַהוּן, וְלֹא אֲזִיל בְּהַדְיָהוּ.

כְּתִיב דְרֹךְ, וּכְתִיב אַרְחָא, מִהּ בֵּין הָאֵי לְהָאֵי. אֱלֹהִים, דְרֹךְ: דְשָׂאָר קְרוֹסוּלֵי בְנֵי נְשָׂא אֲזִלוּ בָהּ. אַרְחָא: דְאִיהוּ אֲתַפְתַּח מִן זְמַנָּא זְעִירָא (דא ארץ כמה דאת אמר (איוב ל"ד) וארץ לחברה עם פעלי און) וְעַל אַרְחָא דָּא כְּתִיב, (משלי ד) וְאַרְחָא צְדִיקִים כְּאוֹר נֶגְהָ הוֹלֵךְ וְאוֹר עַד נִכּוֹן הַיּוֹם. אֲמֵן כֵּן יְהִי רְצוֹן.

בְּרוּךְ יי' לְעוֹלָם אֲמֵן וְאֲמֵן. יְמַלּוּךְ יי' לְעוֹלָם אֲמֵן וְאֲמֵן.

פרשת אמור

(ויקרא כ"א) וַיֹּאמֶר יי' אֶל מֹשֶׁה אֲמֹר אֶל הַכֹּהֲנִים בְּנֵי אַהֲרֹן וְאָמַרְתָּ אֲלֵיהֶם לִנְפֹשׁ לֹא יִטְמָא בְּעַמּוּי. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, מֵאִי טַעְמָא דָּא לְקַבֵּל דָּא, דְכְּתִיב לְעֵילָא, וְאִישׁ אוֹ אִשָּׁה כִּי יִהְיֶה בָהֶם אוֹב אוֹ יִדְעוּנֵי מוֹת יוֹמָתוֹ, וְסִמְיָךְ לֵיהּ אֲמֹר אֶל הַכֹּהֲנִים. אֱלֹהִים (משמע) כִּי יוֹן דְאֲזַחַר לְהוּ לְיִשְׂרָאֵל, לְקַדְשָׁא לְהוּ בְכֻלָּא, אֲזַחַר לְהוּ לְכַהֲנֵי לְקַדְשָׁא לְוֵן, וְכֵן לְלוּיִם. לְכַהֲנֵי מִזִּין. דְכְּתִיב אֲמֹר אֶל הַכֹּהֲנִים. לְלוּאֵי מִזִּין. דְכְּתִיב, (במדבר יח) וְאֵל הַלוּיִם תְּדַבֵּר וְאָמַרְתָּ אֲלֵיהֶם. בְּגִין דִּישְׁתַּכְחוּן כְּלָהוּ זַכָּאֵין קַדִּישֵׁין דְכִּיִּין.

אֲמֹר אֶל הַכֹּהֲנִים בְּנֵי אַהֲרֹן, מֵאִי טַעְמָא הֵכָּא בְנֵי אַהֲרֹן, וְכִי לֹא יִדְעוּנָא דְבְנֵי אַהֲרֹן נִינְהוּ. אֱלֹהִים בְּנֵי אַהֲרֹן, וְלֹא בְנֵי לוּי, דְאַהֲרֹן דְהוּא שִׁירוּתָא דְכָל כְּהֵנֵי דְעֵלְמָא, דְבִיָּה אֲתַרְעֵי קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא מְכַלָּא, בְּגִין לְמַעַבְד שְׁלָמָא בְּעֵלְמָא, וּבְגִין דְאַהֲרֹן אַרְחוּי סְלִיקוּ לֵיהּ לְהָאֵי, דְכָל יוֹמוֹי דְאַהֲרֹן הוּוּ מִשְׁתַּדֵּל לְאַסְגָּאָה שְׁלָמָא בְּעֵלְמָא. וּבְגִין דְאוֹרְחוּי כֶּךָ, סְלִיק לֵיהּ קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא לְהָאֵי, לְמִיעַל שְׁלָמָא בְּפִמְלִיא דְלְעֵילָא, וּבְגִין כֶּךָ אֲמֹר אֶל הַכֹּהֲנִים בְּנֵי אַהֲרֹן.

אֲמֹר אֶל הַכֹּהֲנִים בְּנֵי אַהֲרֹן וְאָמַרְתָּ אֲלֵיהֶם. רַבִּי יְהוּדָה פִּתַּח, (תהלים לא) מִה רַב טוֹבָךְ אֲשֶׁר צִפְנַתָּ לִירְאִיךָ וְגו'. מִה רַב טוֹבָךְ, כִּמְהָ עֲלָאָה וַיִּקְרָא, הֵהוּא נְהוּרָא עֲלָאָה דְאַקְרִי טוֹב, דְכְּתִיב וַיִּרְא אֱלֹהִים אֶת הָאוֹר כִּי טוֹב. וְדָא הוּא אוֹר הַגְּבוּז, דְבִיָּה עֵבִיד קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא טַב בְּעֵלְמָא, וְלֹא מְנַע לֵיהּ בְּכָל יוֹמָא, בְּגִין דְבִיָּה

מתקיים עלמא, וקאים עליה. אשר צפנת ליראיך, דתנו, נהורא עלאה עבד קודשא בריך הוא כד ברא עלמא, וגניז ליה לצדיקיא לזמנא דאתי. הדא הוא דכתיב, אשר צפנת ליראיך.

פעלת לחוסים בך. פעלת, בזמנא דאתברי עלמא, ההוא נהורא הוה קאים ונהיר מרישא דעלמא לסייפי דעלמא. כד אסתפל קודשא בריך הוא, לאינון חייבין דזמינן לקיימא בעלמא, גניז ליה לההוא נהורא, דכתיב (איוב לח) וימנע מרשעים אורם. וזמין לאנהרא לצדיקיא לעלמא דאתי, ודא הוא אשר צפנת ליראיך, וכתיב (מלאכי ג) וזרחת לכם יראי שמי שמש צדקה ומרפא בכנפיה.

תא חזי, בשעתא דבר נש קאים למיהך לההוא עלמא, והוא בבי מרעיה, אתיין עליה ג' שלוחין, וחמי תמן, מה דלא יכיל בר נש למחמי כד איהו בהאי עלמא. וההוא יומא, יומא דדינא עלאה הוא, דמלכא בעי פקדונא דיליה. זכאה ההוא בר נש, דפקדוניה אתיב למלכא כמה דאתייהיב ליה בגויה. אי ההוא פקדונא אתטנף בטנופי גופא, מה יימא למארי פקדונא.

דף פ"ח ע"ב

זקף עינוי, וחמי למלאך המות קאים קמיה, וסייפיה שליפא בידיה, קסטור בקטרין, בקוטמא דההוא בר נש. ולית לה לנפשא קשיו בכלא, כפרישו דילה מן גופא. ובר נש לא מית, עד דחמי לשכינתא, ומגו סגיאות תיאובתא דשכינתא, נפשא נפקת (דף פ"ח ע"ב) לקבלא לשכינתא.

בתר דנפקא, מאן איהי נפשא דאתדבק בה (ס"א ותקבל) ויקבל בגופא (ס"א בגויה) והא אוקמוה להני מלי. בתר דנפקא נפשא מן גופא, ואשתאר גופא בלא רוחא, אסיר למשבק ליה בלא קבורתא, דכתיב, (דברים כא) לא תלין נבלתו על העץ פי קבר תקברנו ביום ההוא. בגין דמיתא דישתהי כ"ד שעות, דאינון יומם ולילה, בלא קבורתא, יהיב חלישותא בשייפוי דרתיכא, ומעכב עבידתא דקודשא בריך הוא מלמעבד דאפשר דקודשא בריך הוא גזר עליה, בגין למיתיה בגלגולא אחרא, מיד בההוא יומא דאתפטר, לאוטבא ליה. וכל זמנא דלא אתקבר גופא, נשמתא לאו עאלת קמי קודשא בריך הוא, ולא יכלא למהוי בגופא אחרא, בגלגולא תניינא, דלא יהבין לנשמתא גופא אחרא, עד דיתקבר קדמאה. ודא דמי לבר נש דמיתת אתתיה, לא אתחזי ליה, למיסב אתתא אחרא, עד דקביר לקדמיתא, ובגין דא אמרה אורייתא, לא תלין נבלתו על העץ.

דבר אחר, כד אתפרשא נשמתא מן גופא, ובעיא למיזל לההוא עלמא, לא תיעול לההוא עלמא, עד דיהבין לה גופא אחרא מנהורא, ולבתר יכלא למיעל.

ומאלו תנודע, דהו ליה תרין גופין, חד דביה אתחזי לתתא לבני נשא, וחד דביה אתחזי לעילא, בין מלאכין עלאין קדישין. וכל כמה דגופא לא אתקבר, צערא הוא לנשמתא, ורוח מסאבא אזדמן לשרייה עלוי, ולסאבא להווא גופא.

ובגין דהווא רוח מסאבא, אזדמן, לא לבעי ליה לאיניש, למיבת הווא גופא ליליא חד, בגין דרוח מסאבא אשתכח בליליא, ואשתטח בכל ארעא, לאשפחא גופא בלא נפשא, לסאבא ליה, ואסתאב יתיר, ועל דא אזהר לכהני ואמר, לנפש לא יטמא בעמיו, בגין דאינון קדישין לא ישרי עלייהו רוח מסאבא, ולא יסתאבון. (ויקרא כ"א) אמור אל הפהנים, רבי יצחק אמר, אמור אל הפהנים, בלחישו. כמה דכל עובדיהון דכהני בלחישו, כן אמירה דלהון בלחישו. אמור ואמרת: זמנא חד, ותרין זמנין, לאזהרא להו על קדושייהו, בגין דלא יסתאבון. דמאן דמשמש באתר קדישא, בעיא דישתכח קדישא בכלא. לנפש לא יטמא, כמה דאוקימנא, דגופא בלא רוח, מסאבא הוא, ושאר עיליה רוח מסאבא. דהא תיאובתא דרוחי מסאבי לגבי גופיהון דישראל איהו, בגין

דאתרק מנייהו רוחא קדישא, ובמנא דקודשא, אתיין לאתחברא. וכהני דאינון קדישין, קדושתא על קדושתא, לא בעיין לאסתאבא כלל, בגין דכתיב, (במדבר ו) כי נזר אלהיו על ראשו. וכתיב פי שמן משחת אלהיו עליו אני יי.

והוא כגוונא דלעילא קאים לתתא, דכתיב, (תהלים קלג) פשמן הטוב על הראש יורד על הזקן זקן אהרן שיורד על פי מדותיו, האי קרא אוקמוה, אבל פשמן הטוב על הראש, דא משח רבות קדישא עלאה, דנגיד ונפיק מאתר דנהרא עמיקא דכלא. דבר אחר, דנגיד ונפיק מרישא דכל רישין, סתימא דכל סתימין. על הראש, על הראש ודאי, רישא דאדם קדמאה.

סדר הלימוד ליום טז סיון [יום 252 בשנה]

דף פ"ט ע"א

יורד על הזקן, דא דיקנא יקרא, כמה דאוקמוה. זקן אהרן, דא כהן גדול דלעילא, והא אוקמוה. וההוא שמן, (דף פ"ט ע"א) יורד על פי מדותיו, דמאינון משיחן, נגיד ונפיק ונחית לתתאי, וכגוונא דא נגיד ואתער פהנא תתאה, במשח רבות לתתא.

האי קרא, לאו רישיה סיפיה, ולא סיפיה רישיה. כתיב אמור אל הכהנים בני אהרן ואמרת אליהם לנפש לא יטמא. לא יטמאו מבעי ליה, מהו לא יטמא. אלא, על ההוא כהן עלאה מכלהו קאמר. אמר רבי יהודה והא כתיב והכהן הגדול מאחיו. (כאן חסר) אלא ודאי הכי הוא כמה דאתמר, ואמר רבי יצחק, כהנא דקאים לתתא, כגוונא דלעילא, בקדושה אצטריך לאשתכחא יתיר מכלא, כמה דאתמר.

רעיא מהימנא פקודא דא, לסדרא כהנא בכל יומא בוצינין בבי מקדשא, והא אוקימנא ברזא דמנורה. ואיהו רזא כגוונא דלעילא, בגין דנהירו עלאה במשח רבו, נחית על רישא דכהנא בקדמייתא לבתר איהו אדליק ואנהיר כל בוצינין. דכתיב פשמן הטוב על הראש וגו', וכתיב פי שמן משחת אלהיו עליו וגו'. ועל דא אתייהיב רשו לכהנא בלחודוי, לסדרא בוצינין, ולאדלקא להון בכל יומא תרין זמנין, לקבל נהירו דחודא תרין זמנין, קרבנא בכל יומא, תרין זמנין, וכלא אצטריך.

ועל ידי דכהנא נהרין בוצינין בכלא, עילא ותתא למחדו חידו, ולאשכחא חידו בכל סטרין. באדלקותא דבוצינין, דהא תרין אליו על ידי דכהנא, לאשתכחא חידו בכל סטרין, ואלין אינון אדלקותא דבוצינין וקטרת. והא אוקימנא (משלי כז) שמן וקטרת ישמח לב, (ע"כ רעיא מהימנא)

(ויקרא כ"א) ולאחותו הבתולה הקרובה אליו וגו'. מה כתיב לעילא, פי אם לשארו הקרוב אליו וגו'. רבי אבא פתח, (ישעיה סג) מי זה בא מאדום חמוץ בגדים מבצרה וגו', מי זה בא מאדום, זמין קודשא בריך הוא ללבשא לבושי נוקמא על אדום, דאחריבו ביתיה, ואוקידו היכליה, וגלו לכנסת ישראל ביני עממיא. ולמעבד להון נקמת עלמין, עד דישתכחון כל טורין מטורי עלמא, מליין מקטולי עמין, ולמקרי לכל עופא דשמיא עלייהו, וכל חיות ברא יתזנון מנייהו תריסר ירחי, ועופא דשמיא שבע שנין, עד דלא תסבל ארעא ניוולא דידהו. הדא הוא דכתיב, (ישעיה

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש סיון]

לד' פי זבח ליי' בבצרה וטבח גדול בארץ אדום, עד דאינון לבושין יסתאבון, הדא הוא דכתיב, (ישעיה סג) וכל מלבושי אגאלתי.

חמוץ בגדים מבצרה, בגין דמינה נפקו אוכלוסין דעלמא, לחיילא על ירושלם, ואינון שרו לאוקדא היכלא, ובני אדום מפגרין שורין, ורמו אבני יסודא, הדא הוא דכתיב (תהלים קלז) זכור יי' לבני אדום וגו', האומרים ערו ערו עד היסוד בה.

זה הדור בלבושו, באינון לבושי דנוקמא דזמין לאלבשא. צועה ברוב כחו, מהו צועה. מתבר. כמה דכתיב, (תהלים מה) עמים תחתיד יפלו וגו'. אמרו ישראל לישעיה, מאן הוא דין דיעביד כל כף. פתח ואמר, (ישעיה סג) אני מדבר בצדקה, ההוא דאיהו רב להושיע, ההוא דכתיב ביה, (תהלים לג) אוהב צדקה ומשפט. ואיהו צדקה ממש, ואיהו רב להושיע.

וכל כף למה. בגין דגרמו לכנסת ישראל למהוי שכיבת לעפרא בגלותא, ולמנפל לארעא, כמה דכתיב, (עמוס ה) נפלה לא תוסיף קום בתולת ישראל. ובגין כף, קודשא בריך הוא ילבש לבושי נוקמא עליהו, לסאבא לון בסגיאן דקטוליאי, דכתיב וכל מלבושי אגאלתי.

וכל כף למה, דכתיב ולאחותו הבתולה הקרובה אליו אשר לא היתה לאיש. דלאו חולקיה דעשו, ולא הוות בעדביה דההוא דכתיב ביה (בראשית כה) איש יודע ציד איש שדה, לה יטמא, באינון לבושין דנוקמא, דזמין לאסתאבא בין אינון אוכלוסין, דכתיב ביה לה יטמא, בגינה, בגין דאיהי שכיבת לעפרא, והוא בעי לאקמא לה, הדא הוא דכתיב, (ישעיה ס) קומי אורי פי בא אורד. (ס"א עמוס ט) ביום ההוא אקים את סכת דויד הנפלת. (ויקרא כ"א) לא יקרחה קרחה בראשם. רבי יוסי אמר, לא יקרחה בה"א מאי טעמא. אלא, ההוא שמן עלאה, דאיהו משח רבות קודשא, דאשלים לכל שבעה יומין כמה דאתמר, דכתיב, (ויקרא ח) פי שבעת ימים ימלא את ידכם, ההוא שמן עלאה אתעדי מניה ואתקרחה, אי איהו אפגים רישיה. בגין דרישא דכהנא עלאה, ההוא שמן עלאה הוי, ועל דא לא ליבעי ליה לכהנא דלתתא, לאחזאה ביה בגרמיה פגימו כלל, והא אתמר. ובגין כף פתיב בה"א.

דף פ"ט ע"ב

פתח ואמר, (תהלים קכו) בשוב יי' את שיבת ציון היינו פחולמים. בשוב יי' את שיבת, דא בגלות בכל אתמר. דלא אשתכחו יתיר בגלותא אלא שבעין שגין. דכתיב, (ירמיה כט) כי לפי מלאת לבבל שבעים שנה אפקוד אתכם. וכתיב היינו

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש סיון]

כחולמים, מאי כחולמים. אלא הא אתערו חברייא, דאיפא שבועין (דף פ"ט ע"ב) שנין בחלמא.

ותא חזי, פתיב פי שבעת ימים ימלא את ידכם. מאן שבעת ימים. הא אתמר, ההוא אתר עלאה, דהוא כללא דכל שיתא אחרנין, אקרי שבעת ימים, ואקרי תשובה. תנינן, מאן דיתיב בתעניתא בשבתא, קורעין לו גזר דינו של שבועים שנה, ושבועין שנה אינון שבע אנפי מלפא, דאפילו אסתכמו עליה (כלא) לביש, ההוא גזר דינא אתקרע. מאי טעמא. בגין דאחיד ביה בההוא יומא, בכללא דכלהו, דאקרי שבעה, ואקרי תשובה, בגין כך בכלהו אחיד, ואהדר בתשובה, ואתקרע גזר דינא בכלהו. ועל דא ודאי שבועין שנין איפא בחלמא.

כגוונא דא, כהנא אתעטר בשבע, דאקרי שבעת ימים, אי פגים רישיה, ההוא שבעה דאיהו כללא דכלהו, אקרח מניה כל ההוא קדושא דכלהו, דשריא עליה. ועל דא אזדהרו דלא יקרח קרחה בראשם, וישתכחו פגימין מפלא. ובגין כך כהנא בעי לאשתכחא בשלימו יתיר מפלא, כל שכן ההוא דאיהו עלאה מפלהו.

אמר רבי אבא, כאן בה"א תתאה, כאן בה"א עלאה. כהן גדול דאיהו עלאה מפלהו, בה"א עלאה. דכתיב אשר יוצק על ראשו שמן המשחה ומלא את ידו וגו'. ומלא ידו דכתיב שבעת ימים ימלא את ידכם. כהנא אחרא בה' תתאה, דכתיב, לא יקרח קרחה בראשם, וכתיב בתריה, ולא יחללו שם אלהיהם. והאי שם הא ידיעא איהו. ובגין כך כתיב, והכהן הגדול מאחיו אשר יוצק על ראשו שמן המשחה ללבוש את הבגדים, כמה דאמרן. ובגין דאיהו קדישא כגוונא דלעילא, כתיב ומן המקדש לא יצא.

רבי אבא פתח ואמר, (דניאל ט) לך יי' הצדקה ולנו בושת הפנים כהיום הנה לאיש יהודה וליושבי ירושלם. זכאין אינון ישראל, דקודשא בריך הוא אתרעין בהו, מפל עמין עובדי עבודה זרה, ומגו רחמיותא דלהון, יתב להו אורייתא דקשוט, למנדע ארחא דמלפא קדישא. וכל מאן דאשתדל באורייתא, כאלו אשתדל ביה בקודשא בריך הוא, דאורייתא כלא שמיה דקודשא בריך הוא הוי. ובגין כך מאן דאתעסק באורייתא, אתעסק ביה בשמיה, ומאן דאתרחק מאורייתא, רחיקא הוא מקודשא בריך הוא.

תא חזי, לך יי' הצדקה, כמה דאת אמר, (דברי הימים א כט) לך יי' הגדולה והגבורה. מאן צדקה. אתר דכל אנפין נהירין אחידן ביה, והוא אחיד בכלהו, וביה אשתכחו. ולנו בושת הפנים אתר דכל אנפין נהירין אתרחקן מניה. צדקה, אמת קשוט, ונהורא דכלא, ונהורא דאנפין חידו דכלא. בושת, כסופא רחיקו

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש סיון]

דקשוט מאן דאכסיף, בגין דאמת דאיהו צדקה, אתרחק מגיה. רחיקו דאנפין נהירין.

דף צ' ע"א

תא חזי, כהנא עלאה בעי לאתחזאה בשפירו דאנפין, בנהירו דאנפין, בחידו יתיר מפלא. ולא בעי לאתחזאה ביה עציבו ורוגזא, אלא כלא כגוונא דלעילא. זכאה חולקיה, דעליה כתיב, (במדבר יח) אני חלקך ונחלתך. וכתיב (דברים יח) יי' הוא נחלתו. ועל דא בעי לאתחזאה שלים בכלא, בגרמיה, בלבושיה, דלא יפגים גרמיה כלל, כמה דאתמר. (האי איהו בטר נישואין וכו', עד לארעא דישראל דף רע"ז ע"א שיטה ד').

זהו קצת מאמר מרעיא מהימנא מצאתי בהעתק ונדפס באורך בפרשת כי תצא כי שם ביתו מאמר מתחיל וענשו אותו (ויקרא כ"א) והוא אשה בבתוליה יקח. רבי שמעון פתח, (דברים כב) והנה הוא שם עלילות דברים וגו'. וכתיב וענשו אותו מאה כסף וגו', פי הוציא שם רע על בתולת ישראל, וכי בתולת ישראל היא, בתולת אביה, או בתולת בעלה היא, מהו (דף צ' ע"א) בתולת ישראל הכא. הדין הוא דכתיב, (דברים לב) שאל אביך ויגדך זקניך ויאמרו לך. אוף הכא כהנא דקאים כגוונא דלעילא, כתיב והוא אשה בבתוליה יקח, הכי נמי בבתוליה, דלא תפוק מבבא דחצרה מזמנא לבר, והא אתמר.

רעיא מהימנא כי אם בתולה מעמיו יקח אשה, פתח רעיא מהימנא ואמר, פקודא דא,

למיסב כהנא רבא בתולתא, הדין הוא דכתיב אלמנה וגרושה וחללה זונה את אלה לא יקח כי אם בתולה מעמיו יקח אשה. ואמאי בעינן דלא יסב אלא בתולתא בלא פגימו. אלא, אתתא איהי פוס דברכה, טעמו פגמו. וכהנא דקריב קרבנא קדם יי', בעי דלחוי איהו שלים, בלא פגימו, שלים באברוי בלא פגימו, דמומין פסלין בכהניא. שלים בגופיה, שלים בנוקביה, לקיימא ביה, (שיר השירים ד) כלך יפה רעיתי ומום אין בך.

דקרבנא מנחה איהו, וצריכין ישראל למשלח מנחתא דלהון למלכא, בגבר (בגוף) שלים. דאינון בהפוכא דסטרא אחרא, דהא ביד איש עתי פגים, הוו שלחין ליה דורנא, דכתיב (ויקרא טז) גורל אחד ליי' וגורל אחד לעזאזל. דאלהים אחרים בלהו פגימין מסטרא דצפון והכי רובא דבתי עבודה זרה הם פגימין, בנוקבא דלהון, חורבא, לילית, פגימותא וכו'.

(ס"א ורעיא מהימנא) איהו ו' מלא ואיהו בסדורא דא יח"ו. ה' בתראה, כוס מלא ברפת ה', מסטרא דימינא ומסטרא דגבורה דאיהו דינא, שכנינתא אתקריאת הוי"ה, הדין הוא דכתיב, (שמות ט) הנה י'ד ידו"ד הוי'ה במקנה אשר בשדה. קם רעיא מהימנא, ואשתטח קמיה. ואמר זכאה חולקי דמטרוניתא דמארי (ומטרוניתא) אינהו בעזרי. (ע"כ רעיא מהימנא)

רבי שמעון היה אזיל בארְחא, והוּו עמיה רבי יהודה ורבי יוסי ורבי חזקיה. פתח רבי שמעון ואמר, (תהלים קיא) טַרְף נַתַן לִירְאִיו יִזְכּוֹר לְעוֹלָם בְּרִיתוֹ. טַרְף נַתַן לִירְאִיו, אֲלֵיךְ אֵינּוֹן זָכְאִין, אֵינּוֹן דְּחִלֵי דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, דְּכָל מָאן דְּדָחִיל לֵיהּ, אֲתִקְרִי מֵאֵינְשֵׁי דְבֵיתָא דְמַלְכָּא, וְעֲלִיהּ כְּתִיב, (תהלים קיב) אֲשֶׁרִי אִישׁ יֵרָא אֶת יְיָ.

מהו טַרְף נַתַן לִירְאִיו. אֶלָּא כְּמָה דְכְּתִיב, (משלי לא) וַתִּקֶּם בְּעוֹד לִילָה וַתִּתֵּן טַרְף לְבֵיתָהּ. מֵהַכָּא אֲוֹלִיפְנָא, דְּכָל בַּר נֶשׁ דְּלַעֵי בְּאוּרֵייתָא בְּלִילְיָא, וְקָם בְּפִלְגוֹת לִילְיָא, בְּשַׁעֲתָא דְכֻנְסַת יִשְׂרָאֵל אֲתַעֲרַת לְאַתְקֵנָא בֵּיתָא לְמַלְכָּא, הָאִי אֲשַׁתְתַּף בְּהֵדָה, וְהָאִי אֲקֵרִי מִבֵּי מַלְכָּא, וְיַהֲבִין לֵיהּ כָּל יוֹמָא מֵאֵינּוֹן תִּיקוּבֵי בֵּיתָא, הֵדָא הוּא דְכְּתִיב וַתִּתֵּן טַרְף לְבֵיתָהּ וְחַק לְנַעֲרוֹתֶיהָ. מָאן בֵּיתָהּ. כָּל אֵינּוֹן דְּמִשְׁתַּתְּפֵי בְּהֵדָה בְּלִילְיָא, אֲקָרוֹן בֵּיתָהּ, בְּנֵי בֵּיתָהּ. וּבְגִין כֹּךְ טַרְף נַתַן לִירְאִיו.

מהו טַרְף. טַרְף מְמַשׁ, דְּאִיְהִי נְטִלָּא מֵאַתְרַּר רְחִיקָא עֲלָאָה, דְכְּתִיב (משלי לא) מִמְרַחֵק תָּבִיא לְחֻמָּה. וּמָאן זְכִי לְהָאִי טַרְף, סוּפִיָּה דְקֵרָא אוֹכַח, דְכְּתִיב, (תהלים קיא) יִזְכּוֹר לְעוֹלָם בְּרִיתוֹ. מָאן דְּאֲסַתְּפֵל (ס"א דאשתדל) בְּאוּרֵייתָא, לְאַשְׁתַּתְּפָּא בְּהֵדָה בְּלִילְיָא. וְלֹא עוֹד, אֶלָּא דְצַדִּיק חַד עֲלָאָה אִית לֵיהּ לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְהוּא אֲשַׁתְתַּף בְּהֵדָה, וְיִרְתִּין תְּרוּוֹיְיהוּ לְכַנְיִשְׁתָּא דִּישְׂרָאֵל, דְכְּתִיב, (ישעיה ס) צַדִּיקִים לְעוֹלָם יִירְשׁוּ אֶרֶץ.

תו פתח ואמר, (ויקרא כא) וְלֹא יִחַלֵּל זֶרְעוֹ בְּעַמּוּיוֹ כִּי אֲנִי יְיָ מְקַדְּשׁוֹ. תָּא חֲזִי, כָּל מָאן דְּאֲפִיק זֶרַע לְבַטְלָהּ, לָא זְכִי לְמַחְמֵי אֲפִי שְׁכִינְתָּא, וְאֲקֵרִי רַע, דְכְּתִיב (תהלים ה) כִּי לֹא אֵל חַפְצֵן רִשָּׁע אֲתָה לֹא יִגְוֹרֵךְ רַע. הָאִי מָאן דְּאֲפִיק לֵיהּ בִּידֵיהּ, אוּ בְּאַנְתּוֹ אַחֲרָא דְלֹא כְּשָׂרָא. וְאִי תִימָא דְאֲפִיק לֵיהּ בְּאַנְתּוֹ דְלֹא מֵתַעֲבָרָא, הֲכִי נְמִי. לָא. אֶלָּא כְּמָה דְאַמְרוּן.

וְעַל דָּא יְבַעֵי בַר נֶשׁ מְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, דְיִזְמִין לֵיהּ מֵאַנָּא דְכְּשָׂרָא, דְלֹא יִפְגִּים זֶרְעֵיהּ, מָאן דְּאֲפִיק זֶרַע בְּמֵאַנָּא דְלֹא כְּשָׂרָא, פְּגִים לֵיהּ לְזֶרְעֵיהּ, וּוִי לְמָאן דְּפְגִים זֶרְעֵיהּ. וּמָה בְּשָׂאָר בְּנֵי נֶשׂאָר כֹּךְ, בְּכַהֲנָא דְקָאִים לְתַתָּא כְּגוּוֹנָא דְלַעֲיִלָּא בְּקוּדְוִשָׁה עֲלָאָה, עַל אַחַת כְּמָה וְכַמָּה.

בְּעַמּוּיוֹ, מְהוּ בְּעַמּוּיוֹ. דְהָא כְּתִיב לְעִילָּא, אֲלֻמְנָה וּגְרוּשָׁה וְחַלְלָה זוֹנָה אֶת אִלָּה לָא יִקַּח, וְכְתִיב וְלֹא יִחַלֵּל זֶרְעוֹ בְּעַמּוּיוֹ. בְּהֵם מְבַעֵי לֵיהּ, מְהוּ בְּעַמּוּיוֹ. אֶלָּא מִלָּה דָּא קָלְנָא בְּעַמּוּיוֹ, פְּגִימוֹ בְּעַמּוּיוֹ, וְעַל דָּא כְּתִיב, כִּי אִם בְּתוּלָה מְעַמּוּיוֹ יִקַּח אִשָּׁה, מְעַמּוּיוֹ וְדָאִי, כְּלָא כְּגוּוֹנָא דְלַעֲיִלָּא, כִּי אֲנִי ה' מְקַדְּשׁוֹ, מְהוּ מְקַדְּשׁוֹ. אֶלָּא אֲנָּא הוּא הַהוּא, דְּאִיְהוּ מְקַדְּשׁ לֵיהּ בְּכָל יוֹמָא, וּבְגִין כֹּךְ לֹא יִפְגִּים זֶרְעֵיהּ, וְלֹא יִשְׁתַּכַּח

בִּיה פְּגִימוֹ. (ס"א ובגין דא) דְּהָא אַנִּי י"י מְקַדְּשׁוּ דְּאַנָּא בְּעֵינָא לְקַדְּשָׁא לִיה וַיִּשְׁתַּכַּח
קַדְּיִשָׁא בְּכָלָא, דְּקַדְּיִשָׁא יִשְׁתַּמֵּשׁ עַל יְדָא דְּקַדְּיִשָׁא.

דף צ' ע"ב

תָּא חֲזִי, קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא (דף צ' ע"ב) יִשְׁתַּמֵּשׁ עַל יְדֵי דְכַהֲנָא, וַיִּשְׁתַּכַּח קַדְּיִשָׁא
פַּד אֲתֵי לְשִׁמְשָׁא, וּבְגִין דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא יִשְׁתַּמֵּשׁ עַל יְדָא דְכַהֲנָא דְאִיהוּ
קַדְּיִשָׁא, כַּהֲנָא יִשְׁתַּמֵּשׁ עַל יְדֵי דְדְכִיָּא, דְאִתְקַדְּשׁ בְּדְכִיּוּתֵיהּ, וּמֵאֵי אִיהוּ. לְיוֹאֵי.
בַּר נֶשׁ (כַּהֲנָא) אַחֲרָא, יִשְׁתַּמֵּשׁ עַל יְדֵי דְקַדְּיִשָׁא אַחֲרָא, בְּגִין דִּישְׁתַּכְּחוּן כָּלָא
בְּקוּדְשָׁא, לְשִׁמְשָׁא לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. זַכָּאִין אֵינּוּן יִשְׂרָאֵל בְּעַלְמָא דִּין וּבְעַלְמָא
דְּאִתֵּי, דְעַלְיֵיהוּ כְּתִיב, (ויקרא כ) וְאֲבָדִיל אֶתְכֶם מִן הָעַמִּים לְהִיּוֹת לִי. כַּמָּה פְּרִישָׁן
יִשְׂרָאֵל מִכָּלָא, בְּקוּדְשָׁתָּהּ, לְשִׁמְשָׁא לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, הֵדָּא הוּא דְכְּתִיב, (ויקרא כ)
וְהִתְקַדְּשְׁתֶּם וְהִיִּיתֶם קְדוֹשִׁים כִּי אֲנִי י"י אֱלֹהֵיכֶם.

תּו פָּתַח וְאָמַר, (תהלים ג) לִיִּי הִישׁוּעָה עַל עַמּוֹךְ בְּרַכְתָּךְ סִלְּהָ. לִיִּי הִישׁוּעָה. הֲכִי
תְּנִינּוּ, זַכָּאִין אֵינּוּן יִשְׂרָאֵל, דְּבְכָל אֲתֵר דְאִתְגַּלּוּ, שְׂכִינְתָּא אֲתַגְּלִיָּא בְּהַדְיָהּ. פַּד
יִפְקוּן יִשְׂרָאֵל מְגַלּוּתָא, פּוּרְקָנָא לְמָאן, לְיִשְׂרָאֵל אוּ לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. אֲלָא הָא
אוּקְמוּהָ בְּכַמָּה קְרָאֵי, וְהֵכָא, לִיִּי הִישׁוּעָה וְדָאֵי, אֵימְתֵי. עַל עַמּוֹךְ בְּרַכְתָּךְ סִלְּהָ.
בְּשַׁעֲתָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא יִשְׁגַּח בְּבִרְכָאן עַלְיֵיהוּ דִּישְׂרָאֵל, לְאַפְקָא לֹוּן מִן
גְּלוּתָא, וּלְאוּטְבָא לְהוּ, כְּדִין לִיִּי הִישׁוּעָה וְדָאֵי. וְעַל דָּא תְּנִינּוּ, דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ
הוּא יִיתוּב עִמְהוֹן דִּישְׂרָאֵל מִן גְּלוּתָא, הֵדָּא הוּא דְכְּתִיב, (דברים ל) וְשָׁב י"י אֱלֹהֵיךְ
אֶת שְׁבוּתְךָ וְרַחֲמֶךָ. (ויקרא כא) אִישׁ מִזִּרְעֶךָ לְדוּרוֹתֶם אֲשֶׁר יִהְיֶה בּוֹ מוֹם. רַבִּי יִצְחָק
אָמַר, בְּגִין דְאִיהוּ פְּגִימָא, וּמֵאֵן דְאִיהוּ פְּגִימָא, לָא אֲתַחֲזִי לְשִׁמְשָׁא בְּקוּדְשָׁא. וְהָא
אוּקְמוּהָ, דְבַר נֶשׁ דְאִשְׁתַּכַּח פְּגִימָא, לִית בִּיה מְהִימְנוּתָא, וְהוּא פְּגִימוֹ אֲסֵהִיד
עָלֵיהּ, כָּל שְׁכֵן כַּהֲנָא, דְבְעֵיא לְאַשְׁתַּכַּחא שְׁלִים, מְאָרִיָּה דְמְהִימְנוּתָא, יִתִּיר
מִכָּלָא, וְהָא אוּקְמוּהָ.

סדר הלימוד ליום יז סיון [יום 253 בשנה]

רבי אלעזר הוה יתיב בקסטרא דבי חמוי, והוא הוה אמר, זילגא דבקסטרא בעיטא שכית. אדהכי, אעבר חד בר נש, פגים מעיניה חד. אמר חמוי, נשאל להאי. אמר, פגים הוא, ולא מהימנא. אמר, נשאל בהדיה. אתו שאילו ליה. אמר ליה, טופקא מאן הוא בעלמא. אמר עתירא, אבל דישליף, בהדיה אנא מפלהו. (ס"א עתירא, אבל דישליף, ווי על דא, בהדיה אנא מכלהו) אמר רבי אלעזר, במלוי אשתמע, דלאו מהימנותא גביה, ולא בר מהימנא הוא. תא חזי, קודשא בריך הוא אמר כל איש אשר בו מום לא יקרב, דהא קדושא דלעילא, לא שריא באתר פגים.

פתח ואמר, (ישעיה ח) לתורה ולתעודה אם לא יאמרו פדבר הזה. לתורה ולתעודה. מאן הוא תורה, ומאן הוא תעודה. אלא תורה, דא תורה שבכתב. תעודה, דא תורה שבעל פה. תורה שבעל פה לא שריא באתר פגים, דהא מתורה שבכתב אתבני. כתיב צור תעודה חתום תורה בלמודי, צור תעודה, דא תורה שבעל פה, בגין דתמן אתצר צורא דחיי, ובתעודה אתקשר קשרא דחיי (נ"א קשרא דמהימנותא) דלעילא, למהוי כלא חד.

ומתמן לתתא אתפרשן אורחין ושבילין, ומתמן מתפרשין אורחין בעלמין כלהו. הדא הוא דכתיב, (בראשית ב) ומשם יפרד והיה לארבעה ראשים.

חתום תורה, חתימה דאורייתא, דאיהי תורה שבכתב באן אתר. בלמודי, אלין נביאי, כמה דאת אמר (מלכים א ז) ויקם את העמוד הימני ויקרא שמו יכין ויקם את העמוד השמאלי ויקרא שמו בועז. ומתמן אתפרשן אורחין לנביאי מהימני, וקיימי אלין בקיומא לגופא, לשית טהירין, הדא הוא דכתיב, (שיר השירים ה) שוקיו עמודי שש. וכלא לא קיימא אלא בשלימו, ולא שריא קדושה דכלא, אלא בשלימו, כד מתחבראן דא בדא, כלא הוא שלים, כלא הוא חד, לא אתפגים אתר. ועל דא אקרי כנסת ישראל שלם, כמה דאת אמר (בראשית יד) ומלכי צדק מלך שלם (תהלים עו) ויהי בשלם סכו.

דף צ"א ע"א

ובגין כך לא שריא כלא, אלא באתר שלים. ועל דא כל איש אשר בו מום לא יקרב. כגוונא דא קרבנא דביה מומא לא יתקריב. מאי טעמא. דכתיב פי לא לרצון יהיה לכם. ואי תימא הא קודשא בריך הוא לא שארי אלא באתר תבירא,

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש סיון]

בְּמֵאנָא תְּבִירָא, דְּכְתִיב, (ישעיה נז) וְאֵת דְּכָא וּשְׁפַל רוּחַ. הָאֵי אֲתֵר שְׁלִים יִתִּיר הוּא מְכֻלָּא, (דכתיב, ישעיה נז) וְאֵת דְּכָא וּשְׁפַל רוּחַ) בְּגִין דְּמֵאִיךְ גְּרַמְיָה לְמִשְׁרֵי עֲלִיָּה גְּאוּתָא דְּכֻלָּא, גְּאוּתָא עֲלָאָה, וְדָא הוּא שְׁלִים. אֲבָל לָא כְּתִיב, וְאֵת (דף צ"א ע"א) עוּר וּשְׁבוּר וְחֲרוּם וּשְׁרוּעַ. אֲלָא וְאֵת דְּכָא וּשְׁפַל רוּחַ, מֵאֵן דְּמֵאִיךְ גְּרַמְיָה, קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא זְקִיף לִיה.

וּבְגִינֵי כַּד, כְּהֵנָּא דְּקָאִים לְתַתָּא כְּגוּוּנָא דְּלַעֲיָלָא, בְּעֵי לְמַהוּי שְׁלִים יִתִּיר מְכֻלָּא, וְלֹא יִתְחַזֵּי פְּגִים, וְעַל דָּא אֲזַהֵר לְהוּ לְכַהֲנֵי, דְּכְתִיב אִישׁ מִזְרַעְךָ לְדוֹרוֹתֶם אֲשֶׁר יִהְיֶה בּוֹ מוֹם.

תּוּ פְּתַח וְאָמַר, (מלאכי א) וְכִי תִגְיִשׁוּן עוּר לְזְבוּחַ אֵין רַע, וְכִי תִגְיִשׁוּ פֶסַח וְחוּלָה אֵין רַע, וְכִי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אָמַר אֵין רַע, אֵי הָכִי טוֹב הוּא. אֲלָא סוּפִיָּה דְּקָרָא אוּכְחָ, דִּישְׂרָאֵל בְּאֵינּוֹן יוֹמִין הוּוּ מְמַנֵּן כְּהֵנִי מֵאֲרֵי דְמוּמִין, עַל גְּבֵי מְדַבְּחָא, וְלִשְׁמִשָּׂא עַל מְקוּדְשָׁא, וְאָמַרֵי מֵאֵי אַכְפַּת לִיָּה לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא דָּא, אוּ אַחֲרָא. וְאֵינּוֹן הוּוּ דְאָמַרֵי אֵין רַע. וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲתִיב לְהוֹן הֵהִיא מְלָה דְהוּוּ דְהוּוּ אָמַרֵי. אָמַר: יִשְׂרָאֵל אֲתוֹן אָמַרֵי כַּד מְקַרְבֵי מֵאֲרֵי דְמוּמִין עַל פּוּלְחָנֵי אֵין רַע, מֵאֵי אַכְפַּת לִיָּה לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא.

סוּפִיָּה דְּקָרָא מַה כְּתִיב, הִקְרִיבֶהוּ נָא לְפָתַחְךָ הִירְצֶךָ אוּ הִישָׂא פְּנִיךָ. בַּר נֶשׁ מְנַיִכּוּ, אֵי בְּעִיתוֹ לְשִׁלּוּמֵי לְמַלְכָּא, וְלְקַרְבָּא קַמִּיָּה דוֹרוּנָא, אֲתוֹן מִשְׁדַּרְיִן לִיָּה בְּפִגְמָא, אוּ לָא. הִירְצֶךָ אוּ הִישָׂא פְּנִיךָ בְּהֵהוּא דוֹרוּנָא, כָּל שְׁכָן וְכָל שְׁכָן דְאֲתוֹן מְקַרְבִין קַמִּיָּה בַּר נֶשׁ פְּגִים לְקַרְבָּא דוֹרוּנָא, הָא דוֹרוּנָא דְלִכּוֹן לְכַלְבָּא אֲתַמְסֵר, דוּדַאי בַּר נֶשׁ דְאִיְהוּ פְּגִים, פְּגִים הוּא מְכֻלָּא, פְּגִים הוּא מְהִימְנוּתָא. וְעַל דָּא כָּל אִישׁ אֲשֶׁר בּוֹ מוֹם לֹא יִקְרַב.

אָמַר רַבֵּי יוֹסֵי, זְמִין קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְאַשְׁלֵמָא לְהוּ לְיִשְׂרָאֵל, וְלֹא שְׁתַּכְּחָא שְׁלִימִין בְּכֻלָּא, דְּלֹא יְהֵא בְּהוֹן מֵאֲרֵי דְמוּמִין כָּלֵל, בְּגִין דִּיהוֹן תְּקוּנָא דְעֲלָמָא, כְּאֵלִין מֵאֵנִי וְלְבוּשָׂא דְבַר נֶשׁ דְאֵינּוֹן תְּקוּנָא דְגּוּפָא, הִדָּא הוּא דְכְתִיב (איוב לח) וַיִּתְיַצְבוּ כְּמוֹ לְבוּשׁ. (ס"א ד"א) תָּא חֲזִי, כַּד יִתְעַרְוּן מִעַפְרָא, כְּמַה דְעֲאֵלוּ, הָכִי יְקוּמוּן, חֲגָרִין אוּ סוּמִין. עֲאֵלוּ חֲגָרִין וְסוּמִין, יְקוּמוּן בְּהֵהוּא לְבוּשָׂא, דְּלֹא יִימְרוּן דְאַחֲרָא הוּא דְאֲתַעֵר. וְלְבַתֵּר, קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא יְיָ לֹוֹן, וְיִשְׁתַּכְּחוּן שְׁלִימִין קַמִּיָּה, וְכִדִּין יְהֵא עֲלָמָא שְׁלִים בְּכֻלָּא, כְּדִין (זכריה יד) בְּיוֹם הַהוּא יִהְיֶה יְיָ אֶחָד וְשִׁמּוֹ אֶחָד. (ויקרא כ"ב) שׁוֹר אוּ כֶּשֶׁב אוּ עִז כִּי יוּלַד וְהָיָה שְׁבַעַת יָמִים תַּחַת אִמּוֹ וְגו'. רַבֵּי יוֹסֵי פְּתַח, (תהלים לו) צְדָקְתְּךָ כְּהַרְרֵי אֵל מִשְׁפָּטֶיךָ תְּהוּם רַבָּה אָדָם וּבְהֵמָה תוֹשִׁיעַ יְיָ. הָאֵי קָרָא אֵית לְאַסְתַּפְּלָא בֵּיה, אֲבָל תָּא חֲזִי, צְדָק: כְּתָרָא קַדִּישָׁא

עֲלָא. פְּהַרְרִי אֵל: כְּאִינוֹן טוֹרִין עֲלָאִין קְדִישִׁין, דְּאֶקְרוֹן טוֹרִי דְּאֶפְרָסְמוֹנָא דְכִינָא. וּבְגִין דְּאִיהִי סִלְקָא לְאַתְקִשְׂרָא בְּהוּ לְעִילָא, כֹּל דִּינְהָא בְּשִׁקוּלָא חֲדָא לְכֻלָּא, דִּלִּית בְּתֵהוּא דִינָא רַחְמִי. מְשַׁפְּטִיד תְּהוּם רַבָּה. מְשַׁפֵּט דְּאִיהוּ רַחְמִי, נְחִית לְתַתָּא לְהֵהוּא דְרָגָא לְתַקְנָא עֲלִמִין, וְחַיִּים עַל כֻּלָּא, וְעֵבִיד דִּינָא בְּרַחְמִי לְבִסְמָא עֲלִמָא.

וּבְגִין דְּאִיהוּ רַחְמִי, אָדָם וּבִהֶמָה תּוֹשִׁיעַ יִי. לְכֻלָּא בְּשִׁקוּלָא חֲדָא. אָדָם וּבִהֶמָה, הָא אוּקְמוּהָ, מֵאֵן דִּהוּא אָדָם, וְשׁוּי לְגִרְמִיָּה כְּפִהֶמָה. אָדָם וּבִהֶמָה: דִּין אָדָם, וְדִין בִּהֶמָה, חֵד הוּא. אָדָם: (בראשית יז) וּבֵן שְׁמֹנֶת יָמִים יְמוּל לָכֶם כָּל זָכָר. בִּהֶמָה: וְהָיָה שְׁבַעַת יָמִים תַּחַת אִמּוֹ וּמִיּוֹם הַשְּׁמִינִי וְהִלָּאָה יִרְצָה לְקַרְבַּן אִשָּׁה לִיִי, בְּגִין דִּיעֲבַר עֲלֵיהּ שֶׁבַת חֵד, וְהָא (הקדמה י"ג) אוּקְמוּהָ.

דף צ"א ע"ב

רַבִּי חֲזִיא פְּתַח (שופטים ה) יִי בְּצִאתְךָ מִשְׁעִיר בְּצַעֲדֶךָ מִשְׁדָּה אָדָם אֶרֶץ רַעֲשָׁה גַם שָׁמַיִם נִטְפוּ. תָּא חֲזִי, זְכָאִין אִינוֹן יִשְׂרָאֵל בְּעֲלִמָא דִּין, וּבְעֲלִמָא דְאַתִּי, דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲתַרְעִי בְּהוּ, וְאִינוֹן מִתְדַבְּקִין בֵּיהּ, וְאֶקְרוֹן קְדִישִׁין, עִם קְדוּשָׁא. וְכֹן עַד דְּסָלִיק לֹון לְדְרָגָא עֲלָאָה דְּאֶקְרִי קְדִישׁ, דְּכְתִיב, (ירמיה ב) קְדִישׁ יִשְׂרָאֵל לִיִי רַאשִׁית תְּבוּאָתָהּ. כְּמָה דְּאוּקְיָמָנָא, דְּהָא יִשְׂרָאֵל מִתְמַנֵּיָא יוֹמִין מִתְדַבְּקִין בֵּיהּ בְּשָׁמַיָּה, וְרַשִׁימִין בְּשָׁמַיָּה, וְאִינוֹן דִּילֵיהּ. כְּמָה דְּאַתְּ אָמַר, (שמואל ב ז) וּמִי כְּעַמְךָ כִּי־יִשְׂרָאֵל גּוֹי אֶחָד בְּאֶרֶץ. וְעַמְמִין לָא מִתְדַבְּקִין בֵּיהּ, וְלֹא אֲזֻלִין בְּנִימוּסֵיהּ, וְרַשִׁימָא קְדִישָׁא אֲעֲדִיאוּ מִנֵּיהּ, עַד (דף צ"א ע"ב) דְּאִינוֹן מִתְדַבְּקִין בְּסִטְרָא אַחְרָא דְּלָאו קְדִישָׁא.

וְתָא חֲזִי, בְּשַׁעְתָּא דְּבַעָא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְמִיָּהב אוּרִייתָא לְיִשְׂרָאֵל, זְמִין בְּהַ לְבַנֵּי עֲשׂוֹ, אָמַר לֹון, בְּעָאן אַתּוֹן לְקַבְּלָא אוּרִייתָא. בְּתֵהִיא שַׁעְתָּא אֲתַרְגִּיזִת אֶרְעָא קְדִישָׁא, וּבַעָאָת לְאַעְלָא לְנוֹקְבָא דְּתֵהוּמָא רַבָּה. אָמַרְהָ קַמֵּיהּ, מְאַרִי דְּעֲלִמָא, פְּסִטִירָא דְּחֲדוּהָ (ס"א דעלמא) תְּרִי אֲלִפֵּי שְׁנַיִן עַד לָא אֲתַבְּרִי עֲלִמָא, קְלִטִּינָא קַמֵּיהּ (נ"א קליטנא ג) (נ"א אודמן קמי) עַרְלִין דְּלָא רַשִׁימִן בְּקִיּוּמֶךָ.

אָמַר לָהּ קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, כּוּרְסִיָּא כּוּרְסִיָּא, יִיבְדוּן אֶלְף אוּמִין כּוּוֹתֵיהּ, וְקִיָּמָא דְּאוּרִייתָא לָא יִזְדַּמֵּן קַמֵּיהּ, הֲדָא הוּא דְּכְתִיב יִי בְּצִאתְךָ מִשְׁעִיר בְּצַעֲדֶךָ מִשְׁדָּה אָדָם אֶרֶץ רַעֲשָׁה. וְדָאִי בְּגִין דְּאוּרִייתָא לָא אֲתִיִּיהֶבֶת (בגין דאיהו קיימא קדישא) אֶלָּא לְמָאן דְּאִית בֵּיהּ קִיָּמָא קְדִישָׁא. וּמָאן דִּילֵיהּ אוּרִייתָא לְמָאן דְּלָא אֲתַגְזֹר, מְשַׁקֵּר בְּתַרִי קִיָּמִי, מְשַׁקֵּר בְּקִיָּמָא דְּאוּרִייתָא, וּמְשַׁקֵּר בְּקִיָּמָא דְּצַדִּיק וּכְנַסֵּת יִשְׂרָאֵל. דְּאוּרִייתָא לְהָאִי אַתְר אֲתִיִּיהֶבֶת, וְלָא לְאַחְרָא.

רבי אבא אמר, משקר בתלת דוכתי עלאי, משקר בתורה, משקר בנביאים, משקר בכתובים. משקר בתורה, דכתיב, (דברים ד) וזאת התורה וגו'. משקר בנביאים דכתיב, (ישעיה נד) וכל בניך למודי יי'. אינון למודי יי', ולא אחרא, וכתיב (ישעיה ח) חתום תורה בלמודי, אינון, ולא אחרא. משקר בכתובים, דכתיב, (תהלים עח) ויקם עדות ביצקב ותורה שם בישראל, וכתיב (תהלים קמ) אך צדיקים יודו לשמך. מאן צדיקים. דא צדיק וכנסת ישראל. דמאן דלא אתגזר, ולא עאל בקיומא דלהון, לא יודון לשמיה קדישא, דהיא אורייתא. אמר רבי חייא פיון דאתגלי קודשא בריך הוא על טורא דסיני, למיהב אורייתא לישראל, שכיתב ארעא, ותבת בנייחא, הדא הוא דכתיב, (שם עו) ארץ יראה ושקטה.

תא חזי, בר נש דאתיליד לא אתמנא עליה חילא דלעילא, עד דאתגזר. פיון דאתגזר, אתער עליה (רוחא) אתערותא דרוחא דלעילא. זכי לאתעסקא באורייתא, אתער עליה אתערותא יתיר. זכי ועביד פקודי אורייתא, אתער עליה אתערותא יתיר. זכי ואתנסיב, זכי ואוליד בנין, ואוליף לון אורחוי דמלכא קדישא, הא פדין הוא אדם שלים. שלים בכלא.

אבל בהמה דאתילידת, בההיא שעתא דאתילידת, ההוא חילא דאית לה בסופה, אית לה בההיא שעתא דאתילידת, ואתמנא עליה. ובגין כך כתיב, שור או כשב או עז כי יולד. עגל או טלה, או שעיר או גדי לא אתמר, אלא שור או כשב או עז, ההוא דאית ליה לסופא, אית ליה בשעתא דאתיליד.

והיה שבעת ימים תחת אמו, בגין לאתישבא ביה ההוא חילא ואתקיים ביה. ובמה יתקיים ביה. כד ישרי עליה שבת חד, ואי לא, לא יתקיים. (ועוד דאתייבש מוזהמא דאמיה) ולבתר דיתקיים ביה ההוא חילא, כתיב ירצה לקרבן אשה ליי', בקיומא דשבת חד, דאעבר עליה.

ובר נש, בקיומא דשבת חד, אתקיים ביה אתערותא דהאי עלמא, וחילא דיליה. בתר דאתגזר, אתער עליה אתערותא דרוחא עלאה, וכנסת ישראל אעבר עליה, וחמאת ליה, ברשימא קדישא, ואתערת עליה, ושריא עליה רוחא דההוא עלמא קדישא, כמה דאת אמר, (יחזקאל טו) ואעבור עליך ואראך מתבוססת בדמיך וגו'. בדמיך: בתרי.

ואי תימא, התם כד נפקו ישראל ממצרים, דשכיח בינייהו דם פסח ודם מילה, פדין כתיב בדמיך חיי, הכא מאי בדמיך. אלא תרין, חד דמילה, וחד דפריעה. חד דגזירו, דכנסת ישראל. וחד דפריעה, בצדיק יסוד עולם. ואלין תרין דמין דבר נש קאים בגינייהו בקיומא דעלמא דאתי, הדא הוא דכתיב בדמיך חיי.

דף צ"ב ע"א

רבי שמעון אמר, (תהלים כה) סוד יי' ליראיו ובריתו להודיעם. סוד יי' ליראיו, דא פנסת ישראל. ובריתו להודיעם, דא צדיק יסוד עולם, (דף צ"ב ע"א) בקשורא חדא.

יו"ד, תלת אתוון, שלימותא דכלא. י' ראשיתא דכלא. י' עלאה דכלא. וא"ו אמצעיתא, שלימותא דכל סטרין. מעבר לכל רוחין, ביה תליא מהימנותא. דל"ת, גנתא, צורא דחיי. את דא זעירא, שלימא דכלא.

את דא סתימא דכל סטרין. כד נפיק, נפיק פמלכא עם חילוי. תב (נ"א יתיב) לבתר, י' בלחודוי, ביה אסתים מלה, ביה נפיק, סגיר ופתח. (נ"א נגיד ונפיק ופתח).

ה"א (נ"א דא) שלימותא דכלא, לעילא ולתתא. והא אתמר, ה', הא ידיעא. א' הוא יו"ד, שלימו דתלת אתוון, דאינון ברישא, דסתימין (ס"א ביו"ד והא אוקמוה) ביה"ו על גבי א' (ס"א דא' הא) והא אוקמוה (בי' והא אוקמוה), וכלא חד מלה הוא, שלימו דשמא קדישא, הוא שלימו דעילא (ותתא). בגין כך, לזמנין ה"א נטיל א', בזמנא דהיא מתעטרא בעטרוי.

תא חזי, כל את ואת דשמא קדישא, אתחזי ביה שלימו דכל שמא. יו"ד הא אתמר שלימו דכלא. ה' שלימו דכלא ואף על גב דלאו איהו באלף, ה' בלחודוי, הא אתמר בדיוקנא (ס"א דא' הוא וכו') ה"י (ס"א איהו) (דא ה'). הוא שלימותא דכלא. (וא"ו ה"א ו' בין בסטרא דא, בין בסטרא אחרא, שלימו הוא דכלא. ו"ה) הוא שלימו יתיר, לאעטרא לכלא הא דכלא חד, והא אתערו ביה חברייא.

תא חזי, והיה שבעת ימים וגו'. יו"ד ה"א וא"ו ה"א (נ"א וא"ו ה"א יו"ד ה"א) אתגלפו אתוון (והיה). ו' ה', הא שבעת יומין אתפלילו בחד. י' ה', שבעת יומין. י' חד, פללא דכלא. ה' תלת, היא ותרין בנין. וברא חד, תרין אבהן ביה פלילן, הא שיתא (חמשא). ברתא נוקבא חד, הא שבעה (שיתא), אשתמע דה' עלאה פללא דשיתא. י"ה הא שבעה. היינו דכתיב, (מלכים א ח) שבעת ימים ושבעת ימים ארבעה עשר יום.

והיה שבעת ימים תחת אמו. תחת אמו, אתעטרו שבעת ימים, דכתיב, (דברי הימים א כט) לך יי' הגדולה והגבורה וגו'. ועל דא שבעת ימים לתתא, ליקרא דאימא עלאה. תחת אמו לתתא. דכתיב, (שמואל א ב) עד עקרה ילדה שבעה ורבת בנים אמללה. עקרא דכל ביתא, ילדה שבעה, אלין שבעת יומין דחג הסוכות. ורבת בנים אמללה, אלין קרבנין דחג, דנחתין בכל יומא מן מניינא.

ותא חזי אלין סלקין לעילא לעילא, ואלין נחתין לתתא לתתא, כמה דאתא
אמר (עובדיה א) אם תגביה פנשר ואם בין ככבים שים קנף משם אורידך נאם יי'.
וישראל סלקין מתתא לעילא, דכתיב, (בראשית כח) והיה זרעך כעפר הארץ, וכתיב
(בראשית כו) והרביתי את זרעך ככבי השמים, ולבתר סלקין על פלא, ומתדבקן
באתר עלאה על פלא, הדא הוא דכתיב, (דברים ד) ואתם הדבקים בה' אלהיכם
וגו'. (ויקרא כב) ושור או שיה אותו ואת בנו. אמר רבי יוסי, פתרגומו לה ולברה.
דעקרא דאימא למנדע ברה, ואזיל בתרה, ולא אזיל בתר אבוה, ואנן לא ידעינן
מאן הוא. לא תשחטו ביום אחד.

אמר רבי יהודה, מאי טעמא. אי תימא משום עגמת נפש דבעירא, ניכוס
להאי בביתא חד, ולהאי בביתא אחרא. או להאי השתא, ולהאי לבתרא. אמר ליה,
אית מאן דשרי, ולא הכי, אלא ביום אחד ממש.

תא חזי תנינן יפה תענית לחלום, פאש לנעורת. ועקרא דתעניתא בההוא יומא
ממש, ולא ביומא אחרא. מאי טעמא. בגין דלית לה יום לתתא, דלא שלטא
ביה יומא אחרא עלאה. וכד איהו שארי בתעניתא דחלמא, אוליפנא דההוא יומא
לא אתעד, עד דאתבטל ההוא גזרה. ואי דחי ליה ליומא אחרא, הא שולטנא
דיומא אחרא הוא, ולא עאל יומא ביומא אחרא דחבריה. כהאי גוונא, לית לה
יום דלא אתמנא עליה יומא עלאה לעילא. ובעי בר נש לאסתמרא, דלא יעביד
פגימו בההוא יומא, ולא יתפגים קמי שאר יומין אחרנין.

דף צ"ב ע"ב

ותנינן, בעובדא דלתתא אתער עובדא דלעילא. אי בר נש עביד עובדא
לתתא כדקא (דף צ"ב ע"ב) יאות, הכי אתער חילא כדקא יאות לעילא, עביד בר נש
חסד בעלמא, אתער חסד לעילא, ושארי בההוא יומא, ואתעטר ביה בגיניה. ואי
אתדבר בר נש לרחמי לתתא, אתער רחמי על ההוא יומא, ואתעטר ברחמי
בגיניה. וכדין ההוא יומא קאים עליה למחוי אפוטרופא בגיניה, בשעתא
דאצטריך ליה.

כגוונא דא, בהפוכא דדא. (ועל כלא) אי עביד בר נש עובדא דאכורי, הכי
אתער בההוא יומא, ופגים ליה, ולבתר קאים עליה לאכורי לשיצאה ליה
מעלמא. בההיא מדה דבר נש מודד, בה מודדין ליה.

תנן, דישראל אכזריות אתמנע מנייהו, מפל שאר עמין, ולא יתחזון מניה
עובדא בעלמא. דהא כמה מארי דעיינין קיימין עליה דבר נש בההוא עובדא,

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש סיון]

זכאה מאן דאחזי עובדא דכשרא לתתא, דהא בעובדא תלייא מלתא בכלא, לאתערא מלה אחרא.

רבי שמעון פתח, (בראשית מב) וירא יעקב כי יש שבר במצרים, האי קרא רזא דחכמתא אית ביה, ואית לן לאסתכלא ביה, דלאו סיפיה רישיה, ולא רישיה סיפיה.

אלא תא חזי, בשעתא דקודשא בריך הוא בעי למידן עלמא בכפנא, לא יחיב מלה דא לידא דכרוזא, דהא כל דינין אחרנין דעלמא, פרוזא פריז עלוהי עד לא ייתון לעלמא, ודינא דא לא אתייהיב לכרוזא, אלא קודשא בריך הוא אכריז עליה וקארי. הדא הוא דכתיב, (מלכים ב ח) פי קרא יי' לרעב. מההיא שעתא אתפקדן על עלמא ממנן אחרנין, בפקידו דרעב. (דתרעין).

ואסיר ליה לבר נש דאית ליה שבועא, לאחזאה בגרמיה שבועא, דהא אחזי פגימו לעילא, ואכחיש מלה דמלכא, וכביכול כאלו אעבר ממנן דמלכא מאתריהו. ועל דא אמר יעקב לבנוי, למה תתראו, למה תעבידו פגימו לעילא ולתתא, ולאכחשא מלה דמלכא, וכל אינון ממנן בכריזו דיליה.

אבל הגה שמעתי פי יש שבר במצרים רדו שמה, ותמן אחזיא גרמיכו בשבועא, ולא תכחישו פמליא דלעילא הכא. ותא חזי, יעקב כמה תבואה הות ליה, ולא בעי לשבור אלא בתוך הבאים בגין דלא ישתפח פגימו בעובדא דיליה.

השלמה מההשמטות (סימן ג)

אמר רבי רחומאי מהו דכתיב וישא אהרן את ידיו אל העם ויברכם וירד, והא כבר ירד. אלא וירד מעשות החטאת והעולה ואחר כך וישא אהרן את ידיו אל העם. נשיאות זו למה, לפי שהקריב קרבן ונתרצה לפני אביהם שבשמים. כדאמר צריך אותו שמקרבן לעליונים ומייחדן לייחד בכללן אלו. ומה אל העם, בעבור העם. ומאי טעמא בנשיאות לברך להון בברכה, אלא משום דיש באדם עשר אצבעות רמז ל' ספירות שנחתמו בהון שמים וארץ. (עד כאן מההשמטות)

תו פתח ואמר, (ויקרא ט) וישא אהרן את ידיו אל העם ויברכם. ותנינן ידו פתיב, דבעי לזקפא ימינא על שמאלא. ואמאי. לאחזאה עובדא לתתא, בגין דיתער עובדא לעילא.

סדר הלימוד ליום יח סיון [יום 254 בשנה]

פתיב (ויקרא כ"ה) והעברת שופר תרועה בחדש השביעי וגו', שופר תרועה אמאי. אלא שופר, דמתבר שלשלאין, דמתבר שולטנותא מפל עבדין. ובעיא לאחזאה שופר דאיהו פשיט, ולא כפית, לאחזאה חירו לכלא, דהא יומא גרים. ובכלא בעי לאחזאה עובדא, ועל דא שופר, ולא קרו, בגין לאחזאה מאן הוא אתר דאקרי שופר.

זכאין אינון ישראל בעלמא דין ובעלמא דאתי, דאינון ידעין לאתדבקה במלכא קדישא, ולא תערא חילא דלעילא, ולאמשכא קדושה דמאריהון עליהו, בגין כף פתיב (דברים לג) אשריך ישראל מי כמוך וגו'. (דברים ד) ואתם הדבקים ביי אלהיכם חיים כלכם היום.

הקדמת רעיא מהימנא (ויקרא כב) ושמרתם מצותי ועשיתם אותם וגו'. פקודין דמארי עלמא, הא תנינו. דכתיב ושמרתם מצותי ועשיתם אותם. אי נטורי קא בעינו, עיבידא למה. תו, כל פקודי אורייתא אינון בתרין גוונין דאינון חד, זכור ושמור, זכור לדכורא, ושמור לנוקבא. וכלהו כללא חדא, אי שמור לנוקבא אמאי פתיב ושמרתם (את כל) מצותי.

דף צ"ג ע"א

אלא כלא בהאי קרא, ושמרתם: דא שמור. ועשיתם: דא זכור, דכלא רזא חדא. זכירה דא איהי עשיה, דהא מאן דאדפר מלה לתתא, אתקין (עבידו מתמן להווא רזא דלעילא, וכל מאן דעביד מלה לתתא) ואתעביד ההוא רזא דלעילא. פקודי אורייתא אלין אינון שית מאה ותליסר פקודין, דאינון כללא דדכר ונוקבא, וכלא רזא חדא.

רעיא מהימנא (דף צ"ג ע"א) (שמות כ"ה ע"א ולקחתם) (ויקרא כ"ב) ולא תחללו את שם קדשי ונקדשתי בתוך בני ישראל וגו'. פקודא דא, לקדשא ליה בכל יומא, לסלקא קדושתיה מתתא לעילא, כמה דאיהו קדישא לעילא, עד דסליק קדושתיה לאבהו ובניו. ורזא דא, ונקדשתי בתוך בני ישראל, עילא ותתא. עילא בג' דרגין. לתתא בג' דרגין.

קדושה, הא אוקימנא בכמה דוכתי, אבל כמה דאית קדושה לעילא על פלא, הכי אית קדושה באמצעיתא, קדושה לתתא. וכלא ברזא דלתתא (ס"א בתלתא), קדושה דלעילא לעילא, ברזא חדא. קדושה באמצעיתא ולתתא תלת דרגין דאינון חד.

קדוש, איהו סטר עלאה, דאשתכח ראשיתא לכל דרגין. ואף על גב דאיהו סטר טמירא, ואקרי קדש. מתמן אתפשט פשיטו, דנהיר בחד שבילא דקיקא טמירא, גו אמצעיתא. פיון דאתנהיר גו אמצעיתא, כדין אתרשים חד ו', דנהיר גו האי קדש, ואקרי קדוש. מהאי נהירו

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש סיון]

אתפשט פשיטו לתתא, סופא דכל דרגין. פיון דאתנהיר בסופא, פדין אתרשים בנהירו, חד ה', ואקרי קדושה, והא אוקימנא.

ומה דאקרי קדוש קדוש קדוש, דהא קדוש מבעי ליה, רזא דראשיתא (ס"א דאיהו ראשיתא) דכלא, הואיל ומתמן אשתכת, ואי הכי אמאי אקרי לעילא קדוש, דהא תמן ו' לא אשתכת.

אלא רזא הכי הוא ודאי, וישראל מקדשי לתתא, כגוונא דמלאכי עלאי לעילא, דכתיב בהו, (ישעיה ו) וקרא זה אל זה ואמר קדוש. וכיון דישאל קא מקדשי, סלקי מתתא לעילא וקרא עלאה, עד דאסתלק ו' רזא דשמים עלאין לעילא. פיון דאינון שמים אסתלקו לעילא, נהיר ההוא קדוש בהו, וכדין אקרי לעילא קדוש. ולבתר נהיר ההוא נהירו עלאה, על כורסייא דאיהו שמים. ואינון שמים תייבין לדוכתייהו, ומתיישבו ביה בההוא נהירו, וכדין אקרי קדוש. לבתר נחית ההוא נהירו, עד דנטיל כלא חד צדיק עלאה, דרגא וקרא לקדשא כלא לתתא. פיון דאיהו נטיל כלא, פדין אקרי קדוש. ודא איהו רזא דכלא.

ומאן דשוי רעותיה בהאי, שפיר קא עביד. ומאן דשוי רעותיה, בתלת דרגין דאבהן בכללא חדא, ליחדא לון גו קדושתא דא, אי לא יכיל לשוואה רעותיה יתיר, שפיר קא עביד. וכלא לבנתא מגו קדושתא דלעילא לתתא, לקדשא כל חד גרמיה בהאי קדושה, ולנטרא ליה, למפרש פרישו דקדושתא על גביה. ורזא דא, ונקדשתי בתוך בני ישראל בקדמיתא, ולבתר אני יי מקדשכם.

באן אתר יקדש בר נש גרמיה גו קדושתא דא, לאכללא גרמיה בה. פד מטי בר נש, לשמא קדישא יי צבאות. ורזא דא אני יי מקדשכם. דא אשפחנא ברזא דספרי קדמאי. ואנן לא עבדינן הכי, אלא לבתר יי צבאות בלחודוי. ולבתר פד מטי בר נש למלא כל הארץ כבודו, פדין יכלול גרמיה בההוא קדושה, לאתקדשא לתתא, גו ההוא כבוד דלתתא, ורזא דא ונקדש בכבודי. (שמות ב' ע"א, ר"ז ע"א, נשא קמ"ג ע"ב) ולבתר יעביד אורח פרט, לאתקדשא כלא. כמה דאנן עבדין לעמתם דמלאכי עלאי, דאמרי ברוך כבוד יי ממקומו, דא כבוד עלאה. ולבתר ימלוך יי לעולם וכו'. דא כבוד דלתתא.

ובספרא דרב ייסא סבא, קדוש קדוש קדוש וכו', דא איהי קדושה לאתקדשא תורה שבכתב בכללא חדא. ולבתר לעמתם ברוך כבוד יי, אלין נביאים. ולבתר ימלוך יי לעולם. רזא דא, אנן צריכין בקדושתא דא, לאשתכחא תמן קדושה וברכה ומלכות, לאשתכחא כלא פחדא. קדושה, כמה דאתמר קדוש. ברכה, ברוך כבוד יי ממקומו. מלכות, ימלוך יי לעולם. ועל דא כלא אנן צריכין לאשלמא, ועל דא יכוון בר נש, וישוי רעותיה בכל יומא. (ע"כ רעיא מהימנא)

(ויקרא כ"ג) דבר אל בני ישראל ואמרת אליהם אלה מועדי יי אשר תקראו אותם מקראי קדש אלה הם מועדי יי. רבי יצחק פתח, (בראשית א) ויקרא אלהים לאור יום וגו'. תנינן, אור דתהו בקדמיתא, תהו נהיר מסייפי עלמא לסייפי עלמא, פד אסתפל קודשא בריך הוא לחייבין דזמינן למיקם בעלמא, גניז ליה לצדיקייא

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש סיון]

לְעֵלְמָא דְאַתִּי, הֲדָא הוּא דְכְּתִיב, (איוב לח) וַיִּמְנַע מִרְשָׁעִים אֹרָם. וְכְּתִיב (תהלים צז) אֹר זָרוּעַ לְצַדִּיק.

דף צ"ג ע"ב

תָּא חֲזִי, וַיִּקְרָא אֱלֹהִים לְאֹר יוֹם וּלְחֹשֶׁךְ קָרָא לַיְלָה, הָא תְּנִינָן, יְהִי אֹר, אֹר דְּכַבֵּר הוּהוּ. וְהִכָּא, אִי תִימָא אֹר דְּאִיהוּ יוֹם בְּלַחֲדוּי, הֲדַר וְאָמַר וּלְחֹשֶׁךְ קָרָא לַיְלָה. אִי תִימָא כָּל חַד בְּלַחֲדוּי, (דף צ"ג ע"ב) הֲדַר וְאָמַר וַיְהִי עֶרֶב וַיְהִי בֹקֶר יוֹם אֶחָד. דְּלַיְלָה לִית בְּלָא יוֹם, וְלִית יוֹם בְּלָא לַיְלָה, וְלֹא אֶקְרִי אֶחָד, אֶלָּא בְּזוּוּגָא חַד, וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְכִנְסַת יִשְׂרָאֵל אֶקְרִי אֶחָד, וְדָא בְּלָא דָּא לָא אֶקְרִי אֶחָד.

תָּא חֲזִי, בְּגִין דְּכִנְסַת יִשְׂרָאֵל הִשְׁתָּא בְּגְלוּתָא, כְּבִיכּוּל לָא אֶקְרִי אֶחָד. וְאִימַתִּי אֶקְרִי אֶחָד. בְּשַׁעְתָּא דִּיפְקוֹן יִשְׂרָאֵל מִן גְּלוּתָא, וְכִנְסַת יִשְׂרָאֵל אֶהְדַּרְתָּ לְאַתְרָהּ, לְאַזְדוּוּגָא בֵּיהּ בְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, הֲדָא הוּא דְכְּתִיב, (זכריה יד) בַּיּוֹם הַהוּא יְהִיָּה יְיָ אֶחָד וְשִׁמּוֹ אֶחָד. (בגין כך ויהי ערב ויהי בקר יום אחד) וְדָא בְּלָא דָּא לָא אֶקְרִי אֶחָד.

תָּא חֲזִי, מוֹעֲדֵי יְיָ אֲשֶׁר תִּקְרָאוּ וְגו'. לְזַמְנָא כְּלָא לְאַתְרַּ חַד, וְלֹא שְׁתַּפְּחָא כְּלָא בְּשִׁלְיָמוֹ, בְּרוּזָא דְאַחַד. וְלִמְהוּי יִשְׂרָאֵל (בְּזוּוּגָא חַדָּא) לְתַתָּא גּוֹי אֶחָד בְּאַרְצָא. תִּינַח קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּכִנְסַת יִשְׂרָאֵל דְאַקְרִי אֶחָד, יִשְׂרָאֵל לְתַתָּא דְאִינּוּן זְמִינִין כְּגוּוּנָא דְלַעֲיִלָּא, בְּמָה יִקְרוּן אֶחָד.

אֶלָּא, בִּירוּשָׁלַם דְלַתַּתָּא, יִקְרוּן יִשְׂרָאֵל אֶחָד. מְנָא לָן. דְכְּתִיב, (שמואל ב ז) גּוֹי אֶחָד בְּאַרְצָא. וְדָא, בְּאַרְצָא הֵם גּוֹי אֶחָד, עַמָּה אֶקְרוּן אֶחָד, וְלֹא אִינּוּן בְּלַחֲדוּיָהוּ. דְהָא וּמִי כְעַמָּה יִשְׂרָאֵל גּוֹי אֶחָד סְגִי לִיהָ, אֲבָל לָא אֶקְרוּן אֶחָד, אֶלָּא בְּאַרְצָא, בְּזוּוּגָא דְהָא אֶרֶץ כְּגוּוּנָא דְלַעֲיִלָּא. וּבְגִין כֵּן, כְּלָא קְשִׁיר דָּא בְּדָא בְּזוּוּגָא חַדָּא, זְכָאָה חוּלְקִיָּהוּן דְיִשְׂרָאֵל. שְׁשַׁת יָמִים תַּעֲשֶׂה מְלָאכָה אַתְמָר, וְהָא אוּקְמוּתָא. (רבי יוסי

ורבי חייא אזלי בארחא וכו'. עד הושיעה ימינך וענגי. (כבר נדפס בפרשת וארא דף ל"ב ע"א וצריך להוסיף אחר מלת קדישא) אמר ליה את חמי ואנא חמינא מפומיה דרבי שמעון שמענא מלה ובכינא. אמר ליה מאי האי ואחר מלת דא דאתגזר בי כדקא יאות). (ויקרא כ"ג) אֵלֶּה מוֹעֲדֵי יְיָ מִקְרָאֵי קֹדֶשׁ אֲשֶׁר תִּקְרָאוּ אוֹתָם בְּמוֹעֲדָם. רַבִּי יִצְחָק פָּתַח, (תהלים כז) לֵךְ אָמַר לְבִי בִקְשׁוּ פָנַי אֶת פָּנֶיךָ יְיָ אֲבִקֶשׁ. הָאִי קָרָא אוּקְמוּתָא חֲבֵרִיָּא בְּכַמָּה אַתְרַ, אֲבָל הָאִי קָרָא חֲכִי אַתְמָר, לֵךְ אָמַר לְבִי, דְּוִד מְלָכָא אָמַר דָּא בְּגִין כְּנִסַּת יִשְׂרָאֵל, לְקַבֵּל מְלָכָא קְדִישָׁא. וּמֵאִי אָמַר. לֵךְ אָמַר לְבִי, בְּגִינְךָ אָמַר לְבִי לְבַנֵּי עֲלָמָא, וְאִזְהַר לֹון לְבִי. דְּאִיהוּ אֶחָד בֵּיהּ, דְּדָא בְּגִין מְלָכָא עֲלָאָה אָמַר. בִּקְשׁוּ פָנַי, אֲלִין עֲטְרִי מְלָכָא, דְּאִיהוּ אֶחָד בְּהוּ, וְאִינּוּן בֵּיהּ. אִינּוּן שְׁמִיָּה, וְאִיהוּ וְשְׁמִיָּה, מְלָה חַדָּא הוּא. בְּגִין כֵּן אָמַר דְּוִד אֶת פָּנֶיךָ יְיָ אֲבִקֶשׁ, כְּמָה דָּאֵת אָמַר, (תהלים קה) דְּרִשׁוּ יְיָ וְעֲזוּ בִקְשׁוּ פָנָיו תָּמִיד.

תא חזי, יאות הוא דוד מלכא למימר שירתא בגין כנסת ישראל, יתיר מפל בני עלמא, ולמימר מלי דכנסת ישראל למלכא, בגין דאיהו אחיד בה.

דבר אחר לך אמר לבי בקשו פני. בגינך אמר לבי לבני עלמא, בקשו (ס"א את פניך "אבקש) פני אלין ומנייא וחגייא דכלהו זמין להון לאתר דאקרי קדש, בגין לעטרא לון, כל חד וחד ביומיה, כל חד וחד בזמניה, וישאבון פלהו מההוא עמיקא דעמיקתא, דנחלין ומבועין נפקין מניה, בגין כך כתיב מקראי קדש, זמינן אינון לההוא אתר דאקרי קדש, לאתעטרא ביה, ולאשתאבא ביה, בגין דיתקדשון פלהון כחדא, וישתכח בהו חדוותא.

רבי אבא אמר, מקראי קדש: זמינן דקדש. וכד מהאי זמינן, זמינן מן נחלא דנגיד ונפיק. למלכא דזמין בני נשא לסעודתיה, אעטר קמייהו מפל זיני מיכלא דעלמא, אפתח להו גרבי חמרא, שפיר בריחא, שפיר למשתייא. דהכי אתחזי, מאן דמזמין למיכלא ולמשתייא זמין. כך מקראי קדש, פיון דאינון זמינן לסעודתא דמלכא, זמינן אינון לחמרא טב ושפיר דמנטרא. (כמה דאת אמר (שיר השירים א) כי טובים דודיך מין) ועל דא מקראי קדש כתיב.

אשר תקראו אותם במועדם, כתיב (שמות כב) ואנשי קדש תהיון לי, ישראל לתתא אקרונ אנשי קדש. פיון דזמינן אינון מקדש דלעילא אתון אנשי קדש לתתא זמינא להו, כדן אתקיננו סעודתא, וחדו, דהא לכו אתחזי, בגין דאתון אתקרונ אנשי קדש, ויהון פלהו (דף צ"ד ע"א) זמינן בכל סטרין דקדש לעילא ותתא.

דבר אחר (ויקרא כ"ג) אלה מועדי יי. מהו מועדי יי. רבי שמעון אמר, מיי אינון. דביה אתקשרו מתתא לעילא, ומעילא לתתא, פלהו ביה מתקשרון, ומתעטרון (ס"א ומתעטרון) (נ"א ומתאחדון) פלהו, לאתקשרא קשרא חד בקשרא דמלכא. מאי טעמא. כמה דמלכא ירית לאבא ולאמא, ואחיד בההוא קדש, ואתעטר בהו. (בגין) כך כל אינון דאחידן ביה במלכא, בעיין לאודמנא בההוא אתר עלאה דאקרי קדש, בגין דיתאחדו פלהו כחדא (למלכא). ועל דא מועדי יי אקרי, ולבתר מקראי קדש, דהא בהו אתעטר במלכא.

אשר תקראו אותם במועדם, תרין חולקין אית לישראל בהו אי מסטרא דמלכא, חולקא עלאה אית לישראל ביה, דכתיב, (דברים ד) ואתם הדבקים ביי אלהיכם וגו', (דברים לב) כי חלק יי עמו. ואי מסטרא עלאה דקדש, חולקא עלאה אית לישראל ביה, דכתיב ואנשי קדש תהיון לי, וכתיב (ירמיה ב) קדש ישראל

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש סיון]

ל"י. ועל דא לכו אתחזי לזמנא להו, ולתקנא קמייהו חדוותא וסעודתא ולמחדי בהו.

ומאן דמזמן לאחרא (ס"א לארחא), בעי לאחזאה ליה חידו, ואנפין נהירין לעטרא (נ"א לנטרא) אורחיה דהוא אושפיזא. למלכא דזמין אושפיזא יקרא, אמר לבני היכליה, כל שאר יומין הויתון כל חד וחד בביתיה, דא עביד עבידתיה, ודא אזיל בסחורתיה, ודא אזיל בחקליה. בר הוא יומא דילי, דכלכון מתערין (ס"א מתעדי) בחדוותא דילי, השתא זמינית אושפיזא עלאה ויקרא, לא בעינא דתשתדלון בעבידתא, ולא בסחורתא, ולא במדברי, אלא פלכו אודמנו, פגוונא דהוא יומא דילי, ואתקינו גרמייכו לקבלא להוא אושפיזא, באנפין נהירין, בחדוותא בתושבחתא. אתקינו ליה סעודתא יקרא, בגין דיהא זמיני דילי בכל סטרין.

כך אמר קודשא בריך הוא לישראל, בני, כל שאר יומין אתון משתדלי בעבידתא בסחורתא, בר הוא יומא דילי. השתא אושפיזא עלאה ויקרא זמינית, אתון קבילו ליה, באנפין נהירין, זמינו ליה, אתקינו ליה סעודתי עלאי, פתורי מסדרן, פגוונא דהוא יומא דילי. בגין כך תקראו אותם במועדם.

תא חזי, בשעתא דישראל לתתא חדאן בהני מועדיא, ומשבחין שבחא לקודשא בריך הוא, מסדרין פתורי, מתקני גרמיייהו במאני יקר, מלאכי עלאי אמרין, מה טיבן דישראל בכך. קודשא בריך הוא אמר, אושפיזא עלאה אית לון יומא דא. אמרי ולא דילך הוא, מההוא אתר דאקרי קדש. אמר לון וכי ישראל לאו קדש נינהו, ואקרון קדש, לון אתחזי לזמנא אושפיזא דילי, חד מסטרא דילי, דהא אינון דבקים בי. וחד מסטרא דקדש, דכתיב (ירמיה ב) קדש ישראל ל"י, הואיל וישראל אקרון קדש, אושפיזא דלהון הוא ודאי, בגין דזמינו דהאי אושפיזא מקדש הוא, דכתיב מקראי קדש. פתחו פלהו ואמרו, (תהלים קמד) אשרי העם שככה לו.

תלתא אינון זמינן מקדש, ולא יותר. חג המצות. וחג השבועות. וחג הסוכות. אמר ליה רבי אבא, וכי שבת לאו מקדש הוא זמין. אמר ליה לאו, בתרי סטרין, חד, דהוא ודאי קדש אקרי, דכתיב, (שמות לא) ושמרתם את השבת כי קדש היא לכם. וחד, דשבת לאו זמין הוא, דהא ירותא דיליה הוא ודאי. ירותא דקדש הוא ירית, ולא זמיני. ועל דא פלהון זמינן בקדש, ומתקשרן בשבת, ומתעטרן ביה. בהאי, יומא שביעאה אתעטר ביה, ועל דא שבת לאו זמין הוא.

דף צ"ד ע"ב

לברא דעאל לביתא דאבוי ואמיה, ואכל ושתי, בשעתא דהוא בעי. למלכא דהוה ליה ברא יחידאי, חביבא דנפשיה, יהב ליה שושבינא לנטרא ליה, ולא תחברא בהו. אמר מלכא, יאות הוא לזמנא לאלין שושבינן דברי, ולא חזאה יקרא וחביבותא דילי בהו, זמין לון להני שושבינן. ברא לא אתחזי לזמנא, אלא למיעל ולמיכל ולמשתי בביתא דאבוי, בשעתא דאיהו בעי. הדא הוא דכתיב, (שמות טו) מי כמוכה באלים יי' מי כמוך נאדר בקדש, (דף צ"ד ע"ב) נאדר בקדש ודאי, כבר דאתתקן (ס"א דאתתקף) באבוי, נאדר בקדש, ולא זמין מקדש.

ששת ימים תעשה מלאכה, ששת ימים מאי עבידתיהו. אמר רבי יוסי, פתיב פי ששת ימים עשה יי' את השמים ואת הארץ, ולא פתיב בששת. והא אוקמוה, וכל יומא ויומא עביד עבידתיה, ואקרון יומי מלאכה.

אמר רבי יצחק אי הכי אמאי אקרון ששת ימי חול, אמאי חול. אמר רבי יוסי, השתא אתנהיג עלמא (רמ"ח) על ידא דשלוחיהו, בגין כך יומי חול אקרון.

רבי חייא אמר, בגין דשרי למעבד בהון עבידתא, ובגין דא לא אקרון קדש. ומאן דלאו אקרון קדש, חול אקרון. ועל דא אתקינו חברייא בהבדלה, בין קדש לחול. מאי הבדלה הכא. אלא קדש מלה בגרמיה הוא, ושאר מניה אתיין. ועל דא אלין לעובדא, ואלין לנטרא. ואימתי אשתכח נטירו בהו. פד זמינן מקדש.

אמר רבי יהודה, חדותא ונטירותא דיומא דשבתא על פלא הוא, ובגין דהא יומא אתעטר באבא ואימא, ואתוסף קדושה על קדושתיה, מה דלא אשתכח הכי בשאר יומי, דהא הוא קדש, ואתעטר בקדש, ואוסף קדושה על קדושתיה. בגין כך האי יומא חדותא דעלאי ותתאי, פלא חדאן ביה. מלי ברכאן בכלהו עלמין. פלהו מניה אתקנו (נ"א אתנו), בהאי יומא נייחא דעלאי ותתאי. בהאי יומא נייחא דחייביא דגיהנם.

למלכא דעבד הלולא לבריה יחידאי, אעטר ליה בעטרא עלאה, מני ליה מלכא על פלא. בהאי יומא חדותא לכלא. חד סנטירא דאתפקד על דינא דבני נשא, הו בדיה גוברין דבעיין קטולא, גוברין דבעיין לאלקאה. בגין יקרא דהאי יומא דחדותא דמלכא, שביק דינוי, ונטר לחדותא דמלכא.

כך ההוא יומא, הלולא דמלכא במטרוניתא, חדותא דאבא ואימא עליה, חדותא דעלאין ותתאין. בחדותא דמלכא, פלהו חדאן, ולא יצטערון ביה. על דא פתיב (ישעיה נח) וקראת לשבת ענג. מאי ענג. ענג לא אשתכח אלא לעילא באתר דקדש עלאה שארי. כמה דאת אמר, (ישעיה נח) אז תתענג על יי'. דהאי

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש סיון]

ענג על יי' הוא. והאי יומא דהוא הלולא דמלכא, אתעטר בהוא עטרא דענג
הדא הוא דכתיב וקראת לשבת ענג. מה דלא אשתכח הכי בשאר יומין.
בהאי יומא, תלת סעודתאן בעיין בני מלכא, לזמנא, ולסדרא פתורי. בגין
יקרא דמלכא, כמה דאוקימנא. וכד אזדמן ביה חגא, או זמנא, לא יסדר בר נש
תרי פתורי בכל סעודתא, חד לשבת, וחד לאושפיזא, בגין דכתיב, (שמואל ב ט) על
שלחן המלך תמיד הוא אוכל, ספוקא הוא בפתורא דמלכא, ליהוא אושפיזא
דאתיא ליה. ועל דא בעי בר נש לסדורי פתורא שלימא למלכא, והוא יחיב
מיניה לאושפיזא.

סדר הלימוד ליום יט סיון [יום 255 בשנה]

אמר רבי אלעזר, סעודתא תליתאה דשבת, כד אערע ביה אושפיזא, שבקין ליה או לא שבקין ליה, אי לא שבקין ליה, אשתכח אושפיזא דחייא מפתורא דמלכא, אי שבקין ליה, אשתכח פגימו בסעודתא דמלכא.

אמר ליה רבי שמעון אבוי, למלכא דאיערע ביה אושפיזא, ונטיל מיכלא מקמיה, וסלקא לאושפיזיה, אשתכח אף על גב דמלכא לא אכל עמיה, ממילא דמלכא קא אכיל, ומלכא יהיב ליה למיכל. וכל דא, בגין דהוא אושפיזיה דמלכא. ובבי רב המנונא סבא, לא חיישי לאושפיזא בשעתא דא, ולבתר מסדרי פתורא לאושפיזא.

בהאי יומא מלוּלָא אסיר, הָדָא הוּא דכתיב, (ישעיה נח) ממצוא חפצך ודבר דבר, ותנן חפצך פתיב, בגין דהאי יומא כל מהימנותא אתקשר ביה.

אמר ליה רבי אלעזר, והיך עבידנא דלא לסדרא (ס"א לסלקא) סעודתא דמלכא לאושפיזא, דהא ארביסר דחל להיות בשבת, סלקא סעודתא דמלכא לפסחא, אף על גב דלאו איהו אושפיזיה.

דף צ"ה ע"א

אמר ליה הכי אמינא דאי הוא אושפיזיה, (כל ההוא יומא) יכלא לסלקא ליה, ואי לאו לא סלקא ליה. ואי נימא די"ד דחל (דף צ"ה ע"א) להיות בשבת, אתדחייא סעודתא דמלכא מקמי סעודתא דפסחא. שאני פסח, דסעודתא דשבת אתדחייא בכמה גוונין. חד, בגין מצות ומרורים, דבעי בר נש דישתכח תאיבא. וחד, בגין פסח והא נהמא לא אשתכח מו' שעות ולמעלה, דסדורא דפתורא בלא נהמא, לאו הוא סדורא.

ואי תימא בחמרא, חמרא שארי, בגין דתאיב (ס"א דגריד ס"א דגביר) לבא. אבל מיומי אשתדלנא דלא בטילנא סעודתא דשבת, אפילו אינון יומי, דאשתכח ביה. בהאי יומא חקל דתפוחין קדישין אתברך, ומתברכן עלאין ותתאין, והאי יומא קשורא הוא דאורייתא.

אמר רבי אבא, הכי הוה עביד רבי שמעון, בזמנא דאסתלק סעודתא דשבתא, מסדר פתוריה ואשתדל במעשה מרכבה, והוה אמר הא סעודתא דמלכא דייתי למיכל גבאי. בגיני כך, שבת, אשתכח בכלא עדיף מכל זמנין וחגיגין, ואקרי קדש ולא מקרא קדש.

אמר רבי יהודה, פלהו מועדים מקראי קדש קרינן בהו. אבל נפקי ראש השנה ויומא דכפורא דלא אשתכח בהו חדותא, דהא אינון דינא הוו, אבל אלין תלתא, זמינן מקדש, לחדותא לכלא, לאשתעשעא בהו בקודשא בריך הוא, הדא הוא דכתיב, (דברים יב) ושמחתם לפני יי' אלהיכם, וכתיב (דברים כז) ושמחת לפני יי' אלהיך. בהאי יומא דשבתא, אתנשי כל צערא וכל רוגזא וכל דוחקא מפל עלמא, בגין דאיהו יומא דהילולא דמלכא, דנשמתינ אתוספון, פגוונא דעלמא דאתי.

אמר רבי יצחק לרבי יהודה, פתיב (שמות כ) זכור את יום השבת לקדשו, ותנינן זכרהו על היין, אמאי על היין. אמר ליה, בגין דיין חדותא דאורייתא, ויינא דאורייתא, חדותא הוא דכלא. והאי יין חדי למלכא, והאי יין מעטרא למלכא בעטרוי, הדא הוא דכתיב, (שיר השירים ג) צאינה וראינה בנות ציון במלך שלמה בעטרה שעטרה לו אמו. ותנינן בכלא בעייתא לאחזאה בר נש עובדא. דלא אשתכח קדושה אלא ביין, כמה דאת אמר (שיר השירים א) פי טובים דודיך מיין, מיין אינון טבאן, נזכירה דדיך מיין. ועל דא קדושה דשבת ביין, והא אוקמוה, והא אתמר. (ויקרא כג) ובחדש הראשון בארבעה עשר יום לחדש וגו'. רבי חייא פתח, (שיר השירים ה) אני ישנה ולבי ער קול דודי דופק וגו'. אמרה פנסת ישראל, אני ישנה בגלותא דמצרים, דהוו בני בשעבודא דקשיו. ולבי ער, לנטרא להו דלא ישתיצון בגלותא. קול דודי דופק, דא קודשא בריך הוא, דאמר (שמות ו) ואזכור את בריתי.

פתחי לי פתחא כחדודא דמחטא, ואנא אפתח לך תרעין עלאין. פתחי לי אחותי, דהא פתחא לאעלא לי, בך הוא, דלא ייעלון לגבאי בני אלא בך, אנת הוא פתחא לאעלא לי (בך), אי אנת לא תפתח פתחך, הא אנא סגיר. דלא ישפחון לי. בגין בך, פתחי לי. פתחי לי ודאי. ועל דא אמר דוד, כד בעא לאעלא למלכא, אמר (תהלים קיח) פתחו לי שערי צדק, אבא בם אודה יי'. זה השער ליי', דא הוא פתחא ודאי לאעלא למלכא. זה השער ליי', לאשפחא ליה, ולא תדבקא ביה, ועל דא פתחי לי אחותי רעיתי שראשי וגו'. בגין לאזדווגא עמך, ולמהוי עמך בשלם דעלמין.

תא חזי, בשעתא דקודשא בריך הוא הוה קטיל לבוכרי דמצראי, כל אינון דקטל בפלגות ליליא, ואחית דרגין מעילא לתתא. ביה שעטא עאלו ישראל בקיימא דאת קדישא, אתגזרו ואשתתפו בכנסת ישראל, ואתאחדו בה. כדין ההוא דמא אחזיאו ליה על פתחא. ותרין דמי הוו, חד דפסחא, וחד דמא דאתגזרו. והוה רשים על פתחא, רשימא דמהימנותא, חד הכא וחד הכא וחד

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש סיון]

בַּיְנֵיהֶן, וְהָא אֲתָמֵר, (שמות יב) וְנָתַנּוּ עַל שְׁתֵּי הַמְּזוּזוֹת וְעַל הַמִּשְׁקוֹף, בְּגִין לְאַחֲזָא מִהֵימְנוּתָא.

דף צ"ה ע"ב

וּבְאַרְבַּעָה (נ"א ובחמשה) עֶשֶׂר, הָא אֲתָמֵר, דְּהָא כְּדִין מְבַטְלִין חֶמֶץ וּשְׂאוֹר, וְאִסְתְּלִקוּ יִשְׂרָאֵל מִרְשׁוּתָא אַחְרָא, וְאֲתַעְקְרוּ מִנִּיה, וְאֲתֵאֲחָדוּ בַּמִּצָּה, (דף צ"ה ע"ב) קְשׁוּרָא קְדִישָׁא. בְּתַר דְּאֲתַגְזְרוּ, עָאלוּ בֵּה, עַד דְּאֲתַפְּרְעוּ, וְאֲתַגְלִיֵּיא רְשִׁימָא דְּלַהּוֹן, וּכְדִין יֵהֵב לַהּוֹן קְשׁוּרָא, בְּאֲתַר עֲלָא, בְּקְשׁוּרָא דְּמֵהֵימְנוּתָא, בְּאֲתַר דְּכְתִיב, (שמות טז) הִנְנִי מִמְטִיר לָכֶם לֶחֶם מִן הַשָּׁמַיִם, מִן הַשָּׁמַיִם דִּיִּיקָא, וְהָא אוּקְמוּהָ.

תָּא חֲזִי, בְּאַרְבֵּיסֵר (נ"א בחמיסר) בְּשַׁעְתָּא דְּזוּוּגָא דְּסִיְהָרָא אֲשַׁתְּכַח בְּשְׁלִימוֹ עִם שְׁמֵשָׁא, וְכַתְרִין תַּתְּאִין לָא מִשְׁתַּכְּחִין כָּל כַּף בְּעֵלְמָא, דְּהָא בְּחֲדָתוּתֵי דְּסִיְהָרָא, זִינִין בִּישִׁין מִשְׁתַּכְּחִין, וּמִתְעָרִי לְאַתְפְּשֻׁטָא בְּעֵלְמָא. וּבְשַׁעְתָּא דְּזוּוּגָא דְּסִיְהָרָא אֲשַׁתְּכַח בְּנֵהִירוֹ דְּשְׁמֵשָׁא בְּשְׁלִימוֹ, מִתְכַּנְשֵׁי כְּלָהוּ לְאַתְרַּחְדָּא, וְקְדוּשֵׁי מְלַכָּא אֲתַעְרוּ. כְּדִין כְּתִיב (שמות יב) לֵיל שְׁמוֹרִים הוּא לֵיִי, דְּהָא זוּוּגָא קְדִישָׁא אֲשַׁתְּכַח, וְהוּא שְׁמוֹרִים בְּכָלָא.

רַבִּי אַחָא אָמַר, בְּגִין כַּף תְּקוּנָא דְּכָלָא (נ"א דכלה) בְּהֵהוּא יוֹמָא, וּבְלִילֵיא אֲשַׁתְּכַח יְשׁוּבָא דְּבֵיתָא, וְוִי לְאִינּוֹן דְּלָאוּ מִבְּנֵי בֵּיתָא גִּיבְהוּ, כַּד אֲתָאֵן לְאַזְדוּוּגָא אוּרִייתָא (ס"א אריותא) כְּחָדָא, וְוִי לְאִינּוֹן דְּלָא אֲשַׁתְּמוּדְעֵן גְּבִייהוּ. בְּגִין כַּף יִשְׂרָאֵל קְדִישִׁין מִתְקַנְיִן לֹוֹן בֵּיתָא, כָּל תְּהוּא יוֹמָא, וְעַל יְדִייהוּ, עֵיילֵי מֵאֵן דְּעֵיילֵי, וְאִינּוֹן חֲדָאֵן וּזְמַרְן תְּרוּוִייהוּ זְכָאִין אִינּוֹן יִשְׂרָאֵל בְּעֵלְמָא דִּין וּבְעֵלְמָא דְּאֲתִי.

אָמַר רַבִּי יוֹסִי לְמָה לֵן לְאַטְרַחָא כּוּלֵי הָאֵי, קְרָא שְׁלִים הוּא, דְּהָא בְּהָאֵי לִילֵיא, זוּוּגָא עֲלָאָה קְדִישָׁא אֲתַעַר וְאֲשַׁתְּכַח, הָדָא הוּא דְּכְתִיב, (שמות יב) הוּא הִלְיָלָה הַזֶּה לֵיִי שְׁמוֹרִים, מֵאֵי שְׁמוֹרִים. תְּרִי, זוּוּגָא דְּסִיְהָרָא בְּשְׁמֵשָׁא. לְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְדוֹרְתֵם, דְּהָא מְכָאֵן וְלַהֲלָאָה, אֲתֵאֲחָדוּ וְאֲתַקְשְׁרוּ בְּקְשׁוּרָא דְּשְׁמָא קְדִישָׁא, וּנְפְקוּ מִרְשׁוּתָא אַחְרָא. בְּגִינֵי כַּף בְּאַרְבַּעָה עֶשֶׂר, מִתְקַנְיֵי גְרַמִּייהוּ, וּמִבְּעָרֵי חֶמֶץ מִבְּיַנְיָהוּ, וְעֵיילֵי בְּרְשׁוּתָא קְדִישָׁא, וּכְדִין מִתְעַטְרֵי חֲתָן וְכָלָה, בְּעַטְרוּי דְּאִימָא עֲלָאָה, וּבְעֵי בַר נֶשׁ לְאַחֲזָאָה גְרַמִּיָּה דְּאִיְהוּ בַר חוּרִין.

אָמַר רַבִּי יוֹסִי, הֲנִי אַרְבַּע כְּסִי דְּהֵהוּא לִילֵיא אִמְאֵי. אָמַר רַבִּי אַבָּא, הָא אוּקְמוּהָ חֲבַרִּיא, לְקַבִּיל ד' גְּאוּלוֹת. אַבְּל שְׁפִיר הוּא בְּסַפְרָא דְּרַב יִיסָא סְבָא, דְּקָאֵמֵר הוּאִיל וְזוּוּגָא קְדִישָׁא אֲשַׁתְּכַח בְּהָאֵי לִילֵיא בְּכָל סְטְרִין, וְזוּוּגָא הוּא בְּאַרְבַּע קְשָׁרִין, דְּאִינּוֹן ד' דְּרָגִין, וְלָא מִתְפְּרָשֵׁי דָא מִן דָּא, כַּד זוּוּגָא דָא

אשתכח, ואנן בחדוותא דלהון אתערנא, בגין דהא זכינא בהו, דמאן דאחיד
בדא, זכי בכלא. ועל דא אשתני ליליא דא מפל שאר ליליון, ובעינן למעבד
שמא בכלא, ולמחדי בהאי ליליא, בגין דחדוותא הוא לעילא ותתא.

ועוד אמר, דארבע אלין ארבע גאולות קרינן להו. מאי טעמא. בגין דהאי
דרגא בתראה, גואל אתקרי, (בראשית מו) תמלאך הגואל. ולא אקרי גואל, אלא
על ידא דדרגא אחרא עלאה, (שמות קכ”ו, ר”ח ע”ב) דקיימא עלה ונהיר לה. ודא לא
אפיק לה נהורא, אלא באלין תרין (ס”א באינון דרגין) דרגין דעליה. אשתכח, דד’
אלין ארבע גאולות נינהו.

רבי יהודה שאל לרבי אבא, הא כתיב (ס”א האי דכתיב) שבעת ימים שאור לא
ימצא בבתיכם, וחדוותא הוא כל שבעה, אמאי לא אשתלים הלל כל ז’ יומין,
כמו בפסות, דאשתכח ח’ יומין הלילא, בשלימו דחדוותא כל יומא ויומא.

אמר ליה שפיר קאמרת, אבל ידיעא הוא, דהא הכא לא אתקשרו ישראל כל
כך בכלא, כמה דאתקשרו לבתר. בגין כך בהאי ליליא, דזוגא אשתכח (בכל אינון
דרגין עלאין) וחדוותא דכלא אשתכח, וישראל אתקשרו בההוא חדוותא, עבידנא
שלימו, והלילא אשתלים. (אבל באינון דרגין עלאין) אבל לבתר אף על גב דכלהו
משתכחי, עד כען ישראל לא אתקשרו בהו, ולא אתפרעו לאתגלייא רשימא
קדישא, ולא קבילו אורייתא, ולא עאלו במה דעאלו לבתר.

בגין כך בפסות שלימו דכלא אשתכח ביה, וחדוותא דכלא יתיר, אבל הכא
עד כען לא זכו, ולא אשתכח שלימו ביה כל כך, אף על גב דאשתכחו כל ז’,
לאו הוא באתגלייא, וישראל עד לא אתקשרו בהו כדקא חזי.

דף צ”ו ע”א

ועל דא חדוותא דכלא ושלימו דהלילא בהאי ליליא, בגין ההוא חולקא
דאתקשרו ביה. מאי טעמא. דכיון דבההוא ליליא זוגא אשתכח, כל קשורא
דכלא אשתכח בסטרא דזוגא, ולא בסטרא דישראל, דכד זוגא אשתכח בה
משתכחי אלין תרין (דף צ”ו ע”א) (ס”א תלת) דרגין דקיימין עלה. וכד אלין משתכחי,
הא כל גופא אשתכח בהו, וכדין שלימו דכלא, וחדוותא מכלא, והלילא
אשתלים, דהא כדין אתעררת סיהרא בכלא. אבל לא לבתר, דכל יומא ויומא
אשתכחי, וישראל עד לא זכו בהו, הא לאו הלילא שלימא, כמו בזמנין אחרנין.

אמר ליה רבי יהודה, שפיר הוא, והכי הוא ודאי. והאי זמנא אחרא שמענא
ליה בהאי גוונא, ואנשינא מלי. השתא מלה אחרא בעינא למנדע, הא חזינא

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש סיון]

בפסח ז', ובסכות ז', ושלִימו דְחֲדוּתָא בְיוֹמָא אַחְרָא. בְּשָׁבוּעוֹת, אֲמַאי לָא אֶשְׁתַּכְחוּ בֵּיהּ ז' יָמִים, וְהָא הֵכָא אֶתְחַזֵּן יְתִיר מְכֻלָּא.

פְּתַח וְאָמַר, (שְׁמוּאֵל ב ז) וּמִי כְעַמְךָ כִּישְׂרָאֵל גּוֹי אֶחָד בְּאַרְצָא. וְכִי מַאי שְׁנָא הֵכָא דְאַקְרוּן יִשְׂרָאֵל אֶחָד, יְתִיר מֵאַתְר אַחְרָא. אֲלֵא, פִּיּוֹן דְשִׁבְחָא דְיִשְׂרָאֵל, אֲתֵיִיא לְפָרְשָׁא, קָרָא לֹון אֶחָד, דְּהָא בְּכָל אֶתְר שִׁבְחָא דְיִשְׂרָאֵל אֶחָד הוּא. מַאי טַעְמָא. בְּגִין דְכָל קְשִׁירוּ דְעֵלְאִי וְתַתְּאִי, בְּהַאי אֶתְר דְאַקְרִי יִשְׂרָאֵל אֶשְׁתַּכַּח. (ועוד) דְאַתְקִשְׁר בְּמָה דְלְעִילָא, וְאַתְקִשְׁר בְּמָה דְלְתַתָּא, וְאַתְקִשְׁר בְּכַנְסַת יִשְׂרָאֵל. וְעַל דָּא אַקְרִי כְּלָא אֶחָד. וּבְאַתְר דָּא אֶשְׁתַּמּוּדְעָא מְהֵימְנוּתָא, וְקְשׁוּרָא שְׁלִימָא, וְיַחּוּדָא עֲלָאָה קַדִּישָׁא.

וְעַל דָּא, יוֹמָא דָּא, קְשׁוּרָא דְמְהֵימְנוּתָא הוּא, קְשׁוּרָא דְכְּלָא. וְכַתִּיב (משלי ג) עֵץ חַיִּים הִיא לְמַחְזִיקִים בָּהּ אֵילָנָא הוּא דְאַקְרִי אֶחָד. וְעַל דָּא בְּגִין דְאַיְנוּן מִתְקַשְׁרִי בְאַתְר דָּא, אַקְרִי חַיִּים. וְעַץ חַיִּים אֶחָד הוּא וְדָאִי אַקְרִי, בְּגִין דְכְּלָא בֵּיהּ אֶתְקִשְׁר, יוֹמָא (ס"א ושמא) דִּילִיהּ, אֶחָד וְדָאִי, קְשׁוּרָא דְכְּלָא, וְאַמְצַעִיתָא דְכְּלָא.

הָדָא הוּא דְכַתִּיב, (בראשית ב) וְעַץ הַחַיִּים בְּתוֹךְ הַגֶּן, בְּתוֹךְ מִמֶּשׁ, בְּמַצִּיעוֹת, וְאַחִיד בְּכָל סְטְרִין, וְאַתְקִשְׁר בֵּיהּ. וְעַל דָּא פֶּסַח וְסַפּוֹת, וְהוּא בְּאַמְצַעִיתָא. בְּגִין דְאַיְהוּ אֲמַצְעִיתָא דְכְּלָא, וְדָא הוּא שִׁבְחָא דְאוּרִייתָא בְּהַאי יוֹמָא, וְלָא יְתִיר, שִׁבְחָא דְמְהֵימְנוּתָא, וְקְשׁוּרָא דְכְּלָא. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, בְּרִיךְ רַחֲמָנָא דְשְׁאִילָנָא, וְזַכִּינָא לְהַנִּי מִיָּלִי.

אָמַר רַבִּי יִצְחָק, חֲדוּתָא וְשִׁירָתָא, זְמִינִין יִשְׂרָאֵל לְשִׁבְחָא לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, כְּהַאי שִׁבְחָא דְמִשְׁבַּחֵי יִשְׂרָאֵל בְּלִילְיָא דְפֶסַחָא, דְכַנְסַת יִשְׂרָאֵל אֶתְקַדְשַׁת בְּקוּדוּשָׁה דְמִלְפָּא. הָדָא הוּא דְכַתִּיב, (ישעיה ל) הַשִּׁיר יִהְיֶה לָכֶם כְּלִיל הַתְּקַדֵּשׁ חָג. כְּלִיל הַתְּקַדֵּשׁ חָג דִּיִּיקָא. בְּרוּךְ יְי' לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן.

וּבַיּוֹם (במדבר כח) הַבְּכוּרִים בְּהַקְרִיבְכֶם מִנְחָה חֲדָשָׁה לַיְי' בְּשָׁבוּעוֹתֵיכֶם מִקְרָא קֹדֶשׁ יִהְיֶה לָכֶם וְגו'. רַבִּי שְׁמַעוֹן פְּתַח, (דברי הימים א טז) אֲזַיְרָנּוּ עֲצֵי הַיַּעַר מִלְּפָנַי יְי' כִּי בָא לְשָׁפוֹט אֶת הָאָרֶץ. זַכָּאָה חוּלְקִיהוּן דְאַיְנוּן דְמִשְׁתַּדְּלִי בְּאוּרִייתָא יְמָמָא וְלִילִי, דִּידְעִין אֲרַחוּי דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְאַתְאַחְדֵּן בְּשִׁמְיָהּ (כל יומא). וְוִי לְאַיְנוּן דְלָא מִשְׁתַּדְּלִי בְּאוּרִייתָא, דְּהָא לִית לֹון חוּלְקָא בְּשִׁמָּא קַדִּישָׁא, וְלָא אֶתְאַחְדֵּן בֵּיהּ, לָא בְּהַאי עֲלָמָא, וְלָא בְּעֲלָמָא דְאַתִּי. מֵאֵן דְזַכִּי בְּהַאי עֲלָמָא, זַכִּי בְּעֲלָמָא דְאַתִּי. דְּהַכִּי תַנִּינֵן, (שיר השירים ז) דוֹבֵב שִׁפְתַי יִשְׁנִים, אֶף עַל גַּב דְאַיְנוּן בְּהַהוּא עֲלָמָא, שְׁפוּוֹתֵיהוּ מֵרַחֲשֵׁן תַמֵּן אוּרִייתָא.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש סיון]

תא חזי, עד השתא אקריבו ישראל תבואת הארץ, תבואת הארץ ודאי. ואתעסקו ביה, ואתקשרו בההוא קשורא. ואף על גב דדינא אשתכח, דינא בשלמא אשתכח ביה. (ס"א דעלמא אתנהיג ביה) ואקריבו שעורים, בגין דאיהו קדמאה מכל שאר תבואה, ומן קדמאה מתקרבא, ולא מההוא דמתאחר, דהא אחידו קדמאה, דישאל אתאחדו ביה בקודשא בריך הוא, הכא הוא. אמר קודשא בריך הוא, אנא יהבית לכו מן במדברא, מההוא אתר דאקרי שמים, דכתיב, (שמות טז) הנני ממטיר לכם לחם מן השמים, ואתון מקרבין קמאי שעורים.

דף צ"ו ע"ב

ורזא דמלה, זאת תורת הקנאות, חסר. אוהרותא לנשי עלמא, דלא ישטון תחות בעליהון. ואי לאו, קמח שעורים זמינא לקרבא. וממלה חדא, אשתמודע מלה אחרא. זכאה חולקיהון דישאל, דהא פנסת ישראל לא שקרת במלכא קדישא לעלמין. פנסת ישראל תוורת, (במדבר ה) אשר תשטה אשה תחת אישה, בגין כך דינא דהאי אתתא (דף צ"ו ע"ב) מאתרהא קא אתייה. ומאן הוא אתרהא ההוא דכתיב בה (משלי לא) אשת חיל מי ימצא ורחוק מפנינים מכרה. (משלי יב) אשת חיל עטרת בעלה.

וההוא קמח שעורים, דאייתית ההיא אתתא, מנחת קנאת אתקרי, חסר, פנסת ישראל הכי אקרי. ועל דא, בפנחס כתיב, (במדבר כה) תחת אשר קנא לאלהיו, דקנאה הכא אתאחד, דמאן דמשקר בהאי ברית, קנאה אתערע עליה, ועל דא קנאין פוגעין בו. תא חזי, קמח שעורים, האי עומר, דכיון דהוה מטא לריחין דגרוסות, מפיקין מניה עשרון מנופה ביי"ג נפה.

ודא שבע שבתות תמימות, לבתר דסלקין שבע שבתות אלין, אתא מלכא קדישא לאזדוגא בה בפנסת ישראל, ואורייתא אתייהבת. וכדין אתעטר מלכא ביחודא שלים, ואשתכח אחד לעילא ותתא. וכד אתער מלכא קדישא, ומטא זמנא דאורייתא. כל אינון אילגין דמבכרי אביהו, סלקין שירתא. ומאי אמרי בשעתא דמלקטי להון, פתחי ואמרי, (תהלים קג) יי' בשמים הכין כסאו ומלכותו בכל משלה. (תהלים לו) יי' בהשמים חסדך. וכתיב, (ישעיה נה) וכל עצי השדה ימחאו כף.

תו פתח ואמר, (תהלים צח) מזמור שירו ליי' שיר חדש כי נפלאות עשה. שיר חדש אקרי. בגין כך בהקריבכם מנחה חדשה. התם מנחת קנאות, הכא מנחה חדשה. חדשה דחדושא דכלא (ס"א דכלה) הכא. קשורא דכלא דעילא ותתא, קשורא דמהימנותא. ועל דא יעקב שלימא אתעטר בעטרוי, ואורייתא אתייהבת.

וכד מטון בפורים לגבי פהנא, הוה בעי בר נש למימר ולפרשא מלין, על
ההוא אילנא דארעא, דאשתלים כגוונא דלעילא, בתריסר תחומין, בשבעין
ענפין, ובעא לאובדא ליה לבן ארמאה, דאתפגים עלמא בגיניה. וקודשא בריך
הוא שזיב ליה, ואתעטר בדינוי (ס"א בבנוי) כמה דאוקימנא. בגין ההוא אילנא,
דכל קשרא דמהימנותא, ביה תלייא. ועל דא מנחה חדשה אתקרי. מאי טעמא.
בגין דחדוותא דעלאי ותתאי הוא, וחדוותא דסיהרא. ובכל זמנא חדתותי
דסיהרא, קשרא דמהימנותא הוא, וחדוותא דילה. (דסיהרא)

למלכא דהוה ליה בנין, וברתא חדא, אתקין סעודתא לכלהו בנין, לא
אשתכחתי ההיא ברתא על פתורא. כד אתאת, אמרת למלכא, מארי, לכל אחי
זמינת ויהבת לכל חד מאנין ידיעו, ולי לא יהבת חולקא בינייהו. אמר ליה, חייך
ברתי, מנא דילך ישתכח על חד תרין. הא כלא יתנון לך מחולקיהון. אשתכח
לבתר בידהא חולקין, על חד תרין מכלא. כף כנסת ישראל, מכלא נטלא
חולקין, ועל דא אתקרי כלה, כלולא. ככלה דכלהו מזמנין לה מאנין וחולקין
ותכשיטין, כף היא כנסת ישראל, חדתותי (נ"א חדוותא) דילה בכלא, וכלא יהבין לה
חולקין ומאנין.

תא חזי, בשעתא דמלכא קדישא אשתכח בעטרוי, חדוותא דכנסת ישראל
הוא. וכד אורייתא אתיהיבת, אתעטרת כנסת ישראל בעטרין עלאין, ובגין דכל
קשרא דמהימנותא, אתקשר בהאי אילנא, אקרי יום אחד. דכתיב, (זכריה יד) והיה
יום אחד הוא יודע ליי. יום אחד ודאי, דכנסת ישראל יום אחד, בקשורא
דלעילא.

קשורא דלעילא, רישא וגולגלתא ומוחי. (ויחי רכ"א) קשורא אחרא, תרין דרועין
וגופא. דאחידן, (קשורא אחרא) מחילא דרישא. ואוקמא רב המנונא, (ס"א בתרין) בתלת
קשירין דאבהתא (קשורא אחרא). תרין קיימין (נ"א כולין דלתתא) דאתמשכו במשח רבות,
(בקיומא) בתרין דרגין, תרין נחלין, לאכנשא זרעא, לאפקא בדרגא אחרא, בפום
אמה. אילנא דא, הוא גופא דאמצעיתא, דאחיד לכל הנני, וכלא מתקשרן ביה,
והוא בהון, ועל דא כלא חד. וכד אודווגת ביה מטרוניתא, פדין הוא אחד, והא
אוקימנא מלי.

סדר הלימוד ליום כ סיון [יום 256 בשנה]

דף צ"ז ע"א

תא חזי, פתיב ביום השמיני עצרת. מאן עצרת. אלא בהוא אתר, דכלא מתקשרן פחדא, אקרי עצרת, מאי עצרת, (ס"א כנופיא כנישו) כנישו. ואי תימא הכא דאקרי עצרת, מאי טעמא. אלא בכל אינון יומין, יומי סעודתי דענפי אילנא (דף צ"ז ע"א) הו. ועל דא, שבעים פרים אינון. לבתר, חדוותא (דגופא) דאילנא ממש, וחדוותא דאורייתא. ובגיניה הוא יומא חד עצרת. חדוותא דאורייתא, חדוותא דאילנא, דהוא גופא.

ועל דא לית חולקא בהאי יומא, אלא לקודשא בריך הוא וכנסת ישראל. בגין כך, עצרת תהיה לכם, ולא לאחרא. (ס"א לבתר חדוותא דאלנא ממש ובגיניה הוא יומא חד ולית חולקא בהאי יומא אלא לקודשא בריך הוא וכנסת ישראל ועל דא כתיב עצרת תהיה לכם. אוף הכי בהאי יומא חדוותא דאורייתא חדוותא דאלנא דהוא גופא וכלא אשתכח ביה) דהא בשעתא דמלכא אשתכח, כלא אשתכח ביה. ועל דא תנינו, בעצרת על פירות האילן, והא אוקמוה בגין כך אחד אקרי, אחד ודאי, כמה דאמרן.

תא חזי, מה פתיב, ממושבתיכם תביאו לחם תנופה וגו', סלת תהיינה חמץ תאפינה. מאי שנא הכא חמץ (בכנסת ישראל), אלא בגין דכלא אחידן ביה (וכן) באילנא, דהא באילנא אחידן ענפין, באילנא אחידן עליו, קליפין, דיגין סגיאין בכל סטרין, כלא אשתכח ביה. ובגין דהאי אילנא, מכפר על יצר הרע, דהוא בבי מותביה דבר נש.

אמר רבי אלעזר, מהאי אילנא אתונו כל שאר אילנין לתתא. והוא אשתרשא על חד נהרא עמיקא, דנגיד ונפיק ולא פסקין מימוי לעלמין. עליה פתיב (ירמיה יז) והיה כעץ שתול על מים ועל יובל ישלח שרשיו, ועל דא אקרי אורייתא, (משלי ג) עץ חיים היא וגו'. ומאי ותומכיה מאושר. הא אוקמוה, אבל ותומכיה מאושר, כמה דאת אמר (בראשית ל) באשרי פי אשרוני בנות.

רעיא מהימנא (ויקרא כג) והניף את העמר וגו'. פקודא דא, (ל"ב) לקרבא קרבן העמר, קרבנא דא, כלא איהו בדבקותא עילא ותתא, מטרוניתא ובנהא פחדא אזלין. עמר דא, מקרבין ישראל בדכיותא דלהון, והוא קרבנא איהו מן שעורים, ודא אתקריבו, למיעל רחימו בין אתתא ובעלה.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש סיון]

אשת זנונים, אתרחקת גרמה מביניהו, דלא יכילת למיקם על גבה. אשת חיל קריבת גרמה לקרבא לגבי כהנא רבא, ודאי טהורה היא, (במדבר ה) ונקתה ונזרעה זרע, ואוסיפת חילא ורחימו לגבי בעלה. אשת זנונים ערקת מן מקדשא, דלא למקרב לגביה, דאלמלא בהווא זמנא דאשת חיל אבדיקת גרמה, איחי אתקריבת לגבה, אתאבידת מעלמא. ועל דא לא בעיא לקרבא למקדשא, וערקת מניה, ואשתארו ישראל זכאין, בלא ערבוביא אחרא, לגבי רזא דמהימנותא.

רזא דסתרא דא, תרתין אחתן. וכד ארחת דא לגבי דא, בבדיקו דילה, צבתה בטנה ונפלה ירכה. דהא בדיקו דאשת חיל, סמא דמותא לאשת זנונים. ודא איהו עיטא, דיהב קודשא בריך הוא לבנוי, לקרבא קרבנא דא בגין אשת חיל, דתערוק אשת זנונים מנה. ואשתארו ישראל בלא ערבוביא אחרא, זכאין אינון בעלמא דין, ובעלמא דאתי. (ע"כ רעיא מהימנא)

רבי אבא ורבי חייא הוו אזלי באורחא, אמר רבי חייא, פתיב, (ויקרא כ"ג) וספרתם לכם ממחרת השבת מיום הביאתכם את עמר התנופה. מאי קא מיירי. אמר ליה, הא אוקמוה חברייא.

רעיא מהימנא (ויקרא כ"ג) וספרתם לכם ממחרת השבת וגו'. פקודא (ל"א) דא, לספור ספירת העמר, הא אוקימנא, ורזא דא, ישראל, אף על גב דאתדכו למעבד פסחא, ונפקו ממסאבו, לא הוו שלמין ודכין פדקא חזי. ועל דא, לאו הלל גמור ביומי דפסחא, דעד כען לא אשתלימו פדקא יאות.

כאתתא דנפקא ממסאבו, וכיון דנפקא, מתמן ולהלאה, וספרה לה. אוף הכא ישראל, כד נפקו ממצרים, נפקו ממסאבו, ועבדו פסח, למיכל בפתורא דאבוהון, ומתמן ולהלאה יעבדון חושבנא, למקרב אתתא לבעלה, לאתחברא בהדיה, ואינון חמשין יומין דדכין, לאעלא לרזא דעלמא דאתי, ולקבלא אורייתא, ולמקרב אתתא לבעלה. ובגין דאלין יומין, יומין דעלמא דדכורא, לא אתמסר חושבנא דא אלא לגברי בלחודייהו. ועל דא חושבנא דא, בעמידה איהו, ומלין דעלמא תתאה, בישיבה, ולא בעמידה. ורזא דא, צלותא דעמידה, וצלותא מיושב.

ואלין חמשין, מ"ט אינון, כלל אנפי אורייתא, דהא ביומא דחמשין, איהו רזא דאורייתא ממש. ואלין אינון חמשין יומין, דביה שמטה ויובלא. ואי תימא, חמשין, מ"ט אינון. חד טמירא איהו, ועלמא אסתמיך עליה. ובהווא יומא דחמשין, אתגליא טמירא, ואתכסיא (נ"א ואשתכח) ביה. כמלכא דאתי לבי שושביניה, ואשתכח תמן, אוף הכא יומא דחמשין, והא אוקימנא רזא דא. (פקודא ל"ב לקרבא קרבן העומר וכו' לעיל עמ' א')

פקודא (ל"ג) בתר דא, למעבד חג שבועות, דכתיב ועשית חג שבועות ליי' אלהיך. שבועות: על דעאלו ישראל לרזא דחמשין יומין, דאינון שבעה שבועות, ובקרבנא דעמר, אתבטל יצר הרע, דערקת מאשת חיל. וכד תמן לא אתקריב, מתדבקין ישראל בקודשא בריך הוא, ואתבטל מעילא ומתתא.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש סיון]

ובגין כך אקרי בגוונא דא עצרת, דאית ביה בטול יצר הרע. ועל דא לא כתיב ביה חטאת, כשאר זמנין, דכתיב בהו חטאת (ל"י). וכדין כל נהורין אתכנשו לאשת חיל, ובגין כך עצרת. שבועות, ולא כתיב כמה אינון. אלא בכל אתר דאתמר סתם, שמא גרים דאינון מן שבע. וכתיב שבעה שבועות תספור לה, אמאי כתיב שבועות בלחודי. אלא הכי אצטריך שבועות סתם, לאכללא עילא ותתא, דהא בכל אתר דאלין מתערי, אלין אוף הכי מתערי עמהון. עד לא הוה שלמה, לא הוה אתגליין, כיון דאתא שלמה, עבד מנזיהו פרט. דכתיב, (מלכים א ח) שבעת ימים ושבעת ימים, דא איהו פרט.

בזמנא אחרא בכלל, שבועות סתם. ולא אצטריך לבר נש אחרא למעבד מנהון פרט, בר שלמה. בגין דאינון שבעת ימים דלתתא, לא נהירו בשלימו, עד דאתא שלמה, וכדין קיימא סהרא באשלמותא, באינון שבעת יומין. והכא חג שבועות סתם, בגין דאתכללו תתאי בעלאי, ולא אנהירו כיומא דשלמה.

פקודא (ל"ד) בתר דא, לקרבא שתי הלחם. הא אוקימנא, שתי הלחם: תרתי שכנינתי, עילא ותתא, ואתחברן כחדא. לגביהון, תרין נהמי בשבת, מזונא דחד תרין, דעילא ותתא. ועל דא כתיב, (שמות טז) שני העמר לאחד. לאחד ודאי, לאתיחדא באתר חד. לההוא דאקרי אחד. ומאן איהו. הקול קול יעקב, דאיהו ירית עילא ותתא, תרין נהמי כחדא. ובגין דשבת איהו רזא דעילא ותתא, וכלא איהו שבת, (אתקריבו) תרין נהמי. ע"כ

פקודא בתר דא להסדיר לחם ולבונה, להקריב עמר. דכתיב ועשיתם ביום הניפכם את העמר כבש תמים לעולה. וכן בשבועות להקריב שתי הלחם, והכי בכל יומין טבין, להקריב קרבן דמוספין. אלא ודאי בכל יומא דמועדייא צריך לקרבא קרבנא דיליה. צריך לקרבא עליה תוספת דאית ליה, כגון תוספת כתובתא ומתנתא, דאוסיה חתן לכלה. ושבת מלפתא, דאיהי פלה, בשבתות ובכל יומין טבין, צריכה תוספת, דאינון מוספין דקרבנין, ומתנתא, דאינון מתנות כהונה. ובשבועות דאיהו מתן תורה, דאתיהיבו תרין לוחין דאורייתא, מסטרא דאילנא דחיי, צריך לקרבא לגבייהו, שתי הלחם דאינון ה"ה דתרין יומין דשבועות אינון י"ו צריך לקרבא לגבייהו, שתי הלחם מאינון ה"ה דהא איהו נהמא דאורייתא, דאתמר ביה (משלי ט) לכו לחמו בלחמי ה"ה, מן המוציא לחם מן הארץ.

והאי איהו מאכל אדם, דאיהו יו"ד ה"א וא"ו ה"א. (במדבר יט) זאת התורה אדם. (ויקרא א) אדם פי יקריב מכם קרבן ליי'. עומר שעורין, מאכל בעירן, דאינון חיות הקדש, דמנהון צריך לקרבא, הדא הוא דכתיב, (ויקרא א) מן הבהמה. אלים: מנגחים במתניתין, באלין פשטין. מן הבהמה: פרים מנגחים במתניתין, בתוקפא יתיר. ומן הצאן: שאר עמא, קרבנא דלהון צלותין, ועלייהו אתמר, (יחזקאל לד) ואתן צאני צאן מרעיתי אדם אתם.

דף צ"ז ע"ב

דמארי קבלה, ומארי מדות, אינון מסטר דאילנא דחיי. שאר עמא מסטרא דאילנא דטוב ורע, אסור והתר. ובגין דא, מן הבהמה, מאכל דלהון, עמר לחם שעורים, (רות ג) וימד שש שעורים. וישת עליה, אורייתא דבעל פה, דשית סדרי משנה. אבל אלין דאילנא דחיי, דאינון אדם אורייתא דלהון, נהמא דקודשא בריך הוא. הדיא הוא דכתיב, (משלי ט) לכו לחמו בלחמי והיינו שתי הלחם. חדו כלהו תנאין ואמוראין, ואמרו מאן קאים קמי סיני. (ע"כ רעיא מהימנא) (שייך כאן פקודא לשרוף קדשים הנדפס בדף ל"ג ע"א)

אבל תא חזי, ישראל כד הוו במצרים, הוו ברשותא אחרא, והוו אחידן במסאבותא, כאתתא דא, כד היא יתבא ביומי דמסאבותא. בתר דאתגזרו, עאלו בחולקא קדישא, דאקרי ברית. פיון (דף צ"ז ע"ב) דאתאחדו ביה, פסק מסאבותא מנייהו, כדא אתתא כד פסקו מנה דמי מסאבותא. בתר דאתפסקו מנה, מה כתיב. (ויקרא טו) וספרה לה שבעת ימים. אוף הכא, פיון דעאלו בחולקא קדישא, פסקא מסאבו מנייהו, ואמר קודשא בריך הוא, מכאן ולהלאה חושבנא לדכיותא. וספרתם לכם, לכם דייקא, כמה דאת אמר וספרה לה שבעת ימים, לה: לעצמה. אוף הכא לכם: לעצמכם. ולמה. בגין לאתדכאה במיין עלאין קדישין, ולבתר למיתי לאתחברא ביה במלכא, ולקבלא אורייתיה.

התם וספרה לה שבעת ימים, הכא שבע שבתות, אמאי שבע שבתות. בגין למזפי לאתדכאה במיין, דההוא נהר דנגיד ונפיק. ואקרי מים חיים. וההוא נהר, שבע שבתות נפקו מניה. ועל דא שבע שבתות ודאי, בגין למזפי ביה, כמה דאתתא, דכיו דילה בליליא, לאשתמשא בבעלה.

כך כתיב וברדת הטל על המחנה לילה. על המחנה כתיב, ולא כתיב וברדת הטל לילה. אלא על המחנה, בגין דיורד מההוא נקודה, על אינון יומין דאתקריאו מחנה. ומתחברת במלכא קדישא, ואימתי נחת האי טלא. כד קריבו ישראל לטורא דסיני, כדין נחת ההוא טלא בשלימו, ואדכי, ואתפסקת זוהמתן מנייהו, ואתחברו ביה במלכא וכנסת ישראל, וקבילו אורייתא, והא אוקימנא. ובההוא זמנא, ודאי כל הנחלים הולכים אל הים, לאתדכאה ולאסתחאה, וכלא אתקשרו (ס"א אתקדשו) ואתחברו ביה במלכא קדישא.

תא חזי, כל בר נש דלא מני חושבנא דא, אינון שבע שבתות תמימות, למזפי לדכיותא דא. לא אקרי טהור, ולא בכללא דטהור הוא. ולא הוא כדאי למהוי ליה חולקא באורייתא, ומאן דמטי טהור להאי יומא, וחושבנא לא אתאביד

מִנִּיה, כִּד מְטִי לְהֵאֵי לִילֵיא, לְבַעֵי לִיה לְמַלְעֵי בְּאוּרֵייתָא, וְלֵאֲתַחְפְּרָא בְּה, וְלִנְטְרָא דְכִיּו עֲלָאָה, דְּמְטִי עֲלִיה בְּהֵהוּא לִילֵיא, וְאֲתַדְכִּי.

דף צ"ח ע"א

וְאוּלִּיפְנָא, (דף צ"ח ע"א) דְּאוּרֵייתָא דְּבַעֵי לִיה לְמַלְעֵי בְּהֵאֵי לִילֵיא, אוּרֵייתָא דְּבַעֲל פְּה, בְּגִין דִּיתְדָכּוֹן (ס"א דִּיתְדָכּוֹן) כְּחֵדָא, מִמְּבוּעָא דִּנְחֵלָא עֲמִיקָא. לְבַתֵּר, בְּהֵאֵי יוֹמָא, לִיתִי תוֹרָה שְׁבַכְתָּב, וְיִתְחַבֵּר (ס"א בְּהו) בְּה, וְיִשְׁתַּכְחוֹן כְּחֵדָא בְּזוּוּגָא חֵד לְעֵילָא. כְּדִין מְכַרְיִזֵי עֲלִיה וְאֲמַרִי, (ישעיה נט) וְאֲנִי זֹאת בְּרִיתִי אוֹתָם אָמַר יי רֹחִי אֲשֶׁר עָלֶיךָ וּדְבַרִי אֲשֶׁר שָׁמַתִּי בְּפִיךָ וְגו'.

וְעַל דָּא, חֲסִידֵי קְדָמָאֵי לָא הוּוּ נְיִימֵי בְּהֵאֵי לִילֵיא, וְהוּוּ לְעָאן בְּאוּרֵייתָא, וְאֲמַרִי, גִּיתִי לְאַחְסָנָא יְרוּתָא קְדִישָׁא, לָן, וְלִבְנָן, בְּתַרִין עֲלָמִין. וְהֵהוּא לִילֵיא כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל אֲתַעֲטָרָא עֲלִייהוּ, וְאֲתֵיִא לְאַזְדוּוּגָא בֵּיה בְּמַלְכָא, וְתַרוּוִייהוּ מִתַּעֲטָרֵי עַל רִישֵׁיהוּ, דְּאֵינּוֹן דּוֹכָאן לְהַכִּי.

רַבִּי שְׁמַעוֹן הַכִּי אָמַר, בְּשַׁעֲתָא דְּמִתְכַנְשֵׁי חֲבַרְיָא בְּהֵאֵי לִילֵיא לְגַבִּיה, גִּיתִי לְתַקְנָא תְּכַשִּׁיטִי כְּלָה, בְּגִין דִּתְשַׁתְּכַח לְמַחַר בְּתַכְשִׁיטָהָא, וְתַקוּנָהָא, לְגַבִּי מַלְכָא כְּדָקָא יָאוּת. זַכָּאָה חוּלְקִיהוֹן דְּחֲבַרְיָא, כִּד יִתְבַּע מַלְכָא לְמַטְרוּנֵיתָא, מֵאֵן תַּקִּין תְּכַשִּׁיטָהָא, וְאַנְהִיר עֲטָרָהָא, וְשׁוּי תַקוּנָהָא. וְלִית לָךְ בְּעֵלְמָא, מֵאֵן דִּידַע לְתַקְנָא תְּכַשִּׁיטִי כְּלָה, אֲלֵא חֲבַרְיָא, זַכָּאָה חוּלְקִיהוֹן בְּעֵלְמָא דִּין וּבְעֵלְמָא דְּאֵתִי.

תָּא חֲזִי, חֲבַרְיָא מְתַקְנֵי בְּהֵאֵי לִילֵיא תְּכַשִּׁיטָהָא לְכָלָה, וּמַעֲטָרֵי לָה בְּעֲטָרָהָא, לְגַבִּי מַלְכָא. וּמֵאֵן מְתַקִּין לִיה לְמַלְכָא, בְּהֵאֵי לִילֵיא, לְאַשְׁתַּכְּחָא בְּה בְּכָלָה, לְאַזְדוּוּגָא בְּה בְּמַטְרוּנֵיתָא. נְהָרָא קְדִישָׁא עֲמִיקָא דְּכָל נְהַרִין, אֵימָא עֲלָאָה. הַדָּא הוּא דְּכַתִּיב, (שיר השירים ג) צְאִינָה וְרֵאִינָה בְּנוֹת צִיּוֹן בְּמַלְךְ שְׁלֹמֹה וְגו'. לְבַתֵּר דְּאֲתַקִּינַת לִיה לְמַלְכָא, וְאַעֲטַרַת לִיה, אֲתֵיִת לְדַכָּאָה לָה לְמַטְרוּנֵיתָא, וְלֵאֵינּוֹן דְּמִשְׁתַּכְּחֵי גַבְה.

דף צ"ח ע"ב

לְמַלְכָא דְּהוּה לִיה בַּר יַחֲדָאֵי, אֲתָא לְזוּוּגָא לִיה בְּמַטְרוּנֵיתָא עֲלָאָה, מֵאֵי עֲבַדַת אֲמִיה כֹּל הָהוּא לִילֵיא, עֲאֵלַת לְבִי גְנִיזָהָא, אֲפִיקַת עֲטָרָא עֲלָאָה, בְּשַׁבְּעִין (דף צ"ח ע"ב) אֲבִנֵי יָקָר סַחְרָנָא, וְאַעֲטַרַת לִיה. אֲפִיקַת לְבוּשִׁין דְּמִילַת וְאַלְבִּישַׁת לִיה, וְאֲתַקְנַת לִיה בְּתַקוּנֵי דְּמַלְכִין.

לְבַתֵּר עֲאֵלַת לְבִי כְּלָה, חֲמָאֵת עוּלִימְתָהָא, דְּקָא מְתַקְנֵי עֲטָרָהָא, וְלְבוּשָׁהָא, וְתַכְשִׁיטָהָא, לְתַקְנָא לָה. אֲמַרָה לּוֹן, הָא אֲתַקִּינַת בִּי טְבִילָה, אֲתַר דְּמִיִן נְבַעִין,

וכל ריחין ובוסמין סוחרני אינון מיין, לדפאה לכלתי, לייתי פלתי, מטרוניתא דברי, ועולימתהא, ויתדכון בהוא אתר דאתקנת בההוא בי טבילה, דמיין נבעין דעמי. לבתר תקינו לה בתכשיטהא, אלבישו לה לבושהא, אעטרו לה בעטרהא. למחר פד ייתי ברי לאודווגא במטרוניתא, יתקין היכלא לכלהו, וישתפח מדוריה בכו פחדא.

כך מלכא קדישא ומטרוניתא, וחברייא, פהאי גוונא. ואימא עלאה דמתקנת פלא. אשתכח דמלכא עלאה, ומטרוניתא, וחברייא, מדוריהון פחדא, ולא מתפרשין לעלמין. הדא הוא דכתיב, (תהלים טו) יי' מי יגור באהלך וגו', הולך תמים ופועל צדק. מאן הוא פועל צדק. אלא, אלין אינון דמתקני למטרוניתא בתכשיטהא, בלבושהא, בעטרהא. וכל חד, פועל צדק אקרי.

אמר רבי חייא, אלמלא לא זכינא בעלמא, אלא למשמע מלין אלין דיי. זכאה חולקיהון דאינון דמשתדלי באורייתא, וידעין אורחוי דמלכא קדישא, דרעותא דלהון באורייתא, עלייהו פתיב (תהלים צא) כי בי חשק ואפלטתו. וכתיב אחלצהו ואכבדהו. (ויקרא כ"ג) בחדש השביעי באחד לחדש, רבי יצחק פתח, (תהלים פא) תקעו בחדש שופר בכסה ליום חגנו. זכאין אינון ישראל, דקודשא בריך הוא קריב לון לגביה, מן כל אומין עובדי עבודה זרה, ואתרעי בהו, ומאתר רחיקא קריב לון לגביה, הדא הוא דכתיב, (יהושע כד) ויאמר יהושע אל כל העם כה אמר ה' אלהי ישראל בעבר הנהר ישבו אבותיכם מעולם. לאחזאה, דהא מאתר רחיקא אתרעי בהו, וקריב לון לגביה, וכתיב, (יהושע כד) ואקח את אביכם את אברהם מעבר הנהר וגו'. הני קראי אית לאסתפלא בהו, וכי כל ישראל לא הוו ידעי דא, וכל שכן יהושע.

אלא אורייתא פולה סתים וגליא, כמה דשמא קדישא סתים וגליא, בגין דאורייתא פולה שמא קדישא היא, ועל דא איהי סתים וגליא. אי ישראל (דף צ"ט ע"א) ויהושע הוו ידעי, אמאי פתיב כה אמר יי'. אלא ודאי סתימא דמלה, טיבו סגי עבד קודשא בריך בישראל, דאתרעי בהו באבהתא, ועביד לון רתיכא קדישא עלאה ליקריה, ואפיק לון מגו נהרא עלאה יקירא קדישא, בוצינא דכל בוצינין, בגין דיתעטר בהו. הדא הוא דכתיב, כה אמר יי' בעבר הנהר ישבו אבותיכם מעולם. הנהר: תהוה נהר דאשתמודע, ואתיידע.

מעולם, מאי קא בעי הכא. אלא לאחזאה חכמתא. מעבר הנהר מעולם, אלא תהוה נהר עולם אקרי. ועל דא, בעבר הנהר ישבו אבותיכם מעולם, לאחזאה טיבו וקשוט דעבד קודשא בריך הוא לישראל. ואקח את אביכם את אברהם

מעבר הנהר מאי קא מיירי. אלא אברהם לא אתדבק ביה בהוא נהר, כמו יצחק דאתדבק ביה בסטריה לאתתקפא.

תא חזי, האי נהר, אף על גב דלאו איהו דינא, דינין נפקי מסטריה, ואתתקפו ביה. וכד יצחק אתתקף (בדינוי) בבנוי, כדין עלאין ותתאין מתכנפי לדינא, וכורסייא דדינא אתתקו, ומלפא קדישא יתיב על כורסייא דדינא, ודאין עלמא, כדין, תקעו בחדש שופר בכסה ליום חגנו. זכאין אינון ישראל, דיידעין לסלקא כורסייא דדינא, ולתקנא כורסייא דרחמי. ובמה. בשופר.

רבי אבא הוה יתיב קמיה דרבי שמעון, אמר ליה, הא זמנין סגיאיין שאילנא על האי שופר, מאי קא מיירי, ועד פאן לא אתיישבנא ביה. אמר ליה, ודאי האי הוא ברירא דמלה, דישאל בעיין ביומא דדינא (נ"א דא), שופר, ולא קרן. בגין דקרן הא אתיידע באן אתר איהו, ולא אתדבקא דינא לא בעינא. אבל הא תנינו, במלין ובעובדא, בעינן לאחזאה ולא תערא מלין סתימין.

דף צ"ט ע"ב

תא חזי, כד ההוא שופר עלאה, דנהירו דכלא ביה, אסתלק ולא נהיר לבנין, כדין דינא אתער, וכרסוון אתתקנו לבי דינא, ודא שופר, אילו דיצחק אקרי, תוקפיה (דף צ"ט ע"ב) דיצחק, תושבחתיה דאבתן, כד אסתלק ההוא שופר גדול, דלא ינקא לבנין, כדין יצחק אתתקף, ואתתקן לדינא בעלמא.

וכד אתער האי שופר וכד בני נשא תייבין מחטאיהון, בעיין לנגדא קול שופר מתתא, וההוא קלא סליק לעילא, כדין אתער שופרא אחרא עלאה, ואתער רחמי, ואסתלק דינא. ובעינן לאחזאה עובדא בשופר, לאתערא שופרא אחרא, ולאפקא בהאי שופר לתתא, אינון קלי, לאחזאה דכל אינון קלין דלעילא, דכלילן פלהו בההוא שופר עלאה, יתערוין לנפקא.

ובהני קלין דלתתא, יהבין ישראל חילא (לרחמי מתתא ואתער שופר גדול) לעילא, ועל דא בעינן לזמנא שופר ביומא דא, ולסדרא קלין, לכוונא ביה בגין לאתערא שופר אחרא, דביה כלילן קלי לעילא. (ולסדרא קלין בשופר).

סדרא קדמאה, קלא נפיק, ומתעטר לעילא, סליק רקיעין, ואתבקע בין טורי רמאי, ומטי לגביה דאברהם, ושריא ברישיה, ואתעטר, ואתער הוא, ואתקן לכורסייא. ובספרא דאגדתא תנינו, בשעתא דההוא קלא קדמאה סליק, אתער ואתעטר אברהם, ואתקן לכורסייא, פקדין עליה אבא. (ס"א אבא ואמא) אבא.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש סיון]

אֲדַהֲכִי, סֵלְקָא תְנַיִנָא, תְּקִיפָא (לחברא) לְתַבְרָא תּוֹקְפִי רְגִיזִין. וְדָא סְדְרָא
תְנַיִנָא, הֵהוּא קְלָא תְבִירָא בְתוֹקְפוּי. וּכְדִין סֵלְקָא, וְכָל דִּינִין דְאֲתַעְרוּן (ס"א
דאֲתַעְרֵן) קָמִיה אֲתַבְרוּ, עַד דְסָלִיק לְאֲתֵרִיה דִּי צָחֵק. פִּיּוֹן דִּי צָחֵק אֲתַעַר, וְחָמִי
לְאֲבֵרָהֶם מִתְקַן לְכוּרְסֵיָא לְקִיּוּמָא קָמִיה, כְּדִין אֲתַכְפִּיָא, וְתַבַּר תּוֹקְפָא קְשִׁיָא.
וּבְהַאי, בְּעֵי מֵאן דְתַקַּע, לְכוּוֹנָא לְבָא וְרַעוּתָא, בְּגִין לְתַבְרָא חֵילָא וְתוֹקְפָא דְדִינָא
קְשִׁיָא, הֲדָא הוּא דְכֻתִּיב, (תהלים פט) אֲשֶׁרִי הָעַם יוֹדְעֵי תְרוּעָה, יוֹדְעֵי תְרוּעָה וְדָאִי.

סדר הלימוד ליום כא סיון [יום 257 בשנה]

דף ק' ע"א

סדרא תליתאה, קלא נפיק, וסליק, ובקע כל אינון רקיעין, ורחמי מתערן, ומטי הוא קלא לרישיה דיעקב (דף ק' ע"א) ויעקב אתער, וחמי לאברהם מתתקן בגיסא אחרא, כדין אחידן תרווייהו ביה ביצחק, דא מהאי סטרא, ודא, מהאי סטרא ולא יכלין תוקפוי לנפקא לבר. והני תלתא סדרין, פלהו סדרא חד.

סדרא אחרא, קלא נפיק, וסליק, ונטיל לאברהם מאתריה, ונגיד ליה לתתא, לאתר דתוקפיהון דיצחק שריין וקיימן ליה לאברהם בגווייהו.

סדרא תניינא, נפיק קלא תבירא, לא תקיפא בקדמאה, לא דחליש ההוא קלא דתקע, אלא דההוא קלא לאו איהו לגבי יצחק בקדמיתא, דתמן תוקפא תקיפא שריא, אלא לגבי אינון בי דינא דלתתא, דאינון רפויין יתיר, וכלהו חמאן לאברהם לגבייהו, ואתכפייין קמיה.

אדהכי, סדרא תליתאה, קלא נפיק, וסליק, ואתעטר ברישיה דיעקב, ונגיד ליה לתתא לההוא אתר דאינון גבוראן שריין, וקאים לקבלייהו, אברהם מהאי סטרא, ויעקב מהאי סטרא, ואינון באמצעיתא. כדין אתכפייין פלהו, ומשתכחין (ס"א ומשתככי) באתרייהו. והני פלהו סדרא אחרא תניינא.

דף ק' ע"ב

סדרא בתראה, דבעייא לסלקא לון לאתרייהו, וליישבא (ס"א ולישרא) בינייהו ליצחק כמלקדמין. בגין דהאי בעי לישרא ליה באתריה, ולא יפוק בתוקפוי לבר, כדין דינין פלהו אתכפייין, ורחמין אתערו. על דא בעי לכוונא לבא ורעותא בהני קלי, ולמהדר בתיובתא קמי מאריהון. כדין כד ישראל מתקני ומסדרי קלין ברעותא דלבא כדקא יאות, בשופרא דא, אהדר ההוא שופר עלאה, וכד אהדר, מעטרא ליה ליעקב, ואתתקן פלא. וכורסייא אחרא רמיו, וכדין חידו אשתכח בכלא, וקודשא בריך הוא מרחם על עלמא. זכאה חולקיהון דישראל, דידעין לנגדא ולאמשכא (דף ק' ע"ב) למאריהון, מדינא לרחמי, ולתקנא פלהו עלמין על ידייהו.

רעיא מהימנא (ויקרא כ"ג) בחדש השביעי באחד לחודש וגו'. פקודא (מ"ב) דא, לתקוע שופר בראש השנה, דהוא יומא דדינא לעלמא, כמה דאוקימנא. והא אוקמוה דכתיב, תקעו בחדש שופר בכסה ליום חגנו. והא אתמר. דהאי איהו יומא דסיקרא אתכפי ביה, וקאים עלמא

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש סיון]

בדינא. בגין, דההוא מקטרגא, חפי וכסי ואנעל פתחא על מלכא, אתר דדינא שריא, למתבע דינא על עלמא.

ואי תימא, איך אתייהיב ליה רשו לההוא מקטרגא לחפאה ולמתבע דינא. אלא ודאי בינא דהאי מקטרגא, שוי קודשא בריך הוא למתבע דינא על כל עלמא, ושוי ליה יומא ידיעא, למתבע קמיה כל דינין דעלמא, דהא קודשא בריך הוא עבד ליה ושוי קמיה, למהוי דחילו דקודשא בריך הוא סלקא, ושריא על כלא. ורזא דא, (קהלת ג) והאלהים עשה יתקיים בדינא, ולמנדע דאית דין ואית דיין.

כהאי גוונא שוי קודשא בריך הוא קמיה להאי, דאיהו תבע דינא קמי מלכא, על כל בני עלמא. ובהאי יומא אתייהיב ליה רשו, לכסאה פתחא דמלכא, וסיהרא אתחפייא לגו, עד דיתגודר דינא על כל בני עלמא. ואף על גב דכלא אתגלי קמי קודשא בריך הוא, לא בעי אלא בדינא.

כלא כגוונא חדא עילא אתקין ותתא, פורסיא דדינא בהאי יומא, וסנטירא אתא, ותבע דינא על כל עובדי בני עלמא, כל חד וחד כפום ארחוי, וכפום מה דעבד. וסחדין אתיין וסחדי על כל עובדי בני עלמא. ואלין אינון עיני יי, דאינון משטטי בכל עלמא. וכמה אינון עיני יי, דלית לון חושבנא, דקא אזלי ומשטטי בכל עלמא, וחמאן כל עובדי בני עלמא.

ווי לאינון דלא משגיחין ולא מסתכלין בעובדיהון, דהא לגבייהו קיימין אלין סחדי מלכא, ומשגיחין וחמאן כל מה דאינון עבדין, וקאמרי, דהא אינון סלקי וסחדי קמי מלכא. והאי סנטירא קאים קמי מלכא, ותבע דינא, פלוני עבר דינא, פלוני עבד פך. והא חכא סחדי. ועד דקודשא בריך הוא לא שאיל לון, לית לון רשו לסחדי. כדין אינון סחדי סחדיהו.

וכלא אכתיב קמי מלכא בפתקא. בבי מלכא אית חד היכלא. היכלא דא מליא אשא חוורא, והאי אשא מתגלגלא בפלקא, ולהיט שביבין והאי לא פסיק לעלמין. לגו האי היכלא, אית היכלא אוחרא, מליא אשא אוכמא, דלא פסיק לעלמין. תרין סופרין קיימין תדיר קמיה מלכא. בשעתא דדינא, סחדין כל סחדי קמי מלכא. אינון סחדין (ג"א סופרין) נטלין מההוא פלקא דאשא חוורא, וכתבי עליה בההוא אשא אוכמא.

וכדין מלכא אחמיץ דינא, עד זמנא ידיעא, דלמא בין כף ובין כף יהדרון בתשובה. אי יהדרון, פתקין נקרעין. ואי לאו, מלכא יתיב, וכל אינון דבי זכותא קיימי קמיה, פרוזא קם וכרית, פלוני עבד פך, מאן יוליף עליה זכות, אי אית מאן דיליף עליה זכות, יאות. ואי לאו הא אתמסר לסנטירא.

וכלא ידע קודשא בריך הוא, אמאי אצטרף לכל דא. אלא בגין דלא יהא פטרא דפומא לבני עלמא. אלא לאחזאה דכלא עביד בארץ קשוט, וניחא קמיה מאן דאשתזיב מן דיניה. ואי תימא מנלן. האי, אתמסר לחכימי, ואפילו למאן דלא ידעי, מאן דבעי לאסתכלא, ישגח במה דאיהו באתגליא, וידע במה דאיהו בסתרא, דהא כלא כגוונא חדא, כל מה דפקיד קודשא בריך הוא בארעא, כלא איהו כגוונא דלעילא.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש סיון]

יומא דראש השנה, איהו יומא דדינא, ומלכא יתיב בכורסיא דדינא, סנטירא קא אתי וחפי פתחא דמלכא, ותבע דינא. ואף על גב דקודשא בריך הוא רחים ליה לדינא, כמה דאת אמר, (ישעיה סא) כי אני יי אוהב משפט. נצח רחימו דבנוי, לרחימו דדינא. ובשעתא דסנטירא קם למטען מלין עלייהו, פקיד למתקע בשופר, בגין לאתערא רחמי מתתא לעילא, בההוא שופר. סלקא ההוא קלא, פלילא באשא ורוחא ומיא, ואתעביד מנייהו קלא חדא, ואתער קלא אחרא לעילא, פד ההוא קלא אתער מעילא ומתתא, פדין כל טענות דקא טעין ההוא מקטרגא מתערבבי.

ביומא דראש השנה, נפיק יצחק בלחודוי, וקרי לעשו, לאטעמא ליה תבשילין דכל עלמא, כל חד כפום אורחוי, דהא בההיא שעתא (בראשית כז) ותכהן עיני מראות, דנפיק מניה מאן דאחשף אפי ברין, ואתפרש, ושכיב על ערסיה דדינא, וקרי לעשו, ואמר וצודה לי צידה ועשה לי מטעמים והביאה לי.

ורבקה אמרה אל יעקב בנה, רחימא דנפשה, בנה רחימא דאתמסר לה מיומא דאתברי עלמא. ופקידת ליה, לאתערא איהו באינון מטעמים דיליה. ויעקב אתער מתתא, מתלבש בצלותין ובעותין, והקול קול יעקב בההוא שופר דקא סליק, ואתער יעקב לגביה, ואתקריב בהדיה, ויגש לו ויאכל, ואתפליל דא בדא. כיון דאתפליל בהדיה, (בראשית קמ"ב ע"ב) ויבא לו יין, דא יין דמנטרא, יין דהוא חידו דלבא, רזא דעלמא דאתי, פדין וירח את ריח בגדיו, צלותין דסלקין ובעותין. ויברכהו, נח רוגזא, וחדוי לבא, וכלא איהו רחמי.

כיון דאיהו אתפליל ביעקב, כל אינון חילין ותוקפין ורוגזין דהוו זמינין, אתבדרו, ולא אשתכחו תמן. וישראל נפקין מן דינא, בחדוה ובברכאן. ויהי אף יצא יצא יעקב מאת פני יצחק אביו, ביומא דא, בחדוה, ובברכאן עלאין, ועשו אחיו בא מצידו, טעין טועני מעובדי דעלמא, ויעש גם הוא מטעמים, חדיד לישגיה למטען טענות. אתקין סהדי, ויבא לאביו ויאמר יקום אבי, יתער בדינו, ויאכל כמה עובדין בישין דכל עלמא דקא אשפחנא.

ויחרד יצחק חרדה גדולה עד מאד, דהא לא יכיל לאתפרשא מפללא דיעקב, דאיהו בחדוה. ויאמר מי אפוא הוא הצד ציד, בכמה צלותין ובעותין, ואוכל מפל בטרם תבא ואברכהו גם ברוך יהיה. כשמוע עשו את דברי יצחק אביו ויצעק צעקה וגו'. דחמי דהא צידו לא הוה כלום. עד לבתר דאמר ליה, הנה משמני הארץ וגו'. אליו תקיפין ואוכלוסין דשאר עמין ודא קשיא ליה מכלא. וישטום עשו את יעקב, למיזל אבתריה, ולקטרגא ליה תדיר.

ויעקב אזיל באינון יומין דבין ראש השנה ליום הכפורים, עריק לאשתזבא מניה. תב בתויבתא, שוי גרמיה בתעניתא, עד דאתי ראש השנה ויום הכפורים, פדין ידעי ישראל דעשו בא, ועמו ארבע מאות איש, כלהו מקטרגי זמינין לקטרגא לון, מיד ויירא יעקב מאד ויצר לו ואסגי בצלותין ובעותין. (בראשית לב) ויאמר יעקב אלהי אבי אברהם ואלהי אבי וגו'. עד דנטיל

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש סיון]

עיטא ואמר, כי אמר אכפרה פניו במנחה ההולכת לפני ויקח מן הבא בידו מנחה וגו', עזים מאתים ותשים עשרים רחלים מאתים וגו'.

גמלים וגו', כך הוא סטרא דיליה. גמלים הוא נחש, כמין גמל, בשעתא דפתי סמ"ל לאדם, ארכיב על נחש כמין גמל. תנינן, מאן דחמי גמל בחלמיה, מיתה נקנסה עליה מלמעלה, ואשתזיב מינה. וכלא חד.

וכדין, אהדר עשו אפטרופוסא דייעקב, ויעקב לא בעא דובשיה ועוקציה. יעבר נא אדוני לפני עבדו. כדין וישב ביום ההוא עשו לדרכו. אימתי. בשעת נעילה, דהא אתפרש מעמא קדישא. וקודשא בריך הוא שביק לחוביהון, וכפר עלייהו. כיון דההוא מקטרגא אול בההוא דורנא, ואתפרש מנייהו, בעי קודשא בריך הוא למחדי בבנוי, מה כתיב, ויעקב נסע סכתה ויבן לון בית וגו'. על כן קרא שם המקום סוכות, כיון דיתבי בסכות, הא אשתזיבו מן מקטרגא, וקודשא בריך הוא חדי בבנוי. זכאה חולקיהון בהאי עלמא ובעלמא דאתי. (ע"כ רעיא מהימנא)

תא חזי, לקבל דא, תלתא ספרין פתיחין ביומא דא, וכמה דרחמין מתערין, ודינין קשיין אתפפין ועאלין לדוכתייהו. כך הוא לתתא כגוונא דלעילא, דינין קשיין אתפפין ואתעברו מעלמא. ומאן אינון. אלין אינון רשעים גמורים, דאינון דינין קשיין דאתפפין ואתעברו מעלמא. ועל דא נכתבים ונחתמים וכו'. אמר רבי אבא, ודאי דא הוא ברירא דמלה, בריך רחמנא דשאלנא ורוחנא בהני מילי.

אמר רבי יהודה, כתיב זכרון תרועה, זכרון עבדינו, לכוונא לבא ורעותא, ישראל עבדין זכרון לתתא, במה בעובדא, בגין דיתער מלה כההוא גוונא לעילא.

אמר רבי אלעזר, כתיב (תהלים פא) בפסה ליום חגנו דאתכסיא ביה סיהרא. והיך אתכסיא. אלא, כד קיימא עיבא, ושמשא לא נהיר, כדין סיהרא אתכסיא, ולא נהיר. ועל דא, מקמי עיבא שמשא לא נהיר, כל שפן סיהרא דאתכסיא ולא נהירא. ועל דא בפסה ליום חגנו, בה"א, דאתכסיא סיהרא. ובמה נהיר. כלא בתיובתא, ובקל שופרא, דכתיב, (תהלים פט) אשרי העם יודעי תרועה כדין יי' באור פניך יהלכון.

תא חזי, בהאי יומא אתכסיא סיהרא, ולא נהיר עד בעשור לחדש, דישראל תייבין פלהו בתיובתא שלימתא, ואימא עלאה תאבת ונחרת לה. והאי יומא נהירו דאימא נטלא, ואשתכח חידו בכלא. ועל דא כתיב, יום הפפורים הוא. יום כפור מבעי ליה, מאן יום הפפורים. אלא בגין דתרי נהורין נהרין בחד. בוצינא

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש סיון]

עֲלָא, נְהִיר לְבוּצִינָא תְתָא. וּבְהַאי יוֹמָא מְנַהֲרָא עֲלָא נְהִיר. וְלֹא מְנַהֲרָא דְשִׁמְשָׁא וּבְגִין כֶּךָ בְּכֶסֶה לְיוֹם חֲגֵנוּ כְּתִיב.

רְבִי אָבָא שְׁלַח לֵיהּ לְרַבִּי שְׁמַעוֹן, אָמַר, אִימְתִי זְוִיגָא דְכִנְסַת יִשְׂרָאֵל בְּמִלְכָּא קְדִישָׁא. שְׁלַח לֵיהּ, (בראשית ט) וְגַם אֲמִנָה אַחֲוֵתִי בֵּת אָבִי הִיא אֲךָ לֹא בֵּת אֲמִי וְתַהִי לִי לְאִשָּׁה. אֲתַרְגִּישׁ רְבִי אָבָא, אָרִים קְלִיָּה, בְּכַה וְאָמַר, רְבִי רְבִי בּוּצִינָא קְדִישָׁא, וּוִי, וּוִי לְעֵלְמָא כַּד תְּפּוּק מִנִּיהּ, וּוִי לְדָרָא דִּיהוֹן בְּעֵלְמָא כַּד תְּסַתְּלַק מִנְהוֹן וַיִּשְׁתְּאָרוּן יִתְמִין מִנָּךְ. אָמַר לֵיהּ רְבִי חֵיִיא לְרַבִּי אָבָא, הֵיא דְשְׁלַח לְקַבְלָךְ. מֵאִי קָאָמַר.

אָמַר וְדַאי לָאו זְוִיגָא דְמִלְכָּא בְּמִטְרוֹנִיתָא, אֲלֵא בּוּזְמָנָא דְנַהֲרָא מֵאָבָא עֲלָא, וְכַד אֲתַנְהֲרָא מִנִּיהּ, קְרִינֵן לָהּ קְדֵשׁ דְּהָא מִבֵּי אָבָא נְטִלָא הֵיא. וְכַדִּין מְזִדְוִיגִי כַּחְדָּא, בְּגִין דְּמִלְכָּא קְדֵשׁ אֲקָרִי, דְּכְתִיב, (ירמיה ב) קְדֵשׁ יִשְׂרָאֵל לִי, דְּנִטִיל מֵאֲתַר דְּאֲקָרִי קְדֵשׁ. כַּדִּין אַחֲוֵתִי בֵּת אָבִי הִיא אֲךָ לֹא בֵּת אֲמִי, דְּהָא מִבֵּי אָבָא שְׁמָא דָּא, וְלֹא מִבֵּי אִימָא, וְעַל דָּא וְתַהִי לִי לְאִשָּׁה, לְאִזְדְּוִיגָא כַּחְדָּא, בּוּזְמָנָא דָּא, וְלֹא בּוּזְמָנָא אַחְרָא, בּוּזְמָנָא דְּנִטִילָא מִבֵּי אָבָא, וְלֹא בּוּזְמָנָא דְּנִטִילָא מִבֵּי אִימָא. וְיוֹם הַכְּפּוּרִים אוֹכַח, דְּתִשְׁמִישׁ הַמָּטָה אָסוּר, בְּגִין דְּזְוִיגָא לֹא אֲשַׁתְּכַח, דְּהָא מִבֵּי אִימָא נְטִלָא, וְלֹא מִבֵּי אָבָא. אָמַר רְבִי חֵיִיא, וְדַאי זַכָּאָה דְּרָא דְּרַבִּי שְׁמַעוֹן שְׁאָרִי בְּגוּיָה, זַכָּאִין אִיבּוֹן דְּקִימִין קָמִיָּה כֹּל יוֹמָא.

דף ק"א ע"א

אָמַר רְבִי אָבָא, בְּרֵאשׁ הַשָּׁנָה נִבְרָא אָדָם, וְקָאִים בְּדִינָא קָמִי מְאָרִיָּה, וְתַב (דף ק"א ע"א) בְּתִיבְתָא, וְקָבִיל לֵיהּ קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. אָמַר לֵיהּ, אָדָם, אַנְתָּ תְּהָא סִימְנָא לְבִנְיָךְ לְדְרִי דְרִין, בְּהַאי יוֹמָא קִימִין בְּדִינָא, וְאִי יִתּוּבוּן אָנָּא אֲקָבֵל לֹון, וְאִיקוּם מְכּוּרְסִיָּא דְּדִינָא, וְאֲתַקִּיִּים עַל כּוּרְסִיָּא דְּרַחֲמִי, וְאַרְחָם עָלֵיָּהּ. וְדוּד אָמַר, (תהלים קטז) אַהֲבֵתִי כִי יִשְׁמַע יי' אֶת קוֹלִי תַחֲנוּנֵי. וְעַל דָּא כְּתִיב, (תהלים קל) כִּי עֲמָךְ הִסְלִיחָה לְמַעַן תִּוְרָא. וְכְתִיב, (תהלים לו) כִּי עֲמָךְ מְקוֹר חַיִּים בְּאוּרֶךְ נִרְאָה אוּר. (ויקרא כ"ג) אֲךָ בְּעֶשׂוֹר לַחֲדָשׁ הַשְּׁבִיעִי הַזֶּה יוֹם הַכְּפּוּרִים הוּא מְקָרָא קְדֵשׁ יְהִיָּה לְכֶם. רְבִי חֵיִיא פִּתַח, (תהלים לב) לְדוּד מִשְׁכִּיל אֲשָׁרִי נִשְׁוִי פִּשְׁעֵי כִסּוּי חֲטָאָה. לְדוּד מִשְׁכִּיל, הָא תְּנִינֵן בֵּי זִנְיֵי זְמָרָא (נ"א אַתְתַּקוּן) אֲתַקְרִי סֵפֶר תְּהִלִּים, בְּנִצּוּחַ, בְּנִגּוּן, בְּמִשְׁכִּיל, בְּמִכְתָּם, בְּמִזְמוֹר, בְּשִׁיר, בְּאֲשָׁרִי, בְּתַפְלָה, בְּהוֹדָאָה, בְּהַלְלוּיָהּ, וְעֲלָאָה מְכַלְהוּ הַלְלוּיָהּ, וְהָא אוּקְמוּהָ.

רעיא מהימנא פְּקוּדָא (מ"ג) דָּא, לְאַתְעֵנְאָה בְּיוֹמָא דְּכַפּוּרִי, לְאַכְנַעָא גּוּפָא וּנְפִשָׁא,

בְּרֹא דְחַמְשָׁה עֲנִינִין, דְּחַמְשָׁה דְּרַגִּין דְּיוֹמָא דְּכַפּוּרִי. דְּהָא מְקַטְרְגָא קָא אֲתִי לְאַדְפְּרָא חוּבִיהוֹן, כְּמָה

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש סיון]

דַּאֲתָמֵר. וְכִלְהוּ בְּתִיבְתָא שְׁלִימְתָא קָמִי אַבוּהוֹן. כְּלָא, כְּמָה דַּאֲתָמֵר בְּכֻמָּה דִּיכְתִּי. (ע"כ רעיא מהימנא)
(פקודא מ"ד למפלא כהנא וכו' ס"ג ע"א)

הָכָא מְשָׁכִיל, אַתְרֵיהּ יְדִיעַ, מַהוּ מְשָׁכִיל, מִיָּא דַּאֲחֻכִּימוּ לְאִינוּן דְּשִׁתּוּ לְהוּ, הָהוּא אַתְרֵי (ס"א דמשתדלן בהווא אתר) דַּאֲקָרִי מְשָׁכִיל, כְּמָה דַּאֲתָ אָמֵר, (משלי טז) מְשָׁכִיל עַל דְּבַר יִמְצָא טוֹב. וּבְגִין דַּאֲקָרִי הָכִי, תְּלִיא בֵּיהּ סְלִיחָה, חִירוּ דְּחִירִין. הֲדָא הוּא דְּכְתִיב אֲשֶׁרִי נְשׁוּי פִּשְׁעֵי כְּסוּי חֲטָאָה.

מֵאִי כְּסוּי חֲטָאָה. הָא אֻקְמוּהָ, דְּהוּא כְּסוּי מְבַנֵּי נְשָׂא, הָהוּא חֲטָאָה דְּחַב לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְאוּדֵי קָמִי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. אָבֵל (ס"א כסוי חטאה) תָּא חֲזִי, כְּד בַּר נֶשׁ חֲטִי, וְחַב זְמַנָּא חֲדָא, וְתִרִין וְתִלְתָּא, וְלֹא אֶהְדַּר בֵּיהּ, הָא חוּבוּי בְּאַתְגְּלִיא אִינוּן וּמְפָרְסְמִי לֹון לְעִילָא, וּמְפָרְסְמִי לֹון לְתַתָּא. וְכַרוּזִי אֶזְלִין קָמִיָּה וּמְכַרוּזִי, אֶסְתְּלִקוּ מְסַחְרֵנִיָּה דְּפִלְנִיא, נְזִיף הוּא מְמַאֲרֵיהּ, נְזִיף הוּא לְעִילָא, נְזִיף הוּא לְתַתָּא, וְוִי לִיָּה דְּפָגִים דִּיּוֹקְנָא דְּמַאֲרֵיהּ, וְוִי לִיָּה דְּלָא חִיִּישׁ לִיקְרָא דְּמַאֲרֵיהּ, קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא גְּלִי חוּבִיָּה לְעִילָא, הֲדָא הוּא דְּכְתִיב, (איוב כ) יִגְלוּ שָׁמַיִם עֹוֹנוֹ וְאַרְצֵי מִתְקוּמָמָה לֹו. וְכַד בַּר נֶשׁ אֶזְיִל בְּאוּרְחָא דְּמַאֲרֵיהּ, וְאַשְׁתַּדַּל בְּפוּלְחָנֵיהּ, וְאוּדְמֹן לִיָּה חֲטָאָה חַד, כְּלָא מְכַסִּין עֲלוּיָהּ, עֲלֵאִין וְתַתָּאִין, דָּא אֲקָרִי כְּסוּי חֲטָאָה.

אָמֵר לִיָּה רַבִּי אַבָּא, עַד כְּעַן לֹא מְטִית לְעַקְרָא דְּמַלְתָּה. וְשְׁפִיר קְאָמַרְתָּ. וְהֵאֵי דְּקָאֲמַרוּ חֲבַרְיָא שְׁפִיר. אָבֵל אִי הָכִי, מְכוּסָה חֲטָאָה מְבַעֵי לִיָּה, מַהוּ כְּסוּי חֲטָאָה.

אָלָא תִּרִי מְלִי דְּחַכְמַתָּא אִית בֵּיהּ, וְתִרוּוִיָּהוּ הָכִי. חַד כְּמָה דְּתַנִּינוּן, דְּעוּבְדִין טְבִין דְּבַר נֶשׁ עֵבִיד בְּהֵאִי עֲלֵמָא, עֵבִידִין לִיָּה בְּהוּא עֲלֵמָא לְבוּשָׁא יְקִירָא עֲלָאָה, לְאַתְלַבְשָׁא בְּהוּ. וְכַד בַּר נֶשׁ אַתְקִין עוּבְדִין טְבִין, וְגַבְרִין עֲלֵיהּ עוּבְדִין בִּישִׁין, וְאַשְׁגַּח בֵּיהּ קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְעוּבְדוּי בִּישִׁין סְגִיאִין, וְאִיהוּ רְשָׁע, דַּאֲשְׁתַּכַּח חֲטָאָה קָמִי מַאֲרֵיהּ, וְתוּהָא עַל אִינוּן טְבָאן דְּעַבַד בְּקַדְמִיתָא, הָא אַתְאֲבִיד הוּא מְכָלָא, מַהֵאֵי עֲלֵמָא, וּמַעֲלָמָא דַּאֲתִי. מַה עֵבִיד קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא מֵאִינוּן טְבָאן דְּעֵבִיד הֵאִי חֲטָאָה בְּקַדְמִיתָא.

אָלָא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, אַף עַל גַּב דְּהוּא רְשָׁע חֲטָאָה אַתְאֲבִיד. אִינוּן טְבָאן וְזַכִּיִין לֹא אַתְאֲבִידוּ. אִית צְדִיק דְּאֶזְיִל בְּאַרְחוּי דְּמַלְכָּא עֲלָאָה, וְאַתְקִין לְבוּשׁוּי מַעוּבְדוּי, וְעַד לֹא אֲשֻׁלִים לְבוּשׁוּי, אֶסְתְּלִק. קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲשֻׁלִים לִיָּה, מֵאִינוּן עוּבְדִין דְּעַבַד (ס"א דאבד) הֵאִי רְשָׁע חֲטָאָה, וְאַשֻׁלִים לְבוּשׁוּי, לְאַתְתְּקִנָּא בְּהוּ בְּהוּא עֲלֵמָא, הֲדָא הוּא דְּכְתִיב, (איוב כז) יָכִין וְצְדִיק יִלְבַּשׁ. הָהוּא חֲטָאָה אַתְקִין, וְצְדִיק אַתְחַפִּי מִמָּה דְּאִיהוּ תְּקִין, הֲדָא הוּא דְּכְתִיב כְּסוּי חֲטָאָה, (כסוי הוא מדא דחטאה אתחפי מחטאה) וְעַל דָּא לֹא כְּתִיב מְכוּסָה, אָלָא כְּסוּי.

דף ק"א ע"ב

וחד, דאתחפי הוא חטאה דהאי זכאה, באינן דאקרון מצולות ים, דהא מאן דנפיל במצולות ים, לא אשתכח לעלמין בגין דמיין חפין עלייהו. (מאן מצולות ים) כמה דאת אמר, (מיכה ז) ותשליך (דף ק"א ע"ב) במצולות ים כל חטאתם. מאן מצולות ים. אלא רזא יקירא הוא, והא (אוקמוה רבי שמעון אמר) אוקמיה רבי שמעון, ואמר, כל אינן דאתו מסטרא תקיפא, ואתאחדו בזנין בישין, בכתרין תתאין, כגון עזאזל ביומא דכפורי, דא אקרי מצולות ים. כזפטא דכספא, כד בחנין ליה בנורא, הדא הוא דכתיב, (משלי כה) הגו סיגים מפספ.

כך האי, מאינן מצולות ים הוא, ומצולות ים אקרי, מצולות מההוא ים קדישא, מצולות, וזהמא דכספא. ועל דא, כל אינן חטאין דישראל שריין לגויה (ס"א לגביה), והוא קביל לון, וישתאבון בגויה. מאי טעמא. בגין דאיהו חטאה אקרי. מאי חטאה. גרעונא. ועל דא הוא גרעונא דכלא, ונטל גרעונא דגופא ודנפשא. בהאי יומא נחית האי מצולות ים, וזהמא (דכספא) דנפשא, ונטיל וזהמא דגופא. מאן הוא וזהמא דגופא. דא אינן חובין דאתעבידו על ידי דיצר הרע, דאקרי מזוהם מנוול.

אמר רבי יוסי, תנן (ויקרא טז) ונתן אהרן על שני השעירים גורלות, אי הכי יקרא הוא דעזאזל, חמיתון עבדא דשדי עדבין במאריה, אורחוי דעלמא דעבדא לא נטל אלא מה דיהיב ליה מאריה. אבל, בגין דסמאל זמין האי יומא בדלטורא, ובגין דלא יהא ליה פטרא (ס"א בהאי עבדא הוא סלקא ביה) יתבין ליה חולקא בהאי.

והאי עדבא מגרמיה הוא דסליק ביה, דאמר רבי יהודה אמר רבי יצחק, מלה עלאה אשפחנא בעדבא. עדבא דיהושע, פתיב ביה, (במדבר כו) על פי הגורל, על פי הגורל ודאי, דאיהו אמר דא חולקא דיהודה, דא דבנימין וכו', וכן פלהו. אנה הכא, פיון דכהנא שוי ידוי, אינן עדבין מדלגי וסלקין בידא דכהנא, (ס"א וסלקין עדבין בידא דכהנא, אינן מדלגי מן ידוי) ושארן באתרייהו. הדא הוא דכתיב, והשעיר אשר עלה עליו הגורל, עלה עליו ודאי.

ולא דא בלחודוי, אלא בכל זמנא דדלטורא זמין, ואתייהיב ליה רשותא, בעינן לשוואה לקבליה במה דיתעסק, ושביק לון לישראל. בהאי יומא דלטורא זמין לאללא ארעא. הדא הוא דכתיב, (איוב א) ויאמר יי אל השטן מאין תבא. והא תנינן, משוט בארץ, מאי הוא. אלא האי הוא דלטורא רבא מקטרגא דישראל.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש סיון]

וְהָא אַתְּעֵרוּ חֲבֵרַיִא, (דודאי) בְּהֵיא שְׁעֵתָא דְהוּוּ זְמִינִין יִשְׂרָאֵל לְמַעְבַּר יָמָא, וְלֵאֲתַפְרְעָא מִמְצָרַאי, אָמַר, אֲנָא אַעֲבֵרְנָא בְּאַרְעָא קְדִישָׁא, וְחִמִּינָא דְלָא אֲתַחְזוּן אֲלִין לְמִיעֵל בְּגוּוּה, אִי אַנְתְּ דָּאִין דִּינָא, דִּינִיְהוּ הֵכָא כְּמִצְרַאי, מַה שְׁנִיין אֲלִין מֵאֲלִין, אוּ יְמוּתוֹן כְּלֵהוּ כְּחֵדָא, אוּ יְהֵדְרוֹן כְּלֵהוּ לְמִצְרִים. וְלֵאוּ אַנְתְּ הוּא דְאֲמַרְתְּ, (בראשית טו) וְעַבְדוּם וְעִנּוּ אוֹתָם ד' מֵאוֹת שָׁנָה, וְהָא לָא סְלִיקוּ מַחוֹשְׁבֵינָא אֲלָא רַדְוֹ, וְלָא יִתִּיר.

אָמַר קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, מֵאִי אַעֲבִיד, אֲשֶׁתְּדִלוּתָא בְּעֵיא הֵכָא, לְאִיִּתְאַה קְרָבָא לְקַבְלִיה, יְחִיבְנָא לִיה בְּמַה דִּיתַעְסֵק, וְיִשְׁבּוּק בְּהוּ לְבָנִי, וְהָא אֲשֶׁתְּכַח בְּמֵאן דִּיתַעְסֵק, מִיָּד אָמַר לִיה, הַשְׁמַתְּ לְבָךְ אֶל עַבְדֵי אֵיב כִּי אֵין פְּמוּהוּ בְּאַרְץ. מִיָּד פְּלַג לִיה דְלְטוֹרָא בְּמִלִּין, וְיַעַן הַשְׁטָן אֶת יִי' וַיֹּאמֶר הַחֲנָם יֵרָא אֵיב אֱלֹהִים.

לְרַעִיא דְבַעֵי לְאַעֲבֵרָא עֲאֲנִיה בְּחַד נְהָרָא, אַעֲבַר זְאֲבָא לְקַטְרְגָא לִיה בְּעֲאֲנִיה, רַעִיא הוּוּ חֲפִים, אָמַר מֵאִי אַעֲבִיד, דְּבַעוּד דְּאֲנָא אַעֲבַר לְטְלִיָּא, יְקַטְרְגָא הוּא בְּעֲאֲנִי. זְקַף עֵינּוּי, וְחֵמָא בֵּין עֲאֲנָא, חַד תִּיִשָּׂא מֵאֲלִין תִּיִשָּׂי בְּרָא, דְהוּוּ רַב וְתַקִּיָּה. אָמַר, אֲשֶׁדִּי דָא לְקַבְלִיה, וּבַעוּד דְּמִקְטְרְגִי דָא בְּדָא, אַעֲבַר לְכָל עֲאֲנָא, וַיִּשְׁתַּזְבֹּן מִנִּיה.

סדר הלימוד ליום כב סיון [יום 258 בשנה]

כך קודשא בריך הוא אמר, ודאי הא תיישא חד רב ותקיף ואלים, אשדי לקבליה, ובעוד דהוא ישתדל ביה, יעברון בני, ולא ישתכח קטיגורא לגבייהו. מיד, ויאמר יי' אל השטן השמת לבך. עד דקודשא בריך הוא זוג להו כחדא, דכתיב הנו בידך. בעוד דהוא אשתדל ביה, שביק לון לישראל, ולא אשתכח קטיגורא לגבייהו.

אוף הכי בהאי יומא, דלטורא זמין לאללא ארעא, ובעינא לשדרא לקבליה במה דיתעסק (כגונא דיליה), ובעוד דאיהו אשתדל ביה, שביק לון לישראל. ומתלא אמרי לזלזולא דבי מלכא, הב ליה זעיר חמרא, וישבחך קמי מלכא. ואי לא יימא למלכא מלה בישא. לזמנין נטלין לה לההיא מלה, עלאי דבי מלכא, ומלכא עביד דינא בגיניה.

דף ק"ב ע"א

רבי (דף ק"ב ע"א) יצחק אמר, לשטיא דקאים קמי מלכא, הב ליה חמרא, ולבתר אימא ליה, ואחזי ליה, כל אינון טעוון דעבדת, וכל אינון בישין, והוא ייתי וישבחך, ויימא דלא ישתכח בעלמא פוותך. אוף הכא, הא קאים דלטורא תדיר קמי מלכא, ישראל יתבין ליה האי דורון, ובהאי דורון פתקא, לכל בישין, ולכל טעוון, ולכל חובין דעבדו ישראל, והוא אתי ומשבח להו לישראל, ואתעביד סניגורא עלייהו, וקודשא בריך הוא אהדר פלא לרישא דבישי דעמיה, בגין דכתיב, (משלי כה) פי גחלים אתה חותה על ראשו.

אמר רבי יוסי, ווי לון לעמא דעשו, בשעתא דהאי שעיר משדרי לטהוא דלטורא ממנא דעלייהו, דבגיניה אתי לשבחא לון לישראל, וקודשא בריך הוא אהדר פל אינון חובין לרישא דעמיה, בגין דכתיב, (תהלים קא) דובר שקרים לא יכון לנגד עיני. אמר רבי יהודה, אלמלי הוו ידעי אומות העולם מהאי שעיר, לא שבקין לון לישראל, יומא חד בעלמא.

תא חזי, כל ההוא יומא משתדל איהו בההוא שעיר, ובגין כך קודשא בריך הוא מכפר להו לישראל, ודכי לון מפלא, ולא אשתכח קטיגוריא קמיה. לבתר, הוא אתי ומשבח להו לישראל. וכדין שאיל ליה, כמה דאת אמר, ויאמר יי' אל השטן מאין תבא, אתיב בתושבתייהו דישראל, וקטיגורא אתעביד סניגורא ואזיל ליה.

כדין קודשא בריך הוא אמר לשבעין שרין דסחרין פורסייא, חמיתון האי דלטורא, היאך קאים על בני תדיר, (אסתכמו) הא שעירא חדא דאשתכח (ס"א אשתדר) גביה, בפתקא דכל חובייהו וכל טעותייהו, וכל מה דחטו וחבו קמאי, והוא קביל לון. כדין אסתכמו פלהו, דיהדרון אינון חובין על עמיה.

רבי אבא אמר, כל אינון חובין וחטאין מתדבקין ביה, כמה דכתיב, (מיכה ז) ותשליך במצולות ים כל חטאתם. ולבתר, פלהו מתהדרן ברישיהון דעמיה, חדא הוא דכתיב, (ויקרא טז) ונשא השעיר עליו את כל עונותם אל ארץ גזרה. בהאי יומא מתעטר כהנא בעטרין עלאין, והוא קאים בין עלאי ותתאי, ומכפר עליה ועל ביתיה, ועל כהני, ועל מקדשא, ועל ישראל פלהו.

תאנא, בשעתא דעאל בדמא דפר, מכוין ברישא דמהימנותא, ואדי באצבעיה, כמה דכתיב, והזה אותו על הכפרת ולפני הכפרת והיה עבד. בסים בקפטא (ס"א בקטפא) דאצבעא, ואדי כמצליף, בטיפין דאצבעא, לסטרי קפתורא (ס"א קטעורא) (ס"א כפורתא), אדי ואתפוון, ושארין לממני אחת, אחת ואחת. אחת בלחודהא, אחת (תיקון פ"ב ע"א, רעיא מהימנא ק"ח ע"ב) דכליל פלא, אחת שבחא דכלא, אחת דכלא אהדרן לקבלה, אחת רישא דכלא. לבתר אחת ואחת, דאינון שריין כחדא, ברעותא באחוותא, ולא מתפרשן לעלמין.

בתר דמטא להאי ואחת, דהיא אימא דכלא. מכאן שארי לממני בזווגא, ומני ואמר, אחת ושתיים. אחת ושלש. אחת וארבע. אחת וחמש. אחת וישש. אחת ושבע. בגין לאמשכא ולנגדא להאי אחת, דהיא אימא (ימא) עלאה, בדרגין ידיען, לכתרא (ס"א לנהרא לאימא) דאימא תתאה. ולאמשכא נהרין עמיקין מאתרייהו לכנסת ישראל. ועל דא, יומא דא תרין נהורין נהרין כחדא, אימא עלאה נהרא לאימא תתאה. ועל דא כתיב יום הכפורים, כמה דאתמר.

אמר רבי יצחק קפטרא חדא קשירא ברגלוי דכהנא, בשעתא דהוה עאל, דאי ימות התם, יפקוהו מלבר. ובמה ידעי. בההוא זהוריתא אתיידע ואשתמודע, כד לא יהפך גונוי. בההיא שעתא אשתמודע, דכהנא אשתכח לגו בחטאה. ואי יפוק בשלם, בזהוריתא אתיידע ואשתמודע, דיהפך גונוי לחוור. כדין חדותא היא בעלאי ותתאי. ואי לאו פלהו אשתכחו בצערא, והווי ידעי פלא, דלא אתקבלו צלותהון.

דף ק"ב ע"ב

אמר רבי יהודה, כיון דהוה עאל, וטמטם עינוי דלא לאסתכלא במה דלא אצטריך, והוה שמע קל גדפי כרובייא מזמרי ומשבחי. הוה ידע כהנא, דכלא

הוּה בְּחֻדוֹת, וַיְפִיֵק בְּשָׁלֹם. וְעַם כָּל דָּא בְּצִלּוֹתֶיהָ הוּה יָדַע, דְּמַלְיָן נִפְקִין בְּחֻדוֹתָא, וּמִתְקַבְּלִין וּמִתְבְּרַכִּין (דף ק”ב ע”ב) כְּדָקָא יָאוּת, וּכְדִין חֻדוֹתָא הִיא בְּעֵלְאֵי וְתַתְּאֵי.

רַבִּי אֶלְעָזָר שָׁאֵל לְרַבִּי שְׁמַעוֹן אַבּוּי, אָמַר לֵיהּ, הָאֵי יוֹמָא אַמְאֵי הוּא בְּהָאֵי אַתְר תְּלִי, וְלֹא בְּדַרְגָּא אַחְרָא, דִּיאוֹת הוּא לְמַהוּי בְּדַרְגָּא דְּמַלְכָּא שְׁאֵרִי, יְתִיר מִכְּלָא. אָמַר לֵיהּ רַבִּי שְׁמַעוֹן, אֶלְעָזָר בְּרִי, הֲכִי הוּא וְדָאֵי, וַיָּאוּת שְׁאֵלְתָּ.

תָּא חֲזוּ, מַלְכָּא קַדִּישָׁא, שְׂבִיק הִיכְלִיָּה וּבֵיתֶיהָ בִּידָא דְּמַטְרוֹנִיתָא, וְשָׂבַק לְבְנוֹי עַמָּה, בְּגִין לְדַבְּרָא לֹון, וְלֹא לְקָאָה לֹון, וְלִמְשָׁרֵי בְּגוּוּיָהּ. דָּאֵי זַכָּאן מַטְרוֹנִיתָא עָאֵלְת בְּחֻדוֹתָא בִּיקְרָא לְגַבֵּי מַלְכָּא. וְאֵי לֹא זַכָּאן, הִיא וְאֵינֹון, אַתְהֵדְרוּ בְּגִלּוֹתָא. וְהָא אוּקִימְנָא, כְּמָה דְּכַתִּיב, (משלי יט) מִשְׁדָּד אֵב יְבָרִיחַ אִם. וְכַתִּיב, (ישעיה ג) וּבִפְשָׁעֵיכֶם שִׁלַּחַת אִמְכֶם.

וְעַל דָּא אֵית יוֹמָא חַד בְּשַׁתָּא, לֹא שְׁגַחָא בְּהוּ, וְלַעֲיִנָּא בְּהוּ. וְכַד אֲזַדְמֵן הָאֵי יוֹמָא, אֵימָא עֲלָאָה דְּכָל חִירוּ בִּידְהָא, אֲזַדְמֵן לְקַבְּלִיָּה, לְאַסְתַּכְּלָא בְּהוּ בִּישְׂרָאֵל. וַיִּשְׂרָאֵל אֲזַדְרוּ בְּהָאֵי יוֹמָא, בְּכַמָּה פּוֹלְחָנִין, בְּכַמָּה צִלּוֹתִין, בְּכַמָּה עַנּוּיִין, כְּלָהוּ בְּזַכּוֹתָא. כְּדִין אֲזַדְמֵן לְהוּ חִירוּ, מֵאַתְר דְּכָל חִירוּ בִּידְהָא דְּמַטְרוֹנִיתָא. בְּנֵי מַלְכָּא בְּנָהָא, דְּאַתְפַּקְדֵן בִּידְהָא, כְּלָהוּ זַכָּאִין, כְּלָהוּ בְּלֹא חֲטָאן, בְּלֹא חוּבִין, כְּדִין אֲזַדְרוּגַת (ס”א) וְכַד אֲזַדְמֵן הָאֵי יוֹמָא וַיִּשְׂרָאֵל אֲזַדְמֵנוּ בְּהָאֵי יוֹמָא בְּכַמָּה פּוֹלְחָנִין בְּכַמָּה צִלּוֹתִין עַנּוּיִין כְּלָהוּ בְּזַכּוֹתָא כְּדִין אֵימָא עֲלָאָה דְּכָל חִירוּ בִּידְהָא אֲזַדְמֵנַת לְקַבְּלָא לְאַסְתַּכְּלָא בְּהוּ בִּישְׂרָאֵל וְחַמָּאָת בְּנֵי מַלְכָּא בְּנָהָא (נ”א בְּרַהָא) דְּאַתְפַּקְדֵן בִּידְהָא דְּמַטְרוֹנִיתָא כְּלָהוּ זַכָּאִין בְּלֹא חֲטָאִין כְּדִין אֲזַדְמֵנַת לְהוּ חִירוּ מֵאַתְר דְּכָל חִירוּ בִּידְהָא דְּמַטְרוֹנִיתָא כְּדִין מַטְרוֹנִיתָא עֲלָאָה) לְגַבֵּי מַלְכָּא, בְּנַהֲחִירוּ, בְּחֻדוֹתָא, בְּשְׁלִימוּ, בְּרַעוּתָא. דְּהָא רַבִּיָּאָת בְּנִין לְמַלְכָּא עֲלָאָה כְּדָקָא יָאוּת.

וְכַד הָאֵי יוֹמָא לֹא אֲשַׁתְּכַחוּ כְּדָקָא יָאוּת, וְוִי לֹון, וְוִי לְשִׁלּוּחִיהוֹן, וְוִי דְּהָא מַטְרוֹנִיתָא אַתְרַחַקַת מִן מַלְכָּא, וְאֵימָא עֲלָאָה אֲסַתְּלַקַת, וְלֹא נִפִּיק מִנָּה חִירוּ לְעֵלְמִין. זַכָּאִין אֵינֹון יִשְׂרָאֵל, דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אוּלִיָּף לֹון אוּרְחוּי, בְּגִין לְאַשְׁתַּזְבָּא מִן דִּינָא, וַיִּשְׁתַּכְּחוּן זַכָּאִין קַמִּיָּה. הִדָּא הוּא דְּכַתִּיב, (ויקרא טז) כִּי בַיּוֹם הַזֶּה יִכְפֹּר עֲלֵיכֶם לְטַהֵר אֶתְכֶם. וְכַתִּיב, (יחזקאל לו) וַיִּזְרַקְתִּי עֲלֵיכֶם מִיַּם טְהוֹרִים וַיְטַהַרְתֶּם מִכָּל טְמֵאוֹתֵיכֶם וְגו’ (ויקרא כ”ג) וּבַחֲמִשָּׁה עָשָׂר יוֹם לַחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי וְגו’.

רַבִּי יוֹסִי שָׁאֵל לְרַבִּי אַבָּא, אָמַר לֵיהּ, הֲנִי חֲמִשָּׁה עָשָׂר יוֹם, מֵאֵי קָא מִיָּרִי. אָמַר לֵיהּ, וְדָאֵי רְזָא יְקִירָא הוּא. תָּא חֲזוּ, בֵּין לְעֵילָא בֵּין לְתַתָּא, כָּל חַד וְחַד, בְּאַרְחִיָּה נְטָלָא. וּבְאַרְחִיָּה יְתְבָא, וּבְאַרְחִיָּה אַתְעַר וְעַבִּיד מֵאֵי דְּעַבִּיד. הָאֵי עֲשׂוֹר מְכַנְסַת יִשְׂרָאֵל אֵינֹון. וַיּוֹמָא עֲשִׂירָאָה, בְּעֲשִׂירָאָה קַיִמָּא. וְעַל דָּא (שמות יב) בְּעֲשׂוֹר לַחֹדֶשׁ הַזֶּה וַיִּקְחוּ לָהֶם אִישׁ שֵׁה לְבֵית וְגו’. וְהָאֵי יוֹמָא, הוּא דִּילָהּ. וְחֲמִשָּׁה יוֹמִין אַחְרָנִין, דְּמַלְכָּא הוּא. הַהוּא יוֹמָא דְּאֵתִי עֲלָהּ. דְּהָא חֲמִשָּׁאָה, בֵּיהּ יְתִיב מַלְכָּא, בְּכוּרְסִיָּא.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש סיון]

ובכל אתר בעשור, דמטרוניתא הוא. חמשה עליהו, דמלכא הוא (ס"א הוא יומא דעלה בגין דדרגא חמשה ביה יתיב מלכא בכורסיא, ובכל אתר וכו'). ההוא יומא דאתי עלה דהא חמשה ביה, יתיב מלכא בתרעא.

ובכל אתר בעשור דמטרוניתא הוא, חמשה עליהו, דמלכא הוא. ההוא יומא דאתי עלה. בגין כך חמשה יומין מירחא, לאורייתא. ואי תימא שביעאה, בזמנא דתרין אבהן משתכחי ביה, דהא מלכא בהו, וכדין מתעטר בכלא. וחד מלה, שביעאה וחמשה.

דף ק"ג ע"א

תא חזי, חמשה דיליה הוא ודאי, כמה דאתמר, וכדין נהיר אבא לאימא, ואתנהירו מנה חמשין תרעין לאנהרא לחמשה. ואי תימא שביעאה, בגין דמלכא בשלימו דאבהן, ועטרה ירית משביעאה, כמה דכתיב, (שיר השירים ג) צאינה וראינה בנות ציון. ועל דא בשביעאה הוא יומא דמעטרא מלכא בעטרוי, וכדין ירית מלכא לאבא ואימא, דמזדווגין כחדא. ועל דא פלא בחד תלייא. (ויקרא כ"ג) ובחמשה עשר יום, רבי יהודה פתח, (במדבר כא) וישמע הפנעני מלך ערד. תנינן, ג' מתנן עלאין, אזדמנו להו לישראל, על ידי תלתא אחין: משה, אהרן, ומרים. מן בזכות משה. ענני כבוד, בזכות אהרן. באר, בזכות מרים. וכלהו אחידן לעילא. מן בזכות משה, דכתיב, (שמות טז) הנני ממטיר לכם לחם (דף ק"ג ע"א) מן השמים מן השמים (רייקא), דא משה.

ענני כבוד בזכות אהרן, דכתיב, (במדבר יד) אשר עין בעין (אהרן) נראה אתה יי' וגו', וכתיב (ויקרא טז) וכסה ענן הקטרת. מה להלן, שבעה. אף פאן נמי שבעה. דהא בקטרת שבעה עננין מתקשרן כחדא (ועוד). ואהרן רישא לכל שבעה עננין הוא והוא קשיר לשית אחרנין ביה בכל יומא.

באר בזכות מרים, דהא היא ודאי באר אתקרי. ובספרא דאגדתא, (שמות ב) ותתצב אחותו מרחוק לדעה וגו'. דא הוא באר מים חיים, וכלא קשורא חד. מתה מרים, אסתלק באר. דכתיב, (במדבר כ) ולא היה מים לעדה. ובההיא שעתא בעאת באר אחרא לאסתלקא, דהוה שכיח עמהון דישראל. כד חמאת שיתא עננין דהו קשירין עלה, אתקשרת היא בהו.

מית אהרן, אסתלקו אינון עננין, ואסתלק עננא דבירא עמהון. אתא משה, אהדר להו. הדא הוא דכתיב, (תהלים סח) עלית למרום שבית שבי לקחת מתנות באדם. לקחת מתנות ודאי, אינון מתנות דהו בקדמיתא באר ועננין.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש סיון]

באר, דא באר דיצחק. עננים, אלן עננים דאהרן. אמר רבי יצחק, מפני מה זכה אהרן לדא, בגין דאיהו קשיר בעננים (נ"א רישא לעננים). והוא אקשיר כל יומא ויומא לכלהו פחדא, דמתברכאן פלהו על ידוי.

תא חזי, על כל חסד דעבד קודשא בריך הוא בישראל. קשיר עמהון ו' ענני יקירן, וקשיר להו בכנסת ישראל, דהא עננא דילה אתקשר בשיתא אחרנין. ובכלהו שבעה, אזלו ישראל במדברא. מאי טעמא, בגין דכלהו קשרא דמהימנותא נינהו ועל דא בספות תשובו שבעת ימים. מאי קא מיירי. בגין דכתיב, (שיר השירים ב) בצלו חמדתי וישבתי ופריו מתוק לחפי. ובעי בר נש לאחזאה גרמיה, דיתב תחות צלא דמהימנותא.

תא חזי, כל אינון שנין דקאים אהרן, הוו ישראל בצלא דמהימנותא, תחות אלן עננין. בתר דמית אהרן, אסתלק עננא חד, דהוא ימינא דכלא. וכד האי אסתלק, אסתלקו כל שאר עמיה (נ"א עננין) ואתחזיאו פלהו בגריעותא. והא אוקמוה, דכתיב, (במדבר ט) ויראו כל העדה פי גוע אהרן. אל תקרי ויראו, אלא וייראו. מיד וישמע הפנעני מלך ערד יושב הנגב פי בא ישראל דרך האתרים. שמע דאסתלקו אינון עננים, ומית תיירא רברבא דכל אינון עננים אתקשרו ביה. אמר רבי יצחק, הפנעני מלך ערד יושב הנגב ודאי. וכד אתו אינון מאללין דשדר משה, אמרו (במדבר יג) עמלק יושב בארץ הנגב, בגין לתברא לבייהו. דהא בעמלק אתבר חיליהון בקדמיתא.

אמר רבי אבא, וישמע הפנעני, מאי קא מיירי הכא. בתר דאסתלקו אינון עננים. אלא כנען פתיב ביה, (בראשית ט) ויאמר ארור כנען עבד עבדים יהיה לאחיו. הכא אוליפנא, מאן דאפיק גרמיה מצלא דמהימנותא, אתחזי למהוי עבד לעבדי עבדין, הדא הוא דכתיב, (במדבר כא) וילחם בישראל וישב ממנו שבי. הוא נטל עבדין מישראל לגרמיה.

ועל דא פתיב, כל האזרח בישראל ישבו בסופות. כל מאן דאיהו משרשא וגזעא קדישא דישראל, ישבו בסופות, תחות צלא דמהימנותא. ומאן דליתיה מגזעא ושורשא קדישא דישראל, לא יתיב בהו, ויפוק גרמיה מתחות צלא דמהימנותא.

דף ק"ג ע"ב

פתיב (הושע יב) כנען בידו מאזני מרמה, דא אליעזר עבד אברהם. ותא חזי, פתיב ארור כנען ובגין דזכה כנען דא, לשמשא לאברהם, כיון דשמש לאברהם, יתיב תחות צלא דמהימנותא, זכה למיפק מההוא לטייא דאתלטייא, ולא עוד

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש סיון]

אָלָא דְכְתִיב בֵּיה בְרָכָה. דְכְתִיב, (בראשית כד) וַיֹּאמֶר בֹּא בְרוּךְ יי'. מַאי קָא מַיירִי. דְכָל מַאן דְיִתִּיב תַּחֲוֹת צְלָא דְמַהִימְנוּתָא, אַחְסִין חִירוּ לִיה וְלִבְנוֹי לְעֲלָמִין, וְאַתְּבַרְךָ בְּרַכְתָּא עֲלָאָה, וּמַאן דְאַפִּיק גְרַמְיָה מְצִלָא דְמַהִימְנוּתָא, אַחְסִין גְלוּתָא לִיה וְלִבְנוֹי, דְכְתִיב וַיִּלְחֶם בְּיִשְׂרָאֵל וַיֵּשֶׁב מִמֶּנּוּ שְׁבִי. (דף ק"ג ע"ב) (ויקרא כ"ג) בַּסֶּפֶת תֵּשְׁבוּ חֹסֵר, וְדָא עֲנָא חַד, דְכֻלְּהוּ קִשְׁרִין בֵּיה. דְכְתִיב, פִּי עֲנַן יי' עָלֵיהֶם יוֹמָם. וְכְתִיב, (במדבר יד) וּבַעֲמוּד עֲנַן אֲתָה הוֹלֵךְ לִפְנֵיהֶם יוֹמָם. דָּא הוּא עֲנָא דְאַהֲרֹן, דְאַקְרִי יוֹמָם, דְכְתִיב, (תהלים מב) יוֹמָם יְצוּהַ יי' חֹסְדוֹ. עֲנָא חַד, נְטִיל עֲמִיָּה חֲמֵשׁ אַחְרָנִין, וְאַיְנוּן שִׁית. וְעֲנָא אַחְרָא, דְכְתִיב וּבַעֲמוּד אֵשׁ לִילָה, דָּא נְהָרָא לְהוּ לְיִשְׂרָאֵל, מְנַהֲרוּ דְאַיְנוּן שִׁית.

רעיא מהימנא (ויקרא כ"ג) בַּסֶּפֶת תֵּשְׁבוּ שְׁבַעַת יָמִים וְגו', פְּקוּדָא (מ"ה) דָּא, לִישַׁב בְּסוּפָה. וְהָא אוֹקִימָנָא, בְּגִין לְאַתְחַזְּאָה דְיִשְׂרָאֵל יְתִיב בְּרוּזָא דְמַהִימְנוּתָא, בְּלָא דְחִילוּ כְּלָל, דְהָא מְקַטְרָגָא אֲתַפְרֵשׁ מְנִיָּהּ. וְכָל מַאן דְאַיְהוּ בְּרוּזָא דְמַהִימְנוּתָא, יְתִיב בְּסוּפָה. כְּמָה דְאוֹקִימָנָא, דְכְתִיב, כָּל הָאֲזֹרַח בְּיִשְׂרָאֵל יֵשְׁבוּ בַּסֶּפֶת. מַאן דְאַיְהוּ בְּרוּזָא דְמַהִימְנוּתָא, וּמַזְרַעָא וְשִׁרְשָׁא דְיִשְׂרָאֵל, יֵשְׁבוּ בַּסֶּפֶת. וְרוּזָא דָּא אֲתַמַּר בְּכַמָּה דְיִכְתִּיב.

פְּקוּדָא (מ"ו) בְּתַר דָּא, לְקַרְבָּא קַרְבָּנָא בְּכָל יוֹמָא, וְקַרְבָּנָא דָּא, לְמַהוּי חוּלְקָא בְּכָלָא, בְּחֻדוּתָא דְבְנוֹי. בְּגִין דְכֻלְּהוּ אַחִידִין בְּאַיְלָנָא. עֲנַפִּין דְלִתְתָא דְלַגְבִּי שְׁרָשָׁא דְאַיְלָנָא, כְּלָא אֲתַבְרַכֵּן בְּגִין אִילָנָא. אִף עַל גַּב דְלִית בְּהוּ תוֹעֲלֵתָא, כְּלָא אֲתַבְרַכָּן. וְחֻדוּתָא דְיִשְׂרָאֵל בְּאַבוּהוּן דְלַעִילָא, יְהִי חוּלְקָא דְבְרַכָּאן, לְכָל אִינוּן שְׁאָר עַמִּין, דְאַיִת לֹן אַחִידוּ, וְאַתְאַחֲדוּ בְּהוּ בְּיִשְׂרָאֵל.

וְכָל אִלִּין קַרְבָּנִין, לְמִיָּהב מְזוּנָא, לְאַיְנוּן מְמַנֵּן דְשְׁאָר עַמִּין, דְהָא מְגוּ רַחֲמֵי דְקָא רַחֲמֵי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְבְנוֹי, בְּעֵי דְכֻלָּא יְהוּן רַחֲמִין דְלְהוּן. וְרוּזָא דָּא, (משלי טז) בְּרַצוֹת יי' דְרַכִּי אִישׁ גַּם אוֹיְבֵי יִשְׁלִים אֲתוּ. אֲפִילוּ כָל אִינוּן מְקַטְרָגִי עֲלָאי כְּלְהוּ אַהֲדָרִין רַחֲמִין לְיִשְׂרָאֵל וְכַד חֲיִילִין דְלַעִילָא אַהֲדָרוּ רַחֲמִין לְיִשְׂרָאֵל, כָּל אִינוּן דְלִתְתָא, עַל אַחַת כְּמָה וְכְמָה.

וְאי תִימָא לְהוּן הוּוּ מְקַרְבֵי קַרְבָּנָא, לְאוּ הִכִּי, אָלָא כְּלָא לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא סְלִיק וּמַתְקַרְב. וְאַיְהוּ פְרִישׁ מְזוּנָא לְכֻלְּהוּ אוֹכְלוֹסִין דְסִטְרִין אַחְרָנִין, דִּיתְהַנּוּן בְּהוּא דוּרוּנָא דְבְנוֹי, וְיִתְהַדְרוּן רַחֲמִין דְלְהוּן, דִּינְדַעוּן עִילָא וְתִתָּא, דְהָא לִית עֲמָא כְּעֲמָא דְיִשְׂרָאֵל, דְאַיְנוּן חוּלְקִיָּה וְעַדְבִּיָּה דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְאַסְתַּלַּק יְקָרָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא עִילָא וְתִתָּא כְּדָקָא יְאוּת. וְכָל אוֹכְלוֹסִין עֲלָאִין פְּתַחִי וְאַמְרִי, (שמואל ב ז) וּמִי כְּעַמְךָ בְּיִשְׂרָאֵל גּוֹי אֶחָד בְּאַרְצֵךְ. (תיקונין דף קנ"ב) (ע"כ רעיא מהימנא)

רַבִּי אֲלַעְזָר פְּתַח (ואמר), (ירמיה ב) כֹּה אָמַר יי' זְכַרְתִּי לָךְ חֹסֵד נְעוּרֶיךָ וְגו'. הָאִי קָרָא עַל כְּנִסְתָּא יִשְׂרָאֵל אֲתַמַּר, בְּשַׁעֲתָא דְהוּת אֲזֵלָא בְּמַדְבְּרָא עֲמַהוּן דְיִשְׂרָאֵל. זְכַרְתִּי לָךְ חֹסֵד: דָּא עֲנָא דְאַהֲרֹן, דְנִטְלָא בְּחֲמֵשׁ אַחְרָנִין, דְאַתְקִשְׁרוּ עֲלָךְ, וּנְהִירוּ עֲלָךְ. אַהֲבַת כְּלוּלֹתֶיךָ, דְאַשְׁתְּכַלְלוּ לָךְ, (ס"א וכלהו אשתכללו בך) וְאַעֲטָרוּ לָךְ, וְאַתְקִינוּ

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש סיון]

לך ככלה דתעדי תכשיטה. וכל כך למה. בגין לכתך אחרי במדבר בארץ לא זרועה.

תא חזי, בשעתא דבר נש יתיב במדורא דא, צלא דמהימנותא, שכינתא פרסא גדפהא עליה מלעילא, ואברהם וחמשה צדיקייא אחרנין שויין מדוריהון עמיה. אמר רבי אבא, אברהם וחמשה צדיקייא, ודוד מלכא, שויין מדוריהון עמיה. הדא הוא דכתיב, בסכות תשבו שבעת ימים. שבעת ימים כתיב, ולא בשבעת ימים. כגוונא דא כתיב, (שמות לא) כי ששת ימים עשה יי' את השמים וגו'. ובעי בר נש למחדי בכל יומא ויומא, באנפין נהירין, באושפיזין אלין דשריין עמיה.

ואמר רבי אבא, כתיב בסכות תשבו שבעת ימים, ולבתר ישבו בסכות. בקדמיתא תשבו, ולבתר ישבו. אלא, קדמאה לאושפיזי. תניינא, לבני עלמא. קדמאה לאושפיזי, כי הא דרב המנונא סבא, פד הוה עייל לסופה הוה חדי, וקאים על פתחא לסופה מלגאו, ואמר נזמן לאושפיזין. מסדר (ג"א נסדר) פתורא, וקאים על רגלוהי, ומברך, ואומר בסכות תשבו שבעת ימים. תיבו אושפיזין עלאין, תיבו אושפיזי מהימנותא, תיבו ארים (ס"א אסחי) ידוי, וחדוי, ואמר זכאה חולקנא, זכאה חולקיהון דישראל, דכתיב, (דברים לב) כי חלק יי' עמו וגו', והוה יתיב.

סדר הלימוד ליום כג סיון [יום 259 בשנה]

דף ק"ד ע"א

תניינא, לבני עלמא, דמאן (דף ק"ד ע"א) דאית ליה חולקא בעמא ובארעא קדישא, יתיב בצלא דמהימנותא, לקבלא אושפיזין, למחדי בהאי עלמא ובעלמא דאתי ובעי למחדי למסכני. מאי טעמא. בגין דחולקא דאינון אושפיזין דזמין דמסכני הוא. וההוא דיתבי בצלא דא דמהימנותא, וזמין אושפיזין אלין עלאין, אושפיזי מהימנותא, ולא יהיב לון חולקיהון, פלהו קיימי מניה, ואמרי (משלי כג) אל תלחם את לחם רע עין וגו', אשתכח דההוא פתורא דתקין, דיליה הוא, ולא דקודשא בריך הוא, עליה פתיב (מלאכי ב) וזריתי פרש על פניכם וגו', פרש חגיכם, ולא חגי. ווי ליה לההוא בר נש, בשעתא דאלין אושפיזי מהימנותא קיימי מפתוריה.

ואמר רבי אבא, אברהם, כל יומי הוה קאים בפרשת אורחין, לזמנא אושפיזין, ולתקנא לון פתורי, השתא, דמוזמנין ליה, ולכלהו צדיקייא, ולדוד מלכא, ולא יהבין לון חולקיהון, אברהם קאים מפתורא, וקרי, (במדבר טז) סורו נא מעל אהלי האנשים הרשעים האלה. וכלהו סלקין אבתריה. יצחק אמר, (משלי יג) ובטן רשעים תחסר. יעקב אמר, (משלי כג) פתך אכלת תקיאנה. ושאר כל צדיקייא אמרי, (ישעיה כח) כי כל שלחנות מלאו קיא צואה בלי מקום.

דוד מלכא אמר, (חסר כאן) ואשלים דינוי, דכתבי, (שמואל א כח) ויהי כעשרת הימים ויגוף יי את נבל וימת. מאי קא מיירי. בגין דדוד שאל לנבל, ואתעביד ליה אושפיזא, ולא בעא. ודא זמין ליה, ולא יהב ליה חולקא, ובאינון עשרה יומין דדוד מלכא דאין עלמא, אתדן עליה ההוא בר נש דאשלים ליה ביש יתיר מנבל.

אמר רבי אלעזר (בגין כד) אורייתא לא אטרח עליה דבר נש יתיר, אלא כמה דיכיל, דכתבי, (דברים טז) איש כמתנת ידו וגו'. ולא לימא איניש אכול ואשבע וארווי בקדמיתא, ומה דישתאר אתן למסכני, אלא רישא דכלא דאושפיזין הוא, ואי חדי לאושפיזין ורוי לון, קודשא בריך הוא חדי עמיה, ואברהם קרי עליה, (ישעיה נח) אז תתענג על יי וגו'. ויצחק קארי עליה, (ישעיה נד) כל פלי יוצר עליך לא יצלת. אמר רבי שמעון, האי, דוד מלכא אמר ליה, בגין דכל זיינין דמלכא, וקרבין דמלכא, בידי דדוד אתפקדו, אבל יצחק קאמר, (תהלים קיב) גבור בארץ יהיה זרעו וגו', הון ועושר וגו'.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש סיון]

יעקב אמר, (ישעיה נח) אז יבקע פשח אורף וגו', שאר צדיקייא אמרי, (ישעיה נח) ונתח יי' תמיד והשביע וגו', דוד מלכא אמר, (ישעיה נד) כל כלי יוצר עליך לא יצלח, דהא הוא על כל זייני עלמא אתפקד. זכאה חולקיה דבר נש, דזכי לכל האי. זכאה חולקיהון דצדיקייא, בעלמא דין, ובעלמא דאתי, עליהו פתיב (ישעיה ס) ועמך כלם צדיקים וגו'. (ויקרא כ"ג) ולקחתם לכם ביום הראשון וגו', רבי שמעון פתח, (ישעיה מג) כל הנקרא בשמי ולכבודי בראתיו יצרתיו אף עשיתיו. כל הנקרא בשמי, דא אדם, דקודשא בריך הוא ברא ליה בשמיה (נ"א בדיוקניה), דכתיב, (בראשית א) ויברא אלהים את האדם בצלמו. וקרא ליה בשמיה, בשעתא דאפיק קשוט ודינא בעלמא, ואקרי אלהים, דכתיב, (שמות כב) אלהים לא תקלל.

רעיא מהימנא פקודא (מ"ז) דא ליטול לולב בטהוא יומא באינן זינן דיליה והאי רזא אוקימנא ואוקמוה חברייא כמה דקודשא בריך הוא נטיל לון לישראל בהני יומין וחד די בהון. אוף הכי ישראל נטילי ליה לקודשא בריך הוא לחולקיהון וחדאן ביה. ודא הוא רזא דלולב. ומינן דביה דאיהו רזא דיוקנא דאדם והא אתמר. (ע"כ רעיא מהימנא)

קרא ליה בשמיה, דכתיב ויברא אלהים את האדם בצלמו ושפיר. הא אוקימנא, דכתיב נעשה אדם בצלמנו כדמותנו, בשעתא דזווגא אתמר. וכך הוא בזווגא דתרווייהו, בצלם ודמות. ואדם מדכר ונוקבא נפק.

דף ק"ד ע"ב

ויברא אלהים את האדם בצלמו, בספרא דשלמה מלכא אשפחנא, דבשעתא דזווגא (דף ק"ד ע"ב) אשתכח לתתא, שדר קודשא בריך הוא חד דיוקנא כפרצופא דבר נש, רשימא חקיקא בצולמא, וקיימא על ההוא זווגא. ואלמלא אתייהיב רשו לעינא למחזי, חמי בר נש על רישיה חד צולמא, רשימא כפרצופא דבר נש, ובההוא צולמא אתברי בר נש, ועד דקיימא (ס"א ועד לא קיימא) תהוא צולמא דשדר ליה מאריה על רישיה, וישתכח תמן, לא אתברי בר נש, תדא הוא דכתיב, ויברא אלהים את האדם בצלמו.

תהוא צלם אודמן לקבליה, עד דנפיק לעלמא. כד נפק, בטהוא צלם אתרבי, בטהוא צלם אזיל, תדא הוא דכתיב, (תהלים לט) אף (שמות קמ"ב ע"ב, י"ג ע"ב, מ"ב) בצלם יתהלך איש. והאי צלם איהו מלעילא.

בשעתא דאינון רוחין נפקון מאתרייהו, כל רוחא ורוחא אתתקן קמי מלכא קדישא בתקוני יקר, בפרצופא דקאים בהאי עלמא. ומטהו דיוקנא תקונא יקר, נפיק האי צלם. ודא תליתאה לרוחא, ואקדימת בהאי עלמא, בשעתא דזווגא אשתכח. ולית לך זווגא בעלמא, דלא אשתכח צלם בגווייהו. אבל ישראל

קדישין, האי צלם קדישא, ומאָתר קדישא אשתכח בגווייהו. ולעובדי פּוֹכְבִים ומזלות, צלם מאינן זיגין בישין. מסטרא דמסאבותא אשתכח בגווייהו. ועל דא, לא ליבעי ליה לאיניש, לאתערבא צולמא דיליה, בצולמא דעובדי עבודה זרה, בגין דהאי קדישא, והאי מסאבא. תא חזי מה בין ישראל ולעובדי פּוֹכְבִים ומזלות וכו'. (עד דמלכא דזמין אושפיזין. זה המאמר כתוב בפרשת ויחי יעקב דף ר"ך עמוד א' שורה א' (ושייך כאן) ואלו החילופים מצאתי בין הכתוב בהעתק לבין הכתוב שם. שורה כ"ב במקום עלמין מצאתי צולמין. שורה כ"ה במקום יעדי דיני גריע. שם במקום ידה מצאתי דינא. שורה ל"א מי יתן ערב ודא כד נהרא סיהרא וליליא אתתקן בנהורא. שורה ל"ה עובדין מצאתי בריין. עמוד ב' שורה ה' ביה חילא. שורה ו' יצרתיו היינו וענף עץ עבות. אף עשיתיו. שורה י"ד לחירו ועל דא קרינא ליה יום הראשון דא בספרא דאגדתא ושפיר הוא. שורה כ"ד דאבא בגין כך כלא יאה ולא בסימא לפירין ולא עביד פירין. שורה כ"ה הדין צ"ל תרין. שורה כ"ו לבירא ד"א. שורה כ"ט יעקב צ"ל בירא. שורה ל"א דא בדא צ"ל דא בלא דא. שורה ל"ג צ"ל אף על גב דבהאי נחל דינא לא אשתכח ביה. שורה ל"ה צ"ל דצדיק איבא וכנישו רברבא נפקי מנייהו. שורה ל"ו צ"ל מנייהו לא איבא ולא טעמא. שם וכלא שפיר ועל דא אתרוג בשמאלא. ובסוף המאמר מצאתי כתוב דכתיב).

דְּכַתִּיב (במדבר כט) בַּיּוֹם הַשְּׁמִינִי עֲצַרְתָּ תְהִיָּה לָכֶם, דְּהָא יוֹמָא דָא, מִמְּלַכָּא הוּא בְּלַחְדוּדוּי, חֲדוּתָא דִּילֵיהּ בְּהוּ בִישְׂרָאֵל. מִתַּל לְמַלְכָּא דְזַמִּין אוֹשְׁפִיזִין, אֲשֶׁתְּדַלּוּ בְּהוּ כָּל בְּנֵי הַיְכָלֵיהּ, לְבַתָּר אָמַר מְלָכָא, עַל כֵּן אֲנָא וְאַתּוֹן אֲשֶׁתְּדַלְנָא כְּלָהוּ בְּאוֹשְׁפִיזִין, וְקַרְבָּתוֹן קַרְבָּנִין עַל שְׂאָר עֲמִין בְּכָל יוֹמָא, מִכָּאֵן וְלַהֲלָאָה, אֲנָא וְאַתּוֹן גַּחְדֵי יוֹמָא חַד, הֲדָא הוּא דְכַתִּיב בַּיּוֹם הַשְּׁמִינִי עֲצַרְתָּ תְהִיָּה לָכֶם. לָכֶם: לְקַרְבָּא קַרְבָּנִין עֲלֵיכּוֹן. אֲבָל אוֹשְׁפִיזֵי מְהִימְנוּתָא, בְּמַלְכָּא מִשְׁתַּכְּחֵי תְדִירָא. וּבְיוֹמָא דְחֲדוּתָא דְמַלְכָּא, כְּלָהוּ מִתְכַּנְפֵי עֲמִיָּה, וּמִשְׁתַּכְּחוּ. וְעַל דָּא כְּתִיב, עֲצַרְתָּ, תְּרַגְמוּ: כְּנִישׁוּ.

דף ק"ה ע"א

וְהָאֵי יוֹמָא, יַעֲקֹב הוּא רִישָׁא לְחֲדוּתָא, וְכָל אִינּוֹן אוֹשְׁפִיזֵי חֲדָאֵן עֲמִיָּה. וְעַל דָּא כְּתִיב, (דברים לג) אֲשֶׁרֶיךָ יִשְׂרָאֵל מִי כְמוֹךָ. וְכַתִּיב, (ישעיה מט) וַיֹּאמֶר לִי עֲבָדֵי אֲתָהּ יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר בְּךָ אֲתַפְּאֵר. (ויקרא כ"ד) וַיִּקְחוּ אֵלֶיךָ שֶׁמֶן זֵית זָךְ פְּתִית לְמֵאוֹר וְגו', אָמַר רַבִּי אֲלֵעָזָר, הָא אֹקְמוּהָ. אֲבָל אֲמַאי אֲסַמִּיךָ קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא פְּרָשָׁה דָא, לְפָרְשַׁת מוֹעֲדִים. אֶלָּא, כְּלָהוּ בּוֹצִינִין עֲלָאִין, כְּלָהוּ בּוֹצִינִין לְאֲדַלְקָא מִשַּׁח רְבוּת עֲלָאָה, וְהָא אֲתַמַּר. וְעַל יְדֵייהוּ דִישְׂרָאֵל, מִתְבַּרְכָּאֵן עֲלָאִין וְתַתָּאִין, וְאֲדַלְקוּ בּוֹצִינִין, כְּמָה דְאֹקְמוּהָ דְכַתִּיב, (משלי כז) שֶׁמֶן וּקְטֹרֶת יִשְׁמַח לֵב, חֲדוּתָא (דף ק"ה ע"א) דְעֲלָאִין וְתַתָּאִין.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש סיון]

רבי אבא פתח, (תהלים לב) שמחו בניי וגילו צדיקים, (שמחו בניי כמה דאת אמר) וכתבי, (תהלים קיח) זה היום עשה יי נגילה ונשמחה בו. ואוקמוה, דהא בקודשא בריך הוא (נ"א במועדיא) בעי למחדי, ולאנהרא אנפין, וישתכח בר נש בחדוה, בגין דההוא חדוה דקודשא בריך הוא הוי, דכתיב נגילה ונשמחה בו ביומא. בו: בקודשא בריך הוא, וכלא חד מלה.

שמחו בניי, כד דינין אתפפיין, ורחמי אתערו, וכד מתערי רחמי, כדין וגילו צדיקים, (כתיב) צדיק וצדק מתברכאן פחדא, דאקרון צדיקים, כמה דאתמר, דהא אלין מתברכאן (ס"א מברכין) לעלמין, וחדאן לעלמין פלהו. והרנינו כל ישרי לב, אלין בני מהימנותא, לאתקשרא בהו.

ובכללא, בעי עובדא לתתא, לאתערא לעילא. תא חזי, מאן דאמר דלא בעיא עובדא בכללא, או מלין לאפקא לון ולמעבד קלא בהו, תיפח רוחיה. והא הכא פרשתא דא אוכה, אדלקות בוציניא, וקטרת בוסמין, (כחדא בגין) דכתיב שמן וקטרת ישמח לב. (ובהאי) ובעובדא דא אשתכח אדלקותא לעילא וחדוותא לתתא (ס"א אדלקותא וחדוותא לעילא ותתא) ואתקשרותא פחדא פדקא יאות. (ובעובדא דלתתא אתער עובדא דלעילא) אמר רבי יהודה, מזבח דלתתא, אתער מזבח אחרא. כהן דלתתא, אתער כהן אחרא. בעובדא דלתתא, אתער עובדא לעילא.

רבי יוסי ורבי יצחק הוו אזלי באורחא, אמר רבי יוסי לרבי יצחק, כתיב (ישעיה נח) וקראת לשבת ענג לקדוש יי מכבד וגו', וכבדתו מעשות דרכיך שפיר. אבל ממצוא חפצך ודבר דבר מה הוא. ומאי גריעותא הוא לשבת.

אמר ליה, ודאי גריעותא הוא, דלית לך מלה ומלה דנפיק מפומיה דבר נש, דלית לה קלא, וסלקא לעילא, ואתער מלה אחרא. ומאי הוא. ההוא דאקרי חול, (לעילא) מאיבון יומין דחול. וכד אתער חול ביומא קדישא, גריעותא הוא לעילא ודאי. וקודשא בריך הוא וכנסת ישראל שאלי עליה, מאן הוא דבעי לאפרשא זווגא דילן. מאן הוא דבעי חול הכא. עתיקא קדישא לא אתחזי, ולא שריא על חול.

בגין כך, הרהור מותר. מאי טעמא. בגין דהרהור לא עביד מדי ולא אתעביד מניה קלא, ולא סליק. אבל לבתר דאפיק מלה מפומיה, ההוא מלה אתעביד קלא, ובקע אורין ורקיעין, וסלקא לעילא, ואתער מלה אחרא. ועל דא ממצוא חפצך ודבר דבר כתיב. ומאן דאפיק מלה קדישא מפומיה, מלה דאורייתא, אתעביד מניה קלא, וסליק לעילא, ואתערו קדושי מלכא עלאה, ומתעטרן ברישיה, וכדין אשתכח חדוותא לעילא ותתא.

אמר ליה, ודאי הכי הוא. והא שמענא מלה. אבל מאן דשארי בתעניתא בשבתא, עביד גריעותא לשבת, או לא. אי תימא דלא עביד גריעותא, הא סעודתי דמהימנותא בטיל מניה, ועונשיה סגי, הא חדוותא דשבת בטיל מניה.

אמר ליה, מלה דא שמענא, דדא הוא דאשגחן עליה מלעיילא, מפל בני עלמא. בגין דהאי יומא, חדוותא הוא לעילא ותתא. חדוותא דכל חדוון. חדוותא, דכל מהימנותא ביה אשתכח. ואפילו רשעים דגיהנם נייחין בהאי יומא. והאי בר נש לית ליה חדוה, ולית ליה נייחא, ושניא דא מפל עלאין ותתאין. כלהו שאלין עליה, מאי שניא דפלניא הוא בצערא.

ובשעתא דעתיקא קדישא אתגלי בהאי יומא, ואשתכח האי בצערא, צלותיה סלקא וקיימא קמיה, כדין אתקרעו כל גזרי דינין דאתגזרו עליה, ואפילו אסתכמו בבי דינא דמלכא עליה לביש, כלא אתקרע, בגין דבשעתא דעתיקא אתגלייא, כל חירו וכל חידו אשתכח, בגין דאתגלייא בהולא דמלכא.

דף ק"ה ע"ב

ועל דא תנינן, קורעין לו גזר דינו של שבועים שנה. מאן שבועין שנה. אלא אף על גב דאסכמו עליה כל אינון שבועין פתרי מלכא, דהוא אתחזי בהו, כלא אתקרע. בגין דעתיקא קדישא בטיל (ס"א בטיל ליה והני) ליה לבר נש, והני (דף ק"ה ע"ב) מלי, כד מתערי עליה בחלמא בליליא דשבתא.

למלכא דעביד הלולא לבריה, וגזר חדוה על כלא. בהאי יומא דהולולא, כל עלמא הוו חדאן, ובר נש חד הוה עציב, תפיס בקולרא. אתא מלכא לחדוותא, חמא כל עמא חדאן כמה דאיהו גזר. זקף עינוי, חמא ההוא בר נש תפיס בקולרא עציב. אמר, ומה כל בני עלמא חדאן בהולולא דברי, ודא תפיס בקולרא. מיד פקיד ונפקי ליה, ושאריו ליה מקולריה. (ס"א מקטרוי)

כך האי דשארי בתעניתא בשבתא, כל עלמא חדאן, ואיהו עציב, והאי אתפס בקולרא. בשעתא דעתיקא קדישא אתגלייא בהאי יומא, ואשתכח האי בר נש תפיס בקולרא, אף על גב דאסכמו עליה כל אינון שבועין שנין דאמרן, כלא אתקרע, ולא שארי עליה דינא. ביומא אחרא אית ביה רשו למקרע ליה, בההוא יומא, כל שכן שבת.

דלית לך יום דלא אשתכח ביה חילא, ומאן דשארי בתעניתא דחלמא בההוא יומא, לא סליק ההוא יומא עד דקרע דיניה. אבל לאו דשבועים שנה פיומא דשבת. בגין כך, בההוא יומא ממש, ולא ביומא אחרא, דלית רשו ליומא על יומא אחרא. כל יומא, מה דאירע ביומיה, עביד. דלא אירע ביומיה, לא עביד.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש סיון]

ועל דא לא לבעי ליה לאינש לסלקא ליה מיומא דא ליומא אחרא. ובגין כך, דבר יום ביומו תנינן, ולא דבר יום ליומא אחרא.

ותא חזי, לאו למגנא מתערי עליה בחלמא, בגין למתבע עליה רחמי. ווי להווא בר נש דלא מתערי עליה, ולא אודעו ליה בחלמא, דהא אקרי רע. ובגיני כך, (תהלים ה) לא יגורך רע פתיב. וכתיב (משלי יט) בל יפקד רע, בל יפקד, בגין דאיהו רע.

אמר רבי יוסי, פתיב (ישעיה נח) ממצוא חפצך ודבר דבר, פיון דכתיב ממצוא חפצך, מהו ודבר דבר. אלא, עד דיגזר מלה כדקא יאות, וימלל ליה. ודאי כך הוא ברירא דמלה, משמע דכתיב ודבר דבר. זכאין אינון ישראל בעלמא דין ובעלמא דאתי, עליהו פתיב, (ישעיה סג) ויאמר אך עמי המה בנים לא ישקרו ויהי להם למושיע. (ויקרא כד) ויצא בן אשה ישראלית והוא בן איש מצרי וגו'. ויצא, רבי יהודה אמר, נפק מפללא דחולקא דישראל, דנפק מפללא דכלא, נפק מפללא דמהימנותא. וינצו במחנה, מכאן אוליפנא, כל מאן דאתי מזוהמא דזרעא, לסוף גלייה ליה קמי כלא. מאן גרים ליה, זוהמא דחולקא בישא דאית ביה. דלית ליה חולקא בכללא דישראל.

רבי חייא פתח, (משלי כה) כבוד אלהים הסתר דבר וכבוד מלכים חקור דבר. כבוד אלהים הסתר דבר, דלית רשו לבר נש לגלאה מלין סתימין, דלא אתמסרו לאתגלייא. מלין דחפא לון עתיק יומין, כמה דאת אמר, (ישעיה כג) לאכול לשבעה ולמכסה עתיק. לאכול לשבעה, עד ההוא אתר דאית ליה רשו ולא יתיר. ועם כל דא, ולמכסה עתיק, למכסה עתיק ודאי.

דבר אחר, לאכול לשבעה, אינון חבריאי דיידעין ארחין ושבילין למיהך בארח מהימנותא כדקא יאות. כגון דרא דרבי שמעון שארי בגויה. ולמכסה עתיק, מדרין אחרנין דהא פלהון לא אתחזון לאכול ולשבעה ולא אתגלייא מלין בגווייהו, אלא למכסה עתיק, כמה דאת אמר, (קהלת ה) אל תתן את פיך לחטיא את בשרך.

דף ק"ו ע"א

ביומוי דרבי שמעון, הוה בר נש אמר לחבריה, פתח פיך ויאירו דבריך. בתר דשכיב, הוה אמרי, אל תתן את פיך וגו'. ביומוי, לאכול לשבעה. בתר דשכיב, ולמכסה עתיק. דחבריאי מגמגמי, ולא קיימי במלין. דבר אחר, לאכול לשבעה: באינון מלין דאתגליין. ולמכסה עתיק: באינון מלין דאתחפיין. (דף ק"ו ע"א)

סדר הלימוד ליום כד סיון [יום 260 בשנה]

ויקוב בן האשה הישראלית את השם, מהו ויקוב. רבי אבא אמר, ויקוב ודאי, כמה דאת אמר, (מלכים ב יב) ויקוב חור בדלתו, נקיב מה דהוה סתים. ושם אמו שלומית בת דברי, עד פאן סתים שמא דאמיה, פיון דכתיב ויקוב, נקיב שמא דאמיה.

אמר רבי אבא, אי לאו דבוצינא קדישא קיימא בעלמא, לא ארשינא לגלאה, (מכאן והלאה) דהא לא אתייהיב מלה דא לגלאה אלא לחברייה, דאינון בין מחצדי חקלא (דאי לאו). תיפח רוחיהון דאינון דאתיין לגלאה, לאינון דלא ידעי.

תא חזי, כתיב וינצו במחנה בן הישראלית ואיש הישראלי, האי קרא הא אוקימנא, אבל דא בר אינתו אחרא דאבוי, בעלה דשלומית הוה. וכיון דאתא ההוא מצראה עלה, בפלגות ליליא, תב לביתא וידע מלה, אתפרש מנה ולא אתא עלה. ונטל אינתו אחרא, ואוליד להאי, ואקרי איש הישראלי, ואחרא בן הישראלית. אי אינון אינצו הכא כחדא, מאי קא בעי הכא שמא קדישא. ואמאי קלל שמא קדישא.

אלא, איש הישראלי אמר מלה מאמיה, מגו קטטה. מיד ויקוב בן האשה הישראלית. כמה דאת אמר, ויקוב חור בדלתו. רזא דמלה, נטל ה' דשמא קדישא, ולייט, לאגנא על אמיה. ודא הוא נקיבא, דאיהו נקיב ופריש שמא קדישא. ולמחצדי חקלא אתמר. ורזא דמלה, (משלי ל) בן דרף אשה מנאפת וגו', זכאה חולקיהון דצדיקייא, דינדעין מלה, ומכסיין לה. ועל דא אתמר, (משלי כה) ריבך ריב את רעך וסוד אחר אל תגל.

ה' בתראה, הות נוקבא דינקא בתרין סטרין, בגין כף נטלא זיינין דמלכא, ונקמת נקמהא, דכתיב הוצא את המקלל. על דא כתיב, איש אמו ואביו תיראו, דחילו דאימא אקדים לאבא. וזכאין אינון ישראל בעלמא דין ובעלמא דאתי. (ויקרא כ"ד) ואל בני ישראל תדבר לאמר איש איש פי יקלל אלהיו ונשא חטאו. רבי יהודה אמר, הא אוקמוה. אבל פי יקלל אלהיו סתים. ובגין דאמר אלהיו סתם, לכף ונשא חטאו. דהא לא ידעינן מאן הוא אלהיו, מאן דחלא דיליה, אי אחד מן השרים, או חד מן ככבייא, או חד מדברי עלמא.

אמר רבי יוסי, אי צדיק גמור הוא, לא יתער (ס"א מלה) חיליהון, וכיון דאתער מלה דא, חיישינן מינות אודריקת ביה, ולא ימות (ס"א אמר רבי יוסי, אפילו צדיק גמור לא ימות) על דא, בגין דאיהו מלה סתים.

רבי יהודה אמר, דאין ליה לטב בהא, דאי אמר אלהי, יכיל למטען אלהי דהוה עד השתא, דאתמשכנא אבתריה בלבאי, והשתא אהדרנא לקבלא מהימנותא עלאה. אבל אי אמר יי אלהים, או יי, ונקיב ליה בשמא, האי לית ליה למטען בהאי, בגין דדא הוא מהימנותא דכלא, וכל את ואת (צ"ב ע"ב) דשמא קדישא דא, סלקא לשמא שלימא. (ס"א לשבחה)

דבר אחר ויקוב בן האשה הישראלית את השם ויקלל. רבי יצחק אמר, ויקוב בן האשה, אמאי. אלא כמה דאוקמוה. אבל האיש הישראלי, בעלה דשלומית הוה. רבי יהודה אמר, בריה דבעלה דשלומית מאנתו אחרא הוה. אמר רבי יצחק, נצו פחדא, ואמר ליה מלה מאימיה, וכי אבוי הוה דאתקטל בשמא קדישא, כמה דאוקמוה דכתיב (שמות ב) הלהרגני אתה אומר, דהא בשמא קדישא, קטיל ליה משה, ועל דא אושיט מלה לקבליה.

דף ק"ו ע"ב

ודא הוא דכתיב, ויקוב בן האשה הישראלית את השם ויקלל ויביאו אותו אל משה. אמאי. (ס"א לגביה דמשה בגין דקטיל לאבוהי וכו') בגין דמטא לגביה דמשה, על דקטיל לאבוהי בשמא קדישא. בגין כך ויביאו אותו אל משה. פיון דחמא משה, מיד ויניחוהו במשמר, ואבא וברא נפלו בידא דמשה. (ויקרא כ"ד) איש איש פי יקלל אלהיו ונשא חטאו. רבי יצחק פתח, (תהלים פא) שמע עמי ואעידה בך ישראל אם תשמע לי לא יהיה בך אל זר ולא תשתחוה לאל נכר, פיון דכתיב לא יהיה בך אל זר, מאי ולא תשתחוה לאל נכר. (דף ק"ו ע"ב) אלא לא יהיה בך אל זר, דלא ייעול בר נש ליצר הרע בגויה, דכל מאן דאתי לאתחברא ביה, אל זר שריא בגויה, דהא כד אתחבר בר נש ביה מיד אתי לאעברא על פתגמי אורייתא, אתי לאעברא על מהימנותא דשמא קדישא, ואתי לבתר למסגד לטעוון אחרון, ועל דא כתיב, לא יהיה בך אל זר, פיון דלא יהיה בך אל זר, לא תיתי למסגד לטעוון אחרון, ולמעבר על מהימנותא דשמא קדישא. הדא הוא דכתיב, ולא תשתחוה לאל נכר, ומהימנותא בישא דבר נש דא הוא.

ועל דא פי יקלל אלהיו, דיכיל למטען דהוא לייט לההוא אל זר, יצרא בישא דשריא עליה לזמנין, ואנן לא ידעינן מלוי אי קשוט או לאו. ועל דא, ונשא חטאו. אבל ונוקב שם יי מות יומת.

אמר רבי יהודה, אי הכי, אמאי ונשא חטאו, ונסלח חטאו מבעי ליה. (ס"א אלא) אמר ליה, כגון דאמר אלהי כמה דאוקימנא סתם, ולא פריש. רבי חייא אמר, פי

יִקְלַל אֱלֹהֵיו סֹתָם, וְלֹא פִירֵשׁ, וְהָא וּדְאֵי וְנִשְׂא חֲטָאוּ. אֲבָל וְנוֹקֵב שֵׁם יי' מוֹת יוֹמָת, דְּהָא הֵכָא תִּלְיֵיא מְהֵימְנוּתָא דְכֻלָּא, וְלִית לִיה רִשׁוּ לְמַטְעֵן עָלֵיהּ כְּלָל.

אָמַר רַבִּי יוֹסִי, הֵכִי הוּא וּדְאֵי, דְּהָא שְׂמָא דָּא מְהֵימְנוּתָא דְעֵלְאֵי וְתַתְּאֵי. וְעַל דָּא קְיַיְמִין עֲלַמִּין כְּלָהוּ, בְּאֵת חַד זְעִירָא, תִּלְיִין אֵלֶּה אֲלֵפִין וְרַבּוּא רַבְבֵּן עֲלַמִּין דְּכֹסְפִין, וְעַל דָּא תְּנִינֵן, אֲתוּוֹן אֲלֵינוּ, קְשִׁירִין אֲלֵינוּ, וְכַמְּה אֵלֶּה רַבְבֵּן עֲלַיִן (ס"א עלמין), תִּלְיִין בְּכָל אֵת וְאֵת, וְאִסְתְּלִיקוּ וְאִתְקִשְׁרוּ בְּמְהֵימְנוּתָא (באתגלייא) וְסֹתָיִם בְּהוּ, מַה דְּלֹא אִתְדַבְּקוּ עֲלַיִן וְתַתְּאֵי, אֲוֵרִיתָא בְּהוּ תִּלְיֵיא, עֲלַמָּא דִּין וְעֲלַמָּא דְּאֵתִי, הוּא וְשְׂמִיָּה חַד. וְעַל דָּא כְּתִיב, (תהלים ט) אֲמַרְתִּי אֲשַׁמְרָה דְּרַכִּי מִחֲטוּא בְּלִשׁוֹנִי. וְכְתִיב (קהלת ה) אֵל תִּתֵּן אֵת פִּיךָ לְחֲטִיאָא אֵת בְּשַׁרְךָ.

רַבִּי חֲזַקְיָה פְּתַח, (שמות יט) לֹא תִגַּע בּוֹ יָד כִּי סָקוּל יִסְקַל אוֹ יָרֵה יִירֵה אִם בְּהֵמָה אִם אִישׁ לֹא יִחִיָּה בְּמִשׁוֹךְ הַיּוֹבֵל. וּמַה טּוֹרָא דְּסִינֵי, דְּאִיהוּ טּוֹרָא כְּשֶׁאֵר טּוֹרֵי עֲלַמָּא, בְּגִין דְּאִתְחַזִּי עָלֵיהּ יִקְרָא דְּמִלְכָּא קְדִישָׁא, כְּתִיב לֹא תִגַּע בּוֹ יָד כִּי סָקוּל יִסְקַל אוֹ יָרֵה יִירֵה, מֵאֵן דְּקָרִיב לְמִלְכָּא לֹא כָּל שְׁכָן. וּמַה טּוֹרָא דְּסִינֵי דִּיכִיל בְּרַ נֶשׁ לְאוֹשִׁיט בֵּיהּ יָדָא אֲרַח יִקְרַ בְּדַחִילוֹ, כְּתִיב לֹא תִגַּע בּוֹ יָד סֹתָם, וְאִפִּילוּ בְּאֲרַח יִקְר. מֵאֵן דְּאוֹשִׁיט יָדֵיהּ בְּאֲרַח קִלְנָא לְקַבִּיל מִלְכָּא, לֹא כָּל שְׁכָן.

רַבִּי יִיסָא פְּתַח וְאָמַר, (שמות ג) אֵל תִּקְרַב הַלּוֹם שֶׁל נְעֻלְיָךְ מֵעַל רַגְלֶיךָ כִּי הַמָּקוֹם אֲשֶׁר אֲתָה עוֹמֵד עָלָיו אֲדַמַּת קֹדֶשׁ הוּא. וּמַה מִּשְׁה, דְּמֵן יוֹמָא דְּאִתְלִיד זִיְהָרָא קְדִישָׁא עֲלָאָה לָּא אֲעֵדִי מַנִּיָּה, כְּתִיב בֵּיהּ אֵל תִּקְרַב הַלּוֹם. אָמַר לִיָּהּ, מִשְׁה, עַד כָּאֵן לֹא אֲנִתְּ כְּדָאֵי לְאִשְׁתַּמְשָׂא בִּיקְרִי, שֶׁל נְעֻלְיָךְ. וּמַה מִּשְׁה כֶּךָ, דְּהוּא קָרִיב בְּדַחִילוֹ בְּקִדּוּשָׁה כְּתִיב בֵּיהּ הֵכִי. מֵאֵן דְּקָרִיב בְּאֲרַח קִלְנָא לְגַבִּי מִלְכָּא, עַל אַחַת כַּמְּה וְכַמְּה.

רַבִּי אַבָּא אָמַר, אִישׁ אִישׁ כִּי יִקְלַל אֱלֹהֵיו וְנִשְׂא חֲטָאוּ. תָּא חֲזִי, כִּד הוּוּ יִשְׂרָאֵל בְּמִצְרַיִם, הוּוּ יְדַעֵי בְּאִינוּן רַבְרַבִּי עֲלַמָּא, דְּמִמְנֵן עַל שְׂאָר עַמִּין, וְכָל חַד וְחַד הוּוּ לִיָּהּ דְּחֻלָּא בְּלַחֲדוּי מַנִּיָּהוּ. כִּיּוֹן דְּאִתְקִשְׁרוּ בְּקִשְׁרָא דְּמְהֵימְנוּתָא, וְקָרִיב לוֹן קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְפּוֹלְחַנִּיָּהּ, אִתְפָּרְשׁוּ מַנִּיָּהוּ וְקָרִיבוּ לְגַבִּי מְהֵימְנוּתָא עֲלָאָה קְדִישָׁא. וּבְגִין כֶּךָ כְּתִיב, אִישׁ אִישׁ כִּי יִקְלַל אֱלֹהֵיו, וְאִף עַל גַּב דְּפּוֹלְחָנָא נוֹכְרָאָה הוּא, כִּיּוֹן דְּאֲנָא פְּקִידַת לוֹן מְמַנָּא לְדַבְּרָא עֲלַמָּא מֵאֵן דְּלִיִּיט וּמְבַזִּי לוֹן, וְנִשְׂא חֲטָאוּ וּדְאֵי, דְּהָא בְּרִשׁוּתֵי קְיַיְמִין וְאֲזֵלִי וּמְדַבְּרִין בְּנֵי עֲלַמָּא. אֲבָל וְנוֹקֵב שֵׁם יי' מוֹת יוֹמָת, לָאוּ וְנִשְׂא חֲטָאוּ כְּמָה לְאֵלִין, אֲלֵא מוֹת יוֹמָת. מוֹת בְּעֲלַמָּא דִּין, יוֹמָת בְּעֲלַמָּא דְּאֵתִי. לְאֵלִין וְנִשְׂא חֲטָאוּ, בְּגִין דְּמְבַזִּי עוֹבְדֵי יְדוּי, מְבַזִּי לְשַׁמְשֵׁי דְּאֲנָא פְּקִידִית, וְאִסִּיר הוּא, אֲבָל מִיתָה לֹא אִתְחַיִּיב בְּהוּ.

דף ק"ז ע"א

רבי שמעון הוה אזיל בארְחא, והוה עמיה רבי אלעזר ורבי אבא ורבי חייא ורבי יוסי ורבי יהודה מטו לחד טיקלי דמיא, פוסקרא רבי יוסי בקטפוי לגו מיא, אמר (דף ק"ז ע"א) קוטרָא דקוסטי דמיא ולואי לא שכית. אמר ליה רבי שמעון, אסיר לך. שמשא דעלמא הוא, ואסיר לאנהגא קלנא בשמשא דקודשא בריך הוא וכל שפן דאינון עובדי קשוט, בנימוסי דקסטירא עלאה שכיחי.

פתח ואמר, (בראשית א) וירא אלהים את כל אשר עשה והנה טוב מאד. וירא אלהים את כל אשר עשה, סתם, אפילו נחשים ועקרבים ויתושים, ואפילו אינון דאתחזון מחבלי עלמא, בכלהו כתיב והנה טוב מאד כלהו שמשוי עלמא, מדברי עלמא, ובני נשא לא ידעי.

עד דהוו אזלי, חמו חד חויא מדבר קמזיהו, אמר רבי שמעון, ודאי דא אזיל לארְחשא לן ניסא, רהט ההוא חויא קמזיהו, וקטר בחד אפעה בקיטרא דארְחא סטון (ס"א נצו) חד בחד ומיתו. כד מטון, חמו לון לתרווייהו שכיבין בארְחא. אמר רבי שמעון, בריך רחמנא דרחיש לן ניסא. דהא כל מאן דאסתפל בהאי, כד איהו בקיומיה, או איהו יסתפל בבר נש, לא ישתזיב ודאי, כל שפן אי יקרב בהדיה. קרא עליה, (תהלים צא) לא תאונה אליך רעה ונגע לא יקרב באהלך. ובכלא עביד קודשא בריך הוא שליחותא דיליה, ולית לן לאנהגא קלנא בכל מה דאיהו עבד. ועל דא כתיב, (תהלים קמה) טוב יי' לכל ורחמיו על כל מעשיו, וכתיב, יודוך יי' כל מעשיך. (נדפס ויחי רכ"א)

רבי שמעון פתח, (שיר השירים ב) אני חבצלת השרון שושנת העמקים. כמה חביבה כנסת ישראל קמי קודשא בריך הוא, דקודשא בריך הוא משבח ליה, והיא משבחת ליה תדיר. וכמה שבחין ומזמרין אתקנת ליה למלכא תדיר. זכאה חולקיהון דישׂראל, דאחיזן בעדבא דחולקא קדישא, כמה דכתיב, (דברים לב) פי חלק יי' עמו יעקב חבל נחלתו.

אני חבצלת השרון, דא כנסת ישׂראל, דאקרי חבצלת, דקיימא בשפירו דנוי בגנתא דעדן לאתנטעא. השרון, דהיא (נטרת נ"א שרה) ומשבחת ליה למלכא עלאה. דבר אחר אני חבצלת השרון, דבעיא לאשתקאה משקיו דנחלא עמיקא, מבועא דנחלין. כמה דאת אמר (ישעיה לג) היתה השרון (כערבה). (לאגם מים) שושנת העמקים, דקיימא (בראשית רכ"א ע"א) בעמיקתא דכלא.

שושנת העמקים. מאן אינון עמקים. כמה דאת אמר (תהלים קל) מפעמקים קראתיך יי'. חבצלת השרון, מתהווא אתר דשקיו דנחלין עמיקין נפקין, ולא

פסקין לעלמין. שושנת העמקים, שושנת דהוא אתר דאקרי עמיקא דכלא, סתים מכל סטרין.

תא חזי, בקדמיתא חבצלת ירוקא, בטרפין ירוקין לבתר שושנה, בתרין גוונין סומק וחור. שושנת: בשית טרפין. שושנת: דשניאת גוונהא, ואשתניאת מגוונא לגוונא. שושנת, בקדמיתא חבצלת, בזמנא דבעיא לאזדווגא ביה במלכא, אקרי חבצלת. בתר דאתדבקת ביה במלכא, באינון נשיקין, אקרי שושנה. בגין דכתיב (שיר השירים ה) שפתותיו שושנים. שושנת העמקים. דהיא שניית ומשניאת גוונהא, זמנין לטב, זמנין לביש. זמנין לדינא, וזמנין לרחמי. (בראשית ג) ותרא האשה פי טוב העץ למאכל וכי תאווה הוא לעינים וגו'. תא חזי, דהא בני נשא לא ידעין, ולא מסתכלין, ולא משגיחין, בשעתא דברא קודשא בריך הוא לאדם, ואוקיר ליה ביקירו עלאה, בעא מניה לאתדבקא ביה, בגין דישתכח יחידאי, ובלבא יחידאי, ובאתר דדביקותא יחידאה, דלא ישתני ולא יתהפך לעלמין, ביהוא קשורא דמהימנותא יחידאה, דכלא ביה אתקשר. הדא הוא דכתיב ועץ החיים בתוך הגן.

דף ק"ז ע"ב

ולבית סאטו מאורחא דמהימנותא, ושבקו אילנא יחידאה עלאה מכל אילנין, ואתו לאתדבקא באתר דמשתני ומתהפך מגוונא לגוונא, ומטב לביש, ומביש לטב, ונחתו מעילא לתתא, ואתדבקו לתתא בשנויין סגיאין, ושבקו עלאה דכלא, דהוא חד, ולא אשתני לעלמין. הדא הוא דכתיב, (קהלת ז) אשר עשה האלהים את האדם ישר והמה בקשו חשבונות רבים. והמה בקשו חשבונות רבים ודאי, כדין אתהפך לבייהו בההוא סטרא ממש, זמנין לטב, זמנין לביש, זמנין לרחמי, זמנין לדינא. (דף ק"ז ע"ב) כההוא מלה דאתדבקו בה ודאי. והמה בקשו חשבונות רבים, ואתדבקו בהו.

אמר ליה קודשא בריך הוא, אדם, שבקת חיי, ואתדבקת במוותא. חיי, דכתיב ועץ החיים בתוך הגן, עץ דאתקרי חיים, דמאן דאחיד ביה, לא טעים טעמא דמוותא לעלמין. ואתדבקת באילנא אחרא, הא ודאי מותא הוא לקבלך. הדא הוא דכתיב, (משלי ה) רגליה יורדות מות וגו'. וכתיב (קהלת ז) ומוצא אני מר ממות את האשה. ודאי באתר דמוותא אתדבק, ושבק אתר דחיי, בגין כף אתגזר עליה ועל כל עלמא מותא.

אי הוא חטא, כל עלמא מאי חטאו. אי תימא דכל בריין אתו ואכלו מאילנא דא, ואתרמי מכלא. לאו הכי, אלא בשעתא דאדם קאים על רגלוי, חמו ליה

ברייך פלה, ודחלו מקמיה, והווי גטלין בתריה, כעבדין קמי מלפא. והוא אמר לון, אנא ואתון, (תהלים צה) בואו נשתחוה ונכרעה נברכה לפני יי' עושנו, וכלהו אתו בתריה. פיון דחמו דאדם סגיד להאי אתר, ואתדבק ביה, פלהו אתמשכו אבתריה, וגרים מותא ליה, ולכל עלמא.

כדין אשתני אדם לכמה גוונין, זמנין לטב, זמנין לביש. זמנין רוגזא, זמנין נייחא. זמנין דינא, וזמנין רחמי. זמנין חיי, זמנין מותא. ולא קאים בקיימא תדיר בחד מנייהו. בגין דההוא אתר גרמא ליה. ועל דא אקרי, להט החרב המתהפכת, מן סטרא דא, לסטרא דא, מן טב לביש, מן רחמי לדינא, מן שלום לקרבא, אתהפכת היא לכלא. ואקרי טוב ורע, דכתיב ומעץ הדעת טוב ורע לא תאכל ממנו.

ומלפא עלאה, רחמא על עובדי ידוי, אוכח ליה, ואמר ליה ומעץ הדעת טוב ורע לא תאכל ממנו, והוא לא קביל מניה, ואתמשך בתר אתתיה, ואתתרך לעלמין. דהא אתתא לאתר דא סלקא, ולא יתיר. ואתתא גרים מותא לכלא.

תא חזי, לעלמא דאתי כתיב, (ישעיה סה) פי כימי העץ ימי עמי. כימי העץ: ההוא עץ דאשתמודע. ביה זמנא כתיב, (ישעיה כה) בלע המות לנצח ומחה יי' אלהים דמעה מעל כל פנים.

ברוך יי' לעולם אמן ואמן ימלוך יי' לעולם אמן ואמן.

פרשת בהר

(ויקרא כ"ה) וידבר יי' אל משה בהר סיני לאמר. דבר אל בני ישראל ואמרת אליהם כי תבאו אל הארץ וגו'. רבי אלעזר פתח, (ויקרא ו) זאת תורת העולה היא העולה וגו'. האי קרא בכנסת ישראל אוקימנא, דהיא סלקא ומתחברא במלפא קדישא בזווגא שלים.

היא העולה על מוקדה על המזבח כל הלילה וגו'. תא חזי, פיון דעאל ליליא, ותרעין סתימין, דינין תתאין מתערין בעלמא, ואזלין ושאטין, חמרי ואתני וכלבי. חמרי הא אוקימנא, וכלבי ואתני, לא שאטן ולא אזלין, אלא בהו עבדי חרשיא לבני נשא. כגון בלעם, ואוקמוה. כדין כל בני עלמא ניימין, ומזבח תתאה דלבר אתוקד.

בפלגות ליליא, אתער רוח צפון, ומההוא מזבח תתאה, נפיק שלהובא דאשא, ותרעין אתפתחו, ודינין תתאין אתכנשו בנוקבייהו, וההוא שלהובא אזיל ושאט,

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש סיון]

וּתְרַעֵין דְגַן עֵדֵן אֲתַפְתְּחוּ, עַד דְּמַטִּי (נ"א צפרא) הֵהוּא שְׁלֵהוּבָא, אֲתַפְלַג לְכַמְה סְטָרִין דְּעֵלְמָא, וְעָאֵל (דף ק"ח ע"א) תַּחֲוֹת גְּדַפּוּי דְּתַרְנַגּוּלָא וְקֹאֲרִי.
כְּדִין קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲשַׁתְּכַח בֵּין צְדִיקָיִא, וּפְנִסַת יִשְׂרָאֵל מְשַׁבַּחַת לִיה
לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, עַד דְּאֲתִי צְפָרָא. פִּיּוֹן דְּאֲתִי צְפָרָא, אֲשַׁתְּכַחוּ מִשְׁתַּעֲיִן בְּרִזָּא
חֲדָא. וְאִית לָהּ נְיִיחָא בְּבַעֲלָהּ. הֲדָא הוּא דְכְּתִיב, עַל מוֹקְדָה עַל הַמְּזֻבַּח כָּל הַלֵּילָה
וְגו'. עַד הַבֶּקֶר, דְּהָא בְּצַפְרָא דִּינִין וְשְׁלֵהוּבִין אֲשַׁתְּכּוּ, וּכְדִין אֲתַעַר אַבְרָהָם
בְּעֵלְמָא, וְנְיִיחָא הוּא דְכָלָא.

סדר הלימוד ליום כה סיון [יום 261 בשנה]

תא חזי, כיון דעאלו ישראל לארעא, לא אשתכחו בה דינין תתאין, וכנסת ישראל הות בה בנייחא, על כנפי דכרובים. כמה דאתמר, דכתיב, (ישעיה א) צדק ילין בה. כדין הות לה ניחא מפלא. דהא ישראל לא נימין, עד דמקרבי קרבנא דבין הערבים, ואסתליקו דינין. ועולה הוה אתוקד על מדבחא, וכדין הוה לה ניחא מפלא, ולא אשתכח אלא אתתא בבעלה, הדא הוא דכתיב פי תבאו וגו' ושבתה הארץ, ניחא ודאי. (ויקרא כה) ושבתה הארץ שבת ליי, שבת ליי ממש.

תו פתח רבי אלעזר, (שמות כא) כי תקנה עבד עברי שש שנים יעבוד וגו'. בגין דכל בר ישראל דאתגזר, דאית ביה רשימא קדישא, אית ליה ניחא בשמטה. דהא דיליה הוא ההוא שמטה, לניחא ביה. ודא אקרי שבת הארץ, ודאי חירו אית בה. ניחא בה, כמה דשבת ניחא הוא דכלא, הכי נמי שמטה ניחא דכלא, ניחא הוא דרוחא וגופא.

תא חזי, ה' ניחא הוא דעלאי ותתאי. בגין כך, ה' עלאה, ה' תתאה. ניחא דעלאין, ניחא דתתאין. ה' עלאה, שבע שנים שבע פעמים. ה' תתאה, שבע שנים בלחודדיהו. דא שמטה, ודא יובלא.

וכד מסתפלין מלי כלא חד. בגין כך ושבתה הארץ, בהווא ניחא דארעא, אצטריכו עבדין ניחא. ובגין כך, ובשביעית יצא לחפשי חנם. חנם, מהו חנם. דלא יהיב למאריה כלום.

אלא דא רזא, הכא אוליפנא, כתיב (במדבר יא) זכרנו את הדגה אשר נאכל במצרים חנם, בלא ברכה. דלא הוה עלנא במצרים עול דלעילא. תא חזי, עבדין פטורין מעול מלכותא דלעילא, ועל דא פטורין מן המצות. מאי עול מלכות שמים. אלא, כהאי תורא דיהבין עליה עול בקדמיתא, בגין לאפקא מניה טב לעלמא. ואי לא קביל עליה ההוא עול, לא עביד מדי. הכי נמי אצטריף ליה לבר נש לקבלא עליה עול בקדמיתא, ולבתר דיפלח ביה בכל מה דאצטריף. ואי לא קביל עליה האי בקדמיתא, לא ייכול למפלח.

הדא הוא דכתיב, (תהלים ב) עבדו את יי' ביראה. מהו ביראה. כמה דאת אמר (תהלים קיא) ראשית חכמה יראת יי'. ודא מלכות שמים. ובגין כך עול מלכות שמים. ועל דא האי בקדמיתא הוא דכלא. מאן אוכח. תפלה, בקדמיתא של יד. בגין דבהאי עייל לשאר קדושה. ואי האי לא אשתכח לגביה, לא שריא ביה קדושה לעילא, בגין כך (ויקרא טז) בזאת יבא אהרן אל הקדש וגו' כתיב.

והאי עול לא שריא, במאן דאיהו כפית באחרא. ועל דא עבדין פטורין מעול מלכות שמים. ואי מהאי עול פטורין, מכל שאר פטורין. דהא שאר לא שריא עליה דבר נש, עד דאשתכח גביה בהאי עול. ובגין כך הוּו אכלי ישראל במצרים חנם. אוף הכא יצא לחפשי חנם. דהא עבדא הוּו, וכל מה דעביד, חנם הוא, בלא עול מלכות שמים. ואף על גב דחנם הוּו עובדוהי יצא לחפשי, ויהא ליה נייחא.

לבתר דאיהו בחירו, ואשתכח ביה נייחא, יהבין עליה עול, מההוא אתר דאפיק ליה לחירו. ואי בר נש יסרב למיפק לחירו, כמה דאת אמר ואם אמר יאמר העבד אהבתי את אדוני וגו'. הא ודאי פגים ליה להאי אתר, דשביק עול מלכותא דלעילא, ונטיל עול דמאריה. ועל דא מה פתיב, והגישו אדוניו אל האלהים והגישו אל הדלת וגו'. והגישו אדוניו אל האלהים. אל האלהים סתם. לגבי ההוא אתר דפגים ליה דהכי נמי אלהים אקרי.

דף ק"ח ע"ב

ולאן אתר יתקריב לגביה. אל הדלת או אל המזוזה. (דף ק"ח ע"ב) בגין דהאי אתר פתחא הוא דלעילא, ומזוזה אקרי, והא אתמר. וכיון דאיהו אכוון לאפגמא להאי אתר, ההוא פגימו אשתאר בהדיה ביה בגופיה הדא הוא דכתיב, ורצע אדוניו את אזנו במרצע ועבדו לעולם. יהוי עבדא תחות רגלוי דמאריה, עד שתא דיובלא.

את אזנו אמאי. הא אוקמוה. אבל שמיעה תלי בהאי אתר, עשיה לעילא. ובגין דישאל כד קריבו לטורא דסיני, והוּו ברחימו דלביהו לאתקרבא לקודשא בריך הוא, אקדימו עשיה לשמיעה, דהא שמיעה בקדמיתא, ולבתר עשיה. שמיעה בהאי שמיעה תליא. ועל דא הוא פגים להאי שמיעה, יתפגים שמיעה דיליה, וישתאר פגימו ביה. ולא ישתאר הוא עבדא למאריה, עד דיתקרב לההוא אתר דפגים, ויתפגים הוא קמיה, וישתאר ביה ההוא פגימו. ובגין כך, והגישו אדוניו אל האלהים סתם, כמה דאוקימנא. ועל דא, ושבתה הארץ שבת ליי'. (ויקרא כ"ח) שש שנים תזרע שדך וגו', ובשנה השביעית שבת שבתון יהיה לארץ שבת ליי'. והא אוקמוה, דכתיב, (שמות כג) ובשביעית תשמטנה ונטשתה וגו'. מאי טעמא ואכלו אביוני עמך. בגין דמספני בהאי אתר תליין, ובגין כך שביק לון למיכל. ועל דא, מאן דרחים למספנא, יהיב שלמא בכנסת ישראל, ואוסיף ברכתא בעלמא, ויהיב חידו וחילא לאתר דאתקרי צדקה, לארקא ברכתא לכנסת ישראל, ואוקימנא.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש סיון]

רעיא מהימנא ובשנה השביעית שבת שבתון וגו'. פקודא דא לשבות בשנה השביעית ואבתריה לשבות בשביעי. ואבתריה להשמיט כספים בשביעית. ואבתריה למנות שבע שנים שבע פעמים והיו לה ימי שבע שבתות השנים תשע וארבעים שנה. הכא רזא דכל שביעיות, מסטרא דשכינתא דאתקריאת שבע מסטרא דצדיק דאיהו שביעי לבינה, ואיהי בת שבע, מסטרא דאימא עלאה, דאתמר בה (תהלים קיט) שבע ביום הללתיך.

שבע שמהן אינון אבגית"ן, ובהון מ"ב אתוון, פלל אתוון ותיבין הם תשע וארבעין, אימא עלאה שנת החמשים שנה, דבה וקראתם דרור. בה תהא שכינתא תתאה, דרור פדות ושבייתה לישראל, דאתמר בהון (בראשית כח) והיה זרעך כעפר הארץ.

כל ספירה מאלין שבע, שית גדפין, דאינון שית אתוון לכל חד. ובהון קודשא בריך הוא (ושכינתיה) בכל ספירה מאלין שבע, (ישעיה ו) בשתים יכסה פניו ובשתים יכסה רגליו ובשתים יעופף, ובינה איהו אחת, ושכינתא תתאה שבע. ולעילא מבינה, אחת ואחת, הא עשר ספירן. שתים, ג', וד', וה', וו', וז'.

כאן וילך הלוך וגדל. מסטרא נוקרא, והמים היו הלוך וחסור, אימתי. באתר דשכינתא תתאה שריא בד'. הדא הוא דכתיב, (בראשית ח) ותנח התיבה בחדש השביעי, דא שכינתא תתאה. בשבעה עשר יום לחדש, איהי שביעאה ועשיראה.

דסליקת בהון אהיה, דאיהי בינה, שנת היובל, איהי אהיה אשר אהיה, תרין זמנין אהיה חושבן מ"ב, ותמניא אתוון בהון חמשין. דבהון פקודא לחשוב שנת היובל. וביה פקודא לחזור לאחזתו ביובל, בשנת היובל הזאת תשובו וגו'. כל חד יחזור ביה לדרגא דיליה, דנשמתיא אחיזא מתמן, כמה דאוקמוה (קהלת יב) והרוח תשוב אל האלהים וגו'.

שמיטה: שכינתא תתאה, דאיהי משבע שנין. יובל: אימא עלאה, בינה, איהי לחמשין שנין. ובה אתיחסיין ישראל במפקנותהון מן גלותא. הדא הוא דכתיב, ואיש אל משפחתו תשובו. כגוונא דמפקנו דמצרים דאינון מארי תורה בה, אתמר בהון (שמות יג) וחמושים עלו בני ישראל, ואוקמוה אחד מחמשים.

דף ק"ט ע"א

ושכינתא תתאה, איהי גאולת בתי ערי חומה אתמר בה, ובתי ערי החצרים. דתרי בתי אית בלבא, אם אינון ממארי תורה, אתקריאו בתי ערי חומה, כגוונא דאתמר במפקנו דמצרים, (שמות יד) והמים להם חומה מימינם (דף ק"ט ע"א) ומשמאלם. לאחרים, דלאו אינון מארי תורה אתקריאו בתי החצרים.

אמר רבי שמעון, והא אשכחנא חצרים דאתמר ביה (אסתר ה) ותעמוד בחצר בית המלך הפנימית נכח בית המלך. ובכל אתר המלך סתם, דא קודשא בריך הוא. ותעמוד, אין עמידה, אלא צלותא. נכח בית המלך: נכח בית המקדש, דכל ישראל

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש סיון]

צריכין לצלאה צלותא דלהון לתמן, ולמהוי נכח בית המקדש. הכא מאן חצר הפנימית. ודאי תרין אינון חצרות בית יי'.

אמר ליה בוצינא קדישא, תרין חצרים, אינון חצוניים דלבא, ואינון תרין אזנים דלבא. ותרין בתים פנימיים, תרין בתי דלבא. ותרין אינון בתי גוואי, ותרין אינון בתי בראי. ובזמנא דיהא פורקנא, גאולה תהא לכלהו לאינון קריבין ללבא, דאיהו שכינתא, ולאלין רחיקין דאתקריבו, הדא הוא דכתיב, (ישעיה נז) שלום שלום לרחוק ולקרוב, ואוקמוה לרחוק מעבירה, ולקרוב ממצות. בההוא זמנא, פקודא לתקוע שופר תרועה ביובל, הדא הוא דכתיב, (ישעיה יח) כנשא נס הרים תראו וכתקוע שופר תשמעו. פגוונא דבתקיעת שופר דיובלא, פלהו עבדין נפקי לחירות, הכי בפורקנא בתרייתא, בתקיעת שופר, מתכנשין כל ישראל מארבע סטרי עלמא, דאינון עבדין דיובלא. דמארי תורה, אית בהון עבדין על מנת לקבל פרוס, ואתקריאו עבדי מלכא ומטרונייתא. אבל בנוי דמלכא קדישא, (שמות יט) ואשא אתכם על פני גשרים ואביא אתכם אלי, דאינון גדפי חיוון דמרכבתא.

פקודא בתר דא, לתת ללוים ערים לשבת. ובגין דאינון לא אשתתפו בעגלא, קודשא בריך הוא חלק לון לגביה. למהוי מנגנין ליה בכמה מיני נגון. דכהנים בעבודתן, ולויים לשירם ולזמרם, וישראל לגויהם. כהנים בעבודתם, דאית תמן כמה פקודין.

פקודא חד, לעשות שמן המשחה. ב', לויים שומרין במקדש. ג' ישראל לירא מן המקדש. ד', עבודת הלוים בבית המקדש. ה', להקטיר קטרת פעמים. ו', כהנים תוקעים בהצוצרות במקדש. ז', לקדש זרע אהרן במקדש. ח', ללבוש בגדי כהונה במקדש. ט', רחיצת ידים ורגלים, לעבוד במקדש.

י', להיות הכהנים עושים קרבנות במקדש. י"א, לפדות פסולי המוקדשין. י"ב, קרבן היולדת ביום השמיני. י"ג, למלוח קרבנות במקדש. י"ד, לעשות העולה כמשפטה. ט"ו, לעשות החטאת כמשפטה. ט"ז, אכילת קדשים כמשפט לכהנים. י"ז, אכילת שירי מנחות. ח"י, לעשות מנחות כמצוותן. י"ט, להביא קרבנות לבית המקדש. כ', להביא נדר או נדבה לבית המקדש.

כ"א, להביא קרבנות קדשים תמורות וולדות. כ"ב, להקריב שני תמידין פהלכתן. כ"ג, להדליק אש תמיד על המזבח.

כ"ד, לעשות תרומת הדשן. כ"ה, להדליק נרות המנורה. כ"ו, להקריב מנחה בכל יום. כ"ז, להקריב מוסף בשבת. כ"ח, להסדיר לחם ולבונה. כ"ט, להקריב קרבן מוסף בראש חודש. ל', להקריב בז' ימי הפסח. ל"א, להקריב ביום העומר כבש לעולה. ל"ב, להקריב (קרבן) העומר. (היינו ספירת העומר) ל"ג, להקריב קרבן מוסף בשבועות. ל"ד, להקריב שתי הלחם בשבועות. ל"ה, להקריב מוסף בראש השנה. ל"ו, להקריב מוסף ביום הכפורים. ל"ז, להקריב מוסף בז' ימי החג. ל"ח, להקריב מוסף

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש סיון]

בשמיני עצרת. ט"ל, לשרוף את הנותר באש. מ', לשרוף קדשים שנטמאו. מ"א, לעבוד כהן גדול ביום הכפורים.

מ"ב, המועל בהקדש קרן וחומש. מ"ג, (ס"א להביא החוטא קרבן חטאת על חטאו) קרבן חטאת. מ"ד, אשם תלוי על ספקו. מ"ה, קרבן אשם ודאי, על תידוע. מ"ו, קרבן עולה ויורד. מ"ז, קרבן סנהדרי גדולה שטעו. מ"ח, להקריב תזב אחר שיטתה. מ"ט, קרבן זבה אחר שתטהר. נ', קרבן יולדות. נ"א, קרבן מצורעים, מתמן ואילך שאר פקודין.

דף ק"ט ע"ב

מארי מתיבתאן, באומאח עליכו, לא תעדו מני, עד דאתקין קרבנין לקודשא בריה הוא. דשכינתא איהי קרבן ליי, בכל אבר ואבר דמלכא, בחבורא שלים, בדכר וגוקבא. בכל אברים, דאינון: מנהון ברישא, עינין בעיינין. אודנין (דף ק"ט ע"ב) לגבי אודנין. חוטמא בחוטמא. אנפין באנפין. פומא בפומא. כגון (מלכים ב ד) וישם פיו על פיו ועיניו על עיניו. ובדא הוה מחיה הילד. והכי ידן דמטרוניתא, גופא בגופא, בכל אברים דיליה. קרבנא שלים.

דבר נש בלא אתתא, פלגו גופא איהו, ושכינתא לא שריא עליה. הכי (ס"א כד) קודשא בריה הוא, לאו איהו בקרבנא עם שכינתא, בכל ישראל, דאינון אנשי מדות, דאינון אברים דילה. עלת העלות לא שריא תמן, וכאלו לא הוה קודשא בריה הוא חד, בתר דלאו איהו עם שכינתיה. ובחוצה לארץ דשכינתא מרחקא מן בעלה, אתמר כל הדר בחוצה לארץ, דומה כמי שאין לו אלות. בגין דלית תמן קרבנין בחוצה לארץ. ולזמנא דקודשא בריה הוא מתקרב עם שכינתיה, אתקיים ביה האי קרא, (זכריה יד) ביום ההוא יהיה יי אחד ושמו אחד. ועלת העלות שריא עליהו.

אף על גב דתקיננו אבהן צלותין באתר דקרבנין. האי איהו לקרבא נפשין ורוחין וגשמתין דאינון שכליים לקודשא בריה הוא ושכינתיה. כאברין לגבי גופא אבל מסטרא דכורסיין ומלאכין, דאינון גופין ואברין, דלבר ממלכא וממטרוניתא, לית תמן קרבנא. ובגין דא אתמר בכורסייא, (שמות יז) ויאמר פי יד על כס ית. (כס, חסר מכס א') (נ"א ה"ז חסר משם הוי"ה) (ירמיה יז) כסא פבוד מרום מראשון מקום מקדשנו. ואברין בפרודא מן גופא. איהו לגו, ואינון לבר. הדא הוא דכתיב, (ישעיה לג) הן אראלם צעקו חוצה, חוצה ודאי.

יהא רעוא דילך, לאחזרא לן לבי מקדשא, לקיים צלותא דאוקמוה קדמאי, יהי רצון מלפניך יי אלקינו ואלקי אבותינו שתעלנו בשמחה לארצנו ותטענו בגבולנו ושם נעשה לפניך את קרבנות חובותינו תמידין כסדרן, כל חד בסדורא דיליה, ומוספין כהלכתן. דכען לבר מארעא דישראל, לית תמן קרבנין, כגופין דבריאה, דקודשא בריה הוא ושכינתיה, מסטרא דאצילות דיליה, לית תמן פרודא ואפרשותא. דשכינתא איהי יחודיה, וברכתיה, וקדושתיה. ולא אתקריאת גופא, אלא כד אתגשמו בכורסיין, ומלאכין דבריאה, כנשמתא דאתלבשא בגופא שפלה. ובגין דא, כד שכינתא איהי לבר מהיכלא דבי מקדשא, ולבר מכורסיין דילה, כביכול כאלו לא הוה חד עמיה.

”זהר היומי” לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש סיון]

מסטרא דכסא עליון דאיהו גופא לקודשא בריהו הוא, ומלאכין דתליין מניה, כאברין דתליין מן גופא, דאינון דכורין. ונשמתין דאתגזרו מניה דכורין. כסא תניינא, גופא דשכינתא, וכל נשמתין דתליין מניה, נוקבין. ומלאכין דתליין מההוא פורסייא, נוקבין. וקריבו דלהון בקודשא בריהו הוא ושכינתיה.

הכי יחוד קודשא בריהו הוא ושכינתיה, אף על גב דאינון פנשמתין לגבי פורסייא ומלאכין, הכי אינון לגבך עלת העלות, כגופא, דאנת הוא דמיחד לון, ומקרב לון, ובגין דא אמונה דילך בהון, ואנת לית עלך נשמתא, דתהוי אנת כגופא לגבה, דאנת הוא נשמה לנשמות, ולית נשמה עלך, ולא אלהא עלך, אנת לבר מכלא, ולגאו מכלא, ולכל סטרא, ולעילא מכלא, ולתתא מכלא. ולית אלהא אחרא, עילא ותתא, ומכל סטרא, ומלגו דעשר ספירן, דמנהון כלא, ובהון כלא תליא ואנת בכל ספירה, בארפה ורחבה, עילא ותתא, ובין כל ספירה וספירה, ובעובי דכל ספירה וספירה.

ואנת הוא דמקרב לקודשא בריהו הוא ושכינתיה, בכל ספירה וספירה, ובכל ענפין דנהורין דתליין מנהון, כגרימין, וגידין, ועור, ובשר, דתליין מן גופא. ואנת לית לך גופא, ולא אברים, ולית לך נוקבא. אלא אחד בלא שני. יחא רעוא דילך, דתקרב אנת שכינתא לגבי קודשא בריהו הוא, בכל דרגין דאינון אצילות דילה, דאינון נשמתין דבעלי מדות. נשיאי ישראל. חכמים. נבונים. חסידים. גבורים. אנשי אמת. נביאים. צדיקים. מלכים. פלהו דאצילות. דאית אחרנין דבריאה.

דשכינתא איחי קרבן, שמן המשחה. מימינא שמן למאור, כגון (בראשית א) את המאור הגדול. שמן משחת קדש איהו מסטרא דשמאלא, דאתמר בה וקדשת את הלויים. שמן פתית, איהו מסטרא דצדיק, דאיהו כתיש כתישין מאברין דאינון ויתים, לאחתא משחא לגבי פתילה. פתילה תכלא. וגבורה מתמן איהו יראה, ולויים שומרין המקדש.

ומתמן פקודא לירא מן המקדש, ואיהו מצות עבודת הלויים במקדש בכ"ד משמרות לויים דבהון לויים בשירה ובזמרה הוו מזמרין קדמך, לסלקא שכינתא דאיהו שירה וזמרה בהון לויים. כ"ד עם שירה וזמרה כ"ו, פחושבן ידו"ד. ואבתריה פקודא איהו מצות קטרת תמיד לקודשא בריהו הוא, וקטרת כקרבנא.

דף ק"י ע"א

והפשיט את העולה ונתח אותה לנתחיה. ואמורין ופדרין דאינון מתאכלין כל הלילה, (דף ק"י ע"א) אינון כפרה דאברין דגופא דיליה ונפשיה, דלא יתוקדון בגיהנם, ולא יתמסרון בינדא דמלאך המות, ובגין דבר נש חב ביצר הרע, דאיהו צפוני, הכי שחיטתו בצפון לשזבא ליה מההוא צפוני.

ובקרבנין, טול בהו קל וחומר מנביאים, דאף על גב דתורה איהו שם יהו"ה, ונבואה דאתמר בה (ישעיה סג) רוח יי' תניחננו. עם כל דא, לאו כל מארי תורה שקילין, ולא כל נביאים שקילין,

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש סיון]

דאית נביאים, דנבואה דלהון בלבושין דמלכא, והכי הוא אורייתא דבעל פה, כמה מארי ספקות ופרוקין, בלבושא דמלכא.

ואית אחרנין דסלקין יתיר, באברים דגופא דמלכא, דאתמר בהון ואראה, וראיתי, במראה, בעיינין. (חבוק ג) יי' שמעתי שמעך יראתי, בשמיעה. יחזקאל אסתכלותיה ונביאותיה מעיינין. חבוקק מאודנין בשמיעה. ובגין דא, יחזקאל חזא כל אלין מראות דמרפכה בראייה, בעין השכל. חבוקק, בשמיעה. ואית נביאה דנבואתיה בפומא, הדא הוא דכתיב, (ישעיה ו) ויגע על פי. נבואה אחרא מריחא דחוטמא, הדא הוא דכתיב, (יחזקאל ב) ותבא בי הרוח. ואית דנבואתיה ביד, הדא הוא דכתיב, (הושע יב) וביד הנביאים אדמה. ואחרנין לפנים בחיי המלך, ואחרנין לפני לפנים.

והכי באורייתא, פשטי"ם, ראיו"ת, דרשו"ת, סודו"ת דסתרי תורה, ולעילא סתרי סתרים לה הכי בקרבנין אף על גב דקרבנין כלהו ליהו"ה, איהו נטיל כלא, ופליג קרבנין למשיריין דיליה. מנהון פליג לפלבים, אינון קרבנין פסולין, דיהיב להון לסמא"ל פלב, ולמשירייתיה. ובגין דא הוה נחית דייקנא דכלבא. ומנהון לשדים, דאית בהון כבעירן, ומנהון כמלאכי השרת, ומנהון כבני נשא. לאינון דעובדהון כשדים, פליג קרבנהון לשדים.

אלין דעובדיהון כמלאכין, פליג קרבנין דלהון למלאכים, הדא הוא דכתיב, (במדבר כח) את קרבני לחמי לאשי. דאינון קרבנין דלהון, לאו תליין בבעירן. דקרבנין דבעירן, אינון דעמי הארץ. אינון קרבנין (דמלאכין) דבני נשא, צלותין ועובדין טבין. קרבנין דתלמידי חכמים, מארי מדות, אלין מארי רזי דאורייתא, וסתרין גניזין דבהון, קודשא בריך הוא נחית הוא בגרמיה, לקבלא קרבנין דלהון, דאיהי תורת ה' תמימה, שכינתא קדישא, מי' מדות.

ותלמידי דרבנן, אינון מלין דלהון פאכילת שירי מנחות, ואית אחרנין דמתגברין עלייהו, דאורייתא דלהון פאכילת מנחות עצמן, ולא שירי מנחות. ואית אחרנין דאורייתא דלהון אכילת קדשים, מאכלים מפמה מינין למלכא. וכל מנחות דמאכלין דקרבנין, מני קודשא בריך הוא לקרבא ליה כלהו בביתא דיליה, דאיהי שכינתא. והאי איהו פקודא לקרבא קרבנות בבית הבחירה, לקיים (ירמיה ט) פי אם בזאת יתהלל המתהלל וגו'.

למלכא דהו עבדי ואפרפסוי ושולטני מלכותא שלחי ליה כמה דורוני, אמר, מאן דבעי למשלח לי דורנא, לא ישלח אלא בידא דמטרוניתא, לקיים בה (תהלים קג) ומלכותו בכל משלה. ובגין דא אתקריאת שכינתא קרבן לה, עולה לה, אשם לה, ואפילו קרבן נדות ויולדות ומצורעים וזבים וזבות, כלא צריך לקרבא ליי, ושכינתיה, ולבתר איהי פליגת לכלא הדא הוא דכתיב, (משלי לא) ותתן טרף לביתה וחק לנערותיה, ואפילו מזונא דחיוון, כגון קרבן שעורים מאכל בעירן, ומאכל עבדים ושפחות דבי מלכא, ואפילו דכלבי ודחמרי וגמלי, לקיים בה ומלכותו בכל משלה. ומגלן דעל ידהא פליג כלא, דכתיב ותתן טרף לביתה וחק לנערותיה.

בגין דקודשא בריך הוא בן י"ה, ו' בן י"ה, כליל יה"ו. ושלמי דיליה ה', איהי עולה לידו"ד. קרבן לידו"ד. שלמים ליי. קריבו דיליה, שלמי דיליה, דביה אשלים יה"ו, למהוי ידו"ד.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש סיון]

וְכֹלֵא אֶתְהַדָּר בֵּיתָהּ, וּבְגִין דָּא (שמות כב) זֹבַח לְאֱלֹהִים יִחָרֵם, בְּלִמֵּי לִידוּד לְבָדוּ, דְּלֵא יְהִיב שׁוֹלְטָנוּתָא לְסִטְרָא אַחְרָא בְּקִרְבָּנָא, דְּכָל אֱלֹהִים אַחְרִים עֲלָמָא דְּפִרְוֵדָא אֵינּוּן, וְלִית לֹון קִרְיָבָא וְיַחְוֵדָא, וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֶפְרִישׁ לֹון מְשֻׁמִּיהָ, כְּגוֹן דְּאֶפְרִישׁ חֻשְׁףֵּי מְאוּרָה, הֵדָּא הוּא דְּכִתְיָב, (בראשית א) וַיְבַדֵּל אֱלֹהִים בֵּין הָאֹר וּבֵין חֻשְׁפֵּי. וּמֵאֵן דְּקִרְיָב לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא מַה דְּאֶפְרִישׁ, כְּמֵאֵן דְּקִרְיָב מִסְאָבוּ דְּנִדְחָה לְבַעֲלָהּ, וְהָאֵי אֵיחֻוּ רְזָא (ויקרא יח) וְאֵל אִשָּׁה בְּנִדְחָה טוּמְאָתָהּ לֹא תִקְרַב לְגִלּוֹת עֲרוּתָהּ.

דף ק"י ע"ב

וְהָאֵי לֹא תִגְלַה עֲרוּתָהּ, קִירוּבָא, דְּכָל עֲרִינָא שְׁקִילִין לְעִבּוּדָה זָרָה, דְּכָל סִטְרִין אַחְרֵינָא, עֲלֵייהוּ אֶתְמַר, (בראשית י) מֵאֵלָה נִפְרְדוּ אֵיִי הַגּוֹיִם בְּאַרְצוֹתָם. וְכִתְיָב לְלִשׁוֹנוֹתָם בְּאַרְצוֹתָם בְּגוֹיָהֶם. וְכִתְיָב כִּי שֵׁם בְּלָל יִי שִׁפְתַּי כָּל הָאָרֶץ וּמִשֵּׁם הַפִּי צֵם יְדוּד. וְכָל מֵאֵן דְּקִרְיָב שׁוּם קִרְבָּנָא לְסִטְרִין אַחְרֵינָא, קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֶפְרִישׁ לִיהָ מְשֻׁמִּיהָ, וְלִית לִיהָ חוּלְקָא בְּשֻׁמִּיהָ. דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּחַר לֹון לְיִשְׂרָאֵל מִכָּל שְׂאָר אוּמִין, הֵדָּא הוּא דְּכִתְיָב, (דברים יד) וּבַר בְּחַר ה'. וּפְלִיג לֹון מִנֵּיחֻוּ לְחוּלְקָתָהּ, הֵדָּא הוּא דְּכִתְיָב, (דברים לב) כִּי (דף ק"י ע"ב) חֶלֶק יִי עָמוּ.

וּבְגִין דָּא יְהִיב לֹון אוּרֵייתָא מְשֻׁמִּיהָ. (שמות ג) זֶה שְׁמִי לְעֹלָם וְזֶה זְכָרִי לְדוֹר דוֹר, וְהָאֵי אוּקְמוּהָ יִי"ה עִם שְׁמִי, שִׁס"ה. וְי"ה עִם זְכָרִי, רמ"ח. בְּכָל מִצְוָה וּמִצְוָה, קִשִּׁיר לֹון לְיִשְׂרָאֵל בְּשֻׁמִּיהָ, לְמַהוּי כָּל אַבְרָא וְאַבְרָא דְּלַהוֹן, חוּלְקָא עַדְבִּיָהּ וְאַחְסָנִתִּיהָ. וּבְגִין דָּא זֹבַח לְאֱלֹהִים יִחָרֵם וּגְוִי.

צְרִיכִין יִשְׂרָאֵל לְשִׁתְּפָא לֵינֵי, בְּהַלִּיכָה דְּלַהוֹן, בְּהַקִּיץ דְּלַהוֹן. הֵדָּא הוּא דְּכִתְיָב, (משלי ו) בְּהַתְּחַלְכֵךְ תִּנְחָה אוֹתְךָ בְּשִׁכְבְּךָ תִּשְׁמֹר עֲלֶיךָ וְהַקִּיצוֹת הִיא תִּשְׁיַחֲךָ. קָם הַהוּא תִּלְמִידָא וְאַשְׁתַּטַּח קַמִּיהָ, וְאָמַר זָכָאָה אֵיחֻוּ חוּלְקָתָהּ, דְּמֵאֵן דְּזָכִי לְמִשְׁמַע מְלִין אֵלִין, פְּלַחוּ שֵׁם יִי בְּכָל סִטְרָא, וְלֹא נִפִּיק מִנֵּיהָ לְבַר בְּכָל סִטְרוּי. (ע"כ רעיא מהימנא) (כ"ט ע"א פקודא להקריב וכו')

(ויקרא כה) וְכִי תֹאמְרוּ מַה נֹאכַל וּגְוִי, רַבִּי יְהוּדָה פָּתַח, (תהלים לו) בָּטַח בִּינִי וְעֵשָׂה טוֹב שְׁכֹן אֶרֶץ וְרַעַה אֲמוֹנָה. לְעוֹלָם בַּר נֶשׁ יְהִי זֶהִיר בְּמֵאֲרִיָהּ, וְיַדְבֵּק לְבֵיָהּ בְּמַהִימְנוּתָא עֲלָאָה, בְּגִין דִּיהוּי שְׁלִים בְּמֵאֲרִיָהּ. דְּכַד יְהוּי שְׁלִים בֵּיתָהּ, לֹא יִכְלִין לְאַבְאָשָׁא לִיהָ כָּל בְּנֵי עֲלָמָא.

תָּא חֲזִי, בָּטַח בִּינִי וְעֵשָׂה טוֹב, מֵאֵי וְעֵשָׂה טוֹב. אֵלָא הָכִי תִנְיָנָן, בְּעוּבְדָא דְּלִתְתָא, יִתְעַר עוּבְדָא דְּלִעִילָא. וְהָאֵי אוּקְמוּהָ, וְעֵשִׂיתֶם אוֹתָם, כְּבִיכּוֹל, אֶתּוֹן תַּעֲבִדוּן לְהוֹן, בְּגִין דְּבַהֲהוּא אֶתְעֲרוּתָא דְּלָכוֹן דְּאֶתּוֹן עֲבָדִין לְתִתָּא, אֶתְעַר לְעִילָא וְעַל דָּא וְעֵשָׂה טוֹב כְּתִיב, וְאֵין טוֹב, אֵלָא צְדִיק, דְּכִתְיָב (ישעיה ג) אָמְרוּ צְדִיק כִּי טוֹב. כִּיֹּון דְּאֶתּוֹן עֲבָדִין הָאֵי, וְדָאֵי הָאֵי טוֹב יִתְעַר, כְּדִין שְׁכֹן אֶרֶץ וְרַעַה אֲמוֹנָה, וְכֹלֵא חַד.

שכן ארץ, ארץ עלאה. דהא לית לה בעלמא, דיכול למשרי בהדה, עד דיתער האי טוב לגבה, כיון דיתער ליה, כפיכול הוא עביד ליה, וכדין שכן ארץ, שרי בגווה, איכול איבה, אשתעשע בהדה. ורעה אמונה, דא ארץ וכלא חד כמה דאת אמר (תהלים צב) ואמונתך בלילות. ורעה אמונה, הוי דבר לה בכל רעותך.

ואי לא תתער לקבלה, האי טוב אתרחק מנה, ולא תקרב בהדה, לא תקרב לגו אתון נורא יקידתא, ואי תקרב בהדה, בדחילו, כמאן דדחיל מן מותא. דהא כדין נורא דליק, ואוקיד עלמא בשלהובוי. וכיון דאתער לקבלה האי טוב, כדין, שארי בגווה, ולא תדחל מנה אנת, כדין, (איוב כב) ותגזר אמר ויקם לך ועל דרכיך נגה אור.

תא חזי, בני מהימנותא מדברי להאי לרעותהון בכל יומא. מאן אינון בני מהימנותא. אינון דמתערי האי טוב לקבליה, ולא חס על דיליה, וידעי דהא קודשא בריך הוא יהיב ליה יתיר. כמה דאת אמר, (משלי יא) יש מפזר ונוסף עוד. מאי טעמא. בגין דהאי אתער ברכאן לקבליה, ולא יימא אי אתן האי השתא, מאי אעביד למחר. אלא קודשא בריך הוא יהיב ליה ברכאן עד בלי די, כמה דאוקמוה.

ובגין כך, וכי תאמרו מה נאכל בשנה השביעית וגו', מה פתיב. וצויתי את ברכתי לכם בשנה הששית ועשת את התבואה לשלש השנים. ועשתה מבעי ליה, מאי ועשת. אלא לאפקא ה', דאית לה שמטה ונייחא, ולא עביד עבידתא. פתיב (שמות טז) ראו כי יי' וגו' נותן לכם ביום הששי לחם יומים וגו', כגוונא דא וצויתי את ברכתי לכם בשנה הששית וגו'.

סדר הלימוד ליום כו סיון [יום 262 בשנה]

רבי חייא ורבי יוסי הוו אזלי בארְחא, פגעו בההוא טורא, אשפּחו תרי גברי דהוו אזלי, אדהכי חמו חד בר נש דהוה אתי, ואמר לון, במטו מנייכו, הבו לי מזונא פתא דנהמא, דהני תרין יומין דתעינא במדברא, ולא אכלנא מדי. אשתמיט חד מאינון תרי גברי, ואפיק מזוניה דאיהו אייתי לאורחא, ויהיב ליה, ואכיל ואשקי ליה. אמר ליה חבריה, מה תעביד מן מזונא, דהא אנא דידי אכלנא. אמר ליה, ומה עלי דידי, אנא אזיל, יתיב גביה ההוא מסכנא, עד דאכל כל מה דהוה גביה, וההוא נהמא דאשתאר, יחב ליה לאורחא, ואזל ליה.

דף קי"א ע"א

אמר רבי חייא, לא בעא קודשא בריך הוא דמלה דא יתעביד על ידן. אמר רבי יוסי דילמא דינא אתגזר על ההוא בר נש, ובעא קודשא בריך הוא לזמנא קמיה האי, בגין לשזבא ליה. עד דהוו אזלי, לאה ההוא גברא באורחא, אמר ליה חבריה, ולא (דף קי"א ע"א) אמינא לך דלא תתן נהמא לאחרא. אמר רבי חייא לרבי יוסי, הא מזונא גבן גיהב ליה למיכל. אמר רבי יוסי תבעי למיפק מניה זכותא, גזיל ונחמי, דהא ודאי בקפטורי דדא טפסא דמותא אתאחיד, ובעא קודשא בריך הוא לזמנא זכותיה, בגין לשזביה.

אדהכי, יתיב ההוא בר נש, ונאים תחות חד אילנא, ותבריה אתרחיק מניה, ויתיב בדרך אחרא. אמר רבי יוסי לרבי חייא, השתא ניתיב ונחמי, דודאי קודשא בריך הוא בעי למרחש ליה ניסא, קמו ואוריכו. אדהכי חמו חד טיפסא בשלהובי קאים גביה. אמר רבי חייא, ווי על ההוא בר נש, דהשתא יימות. אמר רבי יוסי, זכאה ההוא בר נש, דקודשא בריך הוא ירחיש ליה ניסא. אדהכי נחת מאילנא חד חויא, ובעא למקטליה. קם ההוא טפסא עליה וקטליה. קסטר ברישיה טפסא, ואזל ליה.

אמר רבי יוסי, ולא אמינא לך דקודשא בריך הוא בעא למרחש ליה ניסא, ולא תיפוק זכותיה מניה. אדהכי אתער ההוא בר נש, וקם ואזיל ליה. אחידו ביה רבי חייא ורבי יוסי, ויהבו ליה למיכל. בתר דאכל, אחויאו ליה ניסא דרחיש ליה קודשא בריך הוא.

פתח רבי יוסי ואמר, (תהלים לו) בטח בניי ועשה טוב שכן ארץ ורעה אמונה, זכאה חולקיה דבר נש דעביד טוב מדידיה, דהא אתער טוב בכנסת ישראל.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש סיון]

ובמה. בצדקה. דכד אתער צדקה, הוא טוב פדין אתער לגבי פנסת ישראל. ועל דא פתיב (משלי י) וצדקה תציל ממות. מאי טעמא. בגין דצדקה אילנא דחיי הוא, ואתער על ההוא אילנא דמותא, ונטיל אינון דאחידן ביה, ושוזיב לון מן מותא. מאן גרים לההוא אילנא דחיי דאתער להאי, הוי אימא ההיא צדקה דאיהו עביד, פביכול הוא עביד ליה לעילא, כמה דאת אמר (תהלים קי) עושה צדקה בכל עת. והא אתמר.

השלמה מהשמטות (סימן ז)

וכי בכל עת יכיל בר נש למעבד צדקה, אי הכי תריסר שעותי ביומא מאן יכיל. אלא הכי אוליפנא, מאן דעביד צדקה בכל עת. מאי בכל עת, כמה דאת אמר (ויקרא ט"ז) ואל יבא בכל עת אל הקודש, ואוקמוה. ולא תימא בכנסת ישראל בלחודוי, דאיהי עת רעוא קדישא בצדיק. אלא אפילו בכל עת דלתתא אסגי צדקה עלייהו ואתער צדקה בכלהו, בעלאי ותתאי. בגין כך ישוי לביה ורעותיה בר נש וידבק ביה בקודשא בריה הוא.

פיון דמטו קמי דרבי שמעון סחו ליה עובדא. אמר, ומה דא בלחודוי, אפילו כל מאן דאחיד לאילנא (באילנא) דחיי אשתזיב בהאי עלמא ואפילו מן מותא דעלמא, משאר בני נשא. כל שפן מאחרא.

אמר רבי שמעון בכלהו אתער צדקה אילנא דחיי, והאי אתר איהו דמזונא לכלא לתלמידי חכמים. מאי עבידתיהו דהא כל בני עלמא לא יכלי לאתערא צדקה עלייהו, דהא אינון בצדקה אחידן וכל בני עלמא בזכותיהו נזונין, בהו ממש. ואינון לא יכלין לאתונא בהו ממש, בגין דכל מאן דאשתדל באורייתא, אשתדל באילנא דחיי דכל בני עלמא נזונין מניה.

אשתכח דתלמידי חכמים מתערי מזונא לעלמא ושלמא. אי לכל בני עלמא מתערי מזונא, לון אמאי לא מתערי. אלא תלמיד חכם הוא אילנא דחיי ממש. ואילנא דחיי לא מתון אלא מן העולם הבא. והעולם הבא לא אשתכח בהאי עלמא אלא לבתר דעאל לההוא עלמא, פדין אתון ביה ואתנטעו שרשוי עליה. השתא אכלי מאיבא דאילנא דחיי. ומאן איהו, ההוא אתר דאשתכח לגבי מספנא ואיהו אקרי (בראשית ג') פרי העץ אשר בתוך הגן. ועל דא אכלי מההוא פרי בהאי עלמא.

ועל דא תנינן, הם נזונין בזרוע. מאי בזרוע, דא גבורה. ואינון זמינין לעולם הבא. דמזונא דעולם הבא, לאו איהי בהאי עלמא, אלא צמצומא ועירא דחילא דיליה, דאשתכח במתיקו דאורייתא. ודא טעמי על ההוא איבא דאילנא תתאה

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש סיון]

וְדָא חִידוּ דְתַלְמִידֵי חֲכָמִים וּמְזוּנָא עֵילָאָה דִּילְהוֹן. פִּיּוֹן דִּיעֲבֹרוּן מֵהָאֵי עֲלָמָא,
כְּמָה נְחָלִין עֲלָאִין דְּעוֹלָם הָבֵא סְחָרִין לְדוּכְתִּיּהוּ, וְיִשְׁתַּרְשׁוּן בֵּיהּ וְיִסְתַּלְקוּן לְעֵילָא
לְעֵילָא. כְּמָה דָּאֵת אָמַר (ישעיה ס"ד) עֵין לֹא רָאֵתָה אֱלֹהִים זִוְלָתָךְ יַעֲשֶׂה לְמַחְכָּה לּוֹ.

מֵאֵי יַעֲשֶׂה, דָּא יוֹבְלָא. הֵהוּא דְאֶקְרִי הָעוֹלָם הָבֵא. לְמַחְכָּה לּוֹ וְדָאֵי, דְלֹא בְּעֵיִן
מְזוּנָא לְעֲלָמָא דָּא, עַד דְּאֶתְאֵן (ס"א דאתקן) לְמְזוּנָא דִּילְהוֹן. וּמֵאֵי מְזוּנָא דִּילְהוֹן,
הָעוֹלָם הָבֵא. וְעַל דָּא זִכָּאֵן בְּכָלָא. דְּעֲלִיּהוּ כְּתִיב עֵין לֹא רָאֵתָה אֱלֹהִים וְגוֹ': (עד

כאן מההשמטות)

רעיא מהימנא (ויקרא כה) והתנחלתם אותם לבניכם וגו', לעולם בהם תעבודו וגו'.

פְּקוּדָא דָּא לְעֵבֹד בְּעֵבֶד כְּנַעֲנִי, דְּכְתִיב, לְעוֹלָם בְּהֵם תַּעֲבֹדוּ וְאֵינּוֹן מִסְטָרָא דְחָם דְּגִלֵי עָרִיִן
דְּאֶתְמַר עֲלֵיהּ (בראשית ט) אָרוּר כְּנַעַן עֶבֶד עֲבָדִים יִהְיֶה לְאֶחָיו. אֲמָאֵי עֶבֶד עֲבָדִים. אֲלָא עֶבֶד
לְהֵהוּא עֶבֶד עוֹלָם, דְּאֵיהוּ עוֹלָמוֹ שֶׁל יוֹבֵל. וְאֵי תִימָא דְהָא אַחֻוּהַ דְשָׁם וּפְתָה הוּוּ, אֲמָאֵי לֹא הוּוּ
הָכִי פְּוֹתִיּהוּ. וְהָכִי מוֹרְעָא דְחָם הוּוּ אֲלֵיעֶזֶר עֶבֶד דְאַבְרָהָם, אֲמָאֵי לֹא הוּוּ פְּוֹתִיּהַ, דְנִפְק צְדִיק,
וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אוּדֵי בְּבִרְכָתִיהַ, כַּד בְּרִיךְ לִיהַ לְבָן.

אֲלָא וְדָאֵי הָכֵא בְּרוּא דְגִלְגוּלָא, גּוֹלֵל אֹר מִפְּנֵי חֲשֵׁךְ, עֲבָדָא דְאַבְרָהָם דְנִפְק מִחֲשֵׁךְ, וְדָא
זִרְעָא דְחָם, דִּיּוֹ לְעֵבֶד לְהִיּוֹת כְּרַבּוֹ דְאֵיהוּ אַבְרָהָם, דְנִפְק מִתְּרַח עוֹבֵד עֲבוּדָה זָרָה. וְחֲשֵׁךְ מִפְּנֵי אֹר,
דָּא יִשְׁמַעְאֵל דְנִפְק מֵאַבְרָהָם, וְעֲשׂוֹ מִיִּצְחָק.

וְרוּא תַּעֲרוּבַת טְפִין, בְּאֶתֶר דְלָאוּ דִּילִיהַ גְרִים דָּא. מֵאֵן דְּעָרִיב טְפָה דִּילִיהַ, בְּשַׁפְחָה מַחֲלַת בַּת
יִשְׁמַעְאֵל, אוֹ בַּת אֵל נָכֵר, דְּאֵינּוֹן רַע חֲשֵׁךְ, וְטְפָה דִּילִיהַ טוֹב אֹר, (בראשית א) וַיֵּרָא אֱלֹהִים אֵת
הָאֹר כִּי טוֹב. מְעַרְב טוֹב עִם רַע, עֶבֶר עַל מִימְרָא דְמֵאֲרִיָּה, דְאָמַר (בראשית ב) וּמִעַץ הַדְּעַת טוֹב
וְרַע לֹא תֹאכַל מִמֶּנּוּ.

קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, בְּהֵהוּא דְעָרַב (רב), אֲרַכִּיב לִיהַ, וְאֵיִתִּי לִיהַ בְּגִלְגוּלָא לְקַבְלָא עוֹנֵשִׂיָּהּ. חֲזַר
בְּתִיּוּבְתָא, אֲשַׁתְּדַל בְּאוּרִיִּיתָא, וְאַפְרִישׁ טוֹב מְרַע, דְּאֵינּוֹן אֲסוּר וְהֵתֵר, טוּמְאָה וְטְהָרָה, כְּשֶׁר וּפְסוּל.
בְּדָא אֲתַפְרֵשׁ רַע מִטוֹב, דְּאֶתְמַר בֵּיהּ וַיִּיֶצֶר, יִצִּירָה לְטָב, וַיִּצִּירָה לְבִישׁ. בְּאוּרִיִּיתָא אֲפְרִישׁ לוֹן,
קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא יְרִית לִיהַ נְשִׁמְתָא מְנִיָּה, לְמַהוּי שְׁלֵטָא עַל תְּרוּוּיָּהוּ, בְּחַד דְּאֵיהוּ אֹר. עֲלָמָא
דְּאֵתִי. וּבְחַד דְּאֵיהוּ חֲשֵׁךְ, עֲלָמָא דִּין. הֵדָּא הוּא דְכְּתִיב וַיַּפַּח בְּאַפִּיו נְשִׁמַת חַיִּים.

וּכְפּוּם זְכוּן וְחוּבִין. כְּמָה דְאוּקְמוּהַ, הָעוֹשֶׂה מְצוּה אַחַת מְטִיבִין לוֹ. בִּינּוּנִי, זְכוּן וְחוּבִי שְׁקִילִין,
פְּלָגוּ זְכוּן לְעֵילָא (ס"א ופלגו לתתא) וּפְלָגוּ חוּבִי לְתַתָּא, וְרוּא דָּא (אסתר ה) מַה שְׁאַלְתָּךְ וַיִּנְתֵּן לָךְ
וּמַה בְּקִשְׁתָּךְ עַד חֲצִי הַמְּלָכוֹת וַתַּעֲשׂוּ. צְדִיק גְּמוּר, כָּל זְכוּי לְעֵילָא, וְחוּבִי לְתַתָּא. רְשָׁע גְּמוּר,
חוּבִי לְעֵילָא, וְזְכוּי לְתַתָּא.

דף קי”א ע”ב

ובר נש דחב באתגלייא, בתרין דרגין איהו, אי חור בתיבתא באתגלייא, בין צדיקייא, (דף קי”א ע”ב) בגין דינעין דינוי דקודשא בריך הוא, ונטרין גרמייהו מלמחטי. ובאתפסייא, בין רשיעייא, לקיים בהו (איוב יא) ועיני רשעים תכלינה.

ובגין דא, חובא דאדם עבר, על (בראשית ב) ויצו יי’ אלהים, ואוקמוה, אין צו אלא עבודה זרה, אעבר עליה, ארפיב ליה בטפת תרת, דביה רתח לקודשא בריך הוא, דעבר על צו מעבודה זרה. הדר בתיבתא, ותבר צולמין דעבודה זרה, וכל מזוני דיליה. הוא תקין במה דחב, ותבר חובא, ובניינא בישא דבנה, ואמליך ליה לקודשא בריך הוא ושכינתיה. על עלמא.

במאי. בגין דקדיש שמייה יתברך ברבים, ועאל בנורא לאתוקדא גרמיה. לקיים ביה (דברים ז) פסילי אלהיהם תשרפון באש. ולא עוד אלא דלאבוי תרח אהדר בתיבתא, ואעיל ליה ולאמיה, ולכל מארי דהוא דרא בגן עדן. והכי אתלבן בנורא ככספא, דאיהי מוני”טא דמלכא, ושקר לה בעופרת, אעיל ליה בנורא, ונפק העופרת לבר, ישמעאל. ובגין דא נפק, מצחק בעבודה זרה. ואשתאר אדם מלובן, והאי איהו שינוי השם. דכד אתגלגל אדם, בעי למעבד ליה שינוי השם, שינוי מקום, ושינוי מעשה.

לבתר אתא יצחק, ואתתקף ביה, מחובא תניינא, דאתמר ביה על האדם, דדא שפיכות דמים, ודא גרם נסיונא דיצחק בספינא. ואתברר ביה, כמאן דבריר אוכל מגו פסולת, ונפיק פסולת לבר, עשו שופך דמים.

לבתר אתא יעקב, וארפיב ליה בלבן, ואתעביד עבד לגביה, הדא הוא דכתיב. (בראשית כט) אעבדך שבע שנים ברחל. ובההיא סבה דאחלה לה באחותא, עבד שבע שנים אחרנין. לאפקא תרין טפין דזרק אדם באתר נוכראה, ודא גלוי עריות, והאי איהו לאמר. ואפיק לון מן לבן הארמי, נחש.

ובתלת אלין, הוה לאדם שינוי השם, ושינוי מקום, ושינוי מעשה. שינוי השם: באברהם. ושינוי מקום: ביצחק. ושינוי מעשה: בייעקב. ואי להאי דאתמר ביה, (איוב כח) אז ראה ויספרה, קבל בתיבתא כל שכן לאחרים.

ובגין דא, עבד טוב אתרא גרים. ועבד רע, אוף הכי. אבל שאר עבדים, לעולם בהם תעבודו. קמו מארי מתיבתא, ואמרו (תהלים קמד) אשרי העם שפכה לו, שפכה בגימטריא משה. קם רעיא מהימנא ואמר, אשרי העם שיני’ אלהיו. (ע”כ רעיא מהימא) (משפטים קי”ז לא תהיה אחרי רבים וכו’)

(ויקרא כח) פי לי בני ישראל עבדים וגו’. פקודא לעבוד בכל מיני עבודה במקדש, ולבר ממקדש, בכל אינון פולחנין דאקרי עבודה, בצלותא, לאשתדלא בתר פקודי אורייתא דכלא אקרי עבודה, כעבד דאשתדל בתר מאריה, בכל מה דאצטריך.

בגין דישראל קרי לון עבדים, דכתיב פי לי בני ישראל עבדים עבדי הם. מאי טעמא אינון עבדים. בגין דכתיב אשר הוצאתי אותם מארץ מצרים. ובגין כך כתיב בעשר אמירן לבתר, דכתיב (שמות כ) אנכי יי' אלהיך אשר הוצאתיך מארץ מצרים, למפלח ליה כעבד דפלח למאריה דפריק ליה מן מותא, דפריק ליה מפל בישין דעלמא.

בתרין זינין (נ"א שמהן אלין) אקרין ישראל לקודשא בריה הוא, עבדים, דכתיב עבדי הם. ואקרין בנים, דכתיב (דברים יד) בנים אתם ליי' אלהיכם. בזמנא דידע ליה בר נש לקודשא בריה הוא באורח כלל, כדין אקרי עבד דעביד פקודא דמאריה, ולית ליה רשו לחפשא בגניזוי וברזין דביתיה. בזמנא דידע ליה בר נש באורח פרט, כדין אקרי בן רחימא דיליה, כבן דחפיש בגניזוי, בכל רזין דביתיה.

ואף על גב דאקרי בן ברא בוכרא לקודשא בריה הוא, כמה דאת אמר (שמות ד) בני בכורי ישראל, לא יפוק גרמיה מפלחא דעבד, למפלח לאבוי בכל פולחנין דאינון יקרא דאבוי. והכי אצטריך לכל בר נש למהוי לגבי אבוי בן, לחפשא בגניזוי ולמנדע רזין דביתיה, ולאשתדלא אבתרייהו. ולמהוי לגבי אבוי עבד.

ורזא דמלה, תרין דרגין אינון לעילא, דאצטריך בר נש לאתעטרא בהו, ואינון רזא דמהימנותא, ואינון חד. חד, רזא דעבד. וחד, רזא דבן. והאי עבד, אקרי אדון כל הארץ. בן, כמה דאוקימנא בני בכורי ישראל. וכלא רזא חדא דמהימנותא. ואצטריך בר נש לאתעטרא באלין דרגין, לאתפלחא ברזא דמהימנותא.

דף קי"ב ע"א

עבד, למפלח בכל זיני פולחנא, בצלותא דאקרי עבודה, כהאי עבד דאיהו רזא עלאה, דלא שכיך לעלמין תדיר. וקא משבחא ומנגנא תדיר. והא אתמר בפולחנין אחרנין, דכל פולחנין ומלין דעלמין פלהו איהו עביד ופלהו. ובגין דא אקרי אדון, בגין דאיהו עבד למפלח, אקרי אדון כל הארץ. בר נש דאתעטר ברזא (דף קי"ב ע"א) דא, למיהוי עבד למפלח פולחניה דמאריה, איהו סליק ואתעטר למיהוי בדרגא דא, ואקרי אוף הכי אדון, דהא איהו בריה בכל אינון פולחנין, להאי עלמא, וקיים ליה. ועל דא אקרי אדון. (ס"א אדוני הארץ).

זכאה חולקיה דהאי בן, דזכי לאשתדלא למנדע בגניזי דאבוי, ובכל רזין דביתיה, ככרא יחידאי דאשליטיה אבוי בכל גניזוי, ודא איהו יקרא, דשליט על כלא מאן דישתדל באורייתא, למנדע ליה לקודשא בריה הוא. ובאינון גניזין דיליה, אקרי בן לקודשא בריה הוא, כל חילי שמיא, לית מאן דימחי בידיה,

בְּכֹל שַׁעֲתָא דְאַצְטְרִיךְ לְמִיעַל לְגַבֵּי אַבּוּי. זַפְּאָה חוּלְקִיָּה בְּעֵלְמִין כְּלָהּ. וּבְגִין דָּא, כִּד אֲשַׁתְּדַל לְמַנְדַּע לִיה בְּאַרְח פֶּרֶט, בְּרוּזָא דְחַכְמָתָא, כְּדִין אֶקְרִי בִּן.

בְּפוּלְחָנָא דְבַר נֶשׁ פִּלַּח לִיה לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, אִית פּוּלְחָנָא, דְאַצְטְרִיךְ בַּר נֶשׁ לְאַתְפְּלָלָא בְּתַרוּוּיָהּ, לְמַהוּי עֵבֵד וּבֹן, לְאַתְעַטְרָא בִּיה בְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. וּמָה אִיהוּ. דָּא פּוּלְחָנָא דְצִלוּתָא, דְאַצְטְרִיךְ לְמַהוּי בַּה עֵבֵד וּבֹן, לְאַתְפְּלָלָא בְּדַרְגִין עֲלָאִין אֵלִין. לְמַפְלַח וּלְאַתְקַנָּא צִלוּתָא בְּרוּזָא דְעֵבֵד, לְמַפְלַח פּוּלְחָנָא דְתַקוּנָא דְעֵלְמִין. וּלְאַתְדַבְּקָא רְעוּתִיה בְּרוּזִין דְחַכְמָתָא, לְאַתְדַבְּקָא בְּמַאֲרִיָּה בְּגַנְיִזִין עֲלָאִין כְּדָקָא חֲזִי.

בִּן אַתְדַבְּק תְּדִיר בְּאַבּוּי בְּלָא פְּרוּדָא כְּלָל, לִית מֵאן דִּימְחֵי בִּידֵיה. עֵבֵד, עֵבֵד פּוּלְחָנָא דְמַאֲרִיָּה, וְאַתְקִין תַּקוּנֵי עֲלָמָא. מֵאן דְהוּי תְּרוּוּיָהּ בְּכִלְלָא חֲדָא, בְּחַבּוּרָא חֲדָא, דָּא אִיהוּ בַּר נֶשׁ דְאַתְקִין רוּזָא דְכָל מַהִימְנוּתָא בְּכִלְלָא חֲדָא, בְּלָא פְּרוּדָא כְּלָל, וּמְחַבֵּר כְּלָא כְּחֲדָא. דָּא אִיהוּ בַּר נֶשׁ, דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֶכְרִיז עֲלוּי בְּכָל אֵלִין חֲיִילִין וּמִשְׁרִיין דְכָל עֲלָמִין, וּבְכָל אֵינּוֹן רְקִיעִין, אֲזַדְהֵרוּ בְּפִלְגֵיָּא מַהִימְנָא דְבֵי מְלַכָּא, דְכָל גְּנֻזֵי דְמַאֲרִיָּה בִּידֵיה. זַפְּאָה אִיהוּ בְּהַאי עֲלָמָא, וּזַכָּאָה אִיהוּ בְּעֲלָמָא דְאַתִּי.

מַהֵהוּא יוּמָא וְלַהֲלָאָה, אֲשַׁתְּמוּדַע בַּר נֶשׁ, וְאַתְרָשִׁים בְּעֵלְמִין כְּלָהּ. בְּשַׁעֲתָא דְאַצְטְרִיךְ כָּל חֲיִילִין וּמִשְׁרִיין כְּלָהּ אֲזַדְהֵרֵן לְמַהוּי גְּבִיָּה, וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לָא בְּעֵי אֵלָא אִיהוּ בְּלַחֲוּדֵי. וְקָלָא אַתְעַר, יְאוּת הוּא לְיַחֲדִי לְמַהוּי גְּבִיָּה דְיַחֲדִי, וּלְאַתְעַסְקָא יַחֲדִי בְּיַחֲדִי.

וּרוּזָא דְתַרְיִן דְרַגִין אֵלִין, אֲשַׁכְּחָנָא בְּחַד קְרָא, דְכְּתִיב, (ישעיה מט) וַיֹּאמֶר לִי עֲבָדֵי אֲתָהּ יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר בְּךָ אֲתַפְּאֵר. וַיֹּאמֶר לִי עֲבָדֵי אֲתָהּ, הָא עֵבֵד. יִשְׂרָאֵל הָא בִּן. דְכִד אֵינּוֹן כְּלָלָא חֲדָא, כְּדִין כְּתִיב אֲשֶׁר בְּךָ אֲתַפְּאֵר.

בְּרוּךְ יְיָ לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן יְמִלּוּךְ יְיָ לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן. (שמות קל"ד ע"ב פקודא ללמוד

תורה)

פרשת בחקותי

(ויקרא כ"ז) אִם בְּחַקוֹתַי תִּלְכוּ וְגו'. רַבִּי חֲיִיא פִּתַּח, (מיכה ו) עֲמִי זָכַר נָא מַה יַּעֲזֵב בְּלֶק מְלֶךְ מוֹאָב וּמָה עָנָה אוֹתוֹ בְּלַעַם בֶּן בְּעוֹר וְגו'. עֲמִי זָכַר נָא, זַפְּאָה חוּלְקָא דְעַמָּא דָּא, דְמַאֲרִיָּהוֹן אוֹכַח לוֹן חֲכִי. עֲמִי זָכַר נָא, אֶף עַל גַּב דְאַתּוֹן סְטָאן מַאוּרְחֵי, עֲמִי אַתּוֹן, דְלָא בְּעִינָא לְמַעַבְד לְכוּ פְּעוּבְדֵיכוּ.

רבי יצחק אמר, זכאה חולקא דעמא, דמארייהו אמר לון, (מיכה ו) עמי מה עשיתי לך ומה הלאתיך ענה בי. מה יעץ בלק מלך מואב. בכמה מלין ועובדין אמר לשיצאה לכו מעלמא, וכמה חרשין אתער לקבליכו.

אמר רבי יוסי, אמר לון קודשא בריך הוא לישראל, זכור נא. ווי דאנן צווחין בכל יומא, וגענין ובכינן, (איכה ה) זכור יי' מה היה לנו. (תהלים קלו) זכור יי' לבני אדם, ולא בעי לאשגחא עלנא, הוא אמר לן בבעו זכור נא, אין נא אלא לשון בעותא, ואנן לא אשגחנא ביה, פגוונא דא אנן צווחין, זכור יי' מה היה לנו, זכור יי' לבני אדם, (תהלים עד) זכור עדתך קנית קדם, (תהלים קו) זכרני יי' ברצון עמך, ולא בעי לאשגחא עלן.

דף קי"ב ע"ב

רבי יהודה אמר, ודאי קודשא בריך הוא אשגח עלן תדיר, ודכיר לן, אי לא דאיהו אשגח בהו בישראל, ודכיר לון, לא יקומון חד יומא בגלותא, הדא הוא דכתיב, (ויקרא כו) ואף גם זאת בהיותם בארץ אויביהם וגו'. (דף קי"ב ע"ב) קודשא בריך הוא לא עביד לן פעובדנא.

תא חזי, בלק חפים הוה, ורב חרשין בעובדי דוי, יתיר מן בלעם. והכי אוליפנא כל מה דבעי בר נש בהאי עלמא בפולחנא דקודשא בריך הוא, בעי לאתערא בעובדא לתתא. דבעובדא דלתתא, אתער עובדא לעילא, ועובדא דא בעי בקדושה, והא אוקמוה. ובאתר דלית עובדא, אית מלה, ובמלה דפומא, תליא עובדא, לאתערא לעילא. כמה דבעינן לאתערא קדושה עלאה, בעובדא ובמלה. הכי נמי אינון דאתיין מסטרא דמסאבותא, בעיין לאתערא סטרא דלהון, בעובדא ובמלה דפומא.

ואף על גב דבלעם חרשא הוה רב מכל חרשין דעלמא, חרשא עלאה מגיה הוה בלק. בקסם הוה בלק רב מכל חפימין. ובלעם בנחש (והא אוקמוה). קסם ונחש תרין דרגין אינון, קסם תליא בעובדא. נחש לא תליא בעובדא אלא באסתכלותא, ובמלה דפומא. וכדין מתערין עלייהו רוחא מסאבא, לאתלבשא בהו, ועביד מה דעביד.

וישראל קדישין לאו הכי, אלא פלהו קדישין, וכל עובדייהו לאתערא עלייהו רוחא קדישא. כמה דאת אמר, (ישעיה לב) עד יערה עלינו רוח ממרום. ועל דא פתיב, (במדבר כג) פי לא נחש ביעקב ולא קסם בישראל, דהא אינון בסטרא דקדושה עלאה אחידן. ועובדייהו בקדושה אתו, וקדושה מתערי עלייהו ומתלבשן בה.

וְתֵא חֲזִי, בְּקֶסֶם הָיָה בְּלֶק רַב מִכָּל חֲפִימִין, וּבְלָעַם בְּנַחֲשׁ. וְעַל דָּא בְּשַׁעְתָּא דְּבַעַא בְּלֶק לְאַתְחַבְּרָא עִמֵּיהּ, מַה כְּתִיב (במדבר כב) וַיִּלְכוּ זִקְנֵי מִוָּאב וּזְקֵי מִדִּין וְיָקֳסִים בְּיָדָם. (ובלעם עובדוי בנחש) תֵּא חֲזִי, בְּמַלְא דְּפּוּמָא הָיָה בְּלָעַם רַב מִכָּל חֲרָשִׁין דְּעַלְמָא, וּבְאַסְתְּכָלוּתָא דְּהָהוּא נַחֲשׁ, הָיָה יָדַע לְכוּנָא שַׁעְתָּא. וְעַל דָּא בַּעַא בְּלֶק לְאַשְׁלָמָא מְלָא (ס"א כלא) קֶסֶם וּנְחֵשׁ.

אָמַר לִיה קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, רְשַׁע, הָא קְדָמוּךְ בְּנִי. עוּבְדָא אֵית בְּגוּוֹיֵיהּ, דְּכָל סְטָרִין בִּישִׁין וְזִינִין בִּישִׁין וְחֲרָשִׁין דְּעַלְמָא לֹא יִכְלִין לְקַרְבָּא בְּהַדֵּיֵיהּ, דְּכָלְהוּ עֲרָקִין מִקְמֵיהּ. וּמֵאֵי אִיהוּ. אֶהֱל מוּעֵד, וּמֵאֵי קוּדְשָׁא, וְשְׁמוּשֵׁי מִקְדָּשָׁא, וְקִטְרֵת בּוּסְמִין, דְּקָא מְבַטֵּל כָּל רֵתַחַא וְרוּגְזָא דְּעַלְמָא, דְּלַעִילָא וְתַתָּא, וְעַלְוֹן וְקַרְבָּנִין בְּכָל יוֹמָא, וְתַרֵּי מוּזְבַּחוֹת, לְמַעַבְד עוּבְדָא מוּזְבַּחוֹת, וְשַׁלְחַן וְלַחֵם הַפְּנִים, וְאֵת הַכִּיּוֹר וְאֵת כִּנּוֹ, וְכַמָּה שְׁמוּשִׁין לְעוּבְדָא, לְמַלְא דְּפּוּמָא, הָאֲרֹן וְתַרֵּי לוּחֵיֵא דְּאוּרֵיֵתָא, וְאֶהֱרֹן לְכַפְּרָא עַל עֲמָא בְּצִלוֹתָא בְּכָל יוֹמָא. כִּיּוֹן דְּאַשְׁגַּח הָהוּא רְשַׁע בְּהָאֵי, אָמַר כִּי לֹא נַחֲשׁ בִּיעֶקֶב וְלֹא קֶסֶם בִּישְׂרָאֵל. מֵאֵי טַעְמָא. יי' אֱלֹהֵיו עִמּוֹ וְתַרְוַעַת מְלֶךְ בּוּ.

סדר הלימוד ליום כז סיון [יום 263 בשנה]

ועל דא עמי זכר נא, בבעו מנניכו, הוּו דכירין ההוא זמנא דאתחברו בלק ובלעם לשיצאה לכו, ולא יכילו, דאנא אחידנא בכו, כאבא דאחיד בבריה, ולא שביק ליה בידא דאחרא. מן השטים ועד הגלגל, מאי דא לקביל דא. אלא אמר קודשא בריך הוא לישראל, בבעו מנניכו, הוּו דכירין כל זמנא דהויתון אחידן בי, ולא יכיל ההוא רשע בחרשוי וקסמוי לשלטאה עלייכו. כיון דשבקתון ידייכו לאחדא בי, והויתון בשטים, מה פתיב. (במדבר כה) ויאכל העם וישתחוו לאלהיהן. בגלגל, כמה דאת אמר (הושע יב) בגלגל שורים זבחו, וכדין שליטו בכו שנאיכון.

וכל דא אמאי. למען דעת צדקות יי' כל אינון צדקות, דעבדנא לכו, בזמנא דאתון אחידן בי, ולא שביקנא מלה דעלמא לשלטאה בכו, ורוגזא דלעילא ותתא, וזינין בישין, לא יכלין לקרבא בכו.

ויאמר אליהם לינו פה הלילה והשיבותי אתכם דבר פאשר ידבר יי' אלי. תא חזי, בשעתא דעאל שמשא, ותרעין פלהו אסתימו, ועאל ליליא ואתחשה, כמה חבילי שראן משלשליהון, ואזלין ושטאן בעלמא, וכמה רברבי ממנן עליהו דמדברי להו. ואית ממנא רברבא על כלא מסטרא דשמאלא וההוא רשע הוה שכח לגבי ההוא ממנא עלאה מפלא בחרשוי. והוא הוה אמר בחרשוי בליליא, בזמנא דאיהו שלטא בכל סיעתא דיליה, והוא הוה אתי לאשתכחא גביה, ואודע ליה מה דאיהו בעי.

דף קי"ג ע"א

כגוונא (דף קי"ג ע"א) דא (בראשית לא) ויבא אלהים אל לבן הארמי, ההוא דשכיח גביה. (בראשית כ) ויבא אלהים אל אבימלך, פלהו כגוונא דא. בכל אתר אקרון ליה באינון חרשין, ועל דא הוה שכיח בליליא יתיר מביממא. והא אוקמוה. וכל הני חרשין וחפימין הוּו לאבימלך, דכתיב, (בראשית כו) וישקף אבימלך מלך פלשתים בעד החלון. פתיב הכא בעד החלון, וכתיב התם (שופטים ה) בעד החלון נשקפה ותיבב אם סיסרא. לבן הא אוקמוה, בלעם פדין.

ועל דא בכלהו פתיב אלהים, ויבא אלהים אל בלעם, ויבא אלהים אל לבן, ויבא אלהים אל אבימלך, הוא אתא לגביהו, ולא אינון לגביה, דהא לית להו אתר זמין. ואי תימא, הא פתיב אלהים. אלא, שמא דא אשתתף בכלא, ואפילו עבודה זרה נמי אלהים אקרי, אלהים אחרים, ובכללא דאלהים אחרים אלין

מִמְנוֹ, וּבְכֻלָּא דָא הוּוּ, וּבְגִין כַּד אֶקְרִי חֲכִי. וְהוּוּ רְשַׁע הוּוּ אִמְר בְּחֻרְשׁוֹי וְקָרִי לִיה, וְאֵתִי לְגַבְיָהּ. וּבְגִין כַּד כְּתִיב (במדבר כג) לִינוּ פִה הַלְיָלָה וְהַשִּׁיבוֹתִי אֶתְכֶם דְּבַר כַּאֲשֶׁר יִדְבַר יְיָ אֵלַי. הוּוּ רְשַׁע קָא מְשַׁבַּח גְּרַמְיָה, דְּהָא לָא כְּתִיב בֵּיה, אֶלָּא וַיְבֵא אֱלֹהִים.

דְּבַר אַחַר כַּאֲשֶׁר יִדְבַר יְיָ אֵלַי, עַל יְדֵי דְהוּוּ שְׁלִיחָא דְסִטְרָא אַחְרָא. וְאִי תִימָא הָא בִּימְמָא אֲשַׁתְּכַח לְגַבְיָהּ. (ס"א כד הוה לגביה בלק אלא) אֶלָּא וְדָאִי בְּנַחֲשׁ אֲסַתְּכֻלְוֹתָא הוּוּ בֵּיה, וּבְהוּוּ זִמְנָא הוּוּ מְסַתְּפֵל לְכוּוֹנָא שְׁעֵתָא, הָדָא הוּוּ דְכְּתִיב וְלֹא הִלֵךְ כְּפַעַם בְּפַעַם לְקִרְאָת נַחֲשִׁים. וַיֵּרָא בַלְעָם כִּי טוֹב בְּעֵינֵי יְיָ לְבָרֵךְ אֶת יִשְׂרָאֵל. אֶלָּא דְהוּוּ יוֹמָא אֲסַתְּפֵל לְכוּוֹנָא שְׁעֵתָא, וְלֹא אֲשַׁתְּפַח כַּשָּׂאֵר יוֹמֵי, וְכַדִּין חָמָא דְהָא רוּגְזָא רַבָּא לָא אֲשַׁתְּפַח בְּעֵלְמָא, כַּדִּין יָדַע כִּי טוֹב בְּעֵינֵי יְיָ לְבָרֵךְ אֶת יִשְׂרָאֵל. בְּהוּוּ זִמְנָא שְׁבִיק גְרַמְיָה מְכַל נַחֲשִׁים דְעֵלְמָא, וְלֹא אֲסַתְּפֵל בְּהוּ, הָדָא הוּוּ דְכְּתִיב וְלֹא הִלֵךְ כְּפַעַם בְּפַעַם לְקִרְאָת נַחֲשִׁים.

תָּא חֲזִי, בְּהֵיִא שְׁעֵתָא דְרַתְחָא אֲשַׁתְּכַח, כַּדִּין שְׁמַאֲלָא אַתְעַר, וְהוּוּ יָדַע הוּוּ רְשַׁע אַתְר, לְאַחְדָא בְּסִטְרָא שְׁמַאֲלָא, לְמִילַט. וְאֲסַתְּפֵל בְּהוּוּ זִמְנָא, וְלֹא אֲשַׁתְּכַח. כַּדִּין מַה כְּתִיב, (במדבר כג) מַה אֶקוּב לָא קִבָּה אֵל וּמַה אֲזַעוּם לָא זַעַם יְיָ. וּבְגִין כַּד, (מיכה ו) עַמִּי זָכַר נָא מַה יַעֲזֵב בְּלֶק וְגו'. וּמַה עָנָה אוֹתוֹ בַלְעָם בֶּן בְּעוֹר (בגין כד) זַכְאִין אִינּוֹן יִשְׂרָאֵל, זַכְאָה חוּלְקִיהוֹן בְּעֵלְמָא דִּין וּבְעֵלְמָא דְאֵתִי. (דמאריהוֹן אוּכַח לֹון חֲכִי) (ויקרא כ"ו) אִם בְּחֻקוֹתֵי תִלְכוּ. אִם בְּחֻקוֹתֵי, דָּא אַתְר דְּגִזְרִין דְּאוּרִייתָא תִלְיִין בְּהוּוּ אַתְר, כַּמָּה דְאֵת אִמְר (ויקרא יח) אֶת חֻקוֹתֵי תִשְׁמֹרוּ. חוּק הוּוּ דְאֶקְרִי חֲכִי, וְגִזְרִין דְּאוּרִייתָא בְּהוּוּ אֲתַכְלִילֵן. (ויקרא כח) וְאֵת מִשְׁפָּטֵי תִשְׁמֹרוּ. מִשְׁפָּטֵי, דָּא הוּוּ אַתְר אַחְרָא עֵלְאָה, דְּהֵיִא חֻקָּה אַחֲדַת בֵּיה, וּמִתְחַבְרֵן דָּא בְּדָא דְעֵלְאֵי וְתַתָּאֵי. וְכָל פְּקוּדֵי אוּרִייתָא, וְכָל גְּזֵרֵי אוּרִייתָא, וְכָל קְדוּשֵׁי אוּרִייתָא, בְּהֵיִי אַחֲדָן. בְּגִין דְּהֵיִא תוֹרָה שְׁבַכְתְּב, וְהֵיִא תוֹרָה שְׁבַעֲל פֶּה.

וְעַל דָּא אִם בְּחֻקוֹתֵי, כָּל אִינּוֹן גִּזְרִין וְדִינִין וְעוֹנְשֵׁין וּפְקוּדִין, דְּאִינּוֹן בְּהוּוּ אַתְר דְּאֶקְרִי תוֹרָה שְׁבַעֲל פֶּה, חֻקָּה. וְאֵת מִשְׁפָּטֵי תִשְׁמֹרוּ, בְּהוּוּ אַתְר דְּאֶקְרִי תוֹרָה שְׁבַכְתְּב, כַּמָּה דְאֵת אִמְר (תהלים פא) מִשְׁפָּט לְאֱלֹהֵי יַעֲקֹב. וְדָא אַחֲד בְּדָא וְדָא בְּדָא, וְכָלָא חַד. וְדָא הוּוּ כָּלְלָא דְשְׁמָא קְדִישָׁא וּמֵאֵן דְּאֶעֱבַר עַל פְּתַגְמֵי אוּרִייתָא, כַּאֲלוּ פְּגִים שְׁמָא קְדִישָׁא, בְּגִין דְּחַק וּמִשְׁפָּט שְׁמָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיד הוּוּ הוּי. וְעַל דָּא, אִם בְּחֻקוֹתֵי תִלְכוּ: דָּא תוֹרָה שְׁבַעֲל פֶּה. וְאֵת מִשְׁפָּטֵי תִשְׁמֹרוּ: דָּא תוֹרָה שְׁבַכְתְּב. וְדָא הוּוּ כָּלְלָא דְשְׁמָא קְדִישָׁא.

וְעִשְׂיֶתֶם אוֹתָם. מֵאֵי וְעִשְׂיֶתֶם אוֹתָם, כִּי־דָאֵר תִּלְכוּ וְתִשְׁמְרוּ, אֲמַאי וְעִשְׂיֶתֶם. אֶלָּא, מֵאֵן דְּעֵבִיד פְּקוּדֵי אוֹרֵייתָא וְאֹזִיל בְּאוֹרְחוּי, כְּבִיכּוּל כְּאֵלוּ עֵבִיד לִיה לְעִילָא. אֲמַר קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, כְּאֵלוּ עֲשָׂאֲנִי, וְאוֹקְמוּהָ. וְעַל דָּא וְעִשְׂיֶתֶם אוֹתָם. וְעִשְׂיֶתֶם אֲתֵם כְּתִיב וְדָאִי, וְהוֹאִיל וּמִתְעָרִי עֲלֵיכּוּ לְאַתְחַבְּרָא דָּא בְּדָא, לְאַשְׁתַּכַּחא שְׂמָא קְדִישָׁא כְּדָקָא יְאוּת, וְעִשְׂיֶתֶם אֲתֵם וְדָאִי.

דף קי"ג ע"ב

כְּגוּוּנָא דָּא אֲמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, (שמואל ב ח) וַיַּעַשׂ דָּוִד שֵׁם, וְכִי דָוִד עֵבִיד לִיה. אֶלָּא בְּגִין דְּאֹזִיל בְּאַרְחֵי דְּאוֹרֵייתָא, וְעֵבִיד פְּקוּדֵי אוֹרֵייתָא, וְאַנְהִיג מְלַכּוּתָא כְּדָקָא יְאוּת, כְּבִיכּוּל, עָשָׂה שֵׁם לְעִילָא. וְלֹא הוּא מְלַכָּא בְּעֵלְמָא דְּזֹכָה (דף קי"ג ע"ב) לְהֵאִי כְּדוּד, דְּהוּוּ קָם בְּפִלְגוּת לִילִיא, וְהוּוּ מְשַׁבַּח לִיה לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, עַד דְּסָלִיק שְׂמָא קְדִישָׁא בְּכוּרְסֵייהָ, בְּשַׁעֲתָא דְּסָלִיק נְהוּרָא דִּימְמָא. כְּבִיכּוּל הוּא עֵבִיד שֵׁם מִמֶּשׁ כְּמָה דָּאֵת אֲמַר, (ויקרא כד) וַיִּקְוֹב בֶּן הָאִשָּׁה הַיִּשְׂרָאֵלִית אֶת הַשֵּׁם וַיִּקְלַל. וּבְגִין כִּךְ וַיַּעַשׂ דָּוִד שֵׁם. וְעַל דָּא וְעִשְׂיֶתֶם אוֹתָם כְּתִיב, וְאִי אֲתוּן תִּשְׁתַּדְּלוּן לְמַעַבְדַּ לּוֹן, לְאַתְתַּקְנָא שְׂמָא קְדִישָׁא כְּדָקָא יְאוּת, כֹּל אֵינּוֹן בְּרַכָּאֵן דְּלְעִילָא יִשְׁתַּכַּחוּן גְּבִיכּוּ בְּתַקּוּנֵיהוֹן כְּדָקָא יְאוּת. (ויקרא כו) וְנָתַתִּי גִשְׁמִיכֶם בְּעֵתָם וְגו'. כֹּל חַד וְחַד, יִתֵּן חֵילָא דִּילֵיהָ עֲלֵיכּוּ. מֵאֵן אֵינּוֹן. הֵהוּא תַקּוּנָא דְּעֵבִידְתוֹן דְּהֵהוּא שְׂמָא קְדִישָׁא כְּגוּוּנָא דָּא כְּתִיב, (בראשית יח) וְשָׁמְרוּ דְרַךְ יְי' לַעֲשׂוֹת צְדָקָה וּמִשְׁפָּט. וְכִי כִי־פִיֹן דְּכְתִיב וְשָׁמְרוּ דְרַךְ יְי', אֲמַאי לַעֲשׂוֹת צְדָקָה וּמִשְׁפָּט. אֶלָּא מֵאֵן דְּנָטִיר אוֹרְחוּי דְּאוֹרֵייתָא, כְּבִיכּוּל הוּא עוֹשֶׂה צְדָקָה וּמִשְׁפָּט. וּמֵאֵי צְדָקָה וּמִשְׁפָּט. דָּא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. בְּכָה רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאֲמַר, וְוִי לּוֹן לְבִנֵי נְשָׂא, דְּלֹא יִדְעִין וְלֹא מְשַׁגְּיחוּן בִּיקְרָא דְּמֵאֵרִיהוֹן, מֵאֵן עֵבִיד שְׂמָא קְדִישָׁא בְּכָל יוֹמָא, הוּי אֵימָא מֵאֵן דִּיחֵיב צְדָקָה לְמַסְכְּנֵי.

תָּא חַזִּי, הָא אוֹקְמוּהָ הָכִי הוּא, דְּמַסְכְּנָא אַחִיד בֵּיה בְּדִינָא, וְכָל מִיכְלֵייהוּ בְּדִינָא הוּא, אֲתֵר דְּאֶקְרִי צְדָקָה, כְּמָה דָּאֵת אֲמַר (תהלים כב) תִּפְלָה לְעַנִּי כִי יַעֲטֶפָה. תִּפְלָה, דָּא תִּפְלָה שֶׁל יָד, וְאוֹקְמִנָּא. וּמֵאֵן דִּיחֵיב לִיה צְדָקָה לְמַסְכְּנָא, הוּא עֵבִיד לְעִילָא שְׂמָא קְדִישָׁא שְׁלִים כְּדָקָא יְאוּת. בְּגִין דְּצְדָקָה דָּא אֵילְנָא דְּחֵי, וְצְדָקָה יְחֵיב לְצְדָקָה. וְכִד יְחֵיב לְצְדָקָה, כְּדִין אֲתַחַבְּרָא דָּא בְּדָא, וְשְׂמָא קְדִישָׁא אֲשְׁתַּכַּח שְׁלִים.

מֵאֵן עֵבִיד דָּא אֲתַעְרוּתָא (ד"א דְּעֵבִיד אֲתַעְרוּתָא דָּא) דְּלִתְתָּא, וְדָאִי כְּאֵלוּ עֵבִיד שְׂמָא קְדִישָׁא בְּשְׁלִימוֹ. כְּגוּוּנָא דְּאֵיהוּ עֵבִיד לְתַתָּא, הָכִי אֲתַעַר לְעִילָא. וְעַל דָּא כְּתִיב,

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש סיון]

(תהלים קו) אֲשֶׁרִי שׁוֹמְרֵי מִשְׁפָּט עוֹשֶׂה צְדָקָה בְּכָל עֵת. עוֹשֶׂה צְדָקָה, דָּא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, כְּבִיכּוּל הוּא עֶבֶיד לֵיהּ.

תָּא חֲזִי, מִסְכְּנָא הָא אֲתָמַר מֵאֵן הוּא אֲתֵרִיהּ. מֵאֵי טַעְמָא. בְּגִין דְּמִסְכְּנָא לֹא אֵית לֵיהּ מִדִּילְיָהּ כְּלוּם, אֲלֵא מַה דִּיהֲבִין לֵיהּ וְסִיְהָרָא לָא אֵית לָהּ נְהוּרָא מִדִּילְיָהּ, אֲלֵא מַה דִּיהֵיב לָהּ שְׁמֵשָׁא.

תָּא חֲזִי, אֲמַאי עֲנֵי חֲשׁוּב כְּפֻמַּת, מֵאֵי טַעְמָא. בְּגִין דִּיהוּא אֲתֵר גָּרִים לֵיהּ, דִּהָא בְּאֲתֵר דְּמוֹתָא הוּא שְׂכִיחַ, וּבְגִין כְּךָ אֲקָרִי מֵת. הַהוּא דְחֵיִים עֲלֵיהּ, הוּא יְהִיב לֵיהּ צְדָקָה, אֵילָנָא דְחֵיִי שְׂרִיא עֲלוּי. כְּמַה דְּאֵת אָמַר, (משלי י) וְצְדָקָה תְּצִיל מַמּוֹת. וּכְגוּוֹנָא דְעֶבֶיד בַּר נֶשׁ לְתַתָּא, הֲכִי נִמְי עֶבֶיד לְעֵילָא מִמֶּשׁ. זְכָאָה חוּלְקִיָּה דְזַכִּי לְמַעַבְד שְׁמָא קֳדִישָׁא לְעֵילָא, בְּגִין כְּךָ צְדָקָה סְלִיק עַל כֻּלָּא.

וְהֵנִי מְלִי, צְדָקָה לְשִׁמְהָ. דִּהָא אֲתַעַר צְדָקָה לְצְדָקָה, לְחַבְרָא לֹון כְּחֻדָּא, וְלְמַהוּי כֻּלָּא שְׁמָא קֳדִישָׁא כְּדָקָא יְאוּת. דִּהָא צְדָקָה, לָא אֲתַתְּקוּן, וְלֹא אֲשַׁתְּלִים, אֲלֵא בְּצְדָקָה. דְּכַתִּיב, (ישעיה נד) בְּצְדָקָה תְּפֹונְנִי, וְלִכְנֶסֶת יִשְׂרָאֵל אֲתָמַר, וּבְגִין כְּךָ וְעֵשִׂיתֶם אוֹתָם וְגו'. (ויקרא כ"ו) וְנִתְתִי שְׁלוֹם בְּאַרְצְךָ וּשְׂכַבְתֶּם וְאִין מַחְרִיד וְגו'. רַבִּי יוֹסִי פִתַּח, (תהלים ד) רְגֹזוּ וְאֵל תַּחַטְּאוּ וְגו'. רְגֹזוּ וְאֵל תַּחַטְּאוּ, הָאֵי קָרָא אוּקְמוּהּ, דְּבַעֲי בַר נֶשׁ לְאַרְגָּזָא יֶצֶר טוֹב עַל יֶצֶר הָרַע, וְשִׁפִּיר. אֲבַל בְּשַׁעְתָּא דְרַמֶּשׁ לִילֵיא, וּבַר נֶשׁ שְׂכִיב עַל עַרְסִיָּהּ, כְּמַה גְּרַדִּינִי נְמוּסִין מִתְעַרְיִן בְּעֵלְמָא, וְאֲזִלִּין וְשִׁאטִּין, וּבְנֵי נֶשׁא בְּעָאן לְאַתְרָגְזָא מְקַמִּיָּה קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְלִדְחַלָּא מְנִיָּה, בְּגִין דְּלֹא יִשְׁתַּכַּח נַפְשִׁיָּהּ בְּגוּיָּיָהּ, וְיִשְׁתַּזִּיב מְנִיָּיָהּ. וְיַבְעֵי לֵיהּ לְבַר נֶשׁ, דְּלֹא יִפִּיק מְנִיָּיָהּ מְלָה בְּפוּמִיָּהּ. בְּגִין דְּלֹא יִתְעַר לְהוּ לְגַבִּיָּהּ, וְלֹא יִשְׁתַּכַּחוּן בְּהַדִּיָּהּ. הַדָּא הוּא דְכַתִּיב אֲמַרוּ בְּלִבְבְּכֶם עַל מִשְׁכַּבְּכֶם וּדְמוּ סֵלָה. דְּלֹא יִפִּיק מְנִיָּיָהּ מְלָה מְפוּמִיָּהּ.

דף קי"ד ע"א

תָּא חֲזִי, בְּשַׁעְתָּא דְאֲשַׁתְּכַחוּ יִשְׂרָאֵל זְכָאִין קָמֵי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, מַה כְּתִיב, וְנִתְתִי שְׁלוֹם בְּאַרְצְךָ. הָאֵי לְעֵילָא. דְּאֵתִי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְאַתְחַבְרָא בְּכַנְסַת יִשְׂרָאֵל. כְּדִין וּשְׂכַבְתֶּם וְאִין מַחְרִיד. מֵאֵי טַעְמָא. בְּגִין וְהַשְׁבַּתִי חַיָּה רְעָה מִן הָאָרֶץ. (דף קי"ד ע"א) דָּא חַיָּה דְזִינָא בִישָׁא לְתַתָּא. וּמֵאֵי אִיְהִי. אֲגַרְת בַּת מַחְלַת, הִיא, וְכָל סִיעַתָּא דִילָהּ. הָאֵי בְּלִילֵיא. בִּימָמָא, בְּנֵי נֶשׁא דְאֵתוּ מִסְטֵרְהָא דָּא, הַדָּא הוּא דְכַתִּיב, (ויקרא כ"ו) וְחָרַב לֹא תַעֲבוּר בְּאַרְצְכֶם.

רַבִּי אָבָא אָמַר, הָא אוּקְמוּהּ דְאִפִּילוּ חָרַב שֶׁל שְׁלוֹם, כְּגוֹן פְּרַעַה נְכַה. אֲבַל וְחָרַב לֹא תַעֲבוּר, דָּא סִיעַתָּא דִילָהּ. וְהַשְׁבַּתִי חַיָּה רְעָה, דְּלֹא תִשְׁלוּט בְּאַרְעָא,

ואפילו העברה בעלמא לא תעבור עליכו, ואפילו חרב דשאר עמין, ואפילו בר נש מזינא, לא יעבור עליכו.

ודא דריש יאשיהו מלכא, ואוקמוה דהוא אתפס בחובייהו דישראל. כמה דכתיב, (איכה ד) רוח אפינו משיח יי' נלכד בשחיתותם וגו'. הכא אית לאסתכלא, דהא תנינן אי רישא דעמא הוא טב, כל עמא משתזבן בגיניה. ואי רישא דעמא לא אתכשר, כל עמא אתפסן בחוביה. והא יאשיהו רישא דכשרא הוה, ועובדוי מתכשרן. אמאי אתפס בחוביהון דישראל.

אלא על דלא הימין ביה בירמיהו, ולא כפית להו לישראל, דחשיב דכלהו זכאין פוותיה. והוה אמר ליה ירמיה, ולא הימין ביה. ובגין כך אתפס בחוביהון. ועוד דסיקרא הוה מאיך נהורא, ובעיא לאסתמא. (ויקרא כ"ו) ונתתי משפני בתוככם וגו'. ונתתי משפני, דא שכונתא. משפני: משפונא דילי. דהיא אתמשפנא בחובייהו דישראל. ונתתי משפני, משפונא דא. מתל לבר נש דהוה רחימא לאחרא, אמר ליה ודאי ברחימותא עלאה דאית לי גבך, בעינא לדיירא עמך. אמר היך אנדע דתידור גבאי, נטל כל כסופא דביתיה, ואייתי לגביה, אמר הא משפונא לגבך, דלא אתפרש מנד לעלמין.

כך קודשא בריך הוא, בעא לדיירא בהו בישראל, מה עבד, נטל כסופא דיליה, ונחית להו לישראל. אמר לון, ישראל, הא משפונא דילי גבייכו, בגין דלא אתפרש מנייכו לעלמין. ואף על גב דקודשא בריך הוא אתרחיק מינן, משפונא שביק בידן, ואנן נטרין ההוא כסופא דיליה, מאן דיבעי משפונא ייתי לדיירא גבן בגין כך ונתתי משפני בתוככם, משפונא אתן בידייכו, בגין דאדור עמכון. ואף על גב דישראל השתא בגלותא, משפונא דקודשא בריך הוא, הוא גבייהו, ולא שבקו ליה לעלמין.

ולא תגעל נפשי אתכם, לבר נש דרחים לחבריה, ובעא לדיירא עמיה, מה עבד, נטל ערסא דיליה ואייתי לביתיה. אמר דא ערסא דילי בביתך, בגין דלא ארחיק מינך, ערסך, ומאנך. כך קודשא בריך הוא אמר, ונתתי משפני בתוככם ולא תגעל נפשי אתכם, הא ערסא דילי בביתייכו, פיון דערסא דילי עמכון, תנדעון דלא אתפרש מנייכו, ובגין כך ולא תגעל נפשי אתכם. (ויקרא כו) והתהלכתי בתוככם והייתי לכם לאלהים, פיון דמשפנא דילי גבייכו, בודאי תנדעון דאנא אזיל עמכון, כמה דאת אמר (דברים כג) כי יי' אלהיך מתהלך בקרב מחניך להצילך ולתת אויביך לפניך והיה מחניך קדוש.

רבי יצחק ורבי יהודה, הוּו שְׂכִיחֵי לִילֵיא חַד בְּכַפֵּר קָרִיב לְיַמָּא דְטַבְרִיא, קָמוּ בְּפִלְגוּת לִילֵיא אָמַר רַבִּי יִצְחָק לְרַבִּי יְהוּדָה נִימָא בְּמִלֵּי דְאוּרִייתָא דְאַף עַל גַּב דְאַנָּן בְּאַתֵּר דָּא, לָא בְּעֵינָא לְאַתְפָּרְשָׁא מֵאִילְנָא דְחַיִּי.

פָּתַח רַבִּי יְהוּדָה וְאָמַר, (שמות לג) וּמִשָּׁה יָקַח אֶת הָאֵהָל וְנָטָה לוֹ מַחוּץ לַמַּחֲנֶה וְגו'. וּמִשָּׁה יָקַח אֶת הָאֵהָל, אָמַאי. אֵלָא אָמַר מִשָּׁה, הוּאֵיל וְיִשְׂרָאֵל קָא מְשַׁקְרִי בֵּיהּ בְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְאַחֲלִיפוּ יָקָרָא דִילֵיהּ, הָא מְשֻׁכּוֹנָא דִילֵיהּ יְהָא בִּידָא דְמַהֲיֻמָּנָא, עַד דְנַחְמֵי בְּמָאן יִשְׁתַּאֲר.

דף קי"ד ע"ב

אָמַר לֵיהּ לִיהוֹשֻׁעַ, אַנְתָּ תְּהָא מְהֵימָנָא בֵּין קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וּבֵין יִשְׂרָאֵל, וְיִשְׁתַּאֲר מְשֻׁכּוֹנָא בִּידְךָ בְּהֵימְנוּתָא, וְנַחְמֵי (דף קי"ד ע"ב) בְּמָאן יִשְׁתַּאֲר. מַה פְּתִיב, וְשָׁב אֶל הַמַּחֲנֶה וּמִשְׁרָתוֹ יְהוֹשֻׁעַ בֶּן נוּן נָעַר לֹא יָמִישׁ מִתּוֹךְ הָאֵהָל. מַאי טַעְמָא לִיהוֹשֻׁעַ בְּגִין דְּאִיהוּ פְּסִיחָרָא לְגַבֵּי שְׁמָשָׁא, וְאִיהוּ אֲתַחְזִי לְנִטְרָא מְשֻׁכּוֹנָא. וְעַל דָּא, לֹא יָמִישׁ מִתּוֹךְ הָאֵהָל.

אָמַר לֵיהּ קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְמִשָּׁה, מִשָּׁה, לָא אֲתַחְזִי חֲכִי, דְהָא מְשֻׁכּוֹנָא דִילֵי יְהֻבִית בִּידֵיהּ, אָף עַל גַּב דְּאֵינּוֹן חָאבוּ לְגַבֵּאי, מְשֻׁכּוֹנָא יְהָא לְגַבֵּיהּ, דְלֹא יִתְפָּרְשׁוֹן מִנֵּיהּ. (ס"א דלא אתפרש מנייהו) תְּבַעֵי דְאַתְפָּרְשׁ מִנֵּיהּ דִּישְׂרָאֵל, וְלֹא אִיתּוּב לְגַבֵּיהּ לְעַלְמִין, אֵלָא אֲתִיב מְשֻׁכּוֹנָא דִילֵי לְגַבֵּיהּ, וּבְגִינֵיהּ לָא אֲשַׁבּוּק לְהוֹן בְּכָל אַתֵּר.

אָף עַל גַּב דִּישְׂרָאֵל חָבוּ לְגַבֵּיהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, הָאֵי מְשֻׁכּוֹנָא דִילֵיהּ לָא שְׁבָקוּ, וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לָא נָטִיל לֵיהּ מִבִּינֵיהּ. וְעַל דָּא, בְּכָל אַתֵּר דְגָלֵי יִשְׂרָאֵל, שְׂכִינָה עִמָּהוֹן. וְעַל דָּא פְּתִיב, וְנַתַּתִּי מְשֻׁכְנֵי בְּתוֹכְכֶם. וְהָא אוּקְמוּהָ.

פָּתַח רַבִּי יִצְחָק וְאָמַר (שיר השירים ב) דוֹמָה דוּדֵי לְצַבִּי אוּ לְעוֹפֵר הָאֵילִים הִנֵּה זֶה וְגו'. זָכַיִן אֵינּוֹן יִשְׂרָאֵל, דְּזָכוּ דְמְשֻׁכּוֹנָא דָּא לְמַהוּי גַּבֵּיהּ, מִן מַלְכָּא עֲלָאָה. דְאַף עַל גַּב דְּאֵינּוֹן בְּגִלוּתָא, קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲתִי בְּכָל רִישׁ יְרַחֵי וְשַׁבְתֵּי וּזְמַנֵּי, לְאַשְׁגָּחָא עֲלֵיהּ, וְלֹאֲסַתְּפֵלָא בְּהוּא מְשֻׁכּוֹנָא דְאִית לֵיהּ גַּבֵּיהּ, דְּאִיהוּ כְּסוּפָּא דִילֵיהּ.

לְמַלְכָּא דְסַרְחָא מְטְרוֹנִיתָא, אֲפָקָה מְהִיכְלֵיהּ. מַה עֲבַדְתָּ. נְטִלְתָּ בְּרָהּ דִילֵיהּ כְּסוּפָּא דְמַלְכָּא, רַחֲמֵי דִילֵיהּ. וּבְגִין דְדַעְתָּא דְמַלְכָּא עֲלָהּ, שְׁבָקִיהּ בִּידְהָא. בְּשַׁעְתָּא דְסָלִיק רַעוּתָא דְמַלְכָּא, עַל מְטְרוֹנִיתָא, וְעַל בְּרָהּ, הָוּה סָלִיק אַגְרִין, וְנַחֲתֵי דְרָגִין, וְסָלִיק כּוֹתְלִין, לְאַסְתְּפֵלָא וְלֹאֲשַׁגְחָא בֵּין נוֹקְבֵי כּוֹתְלָא עֲלֵיהּ, כִּיּוֹן דְחַמֵּי לוֹן, שְׂאֵרֵי בְּכִי מֵאַחֲוֵרֵי קוּסְטֵי כּוֹתְלָא, וְלִבְתֵּר אֲזִיל לֵיהּ.

כִּף יִשְׂרָאֵל, אֶף עַל גֵּב דְּאֵינוֹן נִפְקוּ מִהִיכְלִיָּה דְּמִלְכָּא, הֵהוּא מִשְׁכּוֹנָא לָא
שָׁבְקוּ, וּבְגִין דְּרַעוּתָא דְּמִלְכָּא עֲלֵיהּ, שְׁבָקִיָּה עִמָּהוֹן. בְּשַׁעְתָּא דְּסִלִּיק רַעוּתָא
דְּמִלְכָּא קְדִישָׁא, עַל מִטְרוֹנִיתָא וְעַל יִשְׂרָאֵל. סִלִּיק אֲגְרִין (מִקֶּפֶץ עַל הַגְּבֻעוֹת), נְחִית
דְּרַגִּין, וְסִלִּיק כּוֹתְלִין, לְאַסְתְּכָלָא וּלְאַשְׁגָּחָא בֵּין קוּסְטִי כּוֹתְלָא עֲלֵיהּ. בֵּין דְּחָמִי
לוֹן, שְׂאֵרֵי וּבְכִי, הֵדָא הוּא דְּכָתִיב דּוּמָה דּוּדֵי לְצַבִּי אוּ לְעוֹפֵר הָאֵילִים לְדִלְגָּא
מִכּוֹתְלָא לְאַיְגְרָא, וּמֵאַיְגְרָא לְכּוֹתְלָא.

סדר הלימוד ליום כח סיון [יום 264 בשנה]

הנה זה עומד אחר פתלנו, בבתי כנסיות ובבתי מדרשות משגיח מן החלונות, (דודאי בי כנישתא בעייתא חלונות). מציץ מן החרכים, לאסתכלא ולאשגחא עליהו. ובגין כך, ישראל בעו למחדי בההוא יומא, דאינהו ידעי דא, ואמרי. (תהלים קיח) זה היום עשה יי' נגילה ונשמחה בו. (ויקרא כו) ואם בחקתי תמאסו וגו'. רבי יוסי פתח, (משלי א) מוסר יי' בני אל תמאס ואל תקוץ בתוכחתו. כמה חביבין ישראל קמי קודשא בריך הוא, דקודשא בריך הוא בעי לאוכחא להו, ולדברא להו בארץ מישר, כאבא דרחים לבריה, ומגו רחמו דיליה לגביה, שרביטא בידיה תדיר, לדברא ליה בארץ מישר, דלא יסטי לימינא ולשמאלא. הדא הוא דכתיב, (משלי ג) פי את אשר יאהב יי' יוכיח וכאב את בן ירצה. ומאן דלא רחים ליה קודשא בריך הוא, וסאני ליה, סליק מניה תוכחה, סליק מניה שרביטא.

פתיב. (מלאכי א) אהבתי אתכם אמר יי' וגו', מגו רחמותא דיליה, שרביטא בידיה תדיר, לדברא ליה. ואת עשו שנאתי, בגין כך סליקת מניה שרביטא, סליקת מניה תוכחתא, בגין דלא אתן ליה בי חולקא, רחיקא דנפשאי הוא. אבל אתון, אהבתי אתכם ודאי. ובגין כך, מוסר יי' בני אל תמאס ואל תקוץ בתוכחתו. מאי ואל תקוץ. לא תקוצון ביה, כמאן דערק מגו גובין, דאינון מילין כגובין לגביה בגרמיה.

דף קט"ו ע"א

תא חזי, בשעתא דאתער צדק בדינוי. כמה סטרי טהירין, מתערין מימינא ומשמאלא, כמה שרביטין נפקין, מנהון שרביטי אשא, שרביטי גומרין, שרביטי שלהובא, פלהו נפקין ומתערין בעלמא, ולקאן לבני נשא. תחותיהו ממנן אחרניו, מארי טפסין, ממנן דארבעין חסר חד. שאטין ונחתין, לקאן וסלקין, ונטלין רשותא, עיילין (דף קט"ו ע"א) בנוקבא דתהומא רבא, מצבעין טפסין, ונורא דדליק אתחבר בהו, נפקי גומרין ושאטין ונחתין, ואשתכחו לקבליהון דבני נשא. והיינו דכתיב, ויספתי ליסרה אתכם אתן למאריהון דדינא, תוספת על דינא דלהון.

כמה דאת אמר, (בראשית ח) לא אוסיף לקלל עוד את האדמה בעבור האדם. מאי לא אוסיף. לא אתן תוספת למארי דינא לשיצאה עלמא, אלא תוספת פגוונא דיכיל עלמא למסבל. ועל דא ויספתי, אתן תוספת ודאי.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש סיון]

תוֹסַפֶּת אֲמַאי. בְּגִין לִיִּסְרָה אֶתְכֶם שֶׁבַע עַל חֲטָאתֵיכֶם. שֶׁבַע, וְהָא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אִי גְבִי הַהוּא דִּילֵיהּ לָא יְכִיל עֲלֵמָא לְמַסְבֵּל אֲפִילוּ רִגְעָא חֲדָא, הֲדָא הוּא דְכָתִיב, (תהלים קל) אִם עֲוֹנוֹת תִּשְׁמֹר יְהוָה מִי יַעֲמוּד, וְאֵת אֲמַרְתָּ שֶׁבַע עַל חֲטָאתֵיכֶם.

אֲלֵא מַה תִּלְמוּד לּוֹמַר שֶׁבַע. אֲלֵא הָא שֶׁבַע לְקַבְּלֵיכוֹ. וּמַאי אִיהִי. דָּא שְׁמִיטָה, דְּאִיהִי שֶׁבַע, דְּאֶקְרִי שֶׁבַע, כְּמַה דָּאֵת אָמַר, (דברים טו) מִקֵּץ שֶׁבַע שָׁנִים תַּעֲשֶׂה שְׁמִיטָה. וְעַל דָּא שֶׁבַע עַל חֲטָאתֵיכֶם, וְאֶקְרִי שֶׁבַע, וְאֶקְרִי בֵּת שֶׁבַע. מַה בֵּין הָאִי לְהָאִי. אֲלֵא שֶׁבַע בְּלַחֲוֹדָהָא, לְמַעַבְדַּ שְׁמִטָה, וְלְמַעַבְדַּ דִּינִין, לְאַפְקָא חִירוֹ דְּכֻלָּא בְּה. בֵּת שֶׁבַע אֶקְרִי, דְּאֵתְחַבֵּר בְּאַחְרָא כְּחֲדָא, לְאַנְהָרָא, לְמַשְׁלֵט בְּמַלְכוּתָא, לְאוֹדְעָא מְלָכוּתָא בְּאַרְעָא וּבְכֻלָּא, בֵּת שֶׁבַע אֶקְרִי. כְּתִיב, (בראשית כו) עַל כֵּן שָׁם הָעִיר בְּאֵר שֶׁבַע עַד הַיּוֹם הַזֶּה. בְּאֵר שֶׁבַע, בְּאַרְהָ דִּיצְחָק הוּא, וְכֻלָּא חַד מְלָה הוּא.

רַבִּי אַבָּא אָמַר, (ויקרא כ"ז) וְיִסְרַתִּי אֶתְכֶם אִף אֲנִי שֶׁבַע עַל חֲטָאתֵיכֶם. וְיִסְרַתִּי אֶתְכֶם, עַל יְדָא דְּמִמְנָן אַחֲרֵינוּן, כְּמַה דְּאוּקְמוּהָ. אִף אֲנִי, הָא אֲנָא אֲתַעֵר לְקַבְּלֵיכוֹ. הָא שֶׁבַע, לְאַתְעֵרָא עֲלֵיכוֹ.

תָּא חֲזִי, רַחֲמֵי מוֹתָא עֲלָאָה דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בִּישְׂרָאֵל, לְמַלְכָּא דְּהוּוּ לֵיהּ בְּרַי יְחִידָאִי, וְהוּוּ חֲטִי קָמִי מַלְכָּא, יוֹמָא חַד סָרַח קָמִי מַלְכָּא, אָמַר מַלְכָּא, כָּל הֲנִי יוֹמִין אֲלֵקִינָא לָךְ, וְלָא קַבְּלֵת. מִכָּאֵן וְאֵילָךְ חֲמִי מַאי אַעֲבִיד לָךְ, אִי אֲתַרִּיךְ לָךְ מִן אַרְעָא, וְאַפִּיק לָךְ מִמְּלָכוּתָא, דִּילְמָא יְקוּמוּן עֲלֵךְ דּוּבִי חֲקֵלָא, אוּ זַאבִּי חֲקֵלָא, אוּ לְסַטִּין, וְיַעֲבְרוּן לָךְ מַעֲלָמָא. מַה אַעֲבִיד. אֲלֵא אֲנָא וְאַנְתָּ גִיפּוּק מַאַרְעָא.

כִּךְ אִף אֲנִי, אֲנָא וְאַנְתָּ גִיפּוּק מַאַרְעָא (אִף אֲנָא וְאַנְתָּ גַחךְ בְּגִלוּתָא וְגִיפּוּק כְּחֲדָא). כִּכְךָ אָמַר קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, יִשְׂרָאֵל מַה אַעֲבִיד לָכוֹ, הָא אֲלֵקִינָא לָכוֹ, וְלָא אֲרַפִּיתוּ אוּדְנִיכוֹ, הָא אֵייתִינָא עֲלֵיכוֹ מְאִרִי תְרִיסִין, מְאִרִי טַפְסִין, לְאַלְקָאָה לָכוֹ, וְלָא שְׁמַעְתוּן. אִי אֲפִיק לָכוֹ מַאַרְעָא לְחֻדְכוֹן, דְּחִילָנָא עֲלֵיכוֹ מִכְּמַה דּוּבִין, מִכְּמַה זַאבִּין, דִּיקוּמוּן עֲלֵיכוֹ, וְיַעֲבְרוּן לָכוֹ מַעֲלָמָא. אֲבַל מַה אַעֲבִיד לָכוֹ, אֲלֵא אֲנָא וְאַתּוֹן גִּיפּוּק מַאַרְעָא, וְגַחךְ בְּגִלוּתָא.

הֲדָא הוּא דְּכָתִיב וְיִסְרַתִּי אֶתְכֶם לְמַהךְ בְּגִלוּתָא. וְאִי תִימְרוּן דְּאֲשְׁבוּק לָכוֹ, אִף אֲנִי עִמְכוֹן. שֶׁבַע עַל חֲטָאתֵיכֶם, דָּא שֶׁבַע דִּיתְתַּרְךְ עִמְכוֹן, וְאַמַּאי. עַל חֲטָאתֵיכֶם. הֲדָא הוּא דְּכָתִיב, (ישעיה ג) וּבִפְשָׁעֵיכֶם שְׁלַחַה אֲמַכֶּם. אָמַר קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, אֲתוֹן גְּרַמְתוּן, דְּאֲנָא וְאַתּוֹן לָא גִידוּר (ס"א בארעא) בְּעֲלָמָא (ג"א נטרוד ס"א מארעא) מַעֲלָמָא. הָא מִטְרוּנִיתָא גַפְקַת מַהֲיַכְלָה עִמְכוֹן, הָא אֲתַחֲרַב כְּלָא, הֵיכְלָא דִּילִי וְדִלְכוֹן אֲתַחֲרַב.

דְּהָא לְמַלְכָּא לָא אֶתְחַזֵּי הִיכְלָא, אֲלֵא כַּד אִיהוּ עָיִל עִם מְטְרוֹנִיתָא. וְחֲדוּה דְּמַלְכָּא לָא אֶשְׁתַּכַּח.

אֲלֵא בְּשַׁעֲתָא דְּעָאל בְּהִיכְלָא דְּמְטְרוֹנִיתָא, וְאֶשְׁתַּכַּח בְּרַהָּא עִמָּה בְּהִיכְלָא, חֲדָאן כְּלָהוּ כְּחֲדָא. הַשְׁתָּא דְּלָא אֶשְׁתַּכַּחוּ בְּרָא וּמְטְרוֹנִיתָא, הָא הִיכְלָא חֲרִיבָא מְכֻלָּא. אֲלֵא אֲנָא מַה אֶעֱבִיד. אִף אֲנָא עִמְכוּן. וְהַשְׁתָּא אִף עַל גַּב דְּיִשְׂרָאֵל אִינְהוּ בְּגָלוּתָא, קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֶשְׁתַּכַּח עִמְהוּן, וְלָא שְׂבִיק לֹון, דְּכַד יִפְקוּן, יִשְׂרָאֵל מִן גָּלוּתָא, קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, יְתוּב עִמְהוּן. דְּכְתִיב, (דברים ל) וְשָׁב יִי אֶלְהִיךָ, וְשָׁב יִי אֶלְהִיךָ וְדָאִי. וְהָא אֶתְמַר.

רַבִּי חֲזִיא וְרַבִּי יוֹסִי הוּוּ אֲזֻלִּי בְּאַרְחָא, אֶעֱרַעוּ בְּהֵיחֵא מְעַרְתָּא בְּחֻקְלָא. אָמַר רַבִּי חֲזִיא לְרַבִּי יוֹסִי, הָאִי דְּכְתִיב, (דברים כח) אֵלֶּה דְּבַרֵּי הַבְּרִית וְגוֹ', מְלַבֵּד הַבְּרִית. מֵאִי דְּבַרֵּי הַבְּרִית. דְּבַרֵּי גְבוּרָה (ס"א האלה) מִבְּעֵי לִיה. אָמַר לִיה הָא אוֹקְמוּהָ, הֲלָלוּ מִפִּי הַגְּבוּרָה, וְהֲלָלוּ מִפִּי עֲצָמוּ שֶׁל מִשָּׁה, וְהָא אֶתְמַר.

דף קט"ו ע"ב

תָּא חֲזִי, אֵלִין וְאֵלִין דְּבַרֵּי הַבְּרִית הוּוּ, (דף קט"ו ע"ב) דָּאִף עַל גַּב דְּמִפִּי הַגְּבוּרָה הוּוּ מְלִין. מְלִי בְּרִית הוּוּ, דְּהָא טַב וּבִישׁ בִּיהַ תְּלִיין. טַב דָּאִתִּי מְצַדִּיק. בִּישׁ דָּאִתִּי מִן דִּינָא. דִּינָא, מְאַתֵּר דְּדִינָא, וְהִינּוּ צַדִּיק. וְצַדִּיק וְצַדִּיק בְּרִית אִינּוּן, בְּרִית אֲקָרוּן. וְעַל דָּא, מְלִין אֵלִין, מְלִי בְּרִית אִינּוּן. וְקָשִׁיר בְּרִית כְּחֲדָא. וּבְגִינִי כְּזִכּוּר וְשִׁמּוּר, קָשִׁיר כְּחֲדָא. זְכוּר בְּיוֹם, שְׁמוּר בְּלִילָה. הָא בְּרִית כְּחֲדָא, וּבְגִין כְּזִכּוּר בְּרִית וְדָאִי, דְּבַרֵּי הַבְּרִית נִינְהוּ. וּבְכָל אֶתֵר בְּרִית בְּאַתֵּר דָּא אִיהוּ.

אָמַר רַבִּי חֲזִיא, וְדָאִי חָכִי הוּא, וּבְגִין כְּזִכּוּר וְשִׁמּוּר, אֲקָרִי בְּרִית. דְּכְתִיב, (שמות לא) וְשִׁמְרוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת הַשְּׁבֻט לַעֲשׂוֹת אֶת הַשְּׁבֻט לְדֹרֹתֵם בְּרִית עוֹלָם. וְכֻלָּא מְלָה חַד, וְאַתֵּר דָּא, אֲקָרִי בְּרִית בְּכָל אֶתֵר.

תָּא חֲזִי, כְּתִיב וּנְתַתִּי שְׁלוֹם בְּאַרְצֵךְ, הוּא יְסוּד, דָּאִיהוּ שְׁלָמָא דְּאַרְעָא, שְׁלָמָא דְּבֵיתָא, שְׁלָמָא דְּעַלְמָא. וְיִסְרְתִי אֶתְכֶם אִף אֲנִי שֶׁבַע. מֵאִי ז'. דָּא צַדִּיק. הָא וְדָאִי בְּרִית, וּבְגִין כְּזִכּוּר בְּרִית נִינְהוּ.

אָמַר רַבִּי יוֹסִי כְּתִיב. (ויקרא כ"ז) וְאִף גַּם זֹאת בְּהִיּוֹתֵם בְּאַרְצֵךְ אוֹיְבֵיהֶם וְגוֹ'. וְאִף גַּם זֹאת, וְאִף, כְּמָה דָּאִתְּ אָמַר, אִף אֲנִי. גַּם, לְרַבּוֹת כְּנִסְתַּי יִשְׂרָאֵל, דָּאֲקָרִי זֹאת, דְּלָא שְׂבִקְתָּ לֹון לְעַלְמִין. בְּהִיּוֹתֵם בְּאַרְצֵךְ אוֹיְבֵיהֶם, בְּהִיּוֹתֵם כְּלָא כְּחֲדָא. לָא מְאַסְתִּים וְלָא גְעַלְתִּים בְּגִין דְּלָא אֶתְחַבֵּר בְּהוּ. לְהַפֵּר בְּרִיתִי אִתְּם, דָּאִי לָא אֶפְרוּק לְהוּ, הָא בְּרִיתִי פְּלִיג, וּבְגִין כְּזִכּוּר בְּרִיתִי אִתְּם.

אמר רבי חייא, אַנָּא שְׁמַעְנָא מְלָה חֲדָתָא, דְּאָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר לֹא מְאַסְתִּים וְלֹא גְעַלְתִּים לְכַלְתֶּם, לֹא הִפִּיתִים וְלֹא הִרְגַתִּים לְכַלּוֹתֶם מִבְּעֵי לִיָּהּ. אֲלֵא לֹא מְאַסְתִּים וְלֹא גְעַלְתִּים, מֵאֵן דְּסֵאנִי לְאַחֲרָא מָאִיס הוּא לְקַבְּלִיהּ, וְגַעְלָא הוּא בְּגִיעוּלָא קָמִיהּ. אָבֵל הֵכָא, לֹא מְאַסְתִּים וְלֹא גְעַלְתִּים. מָאִי טַעְמָא. בְּגִין דְּחַבִּיבוּתָא דְּנַפְשָׁאֵי בִּינִיָּהּ. וּבְגִינָה פְּלִהוּ חַבִּיבִין גַּבְאִי, הֵדָא הוּא דְּכַתִּיב לְכַלְתֶּם. לְכַלְתֶּם פְּתִיב, חֶסֶד וִי״ו, בְּגִינָה לֹא מְאַסְתִּים וְלֹא גְעַלְתִּים, בְּגִין דְּאִיְהִי רַחֲמִיתָא דְּנַפְשָׁאֵי, רַחֲמוּתָא דִּילֵי גְבַהָא.

לְבַר נֶשׁ דְּרַחֲמִים אֲתָתָא, וְהוּוֹת דְּיִירָא בְּשׁוּקָא דְּבוּרְסְקִי, אִי לֹא הוּוֹת הִיא תַּמָּן, לֹא עֵייל בַּהּ לְעַלְמִין. פִּיּוֹן דְּהִיא תַּמָּן, דְּמִי בְּעֵינױ כְּשׁוּקָא דְּרוּכְלִי, דְּכָל רִיחִין דְּעַלְמִין טְבִין אֲשַׁתְּכַחוּ תַּמָּן.

אוּף הֵכָא, וְאִף גַּם זֹאת בְּהִיוֹתֶם בְּאַרְץ אוֹיְבֵיהֶם, דְּאִיְהוּ שׁוּקָא דְּבוּרְסְקִי, לֹא מְאַסְתִּים וְלֹא גְעַלְתִּים. וְאִמְאִי. לְכַלְתֶּם. בְּגִין פְּלִתֶם, דְּאַנָּא רַחֲמִינָא לָהּ, דְּאִיְהִי רַחֲמִיתָא דְּנַפְשָׁאֵי, דְּשָׂרִיא תַּמָּן, וְדְמִי עָלֵי כְּכָל רִיחִין טְבָאן דְּעַלְמָא, בְּגִין תְּהִיא כְּלָה דְּבַגְוִיָּהּ. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, אֵלּוּ לֹא אֲתִינָא הֵכָא, אֲלֵא לְמִשְׁמַע מְלָה דָּא דִּי.

פְּתַח וְאָמַר, (מִלְאכֵי א) בֶּן יֶכֶד אָב וְעַבְד אֲדֹנָיו. בֶּן יֶכֶד אָב, כְּמָה דָּאת אָמַר (שְׁמוֹת ב) כְּבֵד אֶת אָבִיךָ וְאֶת אִמְךָ, וְאוֹקְמוּהָ, בְּמִיכְלָא וּמִשְׁתִּיָּא וּבְכָלֵא. הָאִי בְּחִיּוּי דְּאֲתַחְזִיב בֵּיתָא. בְּתַר דְּמִית, אִי תִימָא הָא פְּטוּר מִנִּיהּ הוּא, לָאוּ הֵכִי. דְּאִף עַל גַּב דְּמִית, אֲתַחְזִיב בִּיקְרִיָּה יְתִיר, דְּכַתִּיב כְּבֵד אֶת אָבִיךָ. דְּאִי תְּהוּא בְּרָא אֲזִיל בְּאַרְחַ תְּקַלָּא, וְדָאִי מְבַנָּה לְאַבּוּי הוּא, וְדָאִי עַבִּיד לִיָּהּ קְלָנָא.

וְאִי תְּהוּא בְּרָא אֲזִיל בְּאַרְחַ מִיִּשְׂרָאֵל, וְתַקִּין עוֹבְדוּי, וְדָאִי דָּא אוֹקִיר לְאַבּוּי, אוֹקִיר לִיָּהּ בְּהָאִי עַלְמָא גַּבִּי בְּנֵי נְשָׂא, אוֹקִיר לִיָּהּ בְּהוּא עַלְמָא, גַּבִּי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא חַיִּים עָלֵיהּ, וְאוֹתִיב לִיָּהּ בְּכוּרְסִיָּא דִּיקְרִיָּה. וְדָאִי בֶּן יֶכֶד אָב.

כְּגוֹן רַבִּי אֶלְעָזָר, דְּאִיְהוּ אוֹקִיר לִיָּהּ לְאַבּוּי בְּהָאִי עַלְמָא, וּבְהוּא עַלְמָא הַשְׁתָּא אֲסַגִּי שְׁבַחָא דְּרַבִּי שְׁמַעוֹן בְּתַרִּין עַלְמִין, בְּהָאִי עַלְמָא, וּבְהוּא עַלְמָא יְתִיר מְחִיּוּי. דְּזָכָה לְבַנִּין קְדִישִׁין, וְלַגְזַעִין קְדִישִׁין. זָכָאִין אִינּוֹן צְדִיקִיָּא, דְּזָכָאִין לְבַנִּין קְדִישִׁין, לַגְזַעִין קְדִישִׁין. עָלִיָּהּ אֲתַקְרִי, (ישעיה סא) כָּל רְאִיָּהֶם יִכְפִּרוּם כִּי הֵם זָרַע בְּרַךְ יְיָ אָמֵן.

בְּרִיךְ יְיָ לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן. יְמִלוּךְ יְיָ לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן.

הזוהר הקדוש – ספר במדבר

פרשת במדבר

דף קי"ז ע"א

(דף קי"ז ע"א) (במדבר א) וַיְדַבֵּר יי אל מֹשֶׁה בְּמִדְבַר סִינִי בְּאֶהָל מוֹעֵד וְגו', רַבִּי אֲבָא פָתַח, (בראשית א) וַיְבָרָא אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם בְּצַלְמוֹ וְגו', הַאִי קָרָא אֶתְמַר. תָּא חוּזי, בְּשַׁעֲתָא דְבָרָא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְאָדָם עֶבֶד לִיה בְּדִיוקְנָא דְעֵלְאִי וְתַתְּאִי, וְהוּהוּ כְּלִיל מְכָלָא, וְהוּהוּ נְהוּרִיָּה נְהִיר, מְסִיפִי עֲלֵמָא עַד סִיפִי עֲלֵמָא. וְהוּוּ דְחַלִּין קַמִּיהּ כְּלָא.

וְאָף עַל גַּב דְּהָא אוֹקְמוּהּ, אִית לְאֶסְתְּפֵלָא בֵּיה בְּהַאי קָרָא, וַיְבָרָא אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם בְּצַלְמוֹ בְּצִלְמֵ אֱלֹהִים בָּרָא אוֹתוֹ, כִּיּוֹן דְּאָמַר בְּצַלְמוֹ, מֵאִי בְּצִלְמֵ אֱלֹהִים בָּרָא אוֹתוֹ. אֶלָּא וְדַאי תְּרִין דְּרַגְיִן דְּכְלִילִין דְּכַר וְנוֹקְבָא, חַד לְדְכַר, וְחַד לְנוֹקְבָא.

וּבְגִין כַּךְ דּוּ פְּרָצוּפִין הוּוּ וְדַאי, וְסִיפָא דְקָרָא אוֹכַח, דְּכַתִּיב זְכַר וְנִקְבָּה בָּרָא אוֹתָם. וְכְלִיל הוּוּ מְכָל סְטָרִין (ב"א מתרין סטרין) וְאָף עַל גַּב דְּנוֹקְבָא אַחֲדַת בְּסְטָרוֹי. הָא הִיא נְמִי כְּלִילָא מִתְרִין סְטָרִין, לְמַהוּי שְׁלִים בְּכָלָא.

וְהוּוּ מְסַתְּפֵל בְּחַכְמָתָא, לְעֵילָא וְתַתְּא. כִּיּוֹן דְּפִרְחָא, אֶתְמַעְטוּ פְּרָצוּפִין, וְחַכְמָתָא אֶסְתְּלַקַּת מִנְיָה, וְלֹא הוּוּ מְסַתְּכַל אֶלָּא בְּמִלֵּי דְגוּפִיָּה. לְבַתַּר אוֹלִיד בְּנִין מְעֵלְאִי וְתַתְּאִי, וְלֹא אֶתִּישְׁבוּ דָא וְדָא בְּעֲלֵמָא, עַד דְּאוֹלִיד בַּר, וּמִנְיָה אֶשְׁתְּלִים (ס"א אשתיל) עֲלֵמָא, דְּאֶקְרִי שְׁת, וְהָא אוֹקְמוּהּ.

וְעַם כָּל דָּא, עֲלֵמָא תַתְּאָה לָא אֶשְׁתְּלִים, וְלֹא הוּוּ שְׁלִים, וְלֹא אֶשְׁתְּכַח בְּקִיּוּמִיָּה, עַד דְּאֶתָּא אַבְרָהָם, וְאֶתְקִיִּים עֲלֵמָא. אֲבַל לָא אֶשְׁתְּלִים, עַד דְּאַבְרָהָם אֶשְׁתְּכַח בֵּיה בְּעֲלֵמָא וְאַחִיד בֵּיה בִּימִינָא, כְּמָאן דְּאַחִיד בִּימִינָה, לְמָאן דְּנִפִּיל. אֶתָּא יֶצְחָק, וְאַחִיד בִּידֵיה דְּעֲלֵמָא בְּשִׁמְאַלָא, וְאֶתְקִיִּים יִתִּיר. כִּיּוֹן דְּאֶתָּא יֶעֱקֹב, אַחִיד בְּאַמְצַעִיתָא בְּגוּפָא, וְאֶתְכְּלִיל בְּתִרִין סְטָרִין, אֶתְקִיִּים עֲלֵמָא וְלֹא הוּוּ מִתְמוּטָט.

וְעַם כָּל דָּא לָא אֶשְׁתִּיל (ס"א אשתלים) בְּשָׁרְשׁוּי, עַד דְּאוֹלִיד תְּרִיסַר שְׁבַטִין, וְשְׁבַעִין נְפִשָׁאן, וְאֶשְׁתִּיל (ס"א ואשתלים) עֲלֵמָא. וְעַם כָּל דָּא לָא אֶשְׁתְּלִים, עַד דְּקַבִּילוּ יִשְׂרָאֵל אוֹרִייתָא בְּטוֹרָא דְּסִינִי, וְאֶתְקַם מְשַׁכְּנָא. כְּדִין אֶתְקִימוּ עֲלֵמִין וְאֶשְׁתְּלִימוּ, וְאֶתְבְּסְמוּ עֲלֵאִין וְתַתְּאִין.

דף קי"ז ע"ב

פִּיּוֹן דְּאוֹרֵייתָא וּמִשְׁכַּנָּא אֲתוּקְמוּ, בְּעָא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְמַפְקֵד (דף קי"ז ע"ב)
חֵילוּי דְּאוֹרֵייתָא, כַּמָּה חֵיילִין אֵינּוֹן דְּאוֹרֵייתָא, כַּמָּה חֵיילִין אֵינּוֹן דְּמִשְׁכַּנָּא. תָּא
חֲזִי, כָּל מְלָה דְּבַעֵי לְאַתֵּי־שְׂבָא בְּדוּכְתִּיהָ, לֹא מִתֵּי־שְׂבָא עַד דְּאֲדַכֵּר בְּפוּמָא,
וְאַתְּמִנִי עָלָהּ. אוּף הֵכָא, בְּעָא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְמַפְקֵד חֵיילִין דְּאוֹרֵייתָא,
וְחֵיילִין דְּמִשְׁכַּנָּא, וְכִלְהוּ הוּוּ כַּחַד וְלֹא מִתְּפַרְשֵׁי דָא מִן דָּא, כִּלְא כְּגוּוֹנָא דְּלַעִילָא,
דְּהָא אוֹרֵייתָא וּמִשְׁכַּנָּא לֹא מִתְּפַרְשֵׁי דָא מִן דָּא, וְאַזְלִין כַּחַדָּא.

וּבְגִין כֵּךְ, חֵיילִיהוֹן עָאלִין בְּחוּשְׁכַּנָּא לְאַשְׁתְּמוּדְעָא גְבִייהוּ, בַּר אֵינּוֹן אַחֲרַנִּין
דְּלִית לוֹן חוּשְׁכַּנָּא. וּבְגִין כֵּךְ כְּתִיב, וַיְדַבֵּר יי אֶל מֹשֶׁה בְּמִדְבַר סִינַי בְּאַהֲל מוֹעֵד.
אִי בְּאַהֲל מוֹעֵד, אֲמַאי בְּמִדְבַר סִינַי. אֲלֵא חַד לְאוֹרֵייתָא וְחַד לְמִשְׁכַּנָּא. וְהָאִי
וְהָאִי, בְּאַחַד לְחֹדֶשׁ הַשְּׁנַי בְּשָׁנָה הַשְּׁנַיִת, וְכִלְא חַד, וְהָאִי אֲקָרִי (מַלְכִים א ו) חֹדֶשׁ זִיו
רְמִזוּ לְהֵוּא יִרְחָא וְשֵׁתָא דְּנִהִיר לְסִיְהָרָא, דְּהָא כְּדִין עֲלָמִין כְּלָהוּ אֲשִׁתְּכַחוּ
בְּשְׁלִימוֹ. לְצַאתֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם, לְאַשְׁתְּמוּדְעָא דְּהָא כַּד נִפְקוּ יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם,
בְּחֹדֶשׁ הָרֵאשׁוֹן הוּוּ.

סדר הלימוד ליום כט סיון [יום 265 בשנה]

רבי יצחק פתח, (תהלים קטו) "זכרנו יברך את בית וגו'. "זכרנו יברך, אלן גוברין. דהו עאלין בחושבנא במדברא, וקודשא בריך הוא מברך לון, ואוסיף עלייהו בכל זמנא.

תא חזי, האי מאן דאמר שבחא דחבריה, דבנוי, או דממוניה, בעי לברכא ליה, ולאודאה עליה ברכאן. מנלן. ממשח. דכתיב, (דברים א) והנכם היום ככבי השמים לרוב, לבתר מה פתיב, "אלהי אבותיכם יוסף עליכם ככם אלף פעמים וגו'. תרין ברכאן הוו, חד "אלהי אבותיכם וגו'. הא חד. לבתר ויברך אתכם כאשר דבר לכם. לאודאה עלייהו, ברכאן על ברכאן.

ואי איהו מני שבחא דחבריה, ולא אודי עליה ברכאן. הוא נתפס בקדמיתא מלעילא. ואי איהו מברך ליה, הוא מתברך מלעילא. וברכתא בעי לברכא לה בעינא טבא, ולא בעינא בישא. ובכלא בעי קודשא בריך הוא רחימותא דלבא. ומה מאן דמברך לחבריה, בעי קודשא בריך הוא דיברך ליה בעינא טבא, בלבא טבא. מאן דמברך לקודשא בריך הוא, על אחת כמה וכמה, דבעי עינא טבא, ולבא טבא, ורחימותא דלבא. בגין כך (דברים ו) ואהבת את "אלהיך בכל לבבך וגו'.

תא חזי, הא אוקמוה לית ברכתא דלעילא שריא, על מלה דאתמני. ואי תימא, ישראל איך אתמנון. אלא כופרא נטלי מנייהו, והא אוקמוה, וחושבנא לא הוי עד דיתכניש כל תהוא כופרא, וסליק לחושבנא, ובקדמיתא מברכין להו לישראל, ולבתר מנאן תהוא כופרא, ולבתר מהדרין ומברכין לון לישראל. אשתכחו דישראל מתברכין בקדמיתא ובסופא, ולא סליק בהו מותנא.

מותנא אמאי סליק במניינא. אלא בגין דברכתא לא שריא במניינא, פיון דאסתלק ברכתא, סטרא אחרא שארי עלוי, ויכיל לאתזקא. בגין דא במניינא נטלין כופרא ופדיונא, לסלקא עליה מנייהו. (ס"א מעליה מותנא) בריך את בית ישראל, אלן נשין, דלא סלקין במניינא. בריך את בית אהרן, דאינון מברכין לעמא, בעינא טבא ובלבא טבא, וברחימותא דלבא. את בית אהרן, הכי נמי נשין (דלהון), דאתברכין בברכתא (ס"א דלהון).

יברך יראי "אלן אינון ליואי, וכלהו מתברכין, בגין דדחלין ליה לקודשא בריך הוא. הקטנים עם הגדולים, אף על גב דלא עאלין במניינא.

דף קי"ח ע"א

תא חזי לא אשתכח מניינא בהו בישראל דאתברכן ביה, כהאי מניינא. דהאי מניינא לאתברכא הוה, ולאשלמא שלימותא דעלמין הוה, ובאתר דברכאן נפקין אתמנון, דכתיב באחד לחדש השני, דאיהו זיוא דברכאן דעלמא, דמניה נפיק זיוא לעלמא. ועל דא אקרי חדש זי"ו, דזיוא דכלא נפיק מניה, ועל דא כתיב, (תהלים קלד) 'ברכך יי מציון, וכלא חד מלה וכתיב (תהלים קלג) פי שם צוה יי (דף קי"ח ע"א) את הברכה וגו'.

רבי יהודה הוה שכ"ח קמיה דרבי שמעון, אמר ליה ישראל מאן אתר אתברכן. אמר ליה, ווי לעלמא, דלא משגיחין ולא מסתכלין בני נשא, ביקרא דמלכא עלאה. תא חזי, בשעתא דאשתכחו ישראל זכאין קמי קודשא בריך הוא, והוה עלמין (ס"א עמיה) שכיחין בחד אילנא עלאה קדישא, דמזונא דכלא ביה, הוה מתברך מאתר דכל ברכאן פנישין ביה. וביה אתנטע ואשתילו שרשוי.

וישראל לתתא, הוה מתברכן (ואשתילו שרשוי) מאתר דכל אינון ברכאן נפקין ביה, ולא מתעכבי למיפק, הדא הוא דכתיב 'ברכך יי מציון, וכתיב (תהלים קלג) פטל חרמון שיורד על הררי ציון פי שם צוה יי את הברכה חיים עד העולם. ודא איהו נהירו דעלמא. דכתיב, (תהלים ג) מציון מקלל יופי אלהים הופיע. הופיע: נהיר. כמה דאת אמר (דברים לג) הופיע מהר פארן (ס"א ודא נהירו). וכד ינהר, ינהר לכלהו עלמין.

וכד האי נהירו אתער, כלא הוא בחברותא (ס"א כלא הוא בחביבותא), כלא הוא ברחימותא, כלא הוא בשלימו, כדין הוא שלמא דכלא, שלמא דעילא ותתא, הדא הוא דכתיב, (תהלים קכב) יהי שלום בחילך שלוח בארמנותיך. (במדבר ב) איש על דגלו באותות לבית אבותם יחנו בני ישראל וגו'. רבי אלעזר פתח, (ישעיה סו) שמחו את ירושלם וגילו בה כל אהביה וגו'. כמה חביבא אורייתא קמי קודשא בריך הוא, דהא בכל אתר דמלי דאורייתא אשתמעו, קודשא בריך הוא וכל חייילין דיליה כלהו צייתין למלוהיה. וקודשא בריך הוא אתי לדירא עמיה, הדא הוא דכתיב, (שמות כ) בכל המקום אשר אזכיר את שמי וגו'. ולא עוד, אלא דשנאוי נפלין קמיה, והא אוקמוה.

תא חזי, פקודי אורייתא עלאין אינון לעילא. אתי בר נש ועביד פקודא חדא, ההוא פקודא קיימא קמי קודשא בריך הוא, ומתעטרא קמיה, ואמר פלניא עבד לי, ומן פלניא אנא, בגין דאיהו אתער ליה לעילא. פגוונא דאיהו אתער ליה לתתא, הכי נמי אתער לעילא, ועביד שלמא לעילא ותתא, כמה דאת אמר, (ישעיה כו) או יחזק במעווי יעשה שלום לי יעשה שלום לי. יעשה שלום לי,

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש סיון]

לְעֵילָא. (לעיל י"ד ע"ב) שְׁלוֹם יַעֲשֶׂה לִי, לְתַתָּא. וּכְפָאָה חוּלְקִיָּה דְהַהוּא בַר נֶשׁ, דְּעֵבִיד פְּקוּדֵי אוּרִייתָא.

שְׁמַחוּ אֶת יְרוּשָׁלַם וְגו', בְּגִין דְּחֲדוּה לָא אֲשַׁתְּכַח, אֲלֵא בּוּזְמָנָא דִּישְׂרָאֵל קִיִּימֵי בְּאַרְעָא קְדִישָׁא. דְּתַמְנן אֲתַחְבַּרְת אֲתַתָּא בְּבַעְלָהּ, וּכְדִין הוּא חֲדוּתָא דְכָלָא, חֲדוּתָא דְעֵילָא וְתַתָּא. בּוּזְמָנָא דִּישְׂרָאֵל לָא אֲשַׁתְּכַחוּ בְּאַרְעָא קְדִישָׁא, אֲסִיר לִיהּ לְבַר נֶשׁ לְמַחְדֵי, וּלְאַחְזָאָה חִידוּ. דְּכַתִּיב, שְׁמַחוּ אֶת יְרוּשָׁלַם וְגִילוּ בָּהּ וְגו', וְגִילוּ בָּהּ דִּיִּיקָא.

רַבִּי אַבָּא חָמָא חַד בַּר נֶשׁ, דְּהוּוּ חַדֵי בְבִי טְרוֹנִיָּא דְבָבְלָא, בְּטַשׁ בֵּיהּ, אָמַר שְׁמַחוּ אֶת יְרוּשָׁלַם כְּתִיב (אמר רבי אבא), בּוּזְמָנָא דִּירוּשָׁלַם ׀ בְּחֲדוּהּ, בְּעֵי בַר נֶשׁ לְמַחְדֵי. רַבִּי אֶלְעָזָר לְטַעֲמִיָּה, דְּאָמַר שְׁמַחוּ אֶת יְרוּשָׁלַם, הֵיִינוּ דְכַתִּיב, (תהלים ק) עֲבְדוּ אֶת יְיָ בְּשִׂמְחָה.

כְּתוּב אַחַד אוֹמַר, עֲבְדוּ אֶת יְיָ בְּשִׂמְחָה, וְכְתוּב אַחַד אוֹמַר, (תהלים ב) עֲבְדוּ אֶת יְיָ בִּירְאָה וְגִילוּ בְּרַעְדָּה. מַה בֵּין הָאֵי לְהָאֵי. אֲלֵא, כָּאֵן בּוּזְמָנָא דִּישְׂרָאֵל שְׂרָאֵן בְּאַרְעָא קְדִישָׁא. כָּאֵן בּוּזְמָנָא דִּישְׂרָאֵל שְׂרָאֵן בְּאַרְעָא אַחְרָא. (ד"א) עֲבְדוּ אֶת יְיָ בִּירְאָה, דָּא כְּנִסְת יִשְׂרָאֵל, בּוּזְמָנָא דְאִיְהִי בְּגִלוּתָא בִּינֵי עַמְמִיָּא.

דף קי"ח ע"ב

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, וְהָא כְּתִיב (ישעיה נה) כִּי בְּשִׂמְחָה תִצְאוּ, וְדָא הִיא כְּנִסְת יִשְׂרָאֵל, כִּיִּין דְּאָמַר תִצְאוּ, מִן גְּלוּתָא הוּא, וְאֲקָרִי שְׂמִחָה. אָמַר לִיהּ, וְדָאֵי הֲכִי הוּא, דְּכָל זְמָנָא דְאִיְהִי בְּגִלוּתָא וְשְׂכִיבַת לְעַפְרָא, לָא אֲקָרִי שְׂמִחָה, עַד דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא יִיְתִי לְגַבְהָ, וְיוֹקִים לָהּ מְעַפְרָא, וְיִימָא (ישעיה נב) הַתְנַעֲרִי מֵעַפְרֵי וְגו'. (ישעיה ס) קוּמִי אוּרִי וְגו'. וְיִתְחַבְרוּן כְּחַדָּא, (ויקום לה מעפרא) כְּדִין חֲדוּתָא אֲקָרִי. חֲדוּתָא דְכָלָא, וּכְדִין בְּשִׂמְחָה תִצְאוּ וְדָאֵי. כְּדִין כְּמָה חֵיילִין יִפְקוּן לְקַבְּלָא דְמִטְרוֹנִיָּתָא, לְחֲדוּתָא דְהַלּוּלָא דְמִלְכָּא, כְּמָה דָּאֵת אָמַר (ישעיה נה) הַהָרִים וְהַגְּבָעוֹת יִפְצְחוּ וְגו', וְכַתִּיב (ישעיה נב) כִּי הִלֵךְ לְפָנֵיכֶם יְיָ וּמֵאֲסַפְכֶם וְגו'. (דף קי"ח ע"ב) (במדבר ב) אִישׁ עַל דְּגָלוֹ בְּאוֹתוֹת. אֵלִין אַרְבַּע מִשְׁרֵיִין דְּכְנִסְת יִשְׂרָאֵל, דְּאִינּוֹן תְּרִיסַר שְׁבַטִין, תְּרִיסַר תַּחוּמִין, סְחוּר סְחוּר לָהּ. כְּלָא כְּגוּוֹנָא דְלְעֵילָא, כְּתִיב (תהלים קכב) שְׁשֹׁם עָלוּ שְׁבַטִים שְׁבַטֵי יִהּ וְגו'. שְׁשֹׁם עָלוּ שְׁבַטִים, אֵלִין י"ב שְׁבַטִין, י"ב תַּחוּמִין דְלְתַתָּא.

שְׁבַטֵי יִהּ, הָא אוּקְמוּהּ בְּגִין דִּי'ה עֲדוּת לְיִשְׂרָאֵל וְדָאֵי. וּבְגִין דָּא, הֲרַאוּבְנֵי הַשְׁמַעוֹנִי, י'ה בְּכָל חַד וְחַד. אֲבָל וְדָאֵי הֲכִי הוּא, דְּהָא אֵילְנָא עֲלָאָה קְדִישָׁא, בְּהוּ אַחְתָּם בְּחוּתְמוּי. וְאוּקְמוּהּ דְכַתִּיב, (יחזקאל א) וְדַמּוֹת פְּנֵיהֶם פְּנֵי אָדָם וּפְנֵי אַרְיָה אֵל

הימין וגו'. דיוקנא דאדם אתפליל בכלהו, ואפין הוו לד' סטרין דעלמא, ומתפרשן בדיוקניהו, וכלהון כלילן ביה באדם.

מיכאל מימינא, גבריאל משמאלא, אוריאל לקדמיהו, רפאל לאחוריהו, שכינתא עליהו. תרין מכאן, ותרין מכאן, והיא באמצעיתא. כגוונא דא בארעא דלתתא, תרי מכאן, ותרי מכאן, וי"ה בינייהו.

כיון דנטלין תרין דגלים, מה פתיב. ונסע אהל מועד מחנה הלויים וגו'. ולבתר, אינון תרין אחרנין ד' משריין אינון לד' סטרי עלמא, ואשתכחו תריסר. אוף הכי לתתא כגוונא דלעילא. ונסע בראשונה דגל מחנה יהודה, לקביל משרייתא דאוריאל. ומחנה דראובן לקביל משרייתא דמיכאל. דא לדרום, ודא למזרח. מזבח הכי נמי דרומית מזרחית. ומחנה דן לצפון. מחנה אפרים ימה. מחנה דן לקביל משרייתא דגבריאל. מחנה אפרים למערב, לקביל משרייתא דרפאל מזבח הכי נמי צפונית מערבית. כלא אחיד דא בדא, עד דסלקא כלא ואתאחד בשמא קדישא, דאיהו שירותא דכלא. עלאה דכלא קדישא דכלא. כלא אתפליל ביה. 'י מזרח הוא שירותא דנהורא, אזיל ושאט ואפיק לדרום. ודרום נפיק ותלייא בשירותא דמזרח. ה' דרום. מניה נפיק דרום בעלמא. ועייל 'י בשירותא דמזרח, ואפיק ליה.

ומן ה' תלייא דרום וצפון, וטהוא (אד"ג) דבינייהו, 'י מזרח י"ה דרום וצפון תלייאן ביה. ו' באמצעיתא. ודא הוא בן דכר. בגין כך איהו בין צפון לדרום. ועל דא תנינן, מאן דיהיב מטתו בין צפון לדרום, הויין ליה בנים זכרים. דהאי בן דכר איהו בין צפון לדרום. ה' עלאה בה תלייא צפון ודרום, ובן דכר בינייהו, ברזא דיו"ה. ה' בתראה מערב.

ועל דא דרום אחיד מזרח, דאיהו שירותא דשמשא ותלייא ביה. ועל דא תנינן, מסטרא דאבא אחיד ותלייא חסד עלאה. מסטרא דאימא תלייא גבורה. כגוונא דא אחיד כלא דא בדא.

זוויין דמדבחה הכי נמי אסתחרן, ובא לו לקרן דרומית מזרחית. דדרום תוקפיה במזרח, דאיהו שירותא דשמשא, ותוקפא דשמשא לא שרייא אלא בשירותא. מזרחית צפונית. כיון דדרום נטיל תוקפיה דמזרח, הוא אנהיר לצפון וצפון אתפליל בדרום, דהא שמאלא אתפליל בימינא.

צפונית מערבית, דהא מערב דאיהי בה' בתראה, נטלא מצפון. ועל דא צפון אזיל למערב. מערבית דרומית, היא אזלא (ס"א לאתחבא) לאתחברא בדרום, כמה דדרום תלייא במזרח, ותוקפיה אזיל בשירותא. הכי נמי מערב, אזלא (ס"א לאתחבא) לאתאחדא בדרום, הדא הוא דכתיב, (שיר השירים ב) וימינו תחבקני. ימינא דא הוא

דרום. בגין כך ינקא מתרין סטרין, מצפון ומדרום. הדא הוא דכתיב, (שיר השירים ב) שמאלו תחת לראשי וימינו תחבקני. שמאלו דא הוא צפון, וימינו דא הוא דרום. ורזא דא אוליפנא, קודשא בריך הוא יהיב מטתיה, בין צפון לדרום. ואחידת להאי בן ודאי. ועל דא אית להו לבני נשא למיהב מטתייהו בין צפון לדרום. והכי אוליף לי אבא. דיהבין להו בנין דכרין. דהא איהו אתכוון כלפי מהימנותא שלימא עלאה, בשלימותא דכלא. לגבי קודשא בריך הוא דאיהו בין צפון לדרום, ולגבי כנסת ישראל דאנהירין (ס"א דאיהי) בין צפון לדרום. ודאי יהוון ליה בנין דכרין.

דף קי"ט ע"א

ובכלא (דף קי"ט ע"א) בעי לאחזאה עובדא כגוונא דלעילא, וכמה דאחזי עובדא לתתא, הכי נמי אתער לעילא, ואוקמוה. שמע רבי פנחס, ונשקיה לרבי אלעזר, ובכה וחייה אמר, זכאה חולקי בהאי עלמא ובעלמא דאתי.

פתח ואמר, (תהלים כז) יי אורי וישעי ממי אירא וגו'. יי אורי וישעי, פיון דבר נש אסתפל (ג"א אתאחד) בנהורא דלעילא, וקודשא בריך הוא אנהיר עליה, לא דחיל מעלאין ותתאין. כמה דאת אמר, (ישעיה ס) ועליך יזרח יי וכבודו עליך יראה. יי מעוז חיי, פיון דקודשא בריך הוא אחיד ביה בבר נש, לא מסתפי בההוא עלמא מפל מאריהון דדינין. אוף אנא כהאי גוונא, פיון דאחידנא באבוך ובך לא אסתפינא בהאי עלמא ובעלמא אחרא.

ועליך כתיב, (משלי כג) ישמח אביך וגו'. פיון דכתיב ישמח אביך ואמך, מאי ותגל יולדתך, דהא באמך סגי. אלא ישמח אביך: דא קודשא בריך הוא. ואמך: דא כנסת ישראל. ותגל יולדתך: יולדתך דלתתא. רבי שמעון אבוך אן חדוותא דיליה. אלא קרא הוא בלחודוי דכתיב, (משלי כג) גיל יגיל אבי צדיק: דא קודשא בריך הוא. ויולד חכם ישמח בו: דא אביך דלתתא. דבר אחר, גיל יגיל אבי צדיק: דא אביך דלתתא. ויולד חכם ישמח בו, כתיב בתוספת וא"ו, דא קודשא בריך הוא הוא לעילא.

אמר רבי אלעזר, כתיב (תהלים לא) בידך אפקיד רוחי פדיתה אותי יי אל אמת. האי קרא אית ליה לאסתפל לא ביה, חמיתון מאן דאפקיד בידא דמלכא מידי. אלא, ודאי זכאה הוא בר נש, דאזיל באורחוי דמלכא קדישא, ולא חטי קמיה תא חזי, פיון דעאל ליליא, אילנא דמותא שליט בעלמא, ואילנא דחיי אסתלק לעילא לעילא. וכיון דאילנא דמותא שליט בעלמא בלחודוי, כל בני עלמא טעמין טעמא דמותא. מאי טעמא. בגין דההוא אילנא גרים.

ובר נש בעי לאקדמא ולמפקד בידיה נפשיה בפקדונא. כפקדונא דבר נש, דיהיב פקדונא לאחרא, דאף על גב דאיהו אתחייב לגביה יתיר מההוא פקדונא, לאו כדאי לאתאחדא ביה, הואיל ופקדונא אתמסר לגביה, ואי יסרב ביה, ודאי נבדוק אבתריה, דלאו מזרעא קדישא הוא, ולא מבני מהימנותא.

כך ההוא אילנא, בני נשא אקדימו ויהבין ליה פקדונא דנפשיהו, וכל נשמתין דבני עלמא נטיל. וכלהו טעמין טעמא דמותא, בגין דהאי אילנא דמותא הוא. ובגין דכל אינון נפשתא, אף על גב דכלהו אתחייבו לגביה, ולא כדאי הוא לאתבא פקדונא לגביה דבר נש, אלא פיון דכלהו אתמסרי ליה בפקדונא, אתיב כל פקדונין למאריהון.

תא חזי, לאו כדאי הוא האי אילנא דמותא לאתבא פקדונא לגביה דבר נש. אלא בשעתא דאילנא דחיי אתער בעלמא. ואימתי אתער ההוא אילנא דחיי. בשעתא דסליק צפרא. וכדין, פיון דהאי אתער בעלמא, כל בני עלמא חיי, ושביק ואהדר ההוא אילנא דמותא כל פקדונין דאתפקדו לגביה, ואזיל ליה. מאי טעמא חיי. בגין דההוא אילנא דחיי גרים.

ואי תימא, הא בני נשא סגיאינון דמתערין בליליא, בעוד דאילנא דמותא שליט. אלא, ודאי ההוא אילנא דחיי קא עביד. מאי טעמא. בגין דכתיב, (תהלים ד) לראות הַיֵּשׁ מִשְׁכִּיל דורש את אלהים. ולא יחא ליה פתחון פה לבר נש, דיימא, אלמלי שליטנא בנפשאי בליליא אשתדלנא באורייתא. אמר רבי יהודה, האי בישראל ודאי והכי הוא. אבל באומות העולם דחמינא פהאי גוונא, מאי טעמא. אמר ליה ודאי שפיר הוא דקא אמרת.

דף קי"ט ע"ב

פתח ואמר, (במדבר כג) מה אקוב לא קבה אל ומה אזעום לא זעם יי. תא חזי, כגוונא דאית לעילא, אית לתתא. לעילא אית ימינא ואית שמאלא. לתתא ישראל ועמין. ישראל אתאחדן לימינא, בקדושא דמלכא קדישא. עמין עובדי פוכבים ומזלות לשמאלא, לסטרא דרוח מסאבא. וכלהו לתתא מפלהו דרגין דשמאלא. וכלהו דרגין אחידן דא בדא, (דף קי"ט ע"ב) עד דתליין מן רישא. וכגוונא דרישא נטיל, בההוא גוונא נטיל זנבא, דאיהי תתאה. מאי טעמא. בגין דאחיד ביה. ובגין כך, עמין עובדי פוכבים ומזלות, בההוא סטר מסאבא דלהון, הכי אתדברו.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש סיון]

בלעם הוא אשתמש בכלהו כתרין (נ"א דרגין) תתאין. והוא הוה חמי בהאי תתאה דאיהו זנבא, דלא יכיל לאתדברא אלא ברישא. בגין כן אמר, מה אקוב לא קבה אל, (דאיהו רישא בגין) דההוא רישא עלאה, לא אשתכח בדינא באיבון יומין.

ואף על גב דהאי אל אוקימנא, האי מלכותא קדישא נטיל שמא פגוונא דכלא, והאי טב וחסד דהאי עלמא (ס"א אוקימנא באתר אחרא עלאה והוא טב וחסד עלמא האי מלכותא קדישא נטיל שמא כגוונא דעילא) ובגין כן אקרי אל, אלא דאיהו (לעיל ל"ב) זועם בכל יום, דאשתכח ביה דינא.

ותא חזי, אל שדי (שמות רב"ג ע"א) הא אוקימנא דביה ספוקא דעלמא ואיהו אמר לעולם די, דהא האי אל הוא דאזדנוג בהדיה, ובגין כן אקרי אל שדי, אל דשדי. ועל דא מה אקוב לא קבה אל. בגין כן, פגוונא דאתער רישא, הכי נמי אתער תתאה.

סדר הלימוד ליום ל סיון [יום 266 בשנה]

בכה רבי אלעזר, פתח ואמר (ירמיהו מו) קולו פנחש ילך וגו'. השתא (כהאי גוונא) ד'ישראל בגלותא, איהי ודאי אזלא פנחש. חויה פד איהו (ד"א בדינא) כפיה רישא לעפרא, סליק זנבא, שליט ומחי לכל אינון ד'אשתכחו קמיה. אוף הכי השתא בגלותא, כהאי גוונא, רישא כפיה לעפרא, וזנבא שליט. מאן עביד לזנבא ד'יסתליק לעילא ושליט ומחי, רישא ד'אתכפיא לתתא. ועם כל דא, מאן מדבר ליה לזנבא, ומאן נטיל ליה למטלנוי. האי רישא. אף על גב ד'איהו כפיה לעפרא, הוא מדבר למטלנוי, בגין דא קולה פנחש ילך.

והשתא שאר עמין ד'אינון אחידן בזנבא, סלקין לעילא, ושלטין ומחייין, ורישא כפיה לעפרא, כמה ד'את אמר (עמוס ה) נפלה לא תוסיף קום וגו'. ועם כל דא, האי רישא מדבר לזנבא ונטיר (ס"א ונטיל) ליה, כמה ד'את אמר (שיר השירים א) שמוני נוטרה את הכרמים, אלין עמין עובדי עבודת פוכבים ומזלות, ד'אינון זנבא. אתא רבי יהודה ונשיק ידוי, אמר אלמלי לא שאילנא מלה בעלמא, אלא ד'שאילנא דא ורוחנא ליה, די לי. ד'השתא ידענא עמין עובדי פוכבים ומזלות, ושולטנותא ד'להון היך מתדבר. זכאה חולקיהון ד'ישראל, ד'עליהו פתיב, (תהלים קלה) כי יעקב בחר לו יה וגו'.

אמר ליה רבי אלעזר, מהו לסגולתו. אמר ליה, תלת אבהן אלין אקרון סגולה, בין לעילא בין לתתא, פגוונא דא פהנים לויים וישראלים, וכלא חד. ואלין סגולתו של קודשא בריך הוא לעילא, וסגולתו לתתא, ודא הוא ד'כתיב (שמות יט) והייתם לי סגולה מפל העמים. (במדבר ב) ונסע אהל מועד מחנה הלויים וגו'. לבתר מה פתיב, ונסע דגל מחנה אפרים לצבאותם ימה. היינו שכינה שרויה במערב, ואוקמוה. פתיב (בראשית מח) ויברכם ביום ההוא לאמר בך יברך ישראל לאמר וגו'. וישם את אפרים וגו'. בך יברך ישראל, ישראל סבא. מאי קא משמע לן.

אלא בך יתברך ישראל לא פתיב, או בך יבורך ישראל, מהו יברך ישראל. אלא, ישראל קדישא לא יברך לעלמא, אלא בך, ד'אנת במערב. וכתיב (בראשית לה) אני אל שדי פרה ורבה. אוליפנא ד'חמא עמיה שכינתא, וכדין אמר בך יברך ישראל לאמר. בך יברך לעלמא.

והיאך חמא, והפתיב (בראשית מח) ועיני ישראל כבדו מזוקן וגו'. אלא שכל את ידיו פתיב. מאי שכל. אלא ימינא הוה זקיף, וסטי ליה שכינתא כלפי אפרים,

וארח ריחא דשכינתא על רישיה, כדין אמר בך יברך ישראל. וחמא דאיהו למערב.

דף ק"כ ע"א

ודאי שכינתא במערב, והא אוקימנא בגין דלחוי בין צפון לדרום, ולא תחברא בגופא, ולמהוי בזווגא חד. וצפון מקבלא לה תחות רישא, ודרום מתבקא לה, הדא הוא דכתיב, (שיר השירים ב) שמאלו תחת לראשי וימינו תחבקני. והא אוקימנא ודאי, מטתו שלשלמה בין צפון לדרום, ולא תחברא בגופא, וכדין כללא חד לאתברכא עלמא. תנן, כל האומר תהלה לדוד ג' פעמים בכל יומא, מובטח לו שהוא בן העולם הבא, (דף ק"כ ע"א) והא אוקימנא בגין לזווגא לה להאי תהלה, ולא שתכחא בכל יומא בין צפון לדרום.

אתי בר נש בצפרא, מקבל עליה עול מלכות שמים (כמה דאתמר מסדר שבחא) באינן תושבחו דקאמר (עם) תהלה לדוד, וכלהו הללויה דאינן סדורא דעשרה תושבחו, דעשרה כתרין קדישין דשמא קדישא. ובגין כך עשרה אינן הללויה. לבתר סיים בעשרה תושבחו, דאינן (תהלים קג) הללויה הללו אל בקדשו וגו'. הללויה וגו'. מאן אינן עשרה הללויה, והא חמשה אינן. אלא שרי שבחא בהללויה, וסיים בהללויה.

לבתר עלויא דסדור שבחא, באז ישיר משה, דאית ביה כלא. ובדא מקבל עליה עול מלכותא קדישא. לבתר אשרי לה בחסד, בסיומא דצלותא, לאתקדשא ביה. לבתר בצלותא דמנחה דגבורה תלייא, ודינא שארי. אשתכח בכל דרומא (ס"א יומא) דא מטה דאתיהיבת בין צפון לדרום. לאתחברא בזווגא דא בגופא כדקא יאות. ומאן דמסדר ומחבר לה בכל יומא כהאי גוונא, ודאי הוא בן העולם הבא.

בגין כך האי דגל מחנה אפרים ימה, ואיהו בין צפון לדרום. דרום ראובן מן סטרא חד, דכתיב דגל מחנה ראובן תימנה. צפון דן מסטרא אחרא, דכתיב דגל מחנה דן צפונה. אפרים, בין דא לדא. אשתכח מערב דאיהו אפרים, בין צפון לדרום, כלא כגוונא דלעילא.

רזא ליתבי דרומא אחונא. והכי שדר לון אחונא, מסטרא דבוצינין (ס"א מסדרי בוצינין) ברזין קטירין, דבעיתו ליחדא יחודא בטופסרא דקטרא עלאה, קבילו עלייכו עול מלכותא קדישא בכל יומא בקדמיתא, ובדא תעלון (ס"א בקשורא) בקסורא (ס"א בקסטרא) קדישא דדרום, ואסחרו סטרי עלמא, עד דמתקשרן בקטורא חדא, ובדרום תקיפו (ס"א תקיעו) דוכתא, ותמן תשרון.

רבי אלעזר שאיל לרבי שמעון אבוי, אמר ליה, סימנא לזווגא דיחודא מנין. אמר ליה ברי, אף על גב דאוקימנא מלין לכל סטר וסטר, ואתבדרו הכא מלה והכא מלה סימנא דא נקוט בידך, והכי הוא, כעין סחרא דמדבחה, דתנן, ובא לו לקרן דרומית מזרחית, מזרחית צפונית, צפונית מערבית, מערבית דרומית. אמר ליה והא לא יכיל עד דמקבל עליה בר נש עול מלכותא קדישא בקדמיתא, ויהיב עליה עול דא, ואת אמרת דיייתי לדרום בקדמיתא.

אמר ליה, כלא הא אמינא לך, דהא ובא לו לקרן, אמינא בקדמיתא, והא ידעתא רנא דקרן, ודא הוא עול מלכותא קדישא. לבתר דרומית מזרחית, דתמן הוא אילנא דחיי. ודא לאזדווגא ליה במזרח דאיהו אבא עלאה. דהא בן מסטרא דאבא קא אתי. ובגין כך, מדרום למזרח, דתוקפא דדרום במזרח הוא, ובעי לאתקשרא כחדא, דרום במזרח.

ומזרח דאתקשר בצפון, (כמה דאת אמר (תהלים י"ז) וצפונך תמלא בטנם) בגין דהאי אשלים ומלי נחלין ומבועין, ועל דא מזרחית צפונית, אלין אבא ואמא דלא מתפרשן לעלמין, והא אוקימנא. ומה דאתמר צפונית, דאיהו טמירא עלאה, ומסטר דילה נפיק צפון, ודיגין מסטרא דילה מתערין, אף על גב דהיא רחמי וחינו. והא אוקימנא. וכד איהי נפקת, צפון נפקת ביה, דאיהו אתפליל ואתקשר בדרום.

לבתר צפונית מערבית, דהא מסטרא דאבא נפיק בן, ומסטרא דאמא נפיקת בת. ובגין כך צפונית מערבית, ודא הוא קרן דקדמיתא, (ס"ה ע"א) דהשתא אתקשר בצפון סתם. לבתר בעי לקשרא לה בדרום, דתמן הוא קשורא דכלא, וגופא ביה אשתכח, ועל דא מערבית דרומית.

דף ק"כ ע"ב

אשתכח האי קרן ג' זמנין, חד לקבלא ליה בר נש בקדמיתא, ולבתר הכי לקשרא לה בתרי דרועי, לאתחברא בגופא, ולמהוי כלא חד. ודא הוא סדורא דיחודא שלים. וכל סטר וסטר בההוא קשורא דאתחזי ליה, ולא יחליף סטרא בסטרא אחרא דלא איתחזי ליה, בגין דלא יתענש. מאן דעביד (דף ק"כ ע"ב) יחודא דא כדקא חזי כמה דאמינא, זכאה חולקיה בהאי עלמא ובעלמא דאתי, דהא ידע לסדרא שבחא דמאריה, ויחודא דמאריה, ולא עוד אלא דקונשא בריך הוא משתבח ביה. עליה כתיב (ישעיה מט) ויאמר לי עבדי אתה ישראל אשר בך אתפאר.

רבי שמעון פתח (תהלים כה) לדוד אליך יי נפשי אשא אלהי בך בטחתי וגו', מאי קא חמא דוד לסדרא האי שבחא הכי. וכלהו שבחי דאינון באלפא ביתא כלהו שלמין, והאי חסרא דלא אית ביה ו'. ואמאי סדורא דא למנפל על אנפין.

אֵלָא (תא חזי) רְזָא עֲלָאָה הוּא, גְּנִיז בֵּין חֲבֵרַיָא. בְּשַׁעְתָּא דְלִילְיָא עָאֵל, (ושלטא) אֵילְנָא תַתְּאָה דְתַלְיָא בֵּיה מוֹתָא פְּרִישׁ עֲנְפוּי וּמְכַסְיָא לְכֻלָּא. וְעַל דָּא אַתְחַשְׁדָּ. וְכֹל בְּנֵי עֲלָמָא טַעֲמִין טַעֲמָא דְמוֹתָא, וְאַקְדִים בְּרַ נֶשׁ וְיַהִיב לֵיה פְּקֻדוֹנָא דְנַפְשִׁיה, וְאַפְקֻדִיה בִּידִיה בְּפְקֻדוֹנָא. וּבְגִין דְנִטִיל לֹון בְּפְקֻדוֹנָא, תַב פְּקֻדוֹנָא לְמֵאֲרִיה בְּשַׁעְתָּא דְאֲתִי צְפָרָא. כְּד אֲתִי צְפָרָא וְתַב לְגַבִּיה פְּקֻדוֹנִיה, בְּעִי לְבִרְכָא לֵיה לְקוּדְשָא בְּרִיךְ הוּא, דְאִיהוּ מְהִימְנָא עֲלָאָה.

לְבַתֵּר דְקָם, עָאֵל לְבֵי כְּנִישְׁתָּא, מְעַטֵּר בְּטוֹטְפִי. אַתְכְּפִי בְּכִסּוּי דְצִיצִית. עָאֵל וּמְדַפֵּי גְרַמְיָה בְּקוּרְבָנִין בְּקֻדְמִיתָא. לְבַתֵּר קִבִּיל עֲלִיה עוֹל מְלָכוּתָא בְּסִדּוּרָא דְשַׁבְחֵי דְדוּד, דְאֵינּוֹן סִדּוּרָא דְעוֹל מְלָכוּתָא. וּבְסִדּוּרָא דְשַׁבְחָא דָּא, אֲשֵׁרָא עֲלִיה הֵהוּא עוֹל. לְבַתֵּר סִדּוּרָא דְצִלוֹתָא דְמִיּוֹשֵׁב, וְצִלוֹתָא דְמַעוּמַד, לְקִשְׁרָא לֹון כְּחָדָא.

תָּא חֲזִי רְזָא דְמַלְהָ אֲפָּה עַל גַּב דְצִלוֹתָא תַלְיָא בְּמַלּוּלָא וּדְבוּרָא דְפּוּמָא, כְּלָא תַלְיָא בְּעַקְרָא דְעוּבְדָא בְּקֻדְמִיתָא, וּלְבַתֵּר בְּדְבוּרָא וּבְמַלּוּלָא דְפּוּמָא. מֵאֵן עוּבְדָא, אֵלָא הֵהוּא עוּבְדָא דְעֵבִיד בְּרַ נֶשׁ בְּקֻדְמִיתָא, כְּגוּוֹנָא דְצִלוֹתָא הוּא, וְלֹא יְצִילֵי בְרַ נֶשׁ צִלוֹתָא, עַד דִּיתְחַזִּי עוּבְדָא בְּקֻדְמִיתָא כְּגוּוֹנָא דְצִלוֹתָא. (שמות ר"א ע"ב)

עוּבְדָא דְקֻדְמִיתָא (ס"א בקדמיתא עובדא) בְּשַׁעְתָּא דְבֵר נֶשׁ קָאִים, בְּעִי לְדַכָּאָה גְרַמְיָה בְּקֻדְמִיתָא. וּלְבַתֵּר יְקַבֵּל עֲלִיה הָאֵי עוֹל, לְפָרְשָא עַל רִישִׁיה פְּרִישׁוּ דְמַצּוֹת. לְבַתֵּר יִתְקַשֵּׁר קִשּׁוּרָא דִּיחּוּדָא דְאֵינּוֹן תְּפִלִּין, (מהו תפלין) תְּפִלָּה שֶׁל רֵאשׁ, וְשֶׁל יָד. וְלֹאֲתַקְנָא לֹון בְּקִשּׁוּרָא חָדָא בְּשַׁמְאֵלָא, וְעַל לְבָא, כְּמָה דְאוּקִימְנָא (שיר השירים ב) שְׁמֵאלוֹ תַחַת לְרֵאשֵׁי וְגו'. וְכַתִּיב (שיר השירים ח) שִׁימְנֵי כַחוֹתֶם עַל לְבָבְךָ כַחוֹתֶם עַל זְרוּעֶךָ. וְהָא אוּקִימְנָא. וְדָא הוּא עוּבְדָא בְּקֻדְמִיתָא.

לְבַתֵּר בְּשַׁעְתָּא דְבֵר נֶשׁ עָאֵל לְבֵי כְּנִישְׁתָּא, יְדַכֵּי גְרַמְיָה בְּקֻדְמִיתָא, בְּקֻרְבָנִין, בְּמַלּוּלָא דְפּוּמָא. לְבַתֵּר יְקַבֵּל עֲלִיה הָאֵי עוֹל מְלָכוּתָא, לְפָרְשָא עַל רִישִׁיה (פרישו דמצוה) בְּשַׁבְחֵי דְדוּד מְלָכָא. כְּגוּוֹנָא דְעוּבְדָא דְפְרִישׁ עַל רִישִׁיה פְּרִישׁוּ דְמַצּוֹת. וּלְבַתֵּר צִלוֹתָא דְמִיּוֹשֵׁב, לְקַבֵּל תְּפִלָּה שֶׁל יָד. לְבַתֵּר צִלוֹתָא דְמַעוּמַד, דְהִיא לְקַבֵּל תְּפִלָּה דְרִישָא. וְדָא כְּגוּוֹנָא דְדָא. עוּבְדָא כְּגוּוֹנָא דְדְבוּרָא. וְדָאֵי בְּעוּבְדָא וּמַלּוּלָא תַלְיָא צִלוֹתָא.

וְאֵי פְּגִים עוּבְדָא, מַלּוּלָא לָא אֲשַׁכַּח אַתֵּר דְשְׂרִיא בֵּיה, וְלֹאוּ אִיהוּ צִלוֹתָא, וְאַתְפְּגִים הֵהוּא בְּרַ נֶשׁ לְעִילָא וְתַתָּא. (ולא עוד אלא) דְבַעֲיָנָן לְאַחֲזָאָה עוּבְדָא, וְלְמַלְלָא מַלּוּלָא עֲלִיה, וְדָא הוּא צִלוֹתָא שְׁלִים. וּוִי לֵיה לְבֵר נֶשׁ דְפְּגִים צִלוֹתִיה, פּוּלְחָנָא דְמֵאֲרִיה. עֲלִיה כְּתִיב, (ישעיה א) כִּי תָבוֹאוּ לְרֵאוֹת פָּנֵי וְגו'. גַּם כִּי תִרְבוּ תְּפִלָּה אֵינְנִי שׁוֹמֵעַ, דְהָא בְּעוּבְדָא וּבְמַלּוּלָא תַלְיָא מְלַתָּא.

תא חזי, כיון דבר נש עביד צלותא פגוונא דא, בעובדא ובמלולא, וקשיר קשורא דייחודא, אשתכח דעל ידיה מתברכין עלאין ותתאין. פדין בעי ליה לבר נש לאחזאה גרמיה, בתר דסיים צלותא דעמידה, פאלו אתפטר מן עלמא, דהא אתפרש מן אילנא דחיי, וכניש רגלוי לגבי ההוא אילנא דמותא, דאהדר ליה פקדוניה. כמה דאת אמר (בראשית מט) ויאסוף רגליו אל המטה. דהא אודי חטאוי, וצלי עלייהו.

דף קכ"א ע"א

השתא בעי לאתכנשא לגבי ההוא אילנא דמותא, ולמנפל, ולימא לגביה אליך "נפשי אשא. בקדמיתא, (דף קכ"א ע"א) יהיבנא לך בפקדונא, השתא דקשירנא ייחודא, ועבידנא עובדא ומלולא פדקא יאות, ואודינא על חטאי, הא נפשי מסירנא לך ודאי.

ויחזי בר נש גרמיה כאילו פטיר מן עלמא, דנפשיה מסיר להאי אתר דמותא, בגין כף לא אית ביה וא"ו, דוא"ו אילנא דחיי הוא, והאי אילנא דמותא הוא. והא קא משמע לן, דרנא דמלה, (מאי קא משמע לן רזא דמלה) דאית חובין דלא מתפפרן, עד דאתפטר בר נש מעלמא, הדא הוא דכתיב, (ישעיה כב) אם יכופר העון הזה לכם עד תמותון, והאי יהיב גרמיה ודאי למותא, ומסיר נפשיה להאי אתר. לאו בפקדונא כמה בליליא, אלא כמאן דאתפטר מן עלמא ודאי.

ותקונא דא בעי בכוונא דלבא וכדין קודשא בריך הוא מרחם עלוי, ומכפר ליה לחוביה. זכאה הוא בר נש דידע למפתי ליה, ולמפלח למאריה, ברעותא ובכוונא דלבא. ווי ליה למאן דאתי למפתי למאריה, בלבא רחיקא, ולא ברעותא. כמה דאת אמר (תהלים עח) ויפתוהו בפיהם ובלשונם יכזבו לו ולבם לא נכון עמו. הוא אומר (תהלים כח) אליך "נפשי אשא, ולא כל מלוי אלא בלבא רחיקא, הא גרם עליה לאסתלקא מעלמא, עד לא מטון יומי, בזמנא דהא אילנא אתער בעלמא למעבד דינא.

ועל דא בעי בר נש לאדבקא נפשיה ורעותיה במאריה, ולא ייתי לגביה ברעותא פדיבא, בגין דכתיב, (תהלים קא) דובר שקרים לא יכון לנגד עיני. מאי לא יכון. אלא בשעתא דהוא אתקין גרמיה להאי, ולביה רחיקא מקודשא בריך הוא, קלא נפיק ואמר, לא יכון לנגד עיני. (אמאי) האי בעי לאתקנא גרמיה, לא יכון, לא בעינא דיתתקן. כל שכן אי אתי ליחדא שמא קדישא, ולא מיחד ליה פדקא יאות.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש סיון]

זכאה חולקיהון דצדיקיא בעלמא דין ובעלמא דאתי, עליהו פתיב (ישעיה סו) ובאו וראו את כבודי וגו'. וכתיב, (תהלים קמ) אך צדיקים יודו לשמך וגו'. אתא רבי אלעזר ונשיק ידוי. אמר, אלמלא לא אתינא לעלמא אלא למשמע מלין אלין דיי. אמר רבי יהודה, זכאה חולקנא, וזכאה חולקיהון דישראל, דאינון מתדבקין בקודשא בריך הוא, דכתיב, (דברים ד) ואתם הדבקים וגו'. (ישעיה ס) ועמך כלם צדיקים וגו'. ברוך יי לעולם אמן ואמן. ימלוך יי לעולם אמן ואמן

פרשת נשא

(במדבר ד) וידבר יי אל משה לאמר, נשא את ראש בני גרשון וגו'. רבי אבא פתח, (תהלים לב) אשרי אדם לא יחשוב יי לו עון ואין ברוחו רמיה. האי קרא, לאו רישיה סיפיה, ולאו סיפיה רישיה. ואית לאסתכלא ביה, והא אוקמוה.

תא חזי, בשעתא דצלותא דמנחה דינא שריא בעלמא, ויצחק תקן צלותא דמנחה, וגבורה עלאה שלטא בעלמא, עד דאתי ועאל ליליא, בגין לקבלא ליה (ליליא), ומזמנא דשאר צלותא דמנחה, אתפרש שמאלא לקבלא (ליה) ואתער ליליא. בתר דאתער כל אינון נטורי פתחין דלבר, פלהו מתערין בעלמא ואתפשטו. וכל בני עלמא טעמין טעמא דמותא.

דף קכ"א ע"ב

והא אתמר. בפלגות ליליא ממש, אתער שמאלא כמלקדמין, וורדא קדישא סלקא ריחין, והיא משפחת וארימת קלא, וכדין סלקא ושריא רישא לעילא בשמאלא, (דף קכ"א ע"ב) ושמאלא מקבל לה.

כדין פרוזא קארי בעלמא, דהא עידן הוא לאתערא לשבחה ליה למלכא. וכדין תושבחן מתערין, ואתבסמותא דכלא אשתכח. זכאה חולקיה מאן דאתער לזווגא זווגא דא. כד אתי צפרא, וימינא אתער ומחבקא לה, כדין זווגא דכלא אשתכח כחדא. (ס"א למלכא, כד אתי צפרא וימינא אתער ומחבק לה כדין זווגא דכלא אשתכח כחדא וכדין

תושבחתן מתערין ואתבסמותא דכלא אשתכח זכאה חולקיה מאן דאתער לזווגא זווגא דא)

בעזרת השם יתברך

ספר אור הזוהר

בו יבואר גדול החיוב ללמוד וללמד הזוהר
הקדוש והתיקונים, וחכמת האמת

שחיבר התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי זיע"א,
שבו גילה סודות נפלאים אשר בתורתו ושמותיו
הקדושים בהם העולם קיים, ועי"ז תמלא הארץ
דעה את ה' באמונה.

מעלתה - טהרתה - קדושתה - סגולתה

קובץ גדול מתלמוד בבלי ירושלמי, מדרשים,
זוה"ק, תיקונים, רמב"ם, ראשונים ואחרונים, ספרי
שו"ת, ספרי בעשטה"ק ותלמידיו, ספרי מוסר,
ועוד. כללים יסודיים ועיקריים בענין לימוד הזוהר
והתיקונים.

דבריהם הקדושים הוצבים להבות אש, מלהיבים
נפש האדם, מדריך ומורה דרך, להתמיד בלימוד
הזוהר, ולסיים מידי שבוע בשבוע כל פרשת הזוהר.

אוסף ענקי במקצוע זה עדיין לא ראה אור הדפוס עד היום
תקותי כי דבריהם הקדושים יעשו רושם בלבות בני
ישראל, וזה יהי פרי עמלי להביא הברכה לכל בית
ישראל בכל מקום שהם.

**הספר נדפס לזכות את הרבים
ונחלק בחנם לכל דורש ומבקש**

הרשות נתונה לכל מי שברצונו להדפיס קטעים מספר
זה או כל הספר בכל לשון שהוא בכל מדינה ומדינה,
בדי להרבות תורה ויראת שמים בעולם ולעורר לבות
אחינו בני ישראל לתשובה שלימה.

לקבלת הספרים בחינם:

להתקשר להרב אברהם ווייס
בבית המדרש "עטרת ישעיה" האלמין
רחוב נחל לכיש 24/8 - רמת בית שמש ארץ ישראל

**Cong. Of Holmin, Nachal Lachish 24/8
Ramat Beth Shemesh 99093, Israel
784-436-548-972-011**

"אור הזוהר" - עניני לימוד הזוהר

מעלתה - טהרתה - קדושתה - סגולתה

מפתח הפרקים

- פרק א. מעלת לימוד ספר הזוהר והתיקונים
פרק ב. לימוד הזוהר בטהרה
פרק ג. לימוד הזוהר מונע גלגול הנשמה
פרק ד. הזוהר תיקון להשכינה ומקרב הגאולה
פרק ה. אור הזוהר טעם התורה
פרק ו. אור הזוהר מוצנע בתלמוד ובפוסקים
פרק ז. ידיעת הבורא על ידי חכמת הקבלה
פרק ח. סגולת הזוהר
פרק ט. מי ומתי ראוי ללמוד הזוהר
פרק י. בחודש אלול ללמוד התקונים בשופי
פרק יא. התנגדות להזוהר הקדוש
פרק יב. העלם וגילוי הזוהר
פרק יג. החיוב והשלילה ללימוד הזוהר
פרק יד. גדולי החסידות בשבח לימוד הזוהר
פרק טו. מעלת אמירת אותיות הזוהר והתיקונים
פרק טז. ליקוט נפלא אודות תורות הח"ן
פרק יז. נפלאות רבי שמעון בר יוחאי
פרק יח. לימוד הזוהר הקדוש במירון
פרק יט. ליקוט מאמרי חז"ל אודות תורה לפני התגלות הזוהר

"אור הזוהר" - עניני לימוד הזוהר

מעלתה - טהרתה - קדושתה - סגולתה

- פרק ב. דברי גדולי הראשונים המתארים את הקבלה
- פרק כא. סדר השתלשלות מסירת סתרי הקדמונים
- פרק כב. התגלות ספר הזוהר
- פרק כג. מדוע לא נתגלה ספר הזוהר להקדמונים
- פרק כד. תולדות רבי שמעון בן יוחאי ובנו רבי אלעזר
- פרק כה. הסתלקות וקבורת רשב"י
- פרק כו. הסתלקות וקבורת ר"א בן רשב"י
- פרק כז. דימוי רבי שמעון בר יוחאי למשה רבינו
- פרק כח. חלקי הזוהר
- פרק כט. מפרשי הזוהר
- פרק ל. הבקעת אור הקבלה בצפת
- פרק לא. העליה למירון מימי המשנה עד ימינו
- פרק לב. שמחת ל"ג בעומר
- פרק לג. גודל מעלת התפלה במירון
- פרק לד. "חאלאקע" בל"ג בעומר במירון
- פרק לה. רושמי העליה במירון
- פרק לו. להיות במחיצתו בעולם

"אור הזוהר" - עניני לימוד הזוהר

מעלתה - טהרתה - קדושתה - סגולתה

מפתח הענינים

לכל הספר אור הזוהר

פרק א	טז.
מעלת לימוד ספר הזוהר והתיקונים	עיקר לימוד הקבלה - הזוהר והתיקונים
א. מי שלא למד רזין דאורייתא לא זכה לפנימיות הקב"ה	יז. הזוהר והתיקונים - נשמת התורה עוגן הצלה נגד כל רע
ב. אור ששת הימים גנוז בזוהר	יח. העוסק בחכמות הקבלה נקרא בן להקב"ה; בלימוד הפשט נקרא עבד
ג. האור החיים הק' מעריך את הבעש"ט ככר-סמכא בתורת הסוד	יט. הזוהר מסוגל לזכך הנשמה
ד. לימוד הזוהר תיקון האדם בזה ובבא	כ. ע"י לימוד הזוהר זוכים לכל מדות טובות שבעולם
ה. ע"י לימוד תורת הח"ן בחיות דקדושה נברא אור שיכולים לראות שרפי מעלה	כא. אמירת זוהר בכל יום מסוגל לפרנסה
ו. עמקות בסוד מאפשר פקידת עקרונות וריפוי חולים	כב. לימוד הזוהר מביא את האדם לידיעת ודביקת הבורא
ז. האר"י ז"ל זכה להשגותיו ע"י יגיעתו הגדולה בזוה"ק	כג. לשון הזוהר מעורר לעבודת השם
ח. ה"מגיד" הבטיח להבית יוסף שכשילמד תורת הסוד יפתחו לו שערי אורה	כד. עצם תיבות ודיבורי הזוהר מקשרין האדם לאין
ט. מי שאינו מאמין ולומד תורת הח"ן הוא בבחינת "מפריד אלוף לא יראה מאורות"	כה. לא ימנע מקריאת הזוהר הגם שהדברים סתומים והתומים
ט*. מי שהוא שלם גם בסתרי תורה נקרא משכיל	כו. מי שהוא בעל עסק גדול יהי' רוב לימודו בזוה"ק, כי הוא מאיר במקום החושך
י. כמה גדול השכר בלימוד תורת הסוד וההפסד בהעדר לימודה	כז. החווה מעריך את ס' אור החיים ומאור עינים כספר הזוהר
יא. מי שלא נמשך אחר תורת הסוד, בהכרח שאינו מרגיש דבר הקדוש באמת	כח. לימוד או אמירת הזוהר בבוקר השכם מועיל לטהרת הנפש ותאוות לימוד התורה
יב. שלימות התורה רק ע"י תורת הח"ן	כט. ע"י טעימות יינה של תורה, פנימיות התורה, מתעורר האדם באהבה נפלאה שלמעלה מן הדעת וההשגה
יג. בכל יום גילוי חדש ללימוד הזוהר	ל. עסק חכמות הסוד מונעת התנשאות חכמות חיצוניות ונדחה מפניה כהחושך מפני האור
יד. הנשמה מושבעת ללמוד רזי התורה	
טז. גודל מעלת לימוד הזוהר והתיקונים	

"אור הזוהר" - עניני לימוד הזוהר

מעלתה - טהרתה - קדושתה - סגולתה

- ה. ה. לימוד הזוהר, תיקונים וזוהר חדש, מעלות השחר עד צאת הכוכבים מנע שריפת התלמוד
- ו. א. אפילו בעת עצלות וכבדות יתגבר בלימוד הזוהר
- ז. ב. חוק ולא יעבור ללמוד הזוהר מסדר השבוע
- ח. ג. לימוד הזוהר"ק אפילו בלי הבנה חשובה לפני ה'
- ט. ד. אם אין מעטרים לימוד הנגלה השנתי בלימוד הקבלה יום אחד, לימוד המשנה אינו כלום
- י. ה. לימוד אדם זוהר בחשק גדול
- יא. ו. מי שלא ראה אור הזוהר לא ראה אור מימיו
- פרק ב**
- יב. א. לימוד הזוהר בטהרה
- יג. ב. טבילת עזרא הכרח ללימוד תורת הח"ן; לימוד הקבלה ללא טהרה גורמת מינות ואפיקורסות
- יד. ג. רמז לטבילת עזרה
- טו. ד. למד זוהר, תיקוני זוהר ותהלים במים הקפואים
- פרק ג**
- טז. א. לימוד הזוהר מונע גלגול הנשמה
- יז. ב. עיקר בריאת האדם שילמוד חכמת הנסתר
- יח. ג. דיבורי הזוהר"ק הם קישוטי נפש החיים לנשמת
- יט. ד. כל אות ואות מהזוהר הוא תיקון לנשמה
- כ. א. צריך לטרוח בפרד"ס התורה עד היכן שיכול להשיג, ואם לאו נשמתו תתגלגל עוד פעם
- כא. ב. הרח"ו הי' צריך לעסוק תמיד בכל יכלתו בספר הזוהר, מפני שבאחד מגלגוליו לא האמין בזה
- כב. ו. אליהו הנביא אמר לרשבי"י שבדור האחרון יתפרנסון מתורתו שתהי' מתוק לנפש ומרפא לעצם
- כג. ז. "המאור שבה מחזירו למוטב" - הכוונה לתורת הסוד
- פרק ד**
- כד. א. הזוהר תיקון להשכינה ומקרב הגאולה
- כה. ב. לימוד הזוהר באמת הוא סעד וסמך לשכינה
- כו. ג. ביטול הדינים הוא ע"י לימוד פנימיות התורה
- כז. ד. הזוהר נתגלה לדור האחרון כי בו יצאו מן הגלות
- כח. ה. גאולת ישראל ע"י לימוד הזוהר
- כט. ו. בזכות הזוהר תפרח ישועת ישראל ע"י הזוהר יתבטלו כל הקליפות
- פרק ה**
- ל. א. אור הזוהר טעם התורה
- לא. ב. הלימוד בכתבי האריז"ל לא יהי' מפני החקירה, אלא להאיר על נפשו אור צח ומצוחצח
- לב. ג. אפשר לאדם שיהי' בקי בש"ס ופוסקים, ובאותו הזמן עם הארץ גמור
- לג. ד. מצוה לגלות סתרי תורה ורוזן עליונים לבער קוצים מן הכרם
- פרק ו**
- לד. א. אור הזוהר מוצנע בתלמוד ופוסקים כל דברי התנאים והאמוראים יסודתם בהררי קודש מסוד התורה
- לה. ב. גליא רוזין דאורייתא יחדיו יהיו תואמים

"אור הזוהר" - עניני לימוד הזוהר

מעלתה - טהרתה - קדושתה - סגולתה

הוא המפתח והוא הסוגר	טז.	הדוחה חלק הנסתר של התורה,	ג.
יזכה לתקן נפש רוח ונשמה	יז.	דוחה כולה, ונענש	
ע"י הזוהר וכתבי האריז"ל נעשה	יח.	כשלומדים נגלה דתורה, אנו	ד.
האדם כבריה		מדברים עם נשמות ופנימיות	
ע"י לימוד בתיקונים הבין שנמתקו	יט.	התורה	
כל הדינים		ע"י סוד התורה ידע להבחין בין	ה.
סגולה לבעל עסק	כ.	איסור להיתר	
סגולתו לאור נפשו באור החיים	כא.	פרק ז	
הנצחיים		ידיעת הבורא על ידי חכמת הקבלה	
פרק ט		אי אפשר לבוא לידיעת הבורא בלי	א.
אופני לימוד ספר הזוהר הק'		חכמת הקבלה	
האריז"ל לא קצב זמן להתחלת	א.	פרק ח	
לימוד תורת הח"ן		סגולת ספר הזוהר	
לימוד תורת הסוד בלי טהרה	ב.	הזוהר מקור לכל ספרי היראים	א.
מביאה לאפיקורסות		ראוי ללימוד הזוהר והתיקונים עם	ב.
מילוי כריסו בשי"ס ופוסקים קודם	ג.	תינוקות בני תשע	
לימוד הקבלה		קריאת הזוהר, אעפ"י דלא ידע מאי	ג.
אין אדם יכול לבוא למשהו השגה	ד.	קאמר, הוא תיקון לשכינה הק'	
בגדלות הבורא מכל לימודי התורה,		ולנשמתו	
כמו מחכמת הקבלה		הלומד זוהר, אעפ"י שאינו מבין,	ד.
לעולם יקדים אדם לימוד הנגלה	ה.	הקב"ה מתקן דברי	
להנסתר		ללימוד זוהר ותיקונים או זוהר חדש	ה.
סודות התורה הם אור הנפש	ו.	קודם התפילה	
פרק י		זוהר הכנה לתפילה	ו.
חודש אלול ראוי ללימוד התיקונים		לימוד הזוהר מוביל לתשובה באמת	ז.
בשופי		הזוהר קדוש ונורא, אך אין ערכו	ח.
גדל מעלת אמירת תיקונים בחודש	א.	כהתיקונים	
אלול, שמוזכ הנר"נ		על ידו יכולים לראות נועם ה'	ט.
תיקון לבע"ת לאמר ה' דפין זוהר או	ב.	לשונו מוזכ הנשמה	י.
תיקונים בכל יום, שמטהר הגוף		סגולה להנצל מחכמות חיצוניות	יא.
והנשמה		סגולה לטהר הנשמה	יב.
התיקונים - סגולתן למתק הדינים	ג.	להנצל ממוחשבות זרות בעת	יג.
הטעם שנתפשט לימוד התיקונים	ד.	התפילה	
בימי התשובה יותר מן הזוהר		הרוצה להתנדב בקונו ידבק בזוהר	יד.
תיקוני הנפש והגוף	ה.	הק'	
סוד תיקוני הזוהר שגילה הרשב"י	ו.	משיג חכמה ויראת שמים	טז.

"אור הזוהר" - עניני לימוד הזוהר

מעלתה - טהרתה - קדושתה - סגולתה

- ז. הבעש"ט מעורר על לימוד תיקוני זוהר
- ח. התופס חלק מן האחדות כאילו תופס כולו
- ט. עורו ישנים מתרדמתכם
- י. גודל מעלת לימוד הזוהר
- פרק יא**
- התנגדות להזוהר הקדוש**
- א. מי שאינו זוכה ללימוד תורת הח"ן, ידע שכל זה מחמת שאין נפשו זכה ונקיה
- ב. פנימיות התורה היא גילוי יקרא דקוב"ה
- ג. בזוהר מוכנסים נשמות הצדיקים ואנשי מדות, והאחרים נדחים ממנו
- ד. ספר הזוהר הוא כתיבת נח שנתנכסו בה שנים מעיר ושבע ממלכותא
- פרק יב**
- העלם וגילוי הזוהר**
- א. מדוע נתגלה הזוהר משנת ה'ר"ן ואילך?
- ב. הזוהר נתגלה רק בדורות האחרונים כדי להגן עליהם
- ג. הסבר להעלמות הזוהר אחרי פטירת הרשב"י
- א/ לא ניתן לכתוב סתרי הזוהר אלא לר' אבא
- ב/ אורות הזוהר לא נתגלה רק לחברייא במחשבת לבם
- ג/ אחרי פטירת רשב"י אמרה החברייא: "אל תתן את פיך להחטיא את בשרך"
- ד/ רשב"י הכיר בר' אבא שיוכל להעלים הדברים אפילו מחכמי הדור ההוא
- פרק יג**
- החיוב והשלילה ללימוד הזוהר**
- א. מדוע לא נפוץ לימוד הזוהר כשאר מדרשי חז"ל
- ב. ר' יצחק דלטאש בפסקו המפורסם יצא להגן על הזוהר מפני מתנגדיו, ומאז נתפרסם בעולם ביותר
- ג. הרח"ו אודות החיוב והשלילה ללימוד הזוהר
- פרק יד**
- גדולי החסידות בשבח לימוד הזוהר**
- א. ובני ישראל יוצאים ביד רמה - ברי"ש גלי - ר"ת רבי שמעון בן יוחאי
- ב. משיח בן יוסף יח' ויתקיים ע"י לימוד רזין דאורייתא
- ג. או"ר בגימטריא ר"ז
- ד. או"ר בגימטריא אי"ן סו"ף; אדו"ן עול"ם; ר"ז
- ה. רק ע"י התגלות סודות חכמת האמת יבוא משיח צדקנו
- פרק טו**
- מעלת אמירת אותיות הזוהר והתיקונים**
- א. מעלת אמירת הזוהר והתיקונים בלי הבנה
- פרק טז**
- ליקוט נפלא אודות תורת הח"ן**
- א. שכר לימוד חכמת הקבלה וחיוב הפלפול בה
- ב. לימוד חכמת האמת פועל עשיית המצוות כתיקונן ובאהבה רבה, ומגיע מזה תועלת לענין התפיל
- ג. ספר הזוהר הוא מגן לישראל כתיבת נח

"אור הזוהר" - עניני לימוד הזוהר

מעלתה - טהרתה - קדושתה - סגולתה

- ד. לימוד הזוהר מתקן עולמות העליונים; לימוד התיקונים מתקן עולם העשיה
- ה. לימוד הזוהר דרך בקיאות בלבד
- ו. ראוי לקבוע שיעורו בלימוד הזוהר והתיקונים באופן שישלימם כל שנה
- ז. לימוד חמש דפין זוהר בכל יום הוא תועלת גדול להנפש
- ח. לימוד הזוהר"ק באשמורת הבוקר
- ט. טעם שדוקא לימוד הזוהר הוא תיקון להנפש
- י. לימוד בחינת פנימיות התורה מקשר בחינת פנימיות הנשמה לבחינת פנימיות אלקותו ית'
- יא. ידיעת מציאות ההשתלשלות היא מצוה רמה ונשאה ומקיים עי"ז מצות וידעת היום גו'
- יב. לימוד פנימיות התורה הוא בכלל "שליש במקרא"
- יג. כמו שהמלח נותן טעם בבשר כן לימוד פנימיות התורה נותן טעם בנגלה דתורה (הנק' לחם ובשר)
- יד. מי שיש בידו הלכות ואין בידו מדרש (סודות התורה) לא טעם טעם של יראת חטא
- טו. ע"י שיראת ה' היא אוצרו, עי"ז התורה נק' תורת
- טז. מעלת ענין "לריח שמניך" (לימוד פנימיות התורה) על "שמן תורק" (לימוד נגלה דתורה)
- יז. אורך הגלות מחמת העדר לימוד הסוד; הלומד מובטח לו שהוא בן עולם הבא
- יח. בדורנו מי שאינו עוסק בזוהר ותיקונים וכתבי האר"י, כל עסק תורתו הוא מן השפה ולחוץ
- יט. עיקר התגלות חכמת הסוד באחרונה ליוכך הנפש לתשוקה ודביקות בקדושה
- כ. ע"י לימוד הסוד זוכים לעונה ומוחין דקדושה
- כא. נסתר דתורה מגין נגד מינות, שנאת חנם ולשון הרע
- כב. לימוד הנגלה על דרך הסוד
- כג. האם ללמוד קבלת הרמ"ק או קבלת האר"י
- כד. בעסק התורה צריך לדבק את עצמו גם לנסתר דתורה
- פרק יז
- נפלאות רבי שמעון בר יוחאי
- א. רשב"י היה מלומד בנסים
- ב. תחיית המתים בל"ג בעומר בהילולת רשב"י
- ג. רשב"י פוקד עקרות
- ד. ה"ינוקא" שבזוהר הקדוש נולד מברכת רשב"י לאביו
- ה. הרבה עקרות נפקדו וחולים נתרפאו בזכות נדרים ונדבות שהתנדבו עבור ציון רשב"י במירון
- ו. "אדם ובהמה תושיע הוי"ה" בגימ' "רבי שמעון בן יוחאי"
- פרק יח
- לימוד ספר הזוהר הקדוש במירון
- א. לימוד ספר הזוהר במירון גרם שנתמלא הבית ריח טוב ונמשכה הארה גדולה והרגש גדול להנשמה קביעות זמנים ללימוד ספר הזוהר על ציון רשב"י

"אור הזוהר" - עניני לימוד הזוהר

מעלתה - מהרתה - קדושתה - סגולתה

ג. רבי שמעון ובנו רבי אלעזר התחבאו במערה י"ג שנה ולמדו שם תורה ביחד	פרק יט לימוד מאמרי חז"ל אודות לימוד ס"ת לפני התגלות הזוהר
ד. יציאתם מן המערה פעם ראשונה	א. ליקוט מאמרי חז"ל, ראשונים ואחרונים אודות לימוד סתרי-תורה עד להתגלות ספר הזוהר
ה. נגזר עליהם לחזור למערה	פרק כ
ו. איך יצאו לחפשי מן המערה	דברי הראשונים המתארים את הקבלה
פרק כה	א. דברי גדולי הראשונים המתארים את חכמת הקבלה
הסתלקות וקבורת רשב"י	ב. תרגום וביאור הזוהר מפירוש "הסולם"
א. הסתלקות וקבורת רשב"י וגילוי רזין לפני הסתלקותו	פרק כא
פרק כו	סדר השתלשלות ומסירת סתרי התורה בספרי הקדמונים
הסתלקות וקבורת ר"א בן רשב"י	א. ספר יצירה
א. חלישותו, הסתלקותו וקבורתו של רבי אלעזר בן רבי שמעון	ב. בכח ספר יצירה אפשר לברוא אדם, בהמה, חיה ועוף
פרק כז	ג. ספרי ה"היכלות"
דימוי רבי שמעון בר יוחאי למשה רבינו	ד. ספר הבהיר
א. הקב"ה קרא בשמות משה ורבי שמעון בן יוחאי	פרק כב
ב. למשה רבינו ולרשב"י נגלה מן השמים שדורשי נפשם מתו	התגלות ספר הזוהר
ג. משה רבינו ורשב"י הסתכלו באספקלריא	א. קדמות ספר הזוהר הק'
ד. משה ורשב"י קבלו תורה מסיני	ב. סדר גילוי ספר הזוהר הק'
ה. משה רבינו ורשב"י נקראו "סיני"	פרק כג
ו. משה רבינו ורשב"י ידעו סוד "צדיק וטוב לו" והיפוכ	מדוע לא נתגלה ספר הזוהר להקדמונים
ז. משה רבינו ורשב"י שקולים כנגד כל העולם כולו	א. רבי יהודה חייט מבאר מדוע בדורו נתגלה ספר הזוהר
ח. רשב"י עלה למרום בענן כמו משה רבינו	פרק כד
ט. משה רבינו ורשב"י מנעו פורעניות מן העולם	תולדות רבי שמעון בר יוחאי ובנו רבי אלעזר
י. משה רבינו ורשב"י ידעו ע' פנים לתורה	א. לידתו בגליל; תלמיד מובהק לרבי עקיבא
	ב. ישיבתו הק' בצידון וחיבור ספריו

"אור הזוהר" - עניני לימוד הזוהר

מעלתה - טהרתה - קדושתה - סגולתה

א. למושה רבינו ולרשב"י נמסר הכח לברך את ישראל	ט. "דרך אמת"
ב. רשב"י היה ניצוץ משה רבינו	י. "נצוצי אורות" להחיד"א
ג. קבורת משה רבינו ורשב"י לא ע"י ילוד אשה	יא. "נצוצי זוהר"
ד. פטירת משה רבינו ורשב"י נודעה על-בת-קול	פרק ל
	הבקעת אור הקבלה בצפת
	א. מלך המשיח יתגלה בגליל תחילה
	ב. "כרם היה לידידי בקרן בן שמון"
	ג. לא היה אדם שהשפיע על עם ישראל כהאר"י הק'
א. זוהר על התורה	ד. השפעת ופעולות האר"י נמשכה כשנה ומחצה
(1) ספרא דצניעותא	ה. ה"אור יקר" גלה גדולת הרמ"ק בקבלה
(2) אדרא רבא	ו. אליהו הנביא היה "סנדק" האר"י
(3) אדרא זוטא	ז. האריז"ל למד נגלות התורה עם השיטה מקובצת והרדב"ז
(4) רעיא מהימנא	ח. האר"י ז"ל בא לעולם הזה רק בשביל תלמידו הרח"ו
(5) מדרש הנעלם	ט. תורת הח"ן - הבריח המבריא עולם הזה עם עולם הבא
(6) "אדרא דבי משכנא",	י. משה אמת ותורתו אמת - אך גבהו דברי האר"י מהרמ"ק
"היכלות", "רזא דרוין", "סבא דמשפטים", "תוספתא" ו"סתרי תורה"	יא. הרח"ו נסמך להוראה מהאלשי"ך
ב. זוהר חדש	יב. לא זוהר יד הרח"ו מיד האר"י מעת שהחל לגלות תורת הח"ן
ג. תיקוני הזוהר	יג. חכמי הקבלה בדורו אמרו על הרח"ו שאין כמוהו במעלה ובחכמה
ד. סיכום	יד. הרח"ו ובנו ר"ש נקבעו לערוך תורת האר"י ולהוציאה לאור
	טו. ר"ש ויטאל כתב תורת האר"י בייעילות עליונה
	טז. דמיון וקירבה נשמית בין האב לבנו
	יז. ר"ש ויטאל היה גלגול התנא רבי מאיר
	מאיר

פרק כ"ט

מפרשי הזוהר

א. רבי שמעון לביא - "כתם פז"
ב. רבי משה קורדובירו - "אור יקר"
ג. רבי אברהם אזולאי - "אור החמה"
ד. רבי שלום בוזאגלו - "מקדש מלך"
ה. "עטרת צבי" לרבי צבי הירש מזידטשוב
ו. "זוהר חי" לרבי יצחק אייזיק מקאמארנא
ז. "דמשק אליעזר" לרבי אליעזר צבי מקאמארנא
ח. "הסולם" (ט"ז כרכים) לרבי יהודה אשלג

"אור הזוהר" - עניני לימוד הזוהר

מעלתה - טהרתה - קדושתה - סגולתה

	פרק לא	
ה. לימוד הזוהר בהילולא דרשב"י	העליה למירון מימי המשנה עד ימינו	א. השתטחות התנאים על קבר רשב"י
ו. לימוד תורת הנסתר במירון		ב. במירון
ז. תיבת "שמעון" היא חיות התנא		ג. אליהו הנביא לומד תורה עם התנאים במערת רשב"י
ח. אתדבקות רוחא ברוחא		ד. רשב"י מברך לכל הבאים למירון
ט. לימוד אדם כשר תורת רשב"י גורם נשיקין הדדין		ה. השתטחות והקפות בד' מינים - וביטול גזירות - במירון
י. סיום הזוהר		ו. הדר בארץ-ישראל יעלה בל"ג לעומר למירון וישמח שם שמחה גדולה
פרק לג		ז. לא ילך על הציון לבד כי הש"ד ששמו תנ"י יכול לכופו ולהחטיאו
א. גודל מעלת התפילה במירון		ח. כל הפמליא של מעלה ונשמות הצדיקים הם במירון בל"ג לעומר
ב. התפילה על קברי צדיקים, אפילו יחיד ובלי כוונה שלימה, מתקבלת כתפילת ציבור		ט. קדושת יום ל"ג בעומר
ג. זכות הרשב"י מסייעת להבא ליטהר		א. טעם שנוהגין להרבות בנרות בל"ג בעומר
פרק לד		
א. "האלאקע" בל"ג בעומר במירון		פרק לב
ב. "האלאקע" בל"ג בעומר על קבר רשב"י במירון		א. שמחת ל"ג לעומר
ג. טעם למה התינוקות מורים בקשת בל"ג בעומר		ב. הטעם לשמחה וחדווה בכל העולמות בל"ג לעומר
פרק לה		ג. טעם למה נקרא יום פטירתו בשם "הילולא"
א. רושמי העליה למירון		ד. ל"ג לעומר שהוא יום ה' בשבוע החמישי הוא גמר ספיה"ע
ב. רבינו עובדיה מברטנורא		ה. מעשה נורא מהאריז"ל ובעל ה"חרדים" שרקדו ביחד עם רשב"י בל"ג בעומר
ג. ר' אברהם גלאנטי		
ד. האריז"ל עלה למירון ביום ל"ג בעומר		
פרק לו		
א. להיות במחיצתו בעולם הבא		
ב. ע"י הפצת ספריו זוכה לישב במחיצתו בעולם הבא		
ג. הספר של הצדיק הוא נשמת הצדיק		

"אור הזוהר" - עניני לימוד הזוהר

מעלתה - טהרתה - קדושתה - סגולתה

מפתח הענינים

לפרק כו

הסתלקות וקבורת ר"א בן רשב"י

א. חלישותו, הסתלקותו וקבורתו של רבי אלעזר בן רבי שמעון

הסתלקות וקבורת ר"א בן רשב"י

א) חלישותו, הסתלקותו וקבורתו של רבי אלעזר בן רבי שמעון

א. רבי אלעזר בן רבי שמעון לעת זקנותו נעשה חלש, ולא היה לו כח ללכת ללמוד בבית המדרש עם הישיבה. כאשר חלה ולא יכל לקום ממטתו נתגלה פעם אחת גופו הקדוש, וכאשר קרבה אשתו לכסותו שחקה, אבל מיד התחילה לבכות. שאל אותה רבי אלעזר: "מדוע שחקת תחלה, ומדוע עתה תבכי?"

"אור הזוהר" - עניני לימוד הזוהר

מעלתה - טהרתה - קדושתה - סגולתה

ענתה לו אשתו: "שחקתי ושמחתי על שזכיתי שצדיק גדול עם גוף קדוש כזה הוא בעלי, ועתה אני בוכה על זה שגם צדיק גדול כמוך מוכרח למות".

ב. ידוע שרבי אלעזר היה כל ימיו בטבעו איש תקיף בדעתו, ולא היה נושא פנים לכל איש, לכן הבין שיש לו הרבה שונאים בעירו. אף גם בין התלמידי החכמים הרגיש שיש לו שונאים הרבה. לכן דאג שכאשר ימות לא יקברו אותו בכבוד תלמיד חכם. משום כך קרא קודם מותו לאשתו וכן צוה עליה.

ג. "ידוע אני שיש לי הרבה שונאים בעיר, ואפילו בין החכמים לא חסר לי שונאים. דואג אני שלא יקברו אותי לפי כבודי, לכן אני רוצה למות על מטתי בחדר העליה, ששם היה מקום תורת, ושם תניחי אותי שוכב על מטתי. בכל פעם תוכלי ליכנס לחדר ההוא בלי כל פחד כאילו אני בחיים. אך הזהרי לא לגלות סוד מותי לאף אדם. וכך תאמרי לכל שואל: כאשר קשה עלי לסבול התרמית והשקר השורר בעולם, לכן הסגרתי עצמי להיות פרוש מן העולם בחדר תורת על העליה. וכל איש שירצה לשאול עצה ממני, או שיבאו בעלי דינים לדון בדן תורה, יעמדו בבית למטה ויקרא אלי בקול רם מה שהם מבקשים, ואני אענה להם ממעל כמו בחיים".

ד. אשתו הבטיחה לו לעשות כרצונו. וימת רבי אלעזר על מטתו בחדר תורתו אשר על העליה. והיא אמרה לכל כצווי בעלה. כאשר באו בעלי דינים לביתו, סדרו טענותיהם בקול רם למטה, אחר כך נשמע מהעליה הפסק דין "איש פלוני זכאי, ואיש פלוני חייב". גם היתה אשתו רגילה לעלות לחוף את ראשו במים ולסרוק שערותיו, והיה נראה לה כאילו הוא ישן.

"אור הזוהר" - עניני לימוד הזוהר

מעלתה - טהרתה - קדושתה - סגולתה

כאשר לפעמים נעקרה שיערה בשעת סריקה, היה נראה במקום ההוא בצבוץ דם.

ה. פעם אחת ראתה תולעת זוחלת באוזנו, נתבהלה, והיה לה צער גדול מזה, ואמר לה בעלה בחלום שלא תפחד ולא תצטער על התולעת, כי זה עונשו, יען כי פעם אחת שמע שאיש אחד ביזה לתלמיד חכם, והיה ביכולתו למנוע ולענשו, והחריש, לכן נענש שתולעת תנשכנו באזנו לאחר מיתה.

ו. ככה שכב רבי אלעזר על מטתו שמנה עשרה שנה. יש היו מאמינים לדברי אשתו שהוא בחיים, ויש היו מבינים שאין זה דבר פשוט. פעם אחת מסרה אשת רבי אלעזר סודה לשכנתה. במשך הימים נעשה ריב בין אותן הנשים, ותקלל השכנה לאשת רבי אלעזר: "יהי סופך שלא תבוא לקבר ישראל כמו בעלך!", כאשר נשמע הדבר לתלמידי רבי אלעזר ואוהביו, התחילו לחקור ולדרוש בתוקף בדבר הזה, עד שנודע להם האמת. השמועה נפצה מיד בכל העיר ובכל הגליל שרבי אלעזר בן רבי שמעון מת. אבל התלמידים לא ידעו איה לקבור אותו, והתוכחו בדבר.

ז. בעת ההיא בא רבי שמעון בחלום הלילה להתלמידים ואמר: "פרידה אחת יש לי ביניכם, מדוע אין אתם מביאים אותה אלי?", אז הבינו התלמידים שנצרך לקבורו באותה המערה של קבורת אביו.

ח. ויהי ביום שהגבילו התלמידים להביאו לקבורה, נאסף המון אנשים שבאו לקיים מצות הלוויית המת, ופתאום התראה מחנה גדול מן הסביבה, מזוינים במקלות וברמחים, והיה בהם ערב רב של יהודים ואינם יהודים שלא הניחו להוציא את המת

"אור הזוהר" - עניני לימוד הזוהר

מעלתה - טהרתה - קדושתה - סגולתה

מן הבית להביאו לקבורה, באמרם: שזה שמנה עשרה שנה שלא נראתה חיה רעה בעיר בכל הגליל, ואין זה כי אם בזכותו. ההמון הזה נצחו והיו מוכרחים להשאיר המת בבית.

ט. כאשר הגיע ערב יום הכפורים, שעה שכל האנשים טרודים בהכנות ליום כפור, ולא עלה על דעת אף אחד שביום כזה יחפצו להביאו לקבורה, והלכו משם שומרי הבית, אז באו התלמידים בלאט, והוציאו בהחבא את רבי אלעזר במטתו, וימהרו ללכת אל הדרך המוביל לכפר מירון. בדרכם ראו כמו שני נחשי אש הולכים לפניהם, אז הבינו כי נכון הדרך לפניהם, וכי יצליחו בקבורתו באין מונע ומעכב. כאשר הגיעו לפתח המערה במירון, ראו והנה נחש גדול שנקרא "עכנא" הקיף לסגור את פתח המערה. ויצעקו אליו: "עכנא, עכנא! הנח להביא את הבן אצל אביו" אז סר העכנא משם, ויקברו את רבי אלעזר אצל רבי שמעון אביו.

י. כשנפוצה השמועה שרבי אלעזר מת ונקבר אצל אביו, שלח רבי יהודה הנשיא, שהיה חבירו של רבי אלעזר, לדבר נכבדות באלמנותו כי חפץ לקחתה לאשה. והשיבה: מעלין בקודש ואין מורדין, והוא לעומת רבי אלעזר כמו חול לגבי קודש. ויוסיף עוד רבי יהודה לשלוח אליה בזה הלשון: "יכול להיות שבתורה היה רבי אלעזר גדול ממני, אבל האם גם במעשים הוא גדול ממני?!", והשיבה: "מי שהוא גדול יותר בתורה איני יודעת, אבל זאת ידעתי שבודאי במעשים טובים הוא היה יותר גדול, יען כי קבל עליו יסורין שיכפרו על כל ישראל.

"אור הזוהר" - עניני לימוד הזוהר

מעלתה - טהרתה - קדושתה - סגולתה

מפתח הענינים

לפרק כז

דימוי רבי שמעון בר יוחאי למשה רבינו

- א. הקב"ה קרא בשמות משה ורבי שמעון בן יוחאי
- ב. למשה רבינו ולרשב"י נגלה מן השמים שדורשי נפשם מתו
- ג. משה רבינו ורשב"י הסתכלו באספקלריא
- ד. משה ורשב"י קבלו תורה מסיני
- ה. משה רבינו ורשב"י נקראו "סיני"
- ו. משה רבינו ורשב"י ידעו סוד "צדיק וטוב לו" והיפוכו
- ז. משה רבינו ורשב"י שקולים כנגד כל העולם כולו
- ח. רשב"י עלה למרום בענן כמו משה רבינו
- ט. משה רבינו ורשב"י מנעו פורעניות מן העולם
- י. משה רבינו ורשב"י ידעו ע' פנים לתורה
- יא. למשה רבינו ולרשב"י נמסר הכח לברך את ישראל
- יב. רשב"י היה ניצוץ משה רבינו
- יג. קבורת משה רבינו ורשב"י לא ע"י ילוד אשה
- יד. פטירת משה רבינו ורשב"י נודעה על בת-קול

"אור הזוהר" - עניני לימוד הזוהר

מעלתה - טהרתה - קדושתה - סגולתה

ספר

אור הזוהר

פרק כז

דימוי רבי שמעון בר יוחאי למושה רבינו

א) הקב"ה קרא בשמות משה ורבי שמעון בן יוחאי

טרם שגולד משה רבינו, קראו הקב"ה בשמו "משה" (פדר"א פל"ב, ועיי"ש בהגהות הרד"ל). וכן איתא בזוהר הקדוש (ח"ג דף ס"א ע"ב) על רבי שמעון בן יוחאי: רשב"י מן יומא דברא קוב"ה הוה אזדמן קמי קוב"ה ואשתכח קמיה, וקוב"ה קרי ליה בשמיה.

ב) למושה רבינו ולרבי שמעון בן יוחאי נגלה מן השמים

שדורשי נפשם מתו

למושה רבינו נגלה אליו ה' ואמר לו (שמות ד, יט) לך שוב מצרים כי מתו כל האנשים המבקשים את נפשך. גם לרשב"י יצאה בת-קול ואמרה: צאו ממערתכם דמית קיסר ובטלי גזירתיה.

"אור הזוהר" - עניני לימוד הזוהר

מעלתה - טהרתה - קדושתה - סגולתה

ג) משה רבינו ורשב"י הסתכלו באספקלריא המאירה

על משה רבינו אמרו חז"ל (יבמות דף מ"ט ע"ב) שהסתכל באספקלריא המאירה, וכן אמרו על רשב"י (סנהדרין דף צ"ז ע"ב) דעייל בלא בר והסתכל באספקלריא המאירה.

ד) משה ורשב"י קבלו תורה מסיני

א. כמו שמושה רבינו ע"ה קבל תורה מסיני, כמו"כ איתא גם על רשב"י:

מן יומא דאסתלק רבי שמעון מן מערתא כו' רזין עילאין הוו מסתכלין ואתגליין בגין חברייא כאילו אתייהבו ההוא שעתא בטורא דסיני.

(זהר ח"א דף רט"ז ע"ב)

ב. ראה משה מה שיתקן רשב"י שהיה ניצוץ שלו מזמנא תניינא דסליק משה להר כו', וזה סוד פסוק עלית למרום שבית שב"י נוטריקון שמעון בן יוחאי שהוא בזמנא תניינא דסליק להר.

(מגלה עמוקות, אופנים, אופן ע')

ה) משה רבינו ורשב"י נקראו "סיני"

למשה רבינו קראו "סיני", כמו"ש בזהר (ח"ג דף צ"ח ע"ב, ברע"מ): חדו כולהו תנאין ואמוראין ואמרי מאן קאים קמי סיני. וכן קראו לרשב"י "סיני" בתיקוני זהר (תיקון כ"ב דף ס"ג ע"ב).

"אור הזוהר" - עניני לימוד הזוהר

מעלתה - טהרתה - קדושתה - סגולתה

(ו) משה רבינו ורשב"י ידעו סוד "צדיק וטוב לו", והיפוכו

למשה רבינו הודיע הקב"ה סוד "צדיק וטוב לו, צדיק ורע לו כו" (ברכות דף ז' ע"א), וכן לרשב"י הודיעו ממתבתא דרקיעא סוד זה (זהר ח"ג דף קס"ח ע"א).

(ז) משה רבינו ורשב"י שקולים כנגד כל העולם כולו

על משה רבינו נאמר (מכילתא פ' בשלח, פ' השירה, פ"ט) שהיה שקול כנגד כל העולם כולו. וכן אמר רבי חייא על רשב"י (בזוהר ח"א דף קכ"ו ע"א) דשקיל ככל עלמא.

(ח) רשב"י עלה למרום בענן כמו משה רבינו

רשב"י סליק לעילא ונחית בעמודא דאשא.

(תיקוני זוהר תיקון ח"י, דף רל"ז ע"ב)

(ט) משה רבינו ורשב"י מנעו פורעניות מן העולם

על משה רבינו איתא שהעביר הפורעניות מלבוא בעולם (ויק"ר פ"א, ג), וכן נאמר עליו (אסת"ר פ"ו, ב) משה עמד בפרץ, דכתיב ויאמר להשמידם לולי משה בחירו עמד בפרץ, וכן איתא בזוהר (ח"א דף ק"ו ע"א): לא הוה בר נש בעלמא דיגן על דריה כמשה דאיהו רעיא מהימנא.

וכן איתא בזוהר על רשב"י שאמר: בחיי לא יתיב עלמא

בצערא ולא אתדן בדינא דלעילא (זהר ח"א דף רכ"ה ע"א).

"אור הזוהר" - עניני לימוד הזוהר

מעלתה - טהרתה - קדושתה - סגולתה

(י) משה רבינו ורשב"י ידעו ע' פנים לתורה

משה רבינו מסר לו הקב"ה בסניי שבעין מפתחין דאורייתא, שהם שבעים פנים לתורה (זהר ח"ב דף פ"ג ע"ב, ובאור החמה שם בשם הרמ"ק), וכן זכה ג"כ רשב"י לע' אנפין דאורייתא (תיקו"ז בתחילתו).

(יא) למשה רבינו ולרשב"י נמסר הכח לברך את ישראל

א. על משה רבינו איתא במדרש (דברים רבא ר"פ ברכה):
ישא ברכה מאת ה', זה משה. א"ר תנחומא, אל תהי קורא בו אלא ישיא ברכה לאחרים. וכן אמר רבי אלעזר על אביו רשב"י (זהר ח"א דף פ"ז ע"ב): ברכאן דאבא איצטריכו הכא.

(יב) רשב"י היה ניצוץ משה רבינו

רשב"י היה ניצוץ שלו [של משה רבינו] מזמנא תניינא דסליק משה להר כו', וזה סוד פסוק עלית למרום שבית שב"י נוטריקון שמעון בן יוחאי.

(מגלה עמוקות, אופנים, אופן ע')

(יג) קבורת משה רבינו ורשב"י לא על ידי ילוד אשה

משה רבינו לא נקבר, כידוע, ע"י שום איש, וכן רשב"י ג"כ נאמר עליו (בסוף אדרא זוטא) דפוריא הוה סליק באורא, ואשא הוה להיט קמיה, ונכנסה המטה מאליה למערה במירון.

"אור הזוהר" - עניני לימוד הזוהר

מעלתה - טהרתה - קדושתה - סגולתה

(יד) פטירת משה רבינו ורשב"י נודעה ע"י בת-קול

אודות פטירת משה רבינו איתא בספרי (ס"פ ברכה) בת-קול יצאה שמת משה. וכן בתיב"ע (עה"פ ברכה לד, ה): בפטירתו ברת קלא נפלת מן שמיא.

וכן פטירת רשב"י נודעה על ידי שיצאה מטתו וסליק באוירא (זהר ח"ג דף רצ"ו ע"ב).

מפתח הענינים

לפרק כח

חלקי הזוהר

- א. זוהר על התורה
- (1) ספרא דצניעותא
 - (2) אדרא רבא
 - (3) אדרא זוטא
 - (4) רעיא מהימנא
 - (5) מדרש הנעלם
 - (6) "אדרא דבי משכנא", "היכלות", "רזא דרזין", "סבא דמשפטים", "תוספתא" ו"סתרי תורה"
- ב. זוהר חדש
- ג. תיקוני הזוהר
- ד. סיכום

"אור הזוהר" - עניני לימוד הזוהר

מעלתה - טהרתה - קדושתה - סגולתה

ספר אור הזוהר פרק כח

חלקי הזוהר

א) זוהר על התורה

א. חלק זה מודפס בשלשה כרכים: כרך א' - על ספר בראשית; כרך ב' - על ספר שמות וכרך ג' - על ספרים: ויקרא, במדבר, דברים.

ב. בראש חלק זה, בכרך הראשון - זוהר על ספר בראשית - מודפסת "הקדמת ספר הזוהר" (מן דף א' ע"א עד דף י"ד ע"ב). לאחר הקדמה זו פירוש הזוהר על רוב פרשיות התורה. בספר בראשית ישנו זוהר על כל פרשיות חומש זה, וכן בספר שמות ובספר ויקרא. על ספר במדבר חסר זוהר לפרשיות האחרונות שבחומש זה: מטות [אף כי לפרשה זו יש קטע קטן בדף רנ"ט ע"ב] ומסעי. ובספר דברים חסר זוהר על הפרשיות: דברים, ראה, כי תבוא, נצבים, וזאת הברכה.

"אור הזוהר" - עניני לימוד הזוהר

מעלתה - טהרתה - קדושתה - סגולתה

(1) ספרא דצניעותא

ב. "ספר" קטן זה, בן שלשה דפים (ח"ב דף קע"ו ע"ב - קע"ט ע"א), ששמו - "ספרא דצניעותא" - מעיד על חשיבותו וייחודו, הוא מן המקורות החשובים ביותר והתמציתיים ביותר שבספר הזוהר. בו נמצאים יסודות תורת הסוד ברמזים דקים ועמוקים.

בחיצוניותו הוא פירוש לפסוק מרכזיים בפרשת בראשית (ואכן בזוהר מהדורת קרימונה נדפס הוא בפרשת בראשית), ובו חמשה פרקים, ובפנימיותו הוא מכיל, על-פי עדותו של רשב"י, את היסוד של תורת הקבלה שנתפרשה בהרחבה בספר הזוהר ובספרי הקבלה שלאחריו.

ב. וזה לשונו של ר' שלום בוזגלו בפירושו הדרת מלך:

רשב"י זי"ע אמר (זהר ח"ב דף קע"ו ע"א): ספרא דצניעותא, חמשה פרקין אינון, דכלילן בהיכל רב ומליין כל ארעא. פירוש, אלו חמשה פרקים כוללים כל חכמת הקבלה. . כי ספרא דצניעותא הוא מועט מחזיק את המרובה, לשון קצר בחכמה נפלאה ומפוארה.

(הדרת מלך לספרא דצניעותא סוף פ"א)

ג. הנסיון הראשון לפרש את "ספרא דצניעותא" נעשה ב"אידרות" - אידרא רבא ואידרא זוטא. לספר קטן זה נכתבו מספר פירושים, (מפורסם הוא פירוש הגר"א [וילנא והורודנא - תק"פ] "נפש לדוד" לרבי דוד לוריא). מלבד הפירושים הכוללים לזוהר, הכוללים גם פירוש לספרא דצניעותא הנמצא בגוף ספר הזוהר.

"אור הזוהר" - עניני לימוד הזוהר

מעלתה - טהרתה - קדושתה - סגולתה

ד. יש המייחסים את "ספרא דצניעותא" ליעקב אבינו, אמנם הרה"ק מקאמארנא בספרו "זהר חי" כתב, וז"ל:

ספרא דצניעותא חיברו רשב"י . . . וסידרם מבריינות שהיו מקובלות לתנאים מזהר סיני מימות משה, כעין שסידר רבינו הקדוש ששה סדרי משנה ממה שהיו שנויות מקדמת דנא. (זהר חי, בסיום פירושו לספד"צ)

(2) "אדרא רבא" - הכינוס הגדול

א. ה"אדרא רבא" נמצא בזוהר ח"ג פ' נשא (מן דף קכ"ז ע"ב עד דף קמ"ה ע"א), ונקרא "אדרא רבא", שפירושו: הכינוס הגדול. "אידרא" הוא מקום מושב החכמים, בדרך כלל כגורן עגולה, ותוספת המלה "רבא" בא כדי להבדילו מן הכינוס היותר קטן - "אדרא זוטא" - שהתקיים מאוחר יותר, שבו נוכחו פחות חכמים, כדלהלן.

ב. ב"אדרא רבא" בא תיאור דיוניהם של תשעה מהחברייא של רבי שמעון בן יוחאי, שהתכנסו יחד עמו לדון בסודות הגדולים והעמוקים של הקבלה. התשעה הם: רבי אלעזר בנו, רבי אבא, רבי יהודה, רבי יוסי בר יעקב, רבי יצחק, רבי חזקיה בר רב, רבי חייא, רבי יוסי ורבי ייסא.

לאחרי פתיחת הדרוש בפי רשב"י, קמים החכמים, האחד אחר חברו, ודורשים בסוד האלקות, כאשר רשב"י משלים ומגיב על דבריהם.

ג. עיקרם של הדרשות בחלק זה באות לבאר את דברי ה"ספרא דצניעותא", המשמש לחלק זה מעין "משנה" ביחס

"אור הזוהר" - עניני לימוד הזוהר

מעלתה - טהרתה - קדושתה - סגולתה

ל"גמרא". ולכן לעיתים נמצא ב"אדרא רבא" לשון "הספרא דצניעותא" כבסיס להסברם של חכמי האידרא.

ד. בסיומו של ה"אידרא" נפטרים שלשה מן החכמים, ר' יוסי בר יעקב, רבי חזקיה ורבי ייסא, כדלעיל פרק כ"ד סעיף ד' אות ז'.

(3) אדרא זוטא

ה"אדרא זוטא" נמצא בזוהר ח"ג פ' האזינו (מן דף רפ"ז ע"ב עד דף רצ"ו ע"ב), ונקרא "אדרא זוטא", שפירושו: הכינוס הקטן, להבדילו מן הכינוס הגדול - "אדרא רבא". ב"אדרא זוטא" נתכנסו שוב החכמים בני חבורתו של רשב"י, והפעם שבעה במספר, לאחר פטירתם ב"אדרא" הקודמת - "אדרא רבא" - של שלשה מן החכמים הנ"ל.

ב"אדרא" זו זוכים החברייא קדישא לשמוע תורה מרשב"י שתוכנה, סיכום הדברים שהתבררו ב"אדרא רבא".

(4) רעיא מהימנא

א. הספר "רעיא מהימנא", שהוא ה"ספר" הגדול ביותר הנכלל בספר הזוהר, הוא מה שלימד וגילה משה רבינו, הרועה נאמן, לרשב"י וחברייא דיליה, שכללה תנאים ואמוראים. בכינוס חברייא קדישא זה, שהתקיים בבית מדרשו של רבי שמעון בן יוחאי, נתבררו ונתלבנו סודות וגילויים על מצוות התורה, שרשיהן וטעמיהן.

ב. "רעיא מהימנא" מפוזר במספר פרשיות בגוף הזוהר, חלקו גלוי וידוע לנו ואף הודפס בדפים ועמודים נפרדים,

"אור הזוהר" - עניני לימוד הזוהר

מעלתה - טהרתה - קדושתה - סגולתה

וחלקו בא משולב בגוף הזוהר. ה"רעיא מהימנא" נמצא בחלק ב' וג' של ספר הזוהר (הכולל חומש שמות, ויקרא במדברים, דברים), אבל לא נמצא, בגלוי, בחלק א' של ספר הזוהר (חומש בראשית).

ג. כמה גדולי ישראל וחכמי דורות האחרונים עמלו למצוא את ה"רעיא מהימנא", שהיה במקורו ספר גדול על כל התרי"ג מצוות, ולסדרו על-פי סדר של מצוות עשה ומצוות לא תעשה, ואף להדפיסו כספר בפני עצמו - ראה, לדוגמא מאמר "רעיא מהימנא" - ספר המצוות", הנדפס בריש ספר הזוהר מהדורת הרב ר' ראובן מרגליות. וראה גם נתיבות יאיר להרב משה יאיר וויינשטאק, שבו אוסף דברי הרעיא מהימנא בהוספה פירוש.

ד. תוך כדי הרצאת הדברים, משתמש הרעיא מהימנא לפעמים בסוף הזוהר, הנקרא בלשונו "חיברא קדמאה".

ה. מחלק ה"רעיא מהימנא" שבספר הזוהר, שעוסק במצוות, אפשר ללמוד כמה הלכא רבוותא בהשוואה לשיטות רבותינו, ובפרט מאופן הרצאת הדברים הקדושים ברע"מ אפשר ללמוד הרבה הכרעות בהלכה.

ו. דע כי חיבור הזה הנקרא רעיא מהימנא, שעשה רשב"י עם הצדיקים אשר בגן עדן, היה לתיקון השכינה וסעד וסמך לה בגלותא, כי אין סעד וסמך לשכינה אלא בסודות התורה. . וכל מה שיאמר פה מהסודות והענינים, הכל היה כוונת לייחד השכינה ולסעדה בגלותא.

(אור החמה לזוהר ח"ב דף קט"ו ע"ב, בשם הרמ"ק)

"אור הזוהר" - עניני לימוד הזוהר

מעלתה - טהרתה - קדושתה - סגולתה

(5) מדרש הנעלם

א. "מדרש הנעלם" נמצא בגוף ספר הזוהר (פרשת וירא, חיי שרה, תולדות), ובזוהר חדש (מן דף ב' ע"ב עד דף ל' ע"ב; מן דף מ"ו ע"ב עד דף מ"ז ע"ב) (בזוהר"ח הוצאת הרב ר' ראובן מרגליות) ובפרשיות בלק, כי תצא, וכל זהר חדש לשה"ש, רות ואיכה).

ב. על הטעם שנקרא בשם "מדרש הנעלם" כותב הרמ"ז, וז"ל:

אתן טעם לשבח אל שם מדרש זה שקראוהו נעלם, והוא שרוב ענין זה הוא על הנשמה שמקורה בבריאה, ששם גן עדן העליון. וכ' בפרדס שהדרש הוא בבריאה. . ומדרש הנגלה הוא סוד החיצוניות, ומדרש הנעלם הוא סוד הפנימיות, שהם הנשמות. ודרוש זה המיוסד על הנשמה, שמו נאה לו מדרש הנעלם.

(רמ"ז, הובא במקדש מלך לזהר פ' וירא, מהדורת זלקווא ע' ק')

ג. לשונו של "מדרש הנעלם" הוא לפעמים לשון-הקודש, לפעמים ארמית, ולפעמים גם בלול משניהם.

ד. שלא כגוף ספר הזוהר, הרי הדרשות שב"מדרש הנעלם" הם דרשות קצרות, ולא באריכות כבשאר חלקי הזוהר. גם הענינים בהם דן ב"מדרש הנעלם" - מעשה בראשית, תורת הנפש, ימות המשיח ועולם הבא - אינם מסוג הענינים שבספר הזוהר, שהם תורת האלקות, אצילות העולמות, כוחות הרע ועוד.

"אור הזוהר" - עניני לימוד הזוהר

מעלתה - טהרתה - קדושתה - סגולתה

(6) "אדרא דבי משכנא", "היכלות", "רזא דרזין", "סבא דמשפטים", "תוספתא" ו"סתרי תורה"

א. בספרי הזוהר ישנם עוד חלקים העומדים בפני עצמם בסגנונם, בתוכנם ובחשיבותם. והם:

א) "אדרא דבי משכנא", העוסק בעיקר בסודות התפילה, והוא נמצא בזוהר ח"ב פ' משפטים (מן דף קכ"ב ע"ב עד דף קכ"ג ע"ב).

ב) "היכלות", העוסק בתיאור היכלות הגן-עדן והגיהנם, ובו עניני תפילה רבים. ה"היכלות" נמצאים בזוהר ח"א פ' בראשית (מן דף ל"ח ע"א עד דף מ"ה ע"ב); ח"ב פ' פקודי (מן דף רמ"ד ע"ב עד דף רס"ב ע"ב) - היכלות מסטרא דקדושה; מן דף רס"ב ע"ב עד דף רס"ח ע"ב - היכלות מסטרא דטומאה).

ג) "רזא דרזין", העוסק בגילוי מהותו של האדם על-ידי תוי פרצופו וידיו. ה"רזא דרזין" נמצאים בזוהר ח"ב פ' יתרו (מן דף ע' ע"א עד דף ע"ה ע"א).

ד) "סבא דמשפטים", שהוא פירוש רב יבא סבא בעניני גלגולי נשמות ועונשי הגוף שבקבר. ה"סבא" נמצא בזוהר ח"ב פ' משפטים (מן דף צ"ד ע"א עד דף קי"ד ע"א).

ה) "תוספתא", הם קטעים ובהם ראשי פרקים בחכמת קבלת הזוהר, והוא מפוזר בכל ג' חלקי הזוהר.

ו) "סתרי תורה", הם דרשות פסוקים מן התורה על עניני הנשמה וסוד האלקות, והם מפוזרים בזוהר חלק א' (ספר בראשית).

"אור הזוהר" - עניני לימוד הזוהר

מעלתה - טהרתה - קדושתה - סגולתה

עוד ספרים ומקורות שנזכרו בספר הזוהר, עיין ג"כ להלן בסוף הפרק.

ב) זוהר חדש

א. לאחרי שנדפס ספר הזוהר (במונטובה וקרימונה, בשנים שי"ח-ש"כ), נמצאו עוד כתבי-יד רבים הכוללים קטעים השייכים לפי תוכנם לספר הזוהר, שלא נכללו במהדורות ספר הזוהר שנדפסו.

כתבי-היד שנמצאו שייכים לכל חלק הזוהר, מהם דומים לזוהר על התורה, מהם לחלקים הפנימיים שבזוהר (מדרש הנעלם, סתרי אותיות ועוד), ומהם שייכים בתוכנם ובמהותם לתיקוני הזוהר.

ב. כשלים שנה לאחרי הדפסת המהדורות הראשונות הנ"ל של ספר הזוהר, קיבצו את כתבי-היד וערכו אותם על-פי סדר פרשיות התורה והמגילות (כפי הנראה נעשתה העריכה ע"י המקובל ר' אברהם הלוי מעיר צפת), והדפיסום לראשונה בשאלוניקי (שנת שנ"ז), ולאחר מכן בקראקא (שנת שס"ג), ומאז הודפס פעמים רבות במהדורות שונות.

ג. "זוהר חדש" על התורה נמצא על מספר פרשיות מכל חומש. על חומש בראשית: בראשית, נח, לך לך, וירא, ויצא, וישב. על חומש שמות: בשלח, יתרו, תרומה, כי תשא. על חומש ויקרא: צו, אחרי, בהר. על חומש במדבר: נשא, חוקת, בלק, מטות. על חומש דברים: ואתחנן, כי תצא, כי תבוא.

ד. בקטעי הזוהר הנ"ל משולבים, בעמודות נפרדות: "סתרי אותיות" ו"מדרש הנעלם". אחרי כאן באים מדרשים - "מדרש

"אור הזוהר" - עניני לימוד הזוהר

מעלתה - טהרתה - קדושתה - סגולתה

הנעלם" - למגילות: שיר השירים, רות ואיכה. ובסוף מודפסים תיקונים ("תיקוני זוהר חדש"), כדוגמת התיקוני זוהר.

ג) תיקוני הזוהר

א. "תיקוני הזוהר", שנדפס כספר בפני עצמו, מכיל שבעים תיקונים, ועוד י"א תיקונים. ובמהדורות אחדות נדפסו עוד "תיקונים" הדנפסים כבר ב"זוהר חדש", שעל פי תוכנם וסגנונם שייכים גם הם לתיקוני הזוהר.

ב. כל אחד משבעים התיקונים שב"תיקוני הזוהר" מתחיל בביאור המלה "בראשית", וממשיך בביאור פסוקים אחרים, בעיקר מפרשת בראשית, אך גם מן התנ"ך. וכל זאת על דרך הסוד, בדרשות המגלות צפוני וסתרי תורה.

ג. על מהות הספר ותכליתו, ובעיקר על שמו "תיקונים", כותב ר' שלום בוזגלו, וז"ל:

ספר תיקונים, כי תיקוני העשיה עיקר כל תיקוניה, ואם לא תתקן ותעלה מהעשיה, איך יהיה תיקון יצירה ובריאה, כי תחילת הכל הוא תיקון העשיה.

הנה מצינו ועלה בידינו טעם הגון לשם ספר התיקונים, שכל כוונת הרשב"י לתקן השכינה בעולם העשיה. . כי סגולת חיבורא דא להביא גאולה וחרות מהגלות.

והגם שכל חיבורי הרשב"י מקרבין הגואל. . הנה ספר התיקונים בפרט, שלכוונה זו חברו, לתקן המלכות בעולם העשיה.

...מזן השמים הרשוהו ועזרהו לחבר זה ספר התיקונים. . אמר רבי שמעון: זכאה חולקנה דעילאין ותתאין אינון

"אור הזוהר" - עניני לימוד הזוהר

מעלתה - טהרתה - קדושתה - סגולתה

באסכמותא לסייעא לן . . ובהקדמת התיקונים . . רבי שמעון וחביריו, כד אתכנשו למיעבד האי חיבורא, רשותא אתייהיב לון ולאליהו עמהון ולכל נשמתין . . ולכל מלאכיה . . לגלאה לון רזין טמירין דלא אתייהיב רשו לגלאה עד דייתי דרא דמלכא משיחא.

(הקדמת פירוש כסא מלך לתיקוני זוהר)

ד. בריש ספר "תיקוני הזוהר", כמו בספר הזוהר, באה הקדמה, ובראשה תמצית מהות הספר. וז"ל: "תיקוני הזוהר, דאינון שבעין אנפין לאורייתא דפריש רבי שמעון בר יוחאי במלת בראשית מסתרי אורייתא", עכ"ל. לאחר ה"הקדמה" באים ביאורי השבעים תיקונים, מהם ארוכים ומהם קצרים.

ה. בכמה מהדורות של ספר "תיקוני הזוהר" מודפס בשולי העמודים תאריכי הימים מר"ח אלול עד יוהכ"פ, שבהם קוראים קטעים אלו שבספר תיקוני הזוהר - על פי המנהג (הובא גם בהקדמת פירוש כסא מלך לתיקוני), ללמוד ולקרוא את התיקוני זוהר בארבעים הימים שמר"ח אלול עד יום-הכיפורים, כדלעיל פרק י'.

ו. פירושי התיקוני זוהר. ל"תיקוני הזוהר" לא נדפסו פירושים רבים. ואלו הם הפירושים המפורסמים לתיקוני זוהר: "כסא מלך" לר' שלום בוזגלו; "אור ישראל" להמגיד הקדוש ר' ישראל מקאזניץ; "ביאורי הגר"א" לתיקוני זוהר (ווילנא, תרכ"ז), "חמדת צבי" לר' צבי הירש; "באר יצחק" לר' יצחק אייזיק מפאלצק; "באר לחי רואי" לר' צבי הירש שפירא מדינוב; "כנן הירק" לרבי כליפא ג'יג', "נצוצי זוהר" להרב ראובן מרגליות.

"אור הזוהר" - עניני לימוד הזוהר

מעלתה - טהרתה - קדושתה - סגולתה

ד) סיכום

א. כל חלקי הזוהר וחלקיו הפנימיים שכתבנו אודותם בפרק זה, רובם נתחברו ע"י רבי שמעון בר יוחאי, והנותרים - חלקם קדמו לרשב"י, ובהם השתמש רשב"י (כמו "ספרא דצניעותא"), וחלקם נכתבו או נערכו בדורות שלאחרי פטירת רשב"י (עיי' ג"כ לעיל פרק כ"ב סעיף א' אותיות ה' ו').

ב. אמנם מלבד חלקי הזוהר הנ"ל, מוזכרים בזוהר עוד עשרות מקורות קדומים שהיו בידי רשב"י וחברייא דיליה, והם היו, ככל הנראה, היסוד לקבלת הזוהר. לדוגמא: "ספר רזיאל", "ספרא דאגדתא", "ספרא דאדם הראשון", "ספרא דאשמדאי", "ספרא חכמתא עילאה דבני קדם", "ספרא דחנוך", "ספרא דשלמה מלכא", "ספרא קדמאי", "צירופי דאתון דאתמסרו לאדם בגן עדן", ועוד.

ג. ידיעת דבר זה מוכיח עוד יותר, שתורת הסוד שבספר הזוהר, לא נתייצר בתקופת התנאים, כ"א היא מסורת עתיקת יומין שהשתמשו בה רשב"י וחברייא דיליה, בנו ויסדו עליה את קבלתם, ומקורה עוד בתורה שניתנה מאת ה' למשה בסיני.

מורי ורבותי! כבר היה מספיק

עד מתי? בואו נתעורר?

- ❖ מאנשים שהתפוצצו ממכוניות תופת רח"ל.
- ❖ מאנשים שהתפוצצו בעקבות מתאבדים רח"ל.
- ❖ מאנשים שקיבלו חולי הידוע רח"ל.
- ❖ מאנשים שנעלמו עקבותיהם תחת הריסות בנין רח"ל.
- ❖ מאנשים שהשאירו יתומים ואלמנות רח"ל.
- ❖ מאנשים שנפטרו לעולמם רח"ל.
- ❖ מאנשים שאינם בריאים פיזית רח"ל.
- ❖ מאנשים שאינם בריאים נפשית רח"ל.
- ❖ מאנשים שאבדו פרנסתם רח"ל.
- ❖ מאנשים שהסתככו במשפטים קשים רח"ל.
- ❖ מאנשים שמתייגעים ואין להם ילדים רח"ל.
- ❖ מאנשים שילדיהם אינם גדלים כפי רצון ההורים רח"ל.
- ❖ מאנשים שמתייגעים בשידוכים רח"ל.
- ❖ מאנשים שמסתובבים עם חובות לאלפים ורבבות רח"ל.
- ❖ מאנשים שבתיהם נשברו רח"ל.

העט לא יוכל לתאר את הכאב ואת הזעקה האילמת מלב כואב של כל אלו הנזכרו לעיל

אבל רבותי! בואו נחשוב, במה יכולים האנשים הסובלים לעזור לעצמם, ומה יכולים אחרים לעשות בעדם לפדותם ממצבם הקשה.

– יש לנו עצה קלה בשבילכם –

למדו כל יום ויום ספר "זוהר הקדוש" אנשים מעידים שהם רואים בחוש ישועות בכל העניינים ספר "זוהר הקדוש" מחולק בחנם

* * *

לימוד הזוהר הקדוש מציל את האדם ומשפחתו ממגפה ושערורות.
(אמרי פנחס שער ו אות עג)
כבר ידוע לכבודם מעלת לימוד הזוהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פורעניות וגזרות קשות ורעות ומתנא וחרבא וביזה מעלמא.
(רבני ירושלים תרפ"א)

אלו שלא עוסקים בלימוד הזוהר, אוי להם שגורמים עניות וחרב וביזה והרג ואבדן בעולם רח"ל, וגורמים שמסתלק רוח המשיח. (תיקוני זוהר)
על ידי זה שתעזור לפרסם את ספר הזוהר הזה בכל מדינה ומדינה ובכל עיר ועיר מקום אשר דבר המלך ודתו מגיע, יזכו לשמחה וששון ליהודים בביאת משיח בן דוד בב"א.

למדו והפיצו – גליוני "ספר זהר הקדוש" פרוק ומנסה לכל מיני סגילות רפואות וישועות

כ"י לא תשנ"ח מפ"י ורע"ז

ספר זוהר

הש"ס והמנגד

יוצא לאור במנוחשיית
על ידי:

מכון "זוהר הקדוש היומי"

לדמוד כל ספר "זוהר הקדוש" במטעם הש"ס

שעל ידי:

מפעל זוהר העולמי. תלמידים וחסידים של התנא האלקי רבן שמעון בר יוחאי זיע"א. לפרסם בחנם תורת הנסתר. ועל ידי זה יתקיים מה שהבטיח הרשב"י: "בדא יפקון מן גלותא".

מטרת המפעל, כמו שכתוב בזוהר הקדוש (רע"ז ח"ג קכ"ו): ובגין דעתידין ישראל למטעם מאילנא דחיי דאיהו האי ספר הזוהר יפקון ביה מן גלותא ברחמי ויתקיים בהון ה' בדר יתנו ואין עמו אל נכר.

כל הזכויות של הזוהר הקדוש המנגד השלם, שמורות להמחבר התנא האלקי רבן שמעון בר יוחאי זיע"א, ומצוה גדולה לכל אחד ממשאל להדפיסו ולהפיצו בחנם ולהלקם לכל אחד ואחד מישאל לזכות את הרבים, ועל ידי זה יזכה להיות "בן עולם הבא", ולהיות במחיצת הרשב"י זיע"א. וכל המזכה את הרבים יזכה לבנים צדיקים.

תפילה קודם למוד הזוהר

(קפלה מהאריזל)

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדוה ובהשתחויה, שקרבנתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלה, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכונן לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אוזיך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך כריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל בחינותינו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדושתם, יעמוד לנו לכל נפש בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים ומירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותבונה:

הכשתח אלהינו הנביא וכו' לטוב, לרבן שמעון בר יוחאי זיע"א

ובמה בני נשא לתת ותפרטון מהאי חמרא דילה. בד ותגלי לתתא

בדרא בתראה בפוח יומא, ובגנייה וקראתם דרוך בארץ וכו'. (תקוני זוהר כג)

ע"ר וקדיש מ'ן ש'מ"א נ'ח"ת

זכור השאלה שיישאלו אותך בבית היו של מעלה, "צפית לישועה?"

מה עשית לקרב את הגאולה ולהביא את מלך המשיח? שעל זה אנו מתפללים בכל יום "כי לישועתך קנינו כל היום" !!!
הקב"ה מתרעם על האדם כשאינו מחכה למלכותו, כדאיאת בפסיקתא (כמאמר גילי) שאמר הקב"ה לצדיקים לא יפה עשיתם שחיבתם לתורתו ולא הכיתם למלכותו, הרי אפילו שמצדיקים המחבבים את התורה דורשים מהם על הצפייה לישועה. (צפית לישועה מהחפץ חיים זצ"ל, פרק ג)

החיי חבורא דאיהו ספר הזוהר יפקון ביה מן גלותא ברחמי

אחיותו יוטיא וכו' יורה ונשבתם איש אל אחיותו יתאח איתחא איתחא איתחא